

Hiện Đại Hậu Cung

Contents

Hiện Đại Hậu Cung	2
1. Chương 1: Tái Sinh	2
2. Chương 2: Đêm Đầu Tiên	4
3. Chương 3: Thủ Đoạn	7
4. Chương 4: Mỹ Nhân	10
5. Chương 5: Lòng Trung Thành (thượng)	14
6. Chương 6: Lòng Trung Thành (hạ)	15
7. Chương 7: Trịnh Ân	17
8. Chương 8: Phóng Đãng (thượng)	19
9. Chương 9: Phóng Đãng (hạ)	22
10. Chương 10: Phần Nộ	26
11. Chương 11: Công Tâm	30
12. Chương 12: Nhân Vật Mới	33
13. Chương 13: Tính Thú (thượng)	38
14. Chương 14: Tính Thú (hạ)	40
15. Chương 15: Muốn	41
16. Chương 16: Ôn Nhu	46
17. Chương 17: Sủng Ái (thượng)	49
18. Chương 18: Sủng Ái (hạ)	50
19. Chương 19: Cầm Kỵ	51
20. Chương 20: Hồi Tội	55
21. Chương 21: Tóc Vàng	58
22. Chương 22: Nhiếp Viễn (thượng)	62
23. Chương 23: Nhiếp Viễn (hạ)	65
24. Chương 24: Phương Nam	69
25. Chương 25: Giao Dung	73
26. Chương 26: Playboy	77
27. Chương 27: Ước Định	81
28. Chương 28: Bởi Vì Lão Cha	86
29. Chương 29: Nội Viện	88
30. Chương 30: Khải Nhĩ	93
31. Chương 31: Si Mê	99
32. Chương 32: Âm Mưu	105
33. Chương 33: Mang Thai	114
34. Chương 34: Minh Tinh	119
35. Chương 35: Nội Công	120
36. Chương 36: Đánh Lén	125
37. Chương 37: Bất Lực	130
38. Chương 38: Hồi Lối	132
39. Chương 39: Giấu Giếm	137
40. Chương 40: Động Tâm	141
41. Chương 41: Bảo Táp	145

42. Chương 42: Ứng Biện	149
43. Chương 43: Cạm Bẫy	155
44. Chương 44: Quá Trình	159
45. Chương 45: Dã Tâm	165
46. Chương 46: Xa Dục	169
47. Chương 47: Dĩ Hạ Phạm Thượng	172
48. Chương 48: Bảo Bối	172
49. Chương 49: Yết Mật	175
50. Chương 50: Thần Bí	179
51. Chương 51: Xuất Ngoại	184
52. Chương 52: Đế Vương	189
53. Chương 53: Phụ Tử	192
54. Chương 54: Thái Hậu Cát Tường	197
55. Chương 55: Hấp Dẫn	201
56. Chương 56: Vượt Rào	206

Hiện Đại Hậu Cung

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, xuyên không, hiện đại, nhất công đa thụ. Trans: QT caEdit: RinMột gã hoàng đế tới hiện đại, đã trả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hien-dai-hau-cung>

1. Chương 1: Tái Sinh

Cả người đều đau.

Long Hiên cau chặt mày, hắn còn cho là mình túng dục quá độ nên mới chết đi, choáng váng rõ ràng cảm giác được cả người run rẩy, chẳng lẽ thân thể của hắn cường tráng như thế, liên tục chơi một ngày một đêm đến kiệt sức mà vẫn chưa chết?

Trên tay ướt sũng, còn có chút nóng hầm hập, hắn chán ghét người khác đụng chạm chính mình trên giường, theo bản năng đưa tay rút ra ——

“Kỳ Hiên?! Người đã tỉnh?!”

Một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên, sau đó một khuôn mặt đột nhiên tiến đến trước mặt hắn, cùng hắn mắt đối mắt.

“Hiên?! Hiên!!!” Hé ra một gương mặt nhả nhọn tuần tú, trên mắt đeo miếng ngọc kỳ lạ (là cái kính đó a~), giọt nước mắt còn đọng trên miếng ngọc, khiến khuôn mặt có vẻ có chút quái dị lại buồn cười.

Long Hiên lập tức phát hiện tóc của hắn rất ngắn, ngay cả cái lỗ tai đều không thể che hết, chẳng lẽ là hòa thượng hoàn tục không lâu?

Trước khi chưa xác định tình thế, Long Hiên tuyệt đối sẽ không nói chuyện, cái gọi là “miệng vàng lời ngọc”, thiên tử là tuyệt đối không thể ăn nói lung tung, hơn nữa nếu không kiểm soát được mọi việc, tuyệt không thể đem nhục điểm bại lộ trước người lạ.

Vì vậy, hắn chỉ nhìn đánh giá nam tử xa lạ mà kỳ quái trước mắt, xác thực tin trong đầu chính mình chưa từng có người này, sau đó thần nhiên nói: “Nước.”

“A? Nước? Từ từ ác, ta lập tức đi lấy, ta thật hồ đồ, quên là người đã hôn mê ba ngày ba đêm, truyền dịch suốt hằng định không thoải mái.” Nam tử lắc nhai cái gì hần hoàn toàn nghe không hiểu, sau đó lấy một cái bình mềm trong suốt dạng gì đó đưa cho hần.

Bên trong dường như là nước.

Hần cảm thấy phần đầu giường chậm rãi dâng lên, thân thể hần tự nhiên theo giường biến hóa mà thành dạng ngồi nằm, nam tử giúp hần đem nắp bình vặn mở, đem cái bình kỳ quái đưa đến miệng hần, hần muốn nâng lên tay phải, mới phát hiện trên cánh tay phải trùng trùng điệp điệp băng gạc, hơn nữa vừa động liền đau.

“Đừng nhúc nhích! Cánh tay phải của người bị gãy xương, hiện tại phải cố định, ta uy người uống nước.”

Long Hiên một hơi hết nửa bình nước, mới cảm thấy được yết hầu cùng ngực thư thái một chút, hần dùng tay trái đẩy cái bình ra.

Mùi vị của nước là lạ, rõ ràng ghi sơn tuyền (nước suối), lại cùng sơn tuyền ngọt lành trước kia hần uống trong cung kém nhiều lắm.

“Hiên? Người tại sao không nói chuyện? Còn cảm thấy khó chịu sao?” Nam tử đem cái bình đặt lên mặt tủ cạnh đầu giường.

Long Hiên liếc hần một cái, sau đó trầm mặc đánh giá gian phòng kỳ quái này, vách tường là màu xanh nhạt, không phải gỗ, không phải đá hay đất, không biết tạo bằng loại vật liệu nào, cửa sổ rất lớn rất sáng, Long Hiên cho tới bây giờ chưa thấy qua miếng ngọc trong suốt lớn như vậy, mà hần nằm trên giường phủ sàng đan màu trắng, đang đắp chăn trắng, một màu cực kỳ không may mắn!

Hần không khỏi giận dữ.

Có thể nào hần thực đã chết đi?

Hần ném cái chăn xuống giường, “Đổi, thiêu hủy.”

“A?” Nam tử ngạc nhiên nhìn hần, “Hiên, người làm sao vậy?”

Long Hiên cau chặt mày, hần không biết những cung nữ thái giám thị vệ phi tử kia của mình đều đi nơi nào, cũng không biết hần có phải hay không bị người bắt cóc, chỉ cảm thấy cái chỗ này quái dị vô cùng, nơi chốn tràn ngập cảm giác bất hảo.

Trước kia một ánh mắt của hần, người khác sẽ biết hần cần cái gì, từ đầu đến chân được hầu hạ thư thư phục phục, đầu giống như tên ngọc trước mắt này mọi sự không hiểu hần?

Hần khắc chế, tiếp tục bảo trì trầm mặc, trước mặt người lạ, long nộ cũng là cần cân nhắc, hần cũng không phải là không nhìn ra kẻ này dẫn đòn.

“Người có phải hay không đụng phá hư đầu óc rồi?” Nam tử có chút lo lắng nhìn hần, đưa tay sờ sờ thái dương quán băng của hần, “Bác sĩ nói có thể sẽ có di chứng, Hiên, người sẽ không thật sự xảy ra vấn đề chứ?”

“Người là ai?” Long Hiên hỏi.

Nam tử rên lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, “Ta đi kêu bác sĩ.”

“Đợi một chút!” Long Hiên kêu hần lại, nếu trí nhớ của hần thực xuất hiện lệch lạc, như vậy càng ít người biết càng tốt, “Trở lại cho ta.”

Nam tử kinh nghi (ngạc nhiên nghi ngờ) nhìn hần.

“Nếu không muốn ta chết, trước hết không được nói cho bất luận kẻ nào ta xuất hiện vấn đề.” Hần trầm giọng nói, tuy rằng nam tử trước mắt cho hần cảm giác xa lạ mà kỳ quái, nhưng bản năng hần cảm thấy được có thể tín nhiệm.

Nam tử im lặng, chậm rãi đi đến trước mặt hần, tại cái ghế ở trước giường ngồi xuống, “Người nói rất đúng, ta quá bất cần rồi.”

Kỳ thật không phải bất cẩn, chính là lo lắng quá mức khiến tâm bị loạn.

“Tốt lắm, hiện tại nói một chút chuyện của ta đi.”

“Người thật sự cái gì đều không nhớ rõ sao?”

“Hắn là.” Kỳ thật “ngút trời hoàng triều”, toàn bộ mọi sự trong triều đại, hắn đều nhớ rõ, chính là không nhớ rõ về người trước mắt này, vẫn là nghe lại một chút cũng tốt.

Nam tử thở dài, “Người tên Kỳ Hiên, cha mẹ người đã sớm ly dị, bỏ sang Pháp, có một đệ đệ cùng cha khác mẹ, chỉ kém người nửa năm. Cha người, Kỳ Vệ Đông, trước kia dựa vào buôn lậu làm giàu, sau đổi nghề bất động sản, giàu có xếp thứ chín cả nước, hai tháng trước ông phát hiện mình bị bệnh nan y, trước khi qua đời công bố di chúc, bác trai thiên vị người, đem công ty cổ phần toàn bộ giao cho người, chỉ chừa cho mẹ con hắn một phần tài sản cố định cùng tiền mặt, đêm hôm ba ngày trước người làm tăng ca, khi về nhà, nửa đường ô tô mất phanh cùng một xe vận tải va vào nhau, trời phù hộ người phúc lớn mạng lớn, gặp người lái xe hảo tâm, lập tức đem người đưa đến bệnh viện, không có chạy trốn, bằng không...”

Nam tử nói xong lời cuối cùng, tựa hồ nghĩ loại khả năng kia xuất hiện mà sợ hãi run rẩy.

Long Hiên nghe được phần lớn đều mơ hồ, nhưng căn bản nhất sự kiện nguy hiểm từ trong nhà lại nghe rõ, chính hắn cũng là tru sát (chém giết) mấy huynh đệ mới lên làm hoàng đế, cho nên đối với sự tình này căn bản không để ý, chỉ là thiếu chút nữa bị huynh đệ hại chết chính mình thật sự đủ uất ức.

Từ trước đến nay chỉ có hắn hại người, như thế nào có thể bị người hại đây?

Hắn lại đánh giá một chút bốn phía, nhìn thấy hết thảy đều xa lạ mà quái dị, rốt cục tin tưởng mình tái thế làm người.

Tuy rằng hắn không rõ mình tại sao không qua địa phủ liên tục tiếp luân hồi, tại sao lại luân hồi trực tiếp đến trên người một người trưởng thành, nhưng bỏ qua thời gian theo cơ thể trẻ con mềm nhũn lớn dần cũng không tồi, hắn có thể trực tiếp hưởng lạc.

Dù sao có chút khoái hoạt chỉ có người thành niên mới có thể hưởng thụ a.

Hắn kiếp trước là nam nhân có dục vọng đặc biệt mãnh liệt, nịnh thần nói hắn là “Đêm ngủ thập nữ mà không thiếu (mệt)“, có điểm khoa trương, nhưng “Không thể một ngày vô phụ nhân (không có phụ nữ)” cũng là thực.

Kiếp này, chỉ có một nhà thương nhân hai huynh đệ tranh đoạt chút lợi lộc, còn hơn kiếp trước mười mấy huynh đệ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, mỗi ngày đều phải đối mặt cửa ải sinh tử khó khăn, loại này khó khăn nhỏ, hắn tin tưởng phí chút tâm tư có thể giải quyết.

Cuộc sống mới a, có thể gặp mỹ nhân thế nào đây?

Hắn thật chờ mong a...

2. Chương 2: Đêm Đầu Tiên

Trong một tháng tiếp theo, Long Hiên hết sức bận rộn.

Tựa như một đứa trẻ mới ra sinh, hắn không thể không tòng linh khai thủy (bắt đầu lại) học tập hết thảy tri thức thế giới này, đối mặt thế giới đích mờ mịt, hắn nghĩ, quyết định tìm hiểu tất thảy việc nhỏ theo bên mình, cần thận thâm dò biến đổi trong xã hội.

Quan trọng nhất cần để hắn có cuộc sống vững bền: Tiền.

Đầu giường hắn chất đầy như là Quản lý doanh nghiệp hiện đại Quản trị kinh doanh sơ cấp Thị trường chứng khoán Sổ tay người quản lý Con đường làm giàu nhanh nhất thế giới lung tung.

Hắn không quá nhận thức được chữ giản thể, chỉ đoán được hay đi hỏi, xem qua một quyển sách lúc sau mới cơ bản quen thuộc.

Hắn không thực thích chữ giản thể, đối với hoàng đế mà nói, chữ giản thể cùng chữ phồn thể so sánh, tựa như một kẻ áo quần rách rưới thậm chí như nữ tử người trần truồng cùng giai nhân thân mặc hoa lệ xiêm y ung dung đẹp đẽ quý giá so sánh giống nhau, tuy rằng dễ dàng nhìn dễ dàng nhận thức, lại thiếu rất nhiều thú vị cùng cách điệu.

Bỏ qua chỉ trích nhỏ nhỏ này, bởi vì tư duy tốt lắm, hắn đọc sách rất nhanh, đọc nhanh như gió đã gặp qua là không quên được, rất nhiều từ ngữ chuyên ngành không hiểu, tìm bên người có sẵn đích sư phụ, bắt đầu học, hắn vẫn là cần khiêm tốn.

Đặc biệt trợ lý Sở Ly là lão sư đầu tiên của hắn từ khi tới thế giới này

Đối với Sở Ly, hắn vẫn một mực yên lặng quan sát, nam tử luôn mang theo một gọng kính không viền nhả nhận này tựa hồ đối với hắn đặc biệt quan tâm, có đôi khi khi hắn chăm chú tìm hiểu tri thức thì dùng mang chút u buồn ánh mắt yên lặng nhìn chăm chú hắn.

Cái loại này ánh mắt hắn có thể quen thuộc cực kỳ, trong hậu cung rất nhiều phi tử bị lạnh nhạt đều từng như vậy trộm nhìn hắn.

Hắc, phải chăng Sở Ly là nam sủng của “Kỳ Hiền”?

Long Hiền kiếp trước là có hứng thú với hết cả nam lẫn nữ, hoàng cung nội viện phân ba phần, phần một là Kim Loan điện nơi cùng với nội các đại thần lo chính sự, phần hai là nơi hắn nuôi nhốt rất nhiều tiểu quan trẻ xinh đẹp, phần ba mới là chân chính hậu cung.

Trong lòng xuất hiện suy nghĩ này, hắn hơi dụng tâm đánh giá Sở Ly một phen: so với chính hắn thấp hơn nửa cái đầu, dùng tiêu chuẩn hiện đại mà nói, đại khái khoảng 178 cen-ti-mét, dáng người cao to hơi gầy, nhiều lần thân thể tiếp xúc còn phát hiện hông của cậu cũng nhỏ nữa, hai chân thon dài, mặc cái gì “quần bò” cứng rắn kia có vẻ đẹp hơn nữa;

Màu da trắng nõn tinh tế, trên mặt ngay cả khóa tiểu tước ban (tàn nhang) đều không có, mắt hai mí, mắt hơi trũng, tháo xuống kính mắt khi sẽ có vẻ mông lung, cùng tiểu cầu lạc đường giống nhau đáng yêu, hai hàng lông mày thon dài mi tuyến rõ ràng, mũi thẳng thẳng, đôi môi nhỏ bé, thói quen nhếch lên, mặt mày nghiêm túc, giống lão sư của hắn hồi nhỏ.

Cậu rất ít cười, nhưng hữu hạn vài lần tươi cười, cũng làm cho Long Hiền yết hầu phát khô, nửa dưới mình phát trướng.

Khụ, hình dung như thế nào a, tựa giống như mùa đông vùng quê lạnh lẽo, đột nhiên liền cỏ xanh đầy đất, trăm hoa đua nở, ánh nắng tươi sáng, điệu ngũ hoa hương, khụ khụ...

Long Hiền ở trên ghế sa lon nhúc nhích thân mình, gác chân, để che dấu chặt vật nửa mình dưới chính mình.

Vừa qua thân thể cơ bản dưỡng tốt, linh hồn của hắn cũng cùng thân thể này hoàn toàn dung hợp, mỗi đêm tu luyện nội công tâm pháp cũng sắp đạt thành, nguyên bản đan điền trống rỗng đã muốn tụ lên một cỗ nhiệt khí nhỏ bé yếu ớt, điều này làm cho tinh thần của hắn càng hảo, phía dưới tiểu đệ đệ cũng càng phát ra uy vũ hùng tráng thêm dục vọng chưa thỏa mãn.

Kiếp trước hắn mười hai tuổi phá thân, đến ba mươi bảy tuổi qua đời, coi như thời gian linh quân đánh giặc đều không có cầm dục lâu quá một tháng.

Đây quả thực là việc chưa từng có.

Nếu không phải đối thế giới này biết quá ít, còn muốn học nhiều lắm, còn muốn tu dưỡng thân thể, tiến hành hồi phục vân vân, hắn đã sớm bởi vì chưa thỏa mãn dục vọng mà phát điên.

“Làm sao vậy?” Đang dùng laptop làm việc, Sở Ly nhìn hắn một cái, vừa rồi khéo mắt dự quang liếc đến hắn không ngừng trao đổi hai chân, dường như có rạn trên người giống nhau, còn tưởng rằng hắn lại làm sao không thoải mái.

“Ta hiện năm đã muốn hai mươi bảy tuổi đi?” Long Hiền khụ một tiếng hỏi.

Kiếp trước hai mươi bảy tuổi, hắn đã muốn nữ nhân hợp bầy, thê thiếp thành hoá.

Đối với hôn nhân hiện đại Long Hiên xem phi thường không hiểu, trưởng thành cũng không được thân (kết hôn), không yêu sao? Chẳng lẽ mỗi lần đều đi phiêu xướng (kỹ viện)? Hay là trước hôn nhân một mình tự giải quyết?

Hiện tượng loại này thật sự dễ cho hắn “hành vi phóng dăng, tung dục quá độ” một đời “dâm đế” cũng không thể lý giải.

“Đúng a, ta so với người nhỏ hơn một tuổi.” Năm đó mẹ Sở Ly vì để cho cậu sớm vào trường tiểu học công lập, khai khổng tuổi tác.

“Ta đây đã trưởng thành lại không thành thân, khụ... Ách... Ân... Chính là cái đêm dài đằng đẵng, giấc ngủ không lành... Đầu là xử lý như thế nào?” Long Hiên ngoài ý muốn thích phim Chu Tinh Tinh (Châu Tinh Trì a).

Sở Ly lặng đi một chút, dùng ngón trỏ nâng kính mắt, do dự một hồi mới thấp giọng nói, “Người có người tình.”

Long Hiên chậm rãi chuyển qua Sở Ly bên người, dùng tay trái hoàn hảo nắm ở hông của cậu, gần sát bên tai của cậu thấp giọng hỏi: “Tình nhân là người sao?”

Luận đến tán tỉnh, Sở Ly non nớt tuyệt đối không phải đối thủ hoa hoa đại sắc lang này, lỗ tai của cậu liền đỏ, hơi thở cũng trở nên rối loạn.

Cậu nhúc nhích thân thể, muốn từ trong tay cánh tay tà ác kia thoát ra, không nghĩ tới bàn tay không biết thẹn kia cách lớp quần đặt ở giữa háng cậu, cậu tỉnh tã a một tiếng, bộ vị kia nguyên bản mềm mại liền lập tức đứng lên.

Kỳ thật sau khi Kỳ Hiên xảy ra sự cố nằm viện, cậu bệnh viện công ty hai bên bận bịu, cũng cấm dục lâu ngày, hơi chút đụng chạm liền lập tức mềm thất lưng thở dốc.

“Ngoan, đem quần chính mình cởi.” Long Hiên thấy phản ứng của cậu, liền biết chính mình đoán không lầm, vì thế cũng yên lòng, tận tình kìm nén nhiệt dục.

Long Hiên tay phải đã muốn dỡ bỏ thanh nẹp, nhưng là trừ bỏ trong thời gian làm vật lý trị liệu, bình thường vẫn bị buộc cố định, Sở Ly sợ hãi hắn xương cốt khôi phục không tốt, tạo thành di chứng sau này.

Tai nạn xe Kỳ Hiên có cái trán bị thương, cánh tay phải gãy xương, trên người mấy chỗ ứ tổn thương xanh tím, đã là bất hạnh vô cùng, về phần tại sao thân thể chưa vong, mà linh hồn đã chết, tạo thành hắn này người cổ đại nhập vào, Long Hiên cũng là nghĩ hoài vẫn không ra.

Đại khái coi như truy tố đến Diêm vương gia nơi đó, cũng chỉ sẽ trả lời một câu “Dương thọ đã hết” đi?

Sở Ly do dự một chút, nói thật, cậu cảm giác Kỳ Hiên này mất đi trí nhớ thực xa lạ, tuy rằng thân thể vẫn là thân thể này, một vài khí chất lại hoàn toàn bất đồng, ánh mắt của hắn càng thâm thúy, vẻ mặt càng khó lường, rõ ràng mất đi trí nhớ đối thế giới này hoàn toàn không biết gì cả, lại làm cho hắn cảm giác càng nguy hiểm, đương nhiên, cũng càng tràn ngập thần bí sức quyến rũ.

“Ngoan ác, ta không thể chờ được.” Dem laptop đẩy qua một bên, Long Hiên một tay đem Sở Ly kéo đến trước người, vật cứng nóng rực đẩy lên cái mông của cậu rục rịch.

Tâm Sở Ly nhảy rộn, cậu thở hổn hển, Long Hiên tay trái đã muốn dẫn dắt đến cậu rút ra đai lưng, cởi bỏ khóa quần, quần dài cùng quần lót rơi xuống sàn nhà.

3. Chương 3: Thủ Đoạn

Sáng sớm ngày thứ hai, Long Hiên giao cho Sở Ly một xấp tài liệu, trong đó có vài tấm ảnh khá là đẹp mắt cùng với bản kế hoạch.

Sở Ly nhanh chóng lật xem một lần, khiếp sợ hỏi, “Người thật sự muốn làm như vậy?”

“Ai cũng phải chịu trách nhiệm với hành vi của mình.” Đối với những kẻ uy hiếp tính mạng hắn, Long Hiên chưa từng khách khí.

Nếu như là kiếp trước, hắn đã sớm bắt kẻ thủ đoạn đem kẻ kia giết chết, nhưng là hiện tại có điểm phiền toái, hắn vài lần để lộ ý tưởng muốn nhốt cở tận gốc thì đều bị Sở Ly nghiêm khắc ngăn cấm.

Sở Ly nói, “Đó là phạm pháp, người không thể làm ầu! Không muốn vào tù thì để ta hảo hảo nghĩ biện pháp.”

Được rồi được rồi, hảo hảo nghĩ biện pháp.

Phương pháp cũ không được, hay áp dụng quy tắc hiện đại?

Nhờ TV cùng cái máy vi tính, Long Hiên thật sự học được rất nhiều phương thức hại nhân độc đáo và tinh vi, làm sao giống cổ đại không phải ám sát thì là đầu độc, một chút kín đáo đều không có.

“Mấy thứ này người làm sao tìm ra?” Sở Ly hỏi.

“Sơn nhân tự có diệu kế.”

“Ách, không phải nhờ thám tử tư sao?”

“Đã biết còn hỏi.” Long Hiên nhún nhún vai, tác phong hiện đại mà cử chỉ tiêu sái, cái này cũng từ TV mà ra.

“Ta thấy người tuy rằng mất đi trí nhớ, nhưng đầu óc một chút cũng không ngu ngốc.” Không chỉ không ngu ngốc, hơn nữa càng thêm âm hiểm gian trá, Sở Ly tâm tình phức tạp nhìn hắn nói.

“Ha ha, nếu làm đồ dần thì chỉ có thể chết, ta đây chết cũng không có thể trở thành ngu ngốc.”

Buổi tối trong thành phố, nổi lên một tin đồn: xác ông tử phú chưa lạnh, phu nhân đã tìm người mới.

Cảnh tượng thật phần khích, ánh sáng mờ ảo không rõ tại góc quán bar, vừa vặn thấy rõ ràng khuôn mặt người đẹp đang say mê nép vào lồng ngực nam tử cao lớn, cánh tay của nam nhân rõ ràng đến tham tiến vào trong ngực của nàng, bộ vú đầy đặn lộ ra hơn nửa, thật sinh động.

Nhất là biểu tình của nữ nhân này thật sự kinh điển, có thể nói diễn cảm đúng tiêu chuẩn “dâm phụ”, diễn xuất như nữ minh tinh Hollywood, đáng nhận được giải Oscar.

Cũng có thể được web khiêu dâm làm mời chụp hình.

Bài viết rất có kỹ xảo, không có nói rõ ràng, các chi tiết nửa hở nửa kín, dùng từ chau truốt không xác định cụ thể, nhưng lại dùng tên thực của nữ nhân kia.

Từ ngữ lại càng mơ hồ để lộ, nam tử kia có thể là đầu bài ở câu lạc bộ đích ngư lang Red Bull, giường kỹ (kỹ thật trên giường) cao siêu, giá hiển nhiên không thường.

Đi kèm với bài báo là một cuộc điện thoại phỏng vấn, người nhà (đứa con cả) cho biết: cho rằng sự việc này là có người hãm hại, thái độ làm người của “Di” luôn luôn đoan trang hào phóng, giữ nghiêm nữ tắc (chuẩn mực của người phụ nữ), kiên quyết sẽ không đi làm việc thể này. Đương nhiên, nếu là thật, người nhà cũng sẽ thật tâm chúc phúc, dù sao người trước đã mất, người mới có thể truy. Tiên phụ (người quá cố) đã đi xa, mà bản thân một tháng trước cũng suýt nữa bởi vì tai nạn xe cộ mà chết, khi đứng trước ranh giới của sự sống và cái chết đã nhận ra rằng, phải quý trọng mỗi ngày còn sống, tận tình hưởng lạc cũng không gì đáng trách.

Bên cạnh đó vị người nhà này còn thẳng thắn tuyên bố: chủ tịch công ty đương nhiệm Kỳ Hiên, đứng tên toàn quyền quản lý tài sản uỷ thác cơ kim hội (quỹ đầu tư), một khi ngoài ý muốn bỏ mình (chết), toàn bộ tài sản đem ủng hộ cho hội Chữ Thập Đỏ quốc tế cùng quỹ trẻ em.

Người sáng suốt lập tức nhìn ra liên hệ giữa hai tin tức này: trong nhà có trang chấp.

Hai tin tức này, hay chỗ ở chỗ đứa con cả kia bình luận về mẹ kế hồng hạnh xuất tường (ý chỉ người phụ nữ trèo tường đi ngoại tình), hẳn trước biện bạch cho mẹ kế một phen, sau lại tỏ vẻ rộng rãi khoan dung trí tuệ, cuối cùng lại chỉ ra bản thân từng một lần tánh mạng du quan (đứng giữa cái sống và cái chết).

Sau khi suýt chết, hẳn lại lập tức phát ra một tuyên bố, cho dù chết cũng sẽ không đem tài sản lưu cho đứa em cùng cha khác mẹ và bà mẹ kế của hẳn.

Hai phần tin làm nền tôn nhau lên, tâm người mẹ kế này như của Tư Mã Chiêu, lập tức liền đường đường huy hoàng bại lộ ở tại trước mắt người đời.

Nếu đứa con cả sau này lại có “sự cố ngoài ý muốn” phát sinh, như vậy người đầu tiên bị hoài nghi sẽ là người mẹ kế phong lưu này?

Kỳ thật nếu thật tâm muốn giữ gìn thanh danh cho bà mẹ kế, hoàn toàn có thể ngăn trở tin này, cho nên có thể nhận thấy kẻ này bụng dạ thật khó lường.

Một vị thương trường thâm niên nhìn bài báo, đối đứa con nói: người nếu học được mức này thủ đoạn lập uy, ta sớm có thể yên tâm lui về nghỉ ngơi.

Buổi tối, sau giờ tan sở trở về, đã làm việc không mệt mỏi lại không ngại cực khổ làm canh thang ở nhà nuôi đại thiếu gia.

“Chúng ta cần một đầu bếp.” Long Hiên nói.

“Như vậy không đủ sao? Vẫn là ta làm cơm ăn không tốt?”

“Người quá vất vả, lòng ta đau.”

Sở Ly cắn dũa, hốc mắt nóng lên vành mắt đỏ ngầu.

Long Hiên xoa xoa tóc của cậu, “Thỉnh một đầu bếp tư chuyên nghiệp đi, tốt nhất tinh thông các loại ẩm thực, một ngày ba bữa, mỗi ngày đổi các loại ăn ngon đa dạng, cũng tốt đem người nuôi cho béo một chút, hiện tại quá vất vả cũng quá gầy.”

Nước mặt rơi xuống bát cơm, Sở Ly chặt vật lau hạ khóe mắt, âm mũi rất nặng than thở, “Chính là ta không thích trong nhà có ngoại nhân.”

“Người hầu là người hầu, người nhà là người nhà, căn bản không thể lẫn với nhau.”

Sở Ly lo lắng luôn mãi, gật đầu đáp ứng.

“Hãy tìm người nhanh nhẹn và gọn gàng.”

“Biết.”

“Còn cần một người quét tước vệ sinh sửa sang lại nhà.” Long Hiên rõ ràng đem toàn bộ yêu cầu đều nói ra.

“Nguyên lai làm thêm giờ không được sao?”

“Ta cần mỗi khắc đều quét sạch sẽ, hơn nữa quần áo của ta cũng người hầu đến sửa sang lại.”

Sở Ly nhú mày, “Chính người có tay, đại thiếu gia, người sẽ không thực làm mình giống quý tộc xã hội phong kiến đi? Thật muốn đưa cơm đến há mồm như ‘trư nhân’ sao?”

“Vốn nên như vậy.” Đối với Sở Ly chứa nhiều “bất kính” chi ngữ, Long Hiên không thể nghĩ là ngỗ nghịch, nói là chim non hiệu ứng cũng tốt (ý anh là giống như chim non mới nở, coi thứ đầu tiên thấy được là mẹ mình), bản năng cảm giác Sở Ly là thật tâm thương hẳn cũng tốt, dù sao Long Hiên đã đem Sở Ly trở thành người tri kỷ quan trọng nhất của chính mình.

Đầu óc của hắn chỉ dùng để suy nghĩ đại sự, mới không cần phiền lòng làm trong việc sinh hoạt vụn vặt này, đương nhiên, cũng không cần Sở Ly làm.

Quần áo hai người đa phần đều mang tới hiệu giặt, nhưng đôi khi cũng Sở Ly tự giặt, mặc dù có cái máy giặt quần áo tự động thần kỳ kia, nhưng mỗi ngày cũng phải thu thập quần áo, còn phơi nắng, gấp, phân biệt cất kỹ, còn cần là phẳng, đây đều là việc thực đáng ghét.

“Tốt lắm tốt lắm, ta sẽ xem xét, người càng ngày càng biết hưởng thụ.”

A, dưới gầm trời này nếu hoàng đế không biết hưởng thụ, đại khái liền không ai dám xưng biết hưởng thụ đi?

Long Hiên ha ha mà cười.

Đây là thời đại mà vương quyền đã mất, cho dù có còn sót lại họ vua, phần lớn cũng đã trở thành không thực quyền. Mỗi người đều ngang hàng, nhưng như cũ ở chỗ lấy tranh đoạt ích lợi làm mục đích sinh tồn, người đối ta lừa một sống một chết, bất quá là thay đổi loại phương thức thôi.

Càng văn minh cũng càng giả dối.

Long Hiên không biết có thể hay không cuối cùng xuất hiện chân chính mỗi người ngang hàng, nhưng hắn một tháng này quan sát, xã hội này vẫn là tồn tại cấp bậc phân hoá cùng bố trí không đều, kẻ có tiền mới có quyền lên tiếng và làm chủ trong xã hội này.

Hắn không cảm thấy có cái gì không tốt.

Dựa vào bản lĩnh chính mình đi, có bao nhiêu khả năng liền hưởng bấy nhiêu phúc.

Hiện tại hắn xem như có rất rất nhiều tiền a, vì cái gì không thể dùng tiền này phóng túng chính mình giành nhiều điểm hưởng thụ đây?

Chỉ có đứa ngốc mới đi ngược đãi bản thân a.

Cho nên Sở Ly cũng chỉ có thể làm trợ thủ cho hắn, để cậu làm một công việc nặng, chỉ sợ sẽ mệt chết.

Àn, dùng hiện đại trong lời nói nói chính là “vất vả đến chết”.

Lão bà đầu tiên của hắn, sau này cần hiệp trợ hắn quản gia (trông nom nhà cửa), nhất định phải hảo hảo nuôi, không thể để chịu vất vả.

“Nga đúng rồi, khi tuyển người, nhất định phải xem trước tướng mạo, nhất định phải trung thượng chi tư (phải có nhan sắc) mới được.”

“Người tên hỗn đản này.” Sở Ly tức giận đá hắn một cước, “Người làm cũng cần phải đẹp sao?”

“Người ở bên cạnh nếu không xinh đẹp, sẽ thực tổn thương mắt.”

“Mẹ nó, chỉ biết người đến chết không chừa, mất đi trí nhớ vẫn là hão sắc như vậy.”

Long Hiên cười cười, hôn nhẹ lên môi cậu, “Người khác dù cho, ngàn xinh vạn đẹp, cũng chỉ có người tốt nhất, địa vị của người là ai cũng dao động không được.”

“Ta địa vị gì a?” Sở Ly ánh mắt nguy hiểm trừng mắt nhìn hắn.

Cậu trước kia bởi vì Kỳ Hiên không trung tiết nửa người dưới, từng nhiều lần cùng hắn tranh cãi ầm ĩ, hai người cũng chia tay rất nhiều lần, trước khi Kỳ Hiên tai nạn xe, cậu thậm chí đã viết đơn từ chức.

Nhưng là cậu cũng biết, Kỳ Hiên dù sao đối với cậu bất đồng, kia đều là sương sớm tình duyên (tình cảm mong manh ngắn ngủi), mặc kệ từng phiêu ở đâu, cuối cùng vẫn là sẽ trở lại bên cạnh cậu.

Nhưng ở trong tình yêu mỗi người đều có tư tâm, cái gọi là “Ngay cả nâng khay ngang mày, chung quy ý khó khăn bình” (ý là cho dù tôn trọng lẫn nhau cũng khó đỡ được hòa bình) cũng chính là như thế.

“Ly Ly, người là nguyên phối (vợ cả) của ta a.” Long Hiên hưng phấn lại hôn hắn một ngụm nói.

Sở Ly cho hắn một quyền, để đứa xuống bả chạy lấy người.

Long Hiên nhìn bóng lưng của hắn, cười đến thâm trầm.

4. Chương 4: Mỹ Nhân

Cuối cùng Sở Ly cũng thu dọn xong khay bát.

“Ta thực không biết có phải hay không là tổ tiên mắc nợ nhà ngươi, vì cái gì ta phải làm trâu làm ngựa? Trước kia là hai người cùng nhau chia sẻ việc nhà, đáng giận.” Sở Ly một bên làm việc một bên oán hận.

Long Hiên không để ý tới cậu dài dòng, nghe nói phát tiết thoải mái có lợi cho sức khỏe tâm lý.

Hắn chỉ là bắt chéo hai chân ngồi ở trên ghế salon thanh thoi vui tai nghe chê trách X+1, một bên nghĩ người này như thế nào giống như tổng quản trong cung hắn trước đây vậy, ánh mắt như đang cười, thế nào cũng không thấy thật giả dối, lại nói tiếp hắn rất nhiều thứ vẫn là cùng vị tổng quản kia học.

Nghĩ lại cuộc sống kiếp trước, phát hiện vẫn là có không ít niềm vui.

Người quả nhiên đều là mất đi sau mới hiểu được quý trọng a, ai.

Chuông cửa vang lên đinh đang.

Long Hiên cơ hồ là bản năng phản ứng sờ lên dao gọt trái cây trên bàn trà... Chớ xem thường thứ này, đặt ở sát thủ trong tay, đủ để một đao cắt đứt cổ họng.

“Như thế nào không đi mở cửa?” Sở Ly làm xong việc, lau tay đi ra, vừa đi vừa cúi xuống tạp dề Tiểu Hùng trên người.

Sở Ly nam nhân lớn như vậy lại có thể thích bức bê Tiểu Hùng, nghe nói cái này gọi là Teddy Tiểu Hùng vẫn còn rất được yêu thích.

“Cẩn thận.” Long Hiên vài bước cũng đi qua, nắm tay Sở Ly kéo ra phía sau, chính mình tiến sát vách tường, nhanh chóng mở ra cửa chống trộm.

“Ngươi làm gì đó?” Sở Ly đỡ khोक đỡ cười nhìn bộ dạng hắn như lâm đại địch.

“Hello!” Trước cửa dáng người yếu điệu, có lồi có lõm (dáng đẹp a) đại mỹ nữ cười híp mắt nhìn Long Hiên, còn hương hân qư qư bàn tay trắng nõn như ngọc.

Long Hiên thất thần chốc lát.

Thật đại mỹ nữ!

Mặt trái xoan, ngũ quan so với nữ nhân thông thường đường nét rõ ràng hơn rất nhiều, lại càng nổi bật thêm xinh đẹp đoạt người, mi dài mắt phượng, mũi cao thẳng, phía trên khóe môi trái có khỏa chí (nốt ruồi) nho nhỏ, cười lộ lên khóe miệng mang câu, dường như muốn đem người hồn phách đều quyến rũ.

Mỹ nữ mặc áo sườn xám tay lửng, dài tới mắt cá chân, cổ tình xẻ tà tới đùi cái, một bước đi bắp đùi tuyết trắng thon dài liền như ẩn như hiện, rất mê người.

Bên người quần áo phụ trợ lộ ra đường cong nguyên thủy, trước ngực như núi loan mãnh liệt, có chút đồ sộ, còn thắt lưng nhỏ như liễu bó chặt, đồn bộ (mông) uốn lượn hình bán nguyệt đường cong tuyệt đẹp, tiêu chuẩn cái gì hiện đại “đường cong S”.

Có thể cùng hậu cung phi tử của hắn so sánh.

Long Hiên cái mũi có điểm nóng lên, dường như có chất lỏng cuộn cuộn cần phá mũi mà ra.

Hắn xoa nhẹ cái mũi, dời tầm mắt.

Nam sắc hảo, chính là hắn cũng mê nữ sắc a.

A a a a!

Nhớ...quá nhớ nhưng hẳn trước kia trái ôm phải ấp, mỹ nữ tuần nam trong ngực ngày qua ngày.

“Kỳ đại thiếu gia, người đây là cảm xúc cái gì a?” Mỹ nữ cười đến quỷ dị, đi đến trước mặt hắn, cơ hồ muốn tiến vào trong ngực của hắn, thổi hơi hổi.

Thanh âm của nàng có chút trầm thấp khàn khàn, nhưng rất có từ tính.

Sở Ly đứng sau cửa, thất vọng nhìn đồ sắc lang.

Mẹ nó, coi như mất đi trí nhớ, cũng không cần tùy thời tùy chỗ động dục được không?

Cũng không nhìn xem đối tượng là ai, thực bẽ mặt!

Long Hiên lại cúi đầu xem kỹ mỹ nữ trong ngực thì đã khôi phục trấn định, lúc này mới phát hiện mỹ nữ ngũ quan giống như đã từng quen biết, mà khung xương của nàng so với nữ nhân thông thường lớn hơn, tứ chi cũng cứng cáp hơn, không giống nữ tử thông thường mềm mại như nước.

“Người là?” Trong lòng hắn đã có cái khái niệm, nhưng xem ảnh chụp ẩn tượng dù sao không bằng xem người thật, cho nên hắn vẫn là có một tia không xác định.

“Như thế nào? Ca ca thật sự mất trí nhớ đến ngay cả ta cũng không nhớ rõ sao?” Mỹ nữ dùng ngón tay vẽ lên gương mặt của hắn hỏi.

“Kỳ Dương?” Long Hiên tò mò đánh giá hắn, sau đó bàn tay to trực tiếp che trùm lên núi ngực mỹ nữ, ác, hảo đầy đặn hảo có co dãn, “Chẳng lẽ người không phải đệ đệ, mà là muội muội?”

Kỳ Dương xuy xuy cười ra tiếng, càng thêm cùng xà giống nhau dính ở trong lòng ngực của hắn, “Kia ca ca giúp ta cởi sạch quần áo kiểm tra một chút chẳng phải sẽ biết sao?”

Long Hiên thật sự rục rịch.

Sở Ly hung hăng ho khan hai tiếng.

Long Hiên ngưng ngưng cười, “Ngực người sao lại thế này?”

Kỳ Dương cởi bỏ sườn xám nút thắt, cho hắn xem bí mật trước ngực, “Silicone (1 loại áo ngực) chế vậy, có phải hay không rất chân thật?”

Long Hiên đối xã hội hiện đại kỳ quái lại nhiều hơn một tầng nhận thức sâu sắc.

“Thụ giáo.”

“Đại ca, ta phát hiện người đối với nữ nhân cũng rất có ‘tính’ thú nha, ai nói người đối với nữ nhân vô năng?”

Kỳ Dương cười đến tà khí, ánh mắt khi hắn hơi hơi hở ra giữa háng liếc nhìn, “Vẫn là nói, người chỉ đối với ta giả nữ nhân như vậy cảm thấy hứng thú?”

“Khụ...” Long Hiên xấu hổ nhìn lại liếc mắt Sở Ly một cái, ngồi trở lại trên ghế salon, nhếch lên chân bắt chéo che dấu chính mình vừa rồi nhất thời ý loạn tình mê, “Người tới có chuyện gì?”

Về hết thấy nhân vật bên người, Sở Ly đều giúp hắn làm một sắp văn kiện, bên trong chính là ảnh chụp cùng sơ yếu lý lịch, cùng với quan hệ bọn hắn cùng Kỳ Hiên v.v...

Long Hiên nhớ rõ bên trong nói, Kỳ Dương cùng Kỳ Hiên, bởi vì là con của mẹ kế, quan hệ hai người cũng không thân cận, nhưng là không tới nông nổi trở mặt thành thù, chính là khách khí lãnh lạnh nhạt đạm.

Tư liệu nói, Kỳ Dương đam mê diễn xuất, nhưng cũng không đến nỗi nghiện, nay tự nhiên giả dạng thành nữ nhân, không biết muốn chơi cái gì.

“Ác.” Kỳ Dương thấy hắn bày ra một bộ nghiêm túc, mình cũng nhàm chán đối diện hắn ngồi xuống, vén tóc dài xoa vai, “Bằng hữu của ta chuẩn bị kế hoạch quay một bộ phim thần tượng giới trẻ, nhưng là tài chính có hạn, ca ca tài trợ một chút được không? Bằng hữu đáp ứng ta chỉ cần xoay sở đủ tiền, sẽ cho ta diễn một vai.”

Long Hiên còn tưởng rằng cậu là đến trách móc thay mẹ mình, lại không nghĩ là việc hoàn toàn không quan hệ.

Trong hoàng cung của mình cũng có gánh hát, nuôi một hai cái đều thực bình thường.

“Nội dung phim thế nào?” Long Hiên không thể lý giải, Kỳ Dương hảo hảo là thiếu gia có tiền, tại sao phải làm diễn viên.

Hơn nữa còn là chính mình bỏ tiền diễn kịch.

Tám phần đầu bị cửa kẹt (ý là nghĩ mãi không hiểu).

“A, nội dung là về cổ trang.” Vừa nhắc tới này Kỳ Dương liền tinh thần tỉnh táo, “Là dựa vào tiểu thuyết cải biên đang lưu hành, ở trên internet lưu truyền rộng rãi, nữ hài tử lâm vào đều như si như điên.”

“Trọng tâm.”

“Ha ha, là như vậy, đây là một bộ tá thi hoàn hồn nữ trong tiểu thuyết xuyên qua Tầm Tần ký thức...”

Long Hiên lập tức tinh thần tỉnh táo, “Tá thi hoàn hồn?”

“Đúng đúng! Hiện tại thực lưu hành cái này sao, nghe nói bát thiên trong thập thiên (80%) tiểu thuyết là như vậy, chuyện kể rằng nữ sinh bình thường thời hiện đại, xuyên qua tới thời không song song hoàng triều, nhập vào một cái tuyệt đại giai nhân, đương nhiên, tuyệt đại giai nhân này chính là tiểu nha hoàn, xuất thân càng nhỏ bé, sau khi càng nhiều đất dụng võ nha, cái này gọi là tương phản mỹ học. Nguyên bản là tiểu nha hoàn bình thường bởi vì này lần đích tá thi hoàn hồn, bỗng nhiên đẹp kinh thiên, tươi đẹp kinh bốn tòa, càng bởi vì nàng tài hoa xuất chúng xuất khẩu thành thơ, đạo văn, a phải nói là lợi dụng các loại tri thức hiện đại ở cổ đại làm chuyện không tưởng, không cần thận bị người ghen ghét, lưu lạc thanh lâu trở thành tuyệt đại danh kỹ, ở thanh lâu lợi dụng ca múa tri thức hiện đại nổi lên diễm danh, tiền kiếm được cầm đến tay như nhũn ra (là tiền vào như nước ấy), tất cả mọi người cho rằng nàng là tiên nữ tái thế. Thanh lâu chơi chán, nàng hoàn lương sau trở thành tuyệt đại quân sư, bày mưu nghĩ kế trăm trận trăm thắng, Tôn Tử binh pháp không có ai biết nàng dùng quen thuộc, đương nhiên nàng phát minh hỏa dược hoả tiễn đạn dễ như làm một bữa ăn sáng; tiếp tục nàng lại bị minh chủ vô lâm cướp được, trong giang hồ đại triển quyền cước, học thành tuyệt thế võ công, đương nhiên nàng vốn là nữ nhân nha, không cần ‘dục học võ công, vung đao từ cung’. Này bên người nàng luôn luôn theo sát một đứa bé trai, trên danh nghĩa là đệ đệ của nàng, kì thực là thái tử bị con báo trá đồ đem xuất cung, tiểu hoàng tử đối với nữ nhân sùng bái này càng thêm ái mộ, lúc này dưới sự trợ giúp của nàng, đương nhiên nguyên bản chính nhiếp chính vương cầm giữ quyền lực cũng khúm núm ở dưới váy nàng, cho nên tiểu hoàng tử thuận lợi đăng cơ, tình phong nàng làm hoàng hậu, hơn nữa từ nay về sau cả đời đều chuyên cung chiều mình nàng, tam cung lục viện ba nghìn nữ nhân đều bỏ. Đương nhiên, tình nhân trước kia của nàng đối với nàng không thể quên, rời bỏ gia nghiệp bỏ thê quên tử tự nguyện đi nhờ vả đến tiểu hoàng đế dưới trướng, trở thành các quân thần, thi thoảng cùng vị hoàng hậu cùng hoan ái. Dù sao cuối cùng chính là nữ chủ đã muốn xưng bá, tiểu ngạo đông nam.”

Sở Ly chạy đến WC oa oa nôn mửa.

Long Hiên tốt xấu gì cũng đã là người của hai thế giới, tự chủ so với Sở Ly vẫn là mạnh hơn vài phần, nhưng sắc mặt cũng đã xanh mét, trước mắt biến thành màu đen.

“Ca, ngươi làm sao vậy?” Kỳ Dương lo lắng nhìn đại ca thân ái, “Chẳng lẽ ngươi không thích kịch bản này? Đây chính tác phẩm rất nhiều người thích a!”

“Ngươi thích không?” Long Hiên vận công điều tức lục phủ ngũ tạng một phen cơn sóng mãnh liệt, hỏi lại.

“Làm sao có thể thích? Là nam nhân đều sẽ không thích. Nhưng là tác phẩm này có đông đảo fan chủ yếu là nữ tử tám tuổi đến mười tám tuổi a, các nàng thích là được, ca, ngươi phải biết rằng, hiện đại phụ nữ mới là nguồn thu lớn nhất nha, nam nhân kiếm tiền cuối cùng là đặt ở trên người nữ nhân.”

“Sai lầm rồi, vẫn là có bộ phận tiêu tiền ở trên người nam nhân.” Long Hiên ý xấu nhìn thoáng qua Sở Ly.

“Đồng chí dù sao chiếm đám người số ít thôi. Ca, đầu tư đi? Chúng ta quay chụp địa điểm cũng chọn tại đất nhà ta, còn có thể miễn phí giúp công ty làm quảng cáo đi.”

Long Hiên lạnh xuống mặt, “Chớ hồ nháo.”

Nữ nhân như vậy đừng nói không tư cách làm chủ hậu cung, liền là người nhà bình thường cũng sẽ không dâng nạng làm thiếp, sẽ chỉ ở nơi bướm hoa sống quãng đời còn lại, ngàn người kỵ nạn người sẽ không được chết già, mà nếu nạng một khi toát ra dã tâm đối quyền thế, lại càng sẽ sớm mặc danh kỳ diệu (chẳng biết tại sao) phơi thây hoang dã.

Đến xã hội nam quyền phát huy tinh thần nữ quyền, căn bản chính là tự tìm đường chết.

“Ách, ta đây nói tiếp một cốt truyện hiện đại?” Kì Dương có điểm thất vọng hỏi.

Long Hiên cau mày gật đầu.

“Có cô bé lọ lem xuất thân bản hàn, liễu mạng cố gắng mới học xong đại học tại thành phố lớn, nạng không bao giờ ... muốn nghỉ tới những ngày cùng khổ, thề sẽ thành kẻ có tiền, nhưng là nạng chỉ là chức thư ký nho nhỏ, tiền lương mỗi tháng không đủ nạng mua một bộ Chanel, nạng tâm cơ thâm trầm, tìm kiếm hết thấy cơ hội, mục tiêu cuối cùng của nạng tập trung ở lão giám đốc của nạng, giám đốc phong lưu đa tình vừa anh tuấn nhiều tiền, đáng tiếc đã kết hôn, nhưng xã hội này ly hôn so với kết hôn còn nhanh hơn, cho nên nạng quyết định không buông tay, rốt cục phu nhân giám đốc mang thai, người chồng bị cấm dục không cưỡng nổi rượu say ngon cùng mỹ nữ hấp dẫn, cùng thư ký đêm xuân một lần, sau lại, lại thêm mấy độ đêm xuân, thời điểm phu nhân giám đốc mang thai sáu tháng, thư ký cũng mang thai. Nạng biết chính mình cùng giám đốc sương sớm tình nhân, giám đốc cũng sẽ không cho nạng lưu lại đứa nhỏ này, cho nên nạng dứt khoát từ chức, chạy trốn trốn sinh đứa nhỏ đi. Chờ đứa nhỏ sinh ra đã thành kết cục đã định, nạng mang theo đứa nhỏ xuất hiện trong nhà giám đốc, chỉ cầu giám đốc thu dưỡng cốt nhục thân sinh, chính nạng có thể nào không lưu lại, lợi dụng tính cách cực đoan của phu nhân giám đốc, nói ra câu ‘tình yêu của ta không chấp nhận một chút tỳ vết nào’, dứt khoát ly hôn. Thư ký lặng lẽ nhẫn nại dâng hiến, ôn nhu săn sóc chiều cổ, cũng dễ dàng tha thứ giám đốc ngày càng phong lưu vô độ, hơn nữa dù sao mẫu bằng quý tử (mẹ con nương tựa lẫn nhau), sau ba năm, rốt cục tâm nguyện được đền bù, trở thành tân phu nhân.”

Ánh mắt Long Hiên càng phát ra lãnh liệt, như đao phong giống nhau cắt vào da thịt Kì Dương.

Kì Dương cười lạnh, “Vị phu nhân nghĩ đến chính mình rốt cục khổ tận cam lai, lại không nghĩ giám đốc kia căn bản không đem nạng đặt vào mắt, lấy về nhà lại hoàn toàn lạnh nhạt, hơn nữa không cho nạng tiếp xúc một chút tiền tài của hắn, mỗi tháng con cấp nạng tiền tiêu vặt cố định, tuy rằng mức đủ người thường một năm, nhưng có thể nào thỏa mãn lòng tham không đáy của nạng? Nạng mắt thấy chính mình vô vọng, đem hy vọng lại ký thác trên người đứa con, mặc dù đứa con không không chịu thua kém, tài trí lẫn thân hình đều vượt qua đứa con của phu nhân trước, mọi thứ đều đứng đầu, phu nhân tức giận cực kỳ nghĩ ra đủ loại để huấn luyện con mình, nạng lại không biết rằng cho dù con trai của nạng là thiên tài, giám đốc cũng sẽ không đem tài sản giao cho nó, bởi vì hắn hận tạp chủng này phá hủy hạnh phúc của hắn, giọt máu không cần thận lưu lại đã làm hắn khốn đốn, hắn như thế nào thích nó?”

Long Hiên hai tay bắt chéo trước ngực, mặt vô biểu tình đứng lên, càng thêm trầm mặc mà nội liêm.

“Nhị thiếu gia không có gì dã tâm, thâm nghĩ làm có tiền cung hắn sống phóng túng đích hai thế tổ (?), nhưng mẫu thân không để tâm tới hắn, ca ca không tin hắn, cả hai thật quá đáng (câu cuối chém ‘__hai mặt không phải là người’ ==”).”

Long Hiên đi đến trước mặt hắn, ngón tay gợi lên cằm cậu, nhìn khuôn mặt cậu sau khi hoá trang đích xinh đẹp tuyệt luân, “Thâm nghĩ sống phóng túng?”

“Phải”

“Hảo, ta dưỡng ngươi.” Ngón tay Long Hiên chạy dọc theo gương mặt cậu, sau đó cúi người ở bên tai thâm thì, “Điều kiện tiên quyết là, làm người của ta.”

5. Chương 5: Lòng Trung Thành (thượng)

Nhị thiếu gia giận dữ, quay đầu cho Long Hiên một cái tát, “Người tên biến thái này!” Cậu ta nguyên bản còn giống con tiểu cầu đáng thương, vẩy đuôi mừng chủ, đột nhiên trở mặt, bàn tay vung lên tạo ra âm thanh vang dội, Long Hiên vốn có thể tránh nhưng lại không tránh, Sở Ly giật mình hoảng sợ.

“Kỳ Dương, người làm gì vậy?” Sở Ly vội vàng đem cậu kéo ra, Long Hiên trong mắt đã có sát khí, dù là ngốc tử cũng nhìn ra được.

Vừa rồi Long Hiên ghé vào tai Kỳ Dương nói nhỏ, Sở Ly không có nghe được những lời hằn nói.

Kỳ Dương hừ lạnh, “Chơi nam nhân cũng thì thôi, còn muốn chơi loạn luân sao? Người thật sự là kế thừa tên khốn kia, hạ lưu như nhau, không bằng cầm thú! Chính mình tạo ác nghiệt còn cố tình muốn trốn tránh đẩy cgo người vô tội, sớm biết rằng hối hận, vì cái gì còn mặc kệ con cái mình? Sinh mà không nuôi, nuôi mà không giáo, giáo mà không thoả đáng, còn muốn nguyên rửa nghiệt chủng này tại sao có mặt trên đời, ha! Lão cha thì chuyên thượng nữ nhân, nhi tử lại chuyên thượng nam nhân, các người thật không then một đôi dâm phụ a! Lão già nếu còn sống, nhất định sẽ càng thêm vẻ vang vì người đi! Dem mẹ ta thượng cũng đã thượng, cưới cũng đã cưới, vậy tại sao còn không đem bà để vào trong mắt? Nếu thực khinh bỉ bà ta, vì cái gì không hoàn toàn một cước đá văng đi, rồi một tay bóp chết tên nghiệt chủng này đi? Bỏ đi thì luyến tiếc, lưu trữ lại không quý trọng, tốt xấu gì cũng đều là con trai, cùng hầu hạ lão gần nửa đời người, coi như yêu cầu một nửa tài sản thì có cái gì không đúng? Dứt khoát rời xa công danh, bồi tại bên người để được bao dưỡng, các người thật làm cho người khác ghê tởm!”

Xem cậu giống như mèo hoang cuồng thảo luận lên nhảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn kích động mà đỏ bừng lên, khóe mắt còn chảy lệ, cả người run rẩy, Long Hiên đang tức giận lại một chút một chút lạnh xuống, đã khôi phục bình tĩnh.

Tuy rằng cậu ta so với chính mình kém nửa năm, nhưng thật sự vẫn chỉ như con nít.

“Rốt cục cũng bộc lộ tâm sự rồi sao?” Long Hiên thản nhiên hỏi lại.

“Kỳ Dương ta trước năm mười tám tuổi, cũng đã phát lời thề không cùng người tranh đoạt, ta ăn mặc tạm bợ sống qua ngày, chính là muốn đổi lấy cuộc sống yên bình, ta làm vậy còn chưa đủ? Người vì cái gì còn muốn đối với mẹ con ta đuổi tận giết tuyệt? Người làm chuyện như vậy, còn có mặt mũi làm người sao?”

“Không mặt mũi làm người, so với việc mất mạng thì vẫn nhẹ hơn nhiều.” Long Hiên cười rộ lên, “Ta nếu không phải phúc lớn mạng lớn trời xanh phù hộ, giờ phút này đứng ở trước mặt người hẳn là một con quỷ.”

Kỳ thật “Kỳ Hiên” đã là một con quỷ. Chẳng qua, cho dù không có hắn xuyên qua, bà mẹ kế cũng không chiếm được thứ gì, Kỳ Hiên sớm đối với bà ta có lòng phòng bị, sớm chuẩn bị đường lui, đã để dành một khoản tiền lớn, chỉ cần hắn bất ngờ xảy ra chuyện, thì tuyệt đối không tha hai mẫu tử kia.

Kỳ Dương choáng váng, giống như đột nhiên bị người bóp chặt yết hầu. Nửa ngày, cậu mới yếu ớt phản bác, “Ta không tin mẹ ta lại làm việc đó.”

“Sở Ly, giúp ta đem văn kiện trên bày máy tính trong thư phòng tới đây.” Long Hiên nói.

Sở Ly thở dài quay vào lấy đồ, sau đó đặt vào tay Kỳ Dương. Đó là ảnh chụp so với đăng ở trên báo chí càng rõ ràng hơn, còn phóng đại hơn. Đó là bản ghi chép về ô tô bị động tay động chân làm phanh không nhạy, còn có nhân chứng kí tên. Đó là bản ghi chép này những năm mẹ của Kỳ Dương lên cùng công ty đại cổ đông giao dịch, ngay cả hoá đơn ngân hàng đều rõ ràng. Xem qua mỗi một tờ, sắc mặt Kỳ Dương lại trắng ra thảm hại hơn

“Kỳ Dương, người biết mình sai ở chỗ nào không?”

Kỳ Dương ngơ ngẩn nhìn thấy nam nhân nguy hiểm kia bỗng nhiên sát lại gần cậu, theo bản năng lui về phía sau hai bước, ngã ngồi ở trên ghế salon.

“Người nếu sớm đã biết mẹ người cùng ta không đội trời chung, lão cha lại không cần người, người nên sớm một chút lựa chọn lập trường cho tốt, hơn nữa nhất định lập trường phải rõ ràng kiên định, hoặc là cùng ta tranh giành một mất một còn, hoặc là hoàn toàn quy phục làm tâm phúc của ta, nhưng người dong đưa

không ngừng, ý muốn lấy lòng cả hai bên, cuối cùng mới biết hai bên đều không cần người. Mẹ người lúc trước nhận thức sai lầm, chính mình dùng tư sắc mị hoặc nhân tâm chính là năng lực lại không đủ, còn muốn cùng lão cha hồ ly tinh kia tranh đấu, là tự tìm đường chết, bà ta lúc trước từng bước từng bước sai, hại nhân hại mình, đến cuối cùng còn có thể được hai ngàn vạn cùng khu nhà cấp cao, đã là vô cùng may mắn, còn tham vọng quá đáng cái gì? Lòng người không đủ rắn nuốt voi (từ yếu trở thành mạnh, từ nghèo trở thành giàu), trở về nói cho bà ta biết, còn tiếp tục gây chuyện, hoặc là vào tù; hoặc là bị bắt đi chụp ảnh khiêu dâm, nghe nói có loại nam nhân thích thượng lão bà nương; hoặc là tịch thu tài sản không nơi nương tựa, ném thử mùi vị làm lão khát cái lưu lạc đầu đường. Nếu nhiều đó còn chưa đủ hài lòng, ta còn có rất nhiều biện pháp đối phó bà ta, hơn nữa tuyệt đối so với bà ta cao siêu hơn, tuyệt không lưu lại nhược điểm gì để người khác bắt được.”

Long Hiên từ từ sắc nhọn như dao, thần sắc hờ hững, giọng điệu thoải mái, làm cho người ta da thịt phát lạnh. Kỳ Dương dường như lần đầu tiên nhận thức anh trai của mình, lần đầu tiên biết hấn so với cha còn âm tàn ma quỷ hơn.

Long Hiên ngồi ngay ngắn đối diện với cậu, hai chân vắt chéo, hai tay đan nhau đặt trên đầu gối, đánh giá cậu, “Kỳ Dương, người dù sao cũng là huynh đệ huyết mạch tương liên duy nhất của ta, chỉ cần người không can thiệp vào chuyện ta cùng với mẹ người, ta sẽ bảo vệ người cả đời an nhàn không lo nghĩ, người có thể tiếp tục làm một thiếu gia ngày ngày tiêu dao khoái hoạt.”

Kỳ Dương bỗng nhiên cười yêu dã, “Điều kiện là lên giường với người sao?”

“Chính là huynh đệ cũng có thể.” Long Hiên trả lời.

Kỳ Dương nhướng mi, “Thật sự?”

“Đương nhiên, nếu người nguyện ý lên giường, ta càng vui mừng.” Dù sao đó cũng là một đại mỹ nhân rất hợp khẩu vị của hấn, bỏ qua thì thật đáng tiếc.

Kỳ Dương càn rỡ cười to, đứng dậy đi ra ngoài, “Kỳ Hiên, con heo biến thái thấp hèn, đi ôm heo ngủ đi!” Cậu sập cửa một cái thật mạnh, rồi bỏ đi.

Long Hiên nâng mi đối Sở Ly cười, “Ly Ly, hấn nói người là heo kìa.”

Sở Ly gờ chân đá hấn một cái, “Người đi chết đi!”

6. Chương 6: Lòng Trung Thành (hạ)

Sở Ly xem xấp tư liệu dày bịch trong thư phòng, tất cả đều là do thám tử điều tra được, nhìn từng văn kiện đều cảm thấy ghê người. Trong một tháng này, Long Hiên rốt cuộc làm những gì?

Hấn muốn một vài danh sách danh sách, là nhân viên quản lý chủ chốt trong công ty, là tất cả thân thích, bằng hữu, bạn học thậm chí là những tình nhân sương sớm tình duyên (yêu qua đường), sau đó cho thám tử điều tra hết những người này, ngay cả bọn họ dùng bao cao su loại nào đều tra được nhất thanh nhị sở.

Có phải hay không ở Quỷ môn quan trở về, hấn đã nhiễm tính Diêm Vương? Mấy thứ này, tùy tiện xuất ra vài món, cũng có thể dồn người vào chỗ chết. Hấn một tháng không đến công ty, có phải hay không cũng là mượn cơ hội xem xét những người này? Cái này gọi là “Gió mạnh mới biết cỏ cứng, hỗn loạn mới biết trung thần.”

Long Hiên từ phía sau ôm Sở Ly, hôn lên tai của cậu, “Ly Ly, nên ngủ.”

“Hiên, người phải có ý định thay đổi?” Sở Ly quơ quơ trong tay một phần hồ sơ hỏi.

“Người thấy thế nào?”

“Công ty rất lớn, các mối quan hệ rắc rối phức tạp, nếu gặp thay đổi lớn như vậy, sợ sẽ ảnh hưởng thị trường chứng khoán...”

“Tiểu Ly Ly, người phải biết rằng, vua nào triều thần nấy, cha ta đã không còn, ta đây mới nhậm chức chủ tịch, việc phải làm là một cú đánh động tác mạnh, để mọi người biết rõ, không hợp thì chuẩn bị đường lui, có công sẽ chờ ban thưởng, phải trung gian ở giữa xem chừng, xem người này có đáng giá để trung thành tận tâm cống hiến sức lực hay không. Vì thế nên ngược lại, án binh bất động mới là thất sách.”

“Dù sao cũng nên lấy đại cục làm trọng.”

“Thiếu điểm lòng dạ đàn bà đối với người mới có lợi.” Long Hiên thở dài, “Sau này ai cho người bất kể cái gì đều không được lấy.”

Sở Ly mặt đỏ lên, “Ta không có lấy gì hết.”

“Này cặp lồng đựng cơm a, máy tính dán hình cây sương rồng a, móc chìa khoá gấu Teddy a, ai tặng nào?”

Sở Ly mặt càng đỏ hơn, hung hăng cho người phía sau một đạp, “Hỗn đản, người ngay cả ta cũng điều tra!”

Đáng giận, những nữ nhân kia kỳ thật không mấy người thật sự đối với Sở Ly có tình ý, đa phần đều tiếp cận để tìm hiểu về việc dưỡng bệnh của vị chủ tịch anh tuấn. Anh tuấn giàu có mà chưa kết hôn, lại không có cha mẹ chồng cần hầu hạ, một cơ hội tốt như vậy.

“Ta ghen ghét.” Bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn cánh mông căng đầy của Sở Ly, cúi đầu đặt lên cổ cậu những nụ hôn ướt át, hút rồi cắn làm Sở Ly run lên từng đợt, “Ly Ly, người phải quản lý tốt thân dưới của mình a, người của ta chỉ có thể thuộc về ta, bằng không...”

“Người có quản được thân dưới của mình sao? Còn có mặt mũi nói ta?” Sở Ly thở hổn hển, vặn kiện trong tay rơi xuống bàn, hai tay chống ở mép bàn, “Còn bá đạo đòi hỏi độc chiếm.”

“Đương nhiên.” Đã tắm rửa qua hiện Sở Ly chỉ mặc cái áo thun, quần dễ dàng bị lột xuống, phân thân to lớn đặt tại cửa huyệt.

“Không được.” Sở Ly giãy dụa, “Miệng vết thương chưa lành, không nên.”

“Ta biết, ai.” Long Hiên bất đắc dĩ thở dài, “Ta cũng không có tính toán đi vào.”

Đem hai chân của cậu khép lại, đặt dục vọng nóng rực của hắn giữa song mông, bắt chước động tác giao hợp, phân thân hắn dần dần phát nhiệt. Một giờ sau, trên sàn nhà đã rơi đầy dịch của Sở Ly, Long Hiên thì vẫn còn hưng trí bùng bùng ở phía sau cậu mà ma sát, cặp mông mềm mại bị hắn làm cho đau đớn.

“Hỗn đản, người còn chưa làm đủ sao?” Sở Ly hổn hển, hắn mệt đến chân như nhũn ra thất lực không thể gắng gượng được nữa, mà mặt sau tên gia hỏa kia còn không có dấu hiệu ngừng lại.

“Không có a.” Long Hiên này giờ mới phát tiết qua một lần, làm sao có thể đủ? Nhưng khi nhìn Sở Ly lộ ra bộ dáng đáng thương, hắn xoay người ngồi lên bàn, sau đó ấn đầu Sở Ly xuống, “Giúp ta làm ra sẽ tạm tha người.”

Sở Ly trừng mắt nửa ngày, phân thân cực đại kia thật sự rất chói mắt, quả thực đã kích lòng tự tin của nam nhân như cậu. Là ai nói nam nhân sức dài vai rộng, không có tiền cũng coi như anh hùng? Sở Ly cảm thấy được có tiền lại có đầu óc lẫn tướng mạo như Long Hiên, thực là tai hoạ nhân gian.

Hắn muốn kháng cự, chính là cũng biết nam nhân tên đã trên đây thì có bao nhiêu thống khổ, mà hi vọng chính mình cũng sớm một chút được giải thoát rốt cục cậu cũng quỳ ở trên sàn nhà, cúi đầu ngậm vào cái hung khí chết người kia.

“Vẫn là tiến vào mới thoải mái, ở bên ngoài thật lạnh.” Long Hiên không biết trong lòng cậu đang đấu đá ác liệt, chỉ lo chính mình thỏa mãn thở dài.

Sở Ly hung hăng cắn hắn xuống. Mẹ nó, tên cuồng tình dục, rõ ràng ngày hôm qua làm nhiều như vậy, vì cái gì hôm nay tinh thần còn tốt như vậy? Thật muốn cho hắn một phát cắn đứt đi. Long Hiên nhìn mái tóc đen sậm của Sở Ly, khoe miệng nhếch lên. Sở Ly liệu có đơn giản chịu uỷ khuất quỳ xuống lấy lòng tiểu đệ đệ của tên bá đạo vô lại?

Xã hội này cho hấn ấn tượng lớn nhất là “nam nữ ngang hàng”, bất kể là không thật sự ngang hàng, ít nhất là trên pháp luật là cho phép, nam hay nữ đều có thể ra mặt, công tác nuôi gia đình giao tiếp xã hội du ngoạn, còn có chế độ một vợ một chồng, tự do ly hôn. Thúc đẩy phát triển văn học nghệ thuật.

“Lòng dạ không dối, sinh ý rộng rãi, tự mình nắm giữ số phận, đến địa vị của quân vương cũng do dân quyết.(chém, không hiểu nổi câu này =.=)” Đương nhiên ngược lại cũng tạo ra cái xã hội loạn thất bát tao, thịnh hành cái loại chuyện tình một đêm, nam cùng nữ cùng dạng không giữ gìn trung tiết, nam nhân bao dưỡng vợ bé, nữ nhân liền nuôi kếp nhí, hôm nay lời ngon tiếng ngọt rồi kết hôn loạn xạ, cách ngày liền trở mặt vô tình đấu đá tranh giành tài sản, lũ trẻ con lại đùn đẩy cho nhau, những hài tử mồ côi bị gia đình vứt bỏ càng ngày càng nhiều, bệnh tâm lý càng ngày càng tràn ra... Long Hiên thật không biết rốt cuộc xã hội nào tốt hơn.

Long Hiên trước kia cho tới bây giờ không nghĩ tới cả đời chỉ coi trọng một người. Hấn đã quen nhìn phụ hoàng có tam cung lục viện, trưởng thành thì không cần hấn chủ động, đủ kiểu nữ nhân liền chủ động lấn đến trong ngực của hấn, hấn mười hai tuổi phụ hoàng liền cấp hấn một thị thiếp, dạy hấn kỹ thuật phòng the, đằng sau hấn là tam thê tứ thiếp, hấn cho rằng đó là theo lý thường phải làm. Nhưng là hiện tại hấn suy nghĩ —— chỉ có tình yêu giữa hai người có lẽ cũng không tệ?

7. Chương 7: Trịnh Ân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày hôm sau, Long Hiên lần đầu tiên bước vào công ty. Nhân viên sôi nổi hướng hấn cúi đầu chào hỏi, nhân viên quản lý hấn đều đã xem qua tư liệu nêu biết hết, nhưng những nhân viên bình thường khác lại không nhận biết, làm hấn bị xoay như chong chóng.

Sáng thứ hai thường lệ tổ chức cuộc họp giữa các giám đốc chi nhánh và trưởng phòng, Long Hiên ngồi ở trên cao, Sở Ly ngồi ở bên cạnh hấn. Bởi vì chủ tịch mới trở lại sau thời gian dưỡng thương, công tác báo cáo kéo dài chút thời gian, suốt hai tiếng hội nghị, Long Hiên một câu cũng không nói. Có vài tên cán bộ trung lập nhất gan trên trán đã toát ra mồ hôi lạnh.

Chủ tịch hiện tại là Kỳ Hiên vừa nhận chức, là học sinh ưu tú của đại học Harvard, nhưng hấn tập trung học tập kinh doanh trở lại Trung Quốc xây dựng sự nghiệp, không có tác phong của người lãnh đạo, rất nhanh liền thất bại. Nhưng một tháng này hấn biểu hiện tương đối xuất sắc, khi chủ tịch trước qua đời, hấn bị thương nằm viện một thời gian, mà đã nhanh chóng ổn định lại đại cục, hơn nữa không để cho lợi nhuận hạ xuống.

Giám đốc tài chính là người do chủ tịch trước lưu lại, cùng với các ngân hàng lớn đều quan hệ không nhỏ, thuộc loại tạm thời không thể động tới được cũng không dễ dàng động vào được, Long Hiên tính toán tăng thêm trợ thủ cho mình, lấy lý do “khai thác tài năng mới”.

Nhưng nhìn đến vị giám đốc kia kia, Long Hiên lại thấy một tên nhóc đáng yêu dùng một tay đỡ đầu không ngừng gật gà gật gù, đôi mắt nheo lại mang theo ý cười. Sau cuộc họp, Long Hiên đối với tên nhóc đáng yêu vẫn ngủ gật suốt buổi kia gọi: “Trịnh Ân, tới phòng làm việc của ta một chuyến.”

“Ác.” Trịnh Ân ử rử theo sát hấn vào văn phòng, đặt mông ngồi xuống đối diện hấn, ghé vào bàn tiếp tục ngáp ngủ.

“Đêm qua chơi đến mấy giờ?” Long Hiên hỏi.

“Khoảng 3 giờ.”

“Với nam hay nữ?”

“Có lẽ là cả hai.”

Những ngón tay Long Hiên nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, “Việc thay đổi nhân sự trong công ty, người có đề xuất gì không?”

“Báo cáo đã sớm ném cho người, sao không tự mình xem?” Trịnh Ân lấy tay che miệng ngáp dài, miễn cưỡng dựng thẳng lưng.

“Ta muốn nghe chính người trình bày một lần.”

“Lãng phí thời gian.” Trịnh Ân nhỏ giọng oán hận một câu, nhưng vẫn là cố gắng dựng tinh thần, đem trong từng nhân viên trong công ti đánh giá một phen, nên bỏ hay nên lưu cũng xét đưa ra ý kiến tham khảo. Trừ bỏ rất ít chi tiết không đồng nhất với tư liệu đã điều tra được, y cơ bản đều đánh giá đúng trọng tâm, trong mắt vẫn là có chút sắc bén ác độc.

Trịnh Ân là loại công tử nhà giàu được nuông chiều từ bé, môi hồng răng trắng da mịn thịt mềm, hơn nữa tính tình ôn hoà tác phong nhẹ nhàng, cả người toát ra khí tức yêu kiều mị hoặc. Chỉ nhìn qua sẽ nghĩ y là loại ôn hoà vô hại, lại không nhìn được là một kẻ xấu xa ăn chơi trác táng, kì thực y dù nhắm mắt vẫn đều đem hết thầy mọi việc thu vào đáy mắt, mà từ đầu chí cuối đều bất động thanh sắc.

Mà Kỳ Hiên trọng dụng y, chủ yếu là vì y xuất thân trong gia đình cán bộ cao cấp, hơn nữa tuyệt đối là hàng thật giá thật trong tay cầm trọng quyền. Trên y chỉ có một chị gái, so với chị gái kém mười tuổi, từ nhỏ đã nhận hết cưng chiều trong nhà, trưởng thành lại không muốn đi theo con đường cha mẹ đã trải trước, giữa lúc mơ hồ chưa rõ tương lai, lại gặp được Kỳ Hiên.

Trịnh Ân thích giao thiệp với người khác, y còn nói kỳ thật ước vọng của bản thân là trở thành Ngưu lang số một tại Trung Quốc. Đương nhiên nếu y dám làm như thế, lão cha sẽ là người đầu tiên đánh chết y, cho nên y chỉ có thể tới công ty làm quản lý nhân lực.

Long Hiên đối với cách thức hành sự của tên “Kỳ Hiên” thập phần hài lòng, cảm thấy được rất giống tác phong của mình, nói vậy có lẽ bởi vì hai người linh hồn tương tự suy nghĩ ăn khớp, hẳn mới có thể tá thi hoàn hồn đến trên người tên này. Ít nhất tên này không có lưu cho mình một cái cục diện rối tinh rối mù không thể thu thập, những cái cốt lõi đều đã được chuẩn bị tốt.

Trịnh Ân nói xong cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, lại phát hiện đối phương căn bản không có nghe, không khỏi tức giận, “Ba” một tiếng đập cái bàn, “Chủ tịch!”

“A.” Long Hiên thu hồi tinh thần đang chu du nơi nào đó, “Trịnh Ân a, ta phát hiện môi của người rất đẹp.”

Vừa rồi khi y nói chuyện lúc mím lại lúc hé ra, thật sự là so với đóa hoa nở rộ còn muốn động lòng người hơn. Trịnh Ân kinh ngạc, lập tức cười đến quỷ dị, “Thế nào? Vừa ý ta?”

“Khụ khụ.” Long Hiên thuận tay vứt cho y một quyển sách, “Men’s good health, người hiện tại viên mắt thâm quầng, hai mắt vô thần, mặt mũi xanh xao, phần eo mềm nhũn, chân đứng không vững, rõ ràng được dục túng quá độ, thân thể tiêu tụy, còn tiếp tục nữa cẩn thận già trước tuổi, trở thành vô năng (là nói ‘cái đó’ vô năng ấy >.<>”

Trịnh Ân dở khóc dở cười lật tới lật lui thứ cầm trên tay, “Người là thật hay đùa đây? Sẽ không phải nằm viện một lần đã sợ chết chứ?”

“Đây là ta tự mình viết, ta thực sự lo cho sức khoẻ của người, đừng trẻ tuổi mà phóng túng vô độ (đây là kinh nghiệm xương máu của a đó a~))”

Đây quả thật là Long Hiên tự mình tổng kết các bí quyết bồi dưỡng thân thể, những bài thuốc quý chỉ trong cung mới có, lại tham khảo các cách chăm sóc thân thể ở hiện đại, lần cổ đại hết một lượt. Long Hiên biên soạn, Sở Ly sửa sang lại in ấn, chỉ có số lượng mấy quyển.

“Thật sự là người tự mình viết?” Trịnh Ân thật sự kinh ngạc, sách trong tay tựa hồ cũng trân quý lên, “Từ khi nào mà người trở thành giáo sư y học thế?”

“Là hấp thụ được tinh hoa của cổ nhân a.”

“Ách.” Trịnh Ân đảo cặp mắt trắng dã, nhưng vẫn vui vẻ nhận lấy, “Xem người đã có lòng như vậy, ta sẽ chăm chỉ đọc nó.”

“Không chỉ có đọc, quan trọng là phải thực hành.”

“Được rồi được rồi, người lái nhái so với lão cha ta còn nhiều hơn.”

“Gần đây lão cha của người bên kia có cái gì ... không gió thổi cỏ lay (gặp rắc rối)?”

“Ác, đúng rồi, theo một tin tuyệt mật, bọn họ muốn chỉnh sửa lại giấy tờ một số khu đất.”

Long Hiên nhú mào, “Thật sự?”

“Àn, không biết ai bắt đầu từ lúc nào, nhưng là nhất định sẽ tạo nên song gió.”

Long Hiên gật đầu, “Được rồi. Giữa trưa cùng nhau ăn cơm.”

Trịnh Ân nháy mắt mấy cái, “Không bằng buổi tối mời ta ăn cơm a? Ta cũng muốn nghe người tự giảng giải chăm sóc cơ thể nam nhân một lần.”

Long Hiên nheo mắt, ánh nắng đầu thu sáng rực rỡ chiếu vào trên người Trịnh Ân, làm cho y đẹp tinh tế như một con búp bê. Bóng dáng Sở Ly chợt lóe lên trong đầu, hần cười trả lời: “Hảo.”

8. Chương 8: Phóng Đãng (thượng)

Giữa trưa, Long Hiên đang chuẩn bị cùng Sở Ly đến nhà hàng Tây phương gần công ty dùng cơm, thư ký gọi điện thoại tới, “Chủ tịch, Tô Thư tiểu thư tới chơi.”

Long Hiên nhú mào, vị hôn thê của “Kỳ Hiên” tới làm cái gì?

“Nói cô ấy chờ.”

“Dạ.”

Long Hiên đưa tay kéo xuống khuôn mặt khó coi của Sở Ly, đặt lên môi cậu một nụ hôn, “Lúc trước người là vì cô ta mà từ chức sao?”

Sở Ly quay mặt đi không nói. Long Hiên thở dài, vỗ vỗ bờ vai của cậu, “Chúng ta trước đi gặp cô ta đã, cùng nhau ăn một bữa cơm, trở về ta tiếp tục nói chuyện.”

“Kỳ Hiên” cùng Tô Thư căn bản là do hai gia tộc có ước định, hai người tuy rằng trai tài gái sắc, nhưng không có tình yêu. Tô lão gia là nhân tài kiệt xuất trong giới kinh doanh, khoa học kỹ thuật đều tân quý. Nhưng là mọi thứ đều thay đổi trong nháy mắt, nhân lực càng lúc càng yếu kém, trước cơn sóng gió tùy thời có thể chết ở trên bờ cát, cho nên lão muốn dựa vào dưới những cây cổ thụ để giữ an toàn, tỷ như những người như Kỳ gia.

Mà lão Kỳ gia trước đây cũng muốn mượn dùng những phát minh khoa học kỹ thuật kia, hai bên ăn nhip với nhau, Kỳ Hiên cùng Tô Thư này trở thành hai quân cờ không thể phản kháng. Bản thân Kỳ Hiên vốn là GAY, hần cảm thấy cưới ai cũng không sao cả, nếu như bắt buộc phải kết hôn một lần, vậy nếu đám cưới này có thể lấy thêm chút lợi ích thì cũng tốt, cho nên hần đã đáp ứng đính hôn. Sở Ly cũng bởi vậy

mà xích mích với hắn.

Sở Ly nói: “Ta hận bàn tay bẩn thỉu trái ôm nữ phải ấp nam của ngươi.”

Long Hiên ở trong lòng nói thầm, hắn kiếp trước còn không phải là “tên bẩn thỉu” như Sở Ly nói sao? Tô Thư này có chút từ bế (sống khép kín), ít tham gia hoạt động xã hội, xưa nay lui tới đều chỉ là vài người bạn thân thiết, cùng là một nhóm các tiểu thư quý tộc. Cô thích đọc manga, xem anime, thích đọc sách, thích chữ thập thêu, nghe nói cô còn mua rất nhiều bức bê, mỗi ngày cho chúng thay những bộ đồ do tự cô thiết kế. Cô tốt nghiệp loại trung, nhưng hiện tại không có công việc gì chính thức, chỉ ngẫu nhiên gửi bản thảo cho các tạp chí, nghe nói chúng cũng không được đón đọc nhiều nhưng cũng không sao cả, dù sao nhà cô cũng quá đủ để lo cho cô cuộc sống đầy đủ.

Là một cuộc sống tiểu thư sung sướng an nhàn tự tại. Trong cuộc đời cô đã bị tổn thương lớn do bị người cha xâm phạm tình dục. Cô cảm thấy uất ức nên đã tự sát, phải nằm viện ba tháng mới hồi phục. Sau khi phát sinh sự kiện kia, cô luôn luôn ở lại trong trường, mùa hè năm nay tốt nghiệp lại cùng bạn thuê một căn phòng nhỏ.

Cha mẹ của cô đã sớm ly hôn, cô đi theo cha, vào đầu tháng ba năm ấy rốt cục xảy ra chuyện. Sau đó cha lại tìm người đàn bà khác, nhưng luôn luôn không cưới, người đàn bà kia sinh cho lão một người con trai, lão nhận nuôi đứa trẻ, nhưng vẫn không cưới bà ta. Đây cũng không phải chuyện lạ trong giới quyền thế, bên ngoài phúc hậu như tiên, bên trong lại biến thái cùng cực. Lão còn bao dưỡng rất nhiều nữ sinh, còn có nữ minh tinh, mỗi người đều có nét giống Tô Thư. Tô Thư đối với lão cực kỳ sợ hãi. Tô Thư cảm thấy đàn ông trên đời đều là lũ quái vật ghê tởm. Khi Kỳ Hiên hướng cô thẳng thắn thừa nhận mình là GAY thì cô ngược lại nhẹ nhàng thờ ơ.

Hôm nay Tô Thư mặc bộ áo liền váy thuần một màu trắng, yếu điệu thực nữ, tóc cột lên kiểu công chúa, mái tóc đen nháy xinh đẹp, không giống thanh niên hiện đại ăn mặc tạp nham, ngũ quan thanh lệ, khí chất thanh thuần, ánh mắt lại cô đơn có chút dễ thương. Nếu tiến hành dạy dỗ, đủ để trở thành báu vật có một không hai.

Long Hiên đáy lòng âm thầm tiếc hận, hắn đối với vật phẩm có chút tỷ vết trước nay đều không thể tha thứ. Nữ tử nhập cung, thậm chí là thị nữ, đều là cần nghiệm thân, hoàng đế có thể có hậu cung ba nghìn nữ tử, nhưng những nữ nhân này lại chỉ có thể bảo đảm chắc chắn chỉ có một người nam nhân là hoàng đế. Nói đến chủ nghĩa nam quyền cực đoan, hoàng đế được xem như đẳng phong tạo cực (vua là nhất). Long Hiên coi như tiếp nhận tri thức xã hội hiện đại tiên tiến, đối với thâm căn cố đế thứ bậc nam nữ trong xã hội lại không cách nào thay đổi cái nhìn. Cho nên, hắn đối với nữ nhân hiện đại rất là không thích. Đây cũng là nguyên nhân hắn chỉ thủy chung với Sở Ly, lại không định tìm nữ tử “thị tẩm”.

Sở Ly là nam nhân, nam nhân có thể cùng hắn ngang hàng đàm điều kiện, hắn cũng có tâm tư đi chinh phục dạy dỗ, nhưng là nữ tử nhất định phải đối với hắn tuyệt đối kiện phục tùng vô điều mới có thể, nếu không hắn tuyệt đối không cần. Hắn biết xã hội hiện đại không có như vậy nữ tử. Ngay cả bên ngoài thì làm bộ làm tịch, thì trong đáy lòng cũng không biết có bao nhiêu yêu cầu: nhà, xe, tiền tài, địa vị, con cái, sĩ diện,... Long Hiên không cần nữ nhân hiện đại.

“Thân thể của ngươi không có việc gì chứ?” Trong thời gian đợi thức ăn được mang lên, Tô Thư chủ động hỏi.

“Không có việc gì, căn bản cũng phải là chuyện gì lớn.”

Bởi vì còn thêm luyện công nên thân thể Long Hiên so với trước kia cường tráng hơn rất nhiều, năng lực hồi phục cũng tăng cường không ít, căn bản đã hoàn toàn hồi phục.

“Vậy là tốt rồi.” Tô Thư nhỏ giọng nói.

Sở Ly cùng Long Hiên ngồi ở một bên, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Không khí có điểm áp lực. ngón tay Tô Thư vịn vẹo mép khan trải bàn thành một nhúm, mặc dù biết “Kỳ Hiên” vô hại, cô vẫn là cảm thấy căng thẳng, “Cái kia... Kỳ Hiên, ta có thể phiền người một việc?”

“Người nói?” Long Hiên đối với mục đích của cô cảm thấy rất tò mò.

“Ta muốn có một căn nhà riêng cho mình.”

Long Hiên cười rộ lên, “Tốt, là muốn loại nhà nào? Biệt thự nhà vườn hay căn phòng cao ốc?”

“Ồ cao ốc, nhỏ nhỏ một chút là tốt rồi. Phòng lớn quá ta có cảm giác không an toàn.”

Long Hiên đáp ứng, “Không thành vấn đề, buổi chiều ta sẽ cho người đi lo liệu, ngày mai đưa chìa khoá cho người.”

“Người không hỏi ta tại sao à?” Tô Thư mặt có chút trắng bệch.

“Nếu người muốn nói, mời nói.”

“Ta cùng người bạn cùng thuê một căn phòng, nhưng là người bạn ấy có bạn trai, cô thường xuyên mang bạn trai về nhà...”

Long Hiên rõ ràng, “Đây quả thật là bất tiện.”

“Ta sẽ không ở không của người.” Tô Thư cố lấy toàn bộ dũng khí, “Ta sẽ giúp người sinh con.”

Sở Ly đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt Tô Thư. Khuôn mặt Tô Thư vì ngượng mà đỏ bừng, “Sở Ly người đừng hiểu lầm, ta là nói việc thụ thai qua ống nghiệm, người, người cũng biết, ta... Ta tuyệt đối không thể cùng nam nhân...”

Nước mắt rơi xuống, Tô Thư nhỏ giọng khóc nức nở. Long Hiên còn đang trong trạng thái kinh ngạc. Sở Ly ngược lại không đành lòng, đưa tay vỗ vỗ bàn tay cô, “Tô Thư, người đừng tự uỷ khuất bản thân như

thế.”

“Không, tuyệt không ủy khuất, chính ta cũng thích trẻ con, hơn nữa...” Cô ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ chăm chú vào nhìn Long Hiên, “Sau này người có thể giúp ta cắt đứt quan hệ với Tô Hành không? Cuộc đời này ta không bao giờ ... nữa muốn gặp mặt hắn nữa.”

Tô Hành, là một tinh anh tiếng tăng lữ lấy trong giới thượng lưu, nhưng trong mắt con gái mình lại không khác gì ma quỷ. Long Hiên suy đi nghĩ lại. trong một tháng ngắn ngủi, hắn cơ hồ không ngủ không nghỉ tiếp thu tri thức, căn bản còn không kịp suy nghĩ vấn đề con cái, Tô Thư nhắc tới hắn mới nhớ ra.

“Cái gì là thụ thai qua ống nghiệm?” Hắn tò mò.

Sở Ly xấu hổ một phen giải thích đơn giản cho hắn nghe. Long Hiên bị chấn động. Nam nữ không cần đi Chu công chi lễ (nhận quà của Chu công, làm việc đó đó) cũng có thể sanh con dương cái sao? Xã hội này phát triển thật nhanh. Hắn thích!

“Làm sao người ngay cả thụ thai trong ống nghiệm cũng không hiểu?” Tô Thư đối với hắn đồng dạng tò mò.

“Hắn mất trí nhớ.” Sở Ly nói, “Trở nên không bình thường.”

“Ta đáp ứng người, Tô tiểu thư.” Long Hiên rất nhanh đã nghĩ kỹ việc an bài chu toàn cho Tô Thư, cho nên mới không để ý ở trước mặt cô lộ rõ bản thân.

“Cám ơn.” Gương mặt cô giãn ra. Cô mắc chứng sợ chốn đông người, còn mắc bệnh trầm cảm, lại mắc cảm với đàn ông, cô không thể sống một mình, một cành hoa đã từng bị bẻ gãy giờ càng thêm yếu ớt. Giữa cha và Kỳ Hiên, cô phải dứt khoát lựa chọn chỗ dựa sau này.

9. Chương 9: Phóng Đãng (hạ)

Sau khi về công ty, Long Hiên nói, “Cho cô ấy phòng trọ, sau đó tìm hai người giúp việc tới, tiếp tục tìm một bảo mẫu tới điều dưỡng thân thể cô ấy cho tốt, con ta là nhất định phải kiện kiện khang khang (khỏe mạnh).”

Sở Ly cau mày.

“Ly Ly, ta là nhất định phải có con, nếu không cơ nghiệp trăm năm sau này lưu cho ai?”

Cổ nhân trước kia luôn quan niệm “bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại” (có ba tội bất hiếu, không có con nói

dối là tội nặng nhất), ở trong đầu Long Hiên chính là thâm căn cố đế, so với nam nữ bình thường xem còn kiên cố hơn.

Sở Ly hừ lạnh một tiếng.”Vây cứ cưới một cô gái rồi sinh con không phải tốt hơn sao? Ta trước đây cũng từng nghĩ tới.”

Hắn thậm chí muốn biết kỹ thuật nuôi trẻ con trong ống nghiệm này, hắn thật muốn tự mình nuôi dưỡng một cô gái như thế, nuôi cô ta lớn để cô ta sinh con cho mình, như vậy có thể đảm bảo được cô ta hoàn toàn trung thành với mình. Có thể đối với người hiện đại mà nói quan niệm này rất kinh khủng, nhưng đối với hắn là đương nhiên. Sở Ly căn bản không thể lý giải.

“Ly Ly, người cần sinh con, ta cũng cho phép.” Long Hiên suy bụng ta ra bụng người, không ích kỷ như trước, nếu là nam sung trước kia thì chỉ có thể chết già trong cung mà thôi. Đã làm người hiện đại, hắn cũng phải nhập gia tùy tục, “tự do, công bằng, bình đẳng” một chút.

“Người đi chết đi!”

“Như vậy cũng không được, vậy người rốt cuộc đang giận cái gì?”

“Mẹ nó, vì cái gì ta lại đi thích nam nhân?” Sở Ly hung hăng đá một cước bồn hoa, sau đó ôm chân kêu lên đau đớn.”Nếu người là nữ nhân ta cũng sẽ thích người, khi đó con ta nhất định phải do người sinh ra.”

Long Hiên rốt cục hiểu được cậu là đang đồ kị.”Ta hiểu.”

Hắn đành nhượng bộ, đứng yên để mặc cậu đánh đấm. Chạng vạng tan tầm, Sở Ly về nhà trước, Long Hiên có nói về lời mời Trịnh Ân. Sở Ly mặt không chút thay đổi rời đi. Long Hiên bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Long Hiên hiện tại đang lạc đường trong thành phố, Trịnh Ân phải lái xe tới đón hắn đến một nhà hàng Trung Quốc. Hai người lựa chọn một gian phòng, gọi là “Cúc Thát”. Mai Lan Trúc Cúc tứ gian nhã thất, Trịnh Ân nở nụ cười đề tiện lựa chọn tiểu cúc hoa. Bồi bàn thân mặc sườn xám truyền thống ở bên cạnh châm trà, Trịnh Ân gọi món ăn, Long Hiên nhìn thấy dáng người yếu điệu kia không khỏi nhớ tới Kỳ Dương. Không biết cậu ta hiện tại như thế nào.

“Sao vậy? Đối với nữ nhân cũng cảm thấy hứng thú sao?” Trịnh Ân thấy ánh mắt của hắn chăm chú nhìn người bồi bàn kia, chờ đợi bồi bàn rời đi, có chút hồ nghi hỏi.

Long Hiên ha ha cười, “Không có gì, chỉ là nhớ tới một người thú vị thôi.”

Trịnh Ân nhún vai, “Giờ nhắc tới nữ nhân lại thấy phiền, mẹ ta hai ba ngày này thúc ta đi xem mắt, không nghĩ xem con trai có thực muốn không, nếu thật muốn kết hôn, còn cần đi xem mắt sao?”

“Vậy tại sao không kết hôn?”

“Chơi chán sẽ cưới, ta hiện tại mới hai mươi sáu tuổi, đến lúc ba mươi sáu tuổi kết cũng không muộn.”

Long Hiên dựa lưng vào ghế, hai chân vắt chéo, đan hai tay, “Người thấy cùng người lạ trên giường có cảm giác thú vị? Hơn nữa mười mấy năm cũng không thấy chán?”

“Không nói đến kẻ xa lạ, chính là người quen cũng không thấy thú vị?” Trịnh Ân toàn thân hư nhuyển nằm sấp trên bàn, nâng mắt cho Long Hiên một cái mị nhãn.

Long Hiên chớp mắt mấy cái, đứng lên, kéo Trịnh Ân ngồi trên đùi mình, đem y ôm vào trong lòng, “Thử xem người quen có thật vô vị hay không?”

Trịnh Ân so với Sở Ly có thấp hơn một chút, vừa vặn ôm trọn vào trong lòng, Long Hiên đặt tay trên đùi y nhẹ nhàng xoa nắn, cảm giác ngứa ngáy khiến Trịnh Ân mà bắt đầu không an phận vặn vẹo. Trịnh Ân không giống như Long Hiên coi trọng trung tiết, không gì kiêng kỵ thứ gì, chỉ cần có thể hưởng thụ, ngay cả loạn luân cũng có thể nhận (so với Tô Thư còn mạnh mẽ hơn).

“Kỳ Hiên, người trước kia vì cái gì không chạm vào ta?” Y dang tay ôm lấy cổ Long Hiên, đem hắn kéo xuống cùng y hôn môi, đưa cái lưỡi ra để cho hắn trêu đùa.

“Bởi vì khi đó ta không biết người.”

Nhưng thật ra là, Kỳ Hiên thật không muốn ăn hàng ổ biên thảo (ăn tạp =.), trừ bỏ Sở Ly, hắn và đồng sự trong công ty đều là quan hệ sạch sẽ thuần khiết. Kỳ Hiên căn bản sống có nguyên tắc hơn Long Hiên.

“Chúng ta quen biết cũng khá lâu rồi.” Tuy rằng không phải bạn học cùng lớp, cũng đồng học.”Bởi vì Sở Ly không cho ta chạm vào người.”

“Hiện tại hắn lại đồng ý sao? A... Người niết thật sướng, nguyên lai người còn là một cao thủ... Ân ân, nhanh lên đem quần cởi ra.”

“Người thực dâm đảng.” Long Hiên hung hăng nắm giữ chặt linh khẩu ướt át, tiểu yêu tinh lại a a kêu to, thắt lưng vật vẹo như rắn. Trịnh Ân đem quần đá sang một bên, xoay người cười lên người Long Hiên.

Tiếng đập cửa truyền đến.”Một lát sẽ có cơm đưa lên.” Tiếng bước chân rời đi.

Trịnh Ân nhanh chóng xoay người lại, hai tay kéo phẳng thắt lưng của Long Hiên, lột quần của hắn xuống, phân thân to lớn chảy ra dâm dịch đột nhiên nhảy ra làm y giật mình, hai tay khép lại hung hăng vuốt mạnh một cái, sau đó quỳ ở trên sàn nhà, kích động cúi đầu ngậm lấy cái phân thân kia, vừa mơ hồ than thở, “Kỳ Hiên, ta yêu người...”

“Người cũng rất mê người.” Long Hiên lấy tay ngăn chặn đầu của y, thở hổn hển, đối với Sở Ly, hắn luôn trân trọng, không dám làm quá, chính là đối với Trịnh Ân bất đồng, y rất phóng đãng, căn bản không cần thật cẩn thận.”Tiểu đệ đệ.” Long Hiên cực kỳ hưng phấn, như vậy đứa trẻ thẳng thắn này cũng không tệ.

Trịnh Ân ngâm lấy dương vật nóng rực, lại không an phận đưa tay muốn chạm tới cái động phía sau của Long Hiên, bị Long Hiên bắt được. Lấy nước trà đổ vào động huyệt phía sau của Trịnh Ân, nhẹ mát xa vài cái, Long Hiên đem hắn đặt lên bàn cơm, từ sau lưng tiến vào. Trịnh Ân kỳ thật rất ít làm người dưới, trước kia đối tượng chơi đùa của y đa phần là nữ nhân, cùng nam tử chỉ là ngẫu nhiên tò mò gây nên, cho nên nơi đó liền gặp trở ngại, đau đến chảy nước mắt, nhưng y căn bản nhìn xuống, y thật sự rất thích cái đó của Long Hiên.

Nghĩ tới đây là lần đầu của y, Long Hiên xuất ra mọi thủ đoạn tinh xảo thâm kỹ, khiến Trịnh Ân hô to gọi nhỏ sướng khoái như lên thiên đường. Hơn nữa nhờ công lực thâm hậu thiên phú, chờ đến lúc hắn phóng thích thì Trịnh Ân đã muốn hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu (hô hấp khó khăn), cả người xụi lơ.

“Ta thật ghen tỵ với Sở Ly, khó trách hắn đem ngươi trở thành bảo bối, canh giữ cẩn mật.” Trong lúc Long Hiên giúp y xử lý tốt hậu quả thì Trịnh Ân nhàn nhã ở trong lòng ngực của hắn bộ dạng uể oải nói.

Long Hiên cúi người hôn y, như có suy nghĩ gì. Hắn hiện tại đang ở trong một trạng thái vô cùng mâu thuẫn. Hắn đã ba mươi bảy năm sống thành thói quen, khiến cho hắn phi thường chán ghét bị người cưỡng ép, mà Sở Ly hiển nhiên mong muốn ở bên hắn, độc chiếm hắn. Có thể là đối với Sở Ly không hiểu yêu thích cùng thương tiếc, lại luôn tận tâm chăm sóc cho hắn, muốn thỏa mãn yêu cầu của hắn. Kiếp trước vẫn đều là chơi đùa, phóng túng cũng phóng túng, hồ nháo cũng hồ nháo, hiện đại chơi đùa với loại ngây thơ si tình có lẽ không tồi? (tóm lại a coi Ly Ly như món lạ, muốn ăn thử mà thôi)

“Trịnh Ân, ngươi có nghĩ tới cả đời chỉ yêu một người, chỉ cùng một người làm tình không?” Hắn hỏi.

“Nghĩ tới. Lúc chưa mất đi đồng trinh cũng có nghĩ tới. Ở trong cổ mộ, cùng Tiểu Long Nữ sánh đôi.”

“Cái gì?” Long Hiên không biết cái gì là cổ mộ, ai là Tiểu Long Nữ.

“Ai nha, ngươi này Hoa Hoa công tử (Play Boy) mà đi hỏi cái vấn đề buồn nôn này a?” Trịnh Ân không kiên nhẫn.

“Sở Ly nếu biết ta và ngươi làm việc này, hắn đại khái sẽ nổi trận lôi đình đi? Hắn dường như rất coi trọng việc này.”

Trịnh Ân hừ một tiếng, “Cái con mọt sách kia.”

“Trịnh Ân, làm người của ta đi?”

“Ân?”

“Sau này ta chỉ muốn người cùng Sở Ly, sẽ không chạm qua những người khác.” Đây đã là hần căn cứ vào điều kiện bản thân cùng điều kiện hiện đại, đề ra thoả hiệp lớn nhất.

“Đầu người có phải đã hỏng rồi không?” Trịnh Ân càng ngày càng cảm thấy được không thể lý giải hần.

“Chỉ mình Sở Ly căn bản không thỏa mãn được ta, ít nhất cũng phải có thêm một người, ta thực thích người.” Long Hiên nói.

Trịnh Ân nghiêng đầu căn môi, “3P sao? Ta phải suy nghĩ đã.”

10. Chương 10: Phần Nộ

Hai người ăn cơm qua loa, mỗi người một tâm trạng.

Long Hiên suy nghĩ làm sao giải thích với Sở Ly, làm thế nào để cho cậu chấp nhận; Trịnh Ân là bởi vì muốn thử trò chơi mới mà hưng phấn không thôi.

Trước kia y không phải chưa từng chơi kiểu 3P, tuy nhiên đó là hai nữ một nam, hoặc hai nam một nữ, thậm chí NP đều đã thử qua, nhưng đó chỉ thuần túy là phát tiết dục vọng, sau đó chỉ còn lại cảm giác trống rỗng, thử qua một hai lần liền chán.

Nhưng lần này, còn có cảm tình, y thực chờ mong biểu hiện của Kỳ Hiên lẫn Sở Ly, nhất là tên Sở Ly có bệnh khiết phích trong tình cảm kia, ngấm lại mọi phản ứng của hần đều rất thú vị.

Một đường trở về, đến cửa nhà thì Long Hiên mới nhận không được hỏi: “Trịnh Ân, sơn phách (3P anh ấy nghe thành Shān pī = Sơn phách) là cái gì?”

Trịnh Ân xì một tiếng, “Thôi đi, làm gì cũng đã làm rồi còn bày đặt giả nai? Tính hài hước của người kém thật đấy.”

Long Hiên nhún vai, hần thực không hiểu cái gì là sơn phách. Đột nhiên phải nhận biết kiến thức của thế giới mới, cho dù là thiên tài, một tháng cũng không đủ hấp thu, kiểu chữ cứng mới đã đủ khiến hần luống cuống tay chân, ngoại ngữ lại càng giống như điều ngữ (tiếng thú không phải tiếng người @.@). Người hiện đại còn thích pha trộn nhiều thứ tiếng khi nói, lần đầu tiên Long Hiên nghe được Sở Ly nói “vô ích” (báibái), cho là cậu hướng mình hành lễ, theo thói quen nâng tay miễn lễ, kết quả chỉ nhìn thấy bóng lưng Sở Ly tiêu sái rời đi... Hần đã cố gắng đối phó với “Computer”, đến giờ, cũng chỉ học được điều khiển chuột cùng xem trang Web, miễn cưỡng có thể đánh vài chữ, tìm kiếm trên Baidu mà thôi. Sở Ly cười nhạo hần so với hài tử ba còn kém hơn, khiến hần khổ không nói nên lời. Rất nhiều ủy khuất mà hần không thể nói.

Sở Ly đang ngồi xếp bằng ở trên ghế salon xem TV, nghe tiếng chuông, lập tức ngẩng đầu lên, chân mới

vừa buông xuống sàn, nghĩ nghĩ lại thu về.

“Ly Ly, sao không mở cửa?”

Cậu liếc mắt nhìn trùm chìa khóa trên tay Long Hiên, “Người không phải có chìa khóa sao?”

Ánh mắt chợt thấy Trịnh Ân theo đuôi vào, Sở Ly run lên, ngậm miệng không nói.

“Hello!” Trịnh Ân đáng yêu hướng cậu vẫy vẫy tay, “Sở Ly, về sau ta cũng ở chỗ đây.”

Đây là một căn hộ cao cấp, do hai phòng cao cấp thông với nhau, cho nên tương đương bốn căn hộ bình thường, tổng cộng rộng tới 500 mét vuông.

“Có ý tứ gì?” ánh mắt Sở Ly chuyển lạnh.

“Chính là 3P chứ sao. ‘Chính thất’, ‘tiểu thiếp’ xin có lễ.” Trịnh Ân chỉ e thiên hạ bắt loạn còn học cổ nhân, quỳ gối nghiêng người vén áo thi lễ, uốn éo như gã đồng tính.

Sở Ly hít một hơi lạnh khí, ánh mắt như đao sưu sưu bay về phía Long Hiên. Long Hiên quen dáng mặc long bào, hai tay chấp sau lưng, khụ một tiếng, “Sở Ly, trầm... Ân, ý của ta là sau này chỉ cần người cùng Trịnh Ân, ân, khụ... Sẽ không đụng đến ai nữa...”

Ý nghĩ muốn có Trịnh Ân cũng không phải hứng thú nhất thời, mà hắn cũng đã nghiên cứu rất kỹ lưỡng, xét về tướng mạo, tính cách, năng lực, bối cảnh của Trịnh Ân hắn đều cân nhắc rất lâu, tựa như tuyển phi cần cẩn thận điều tra thân phận gia thế phi tử, hắn đối với xã hội hiện đại thịnh hành “chỉ yêu người lạ” tuyệt đối không ủng hộ. Người lạ có tốt có xấu, tham tài háo sắc còn dễ nói, vạn nhất mưu đồ gây rối, thần xui quỷ khiến giết người hại người, cho người sống không bằng chết cũng không là không thể nào. Cho nên Long Hiên cực kỳ không ủng hộ phương thức tâm hoan của Trịnh Ân, hơn nữa hắn cực kỳ để ý cuộc sống của nhân viên cao cấp, vạn nhất bị kẻ bắt cóc tống tiền. Dù là phi thường có khả năng. Người hiện đại, thoát nhìn thực thông minh, nhưng trên thực tế nhiều khi vụng về không chịu nổi, làm vài phút vui vẻ cái gì đều không quan tâm.

Sở Ly kinh hãi nhìn hắn, bởi vì thái độ hắn lúc này quang minh lỗi lạc, ngược lại bản thân không biết ứng xử thế nào cho phải. Thật lâu sau, cậu mới khẽ rít lên, “Kỳ Hiên, người có thể nào vô liêm sỉ như thế?”

Cậu cảm thấy mình sắp điên rồi, trái tim kịch liệt gào thét, cậu muốn giết chết gã nam nhân không biết xấu hổ trước mắt này, chính là cậu lại chỉ một mình ôm lấy đau thương. Cậu xoay người muốn đi. Cậu không bao giờ ... muốn cùng người nam nhân này dây dưa bất cứ tia cảm tình nào nữa.

Long Hiên ra tay như điện bắt lấy cánh tay của cậu, “Sở Ly, người muốn đi đâu?”

“Không đi, chẳng lẽ ở lại đây?” Sở Ly cười lạnh liếc một cái Trịnh Ân, vẻ mặt hưng trí sau đang ngang nhiên nhìn hai người, “Các người muốn chơi như thế nào thì chơi, ta mặc kệ, không bao giờ ... quản nữa.”

“Chúng ta hảo hảo nói chuyện?” Long Hiên tận lực giọng dịu dàng nói.

“Còn có gì để nói? Đạo bất đồng bất tương vi mưu (Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được).”

“Ta thích người, cần người.”

“Người cũng có thể thích người khác, cần người khác, không phải sao?”

“Ly Ly, đây là bắt đắ dĩ.”

Hắn đối mặt với thế giới mờ mịt này, hắn nhất định phải có năng lực cơ bản nhất tự bảo vệ mình, cho nên hắn đã tu luyện võ công kiếp trước, trừ bỏ tai thính mất tinh thần kiện phản ứng linh mẫn, mà hoàng thất bí truyền có tác dụng phụ chính là dục vọng mãnh liệt, nhất định mỗi đêm đều phải phát tiết.

“Mẹ nó bắt đắ dĩ!” Sở Ly hoàn toàn giận dữ, “Trong đầu người lúc nào cũng chỉ có việc kia, [bad word]!”

Vốn dĩ Long Hiên đối với Anh ngữ có chút phản cảm, nghe Sở Ly dùng từ ngữ hắn không hiểu chửi mắng hắn, nhất thời tức giận, buông tay. Sở Ly phần nộ bỏ đi. Trịnh Ân khoanh hai tay, nghiêng người dựa vào vách tường huyết sáo.

Long Hiên trong lòng tràn đầy khó chịu với thế giới này, cảm giác quẫn bách và không khỏe đan xen, cơ hồ muốn đem cả người hắn xé rách. Hắn siết chặt nắm đấm, nặng nề thở gấp, sau đó tung một quyền đánh vào vách tường, lưu lại lỗ hổng thật sâu. Trịnh Ân kinh ngạc, tiến tới xem tay hắn, phát hiện nó không có chút xiu thương tổn, “Wow, luyện thành tuyệt thế thần công sao?”

Nghe được tiếng cửa bị đóng lại thì trong đầu Long Hiên nháy mắt hiện lên một từ: giết hắn!

Sở Ly biết rất nhiều bí mật của Kỳ Hiên, nắm giữ nhiều nhân vật cũng như hợp đồng cơ mật, như nếu không thể hoàn toàn ở bên hắn, chỉ có giết người diệt khẩu. Đáng giận!

Hắn cũng không muốn nghĩ tới chuyện đó, hắn muốn làm rất nhiều việc, hắn đối thế giới này tràn ngập tò mò, rất muốn thám hiểm, chính là không giải quyết chuyện đó hắn không thể làm gì, tinh thần không ổn định. Tu thân, tề gia trị quốc, bình định thiên hạ. Hiện tại hắn ngay cả cơ bản nhất “tu thân, tề gia” đều làm không được, còn nói gì đến đại nghiệp bá vương?

Trước kia hắn làm vua đứng trên vạn người, hô phong hoán vũ tùy ý, hiện tại hắn cái gì cũng không phải, không có tri kỷ, không có tâm phúc, không có người làm ấm giường. Long Hiên ha ha cười rộ lên. Hắn có

thể nào dễ dàng nhận thua như thế?

Sở Ly, nếu cậu ta chỉ là người như Trịnh Ân chỉ cần vui vẻ ngán ngẫm, có lẽ hẳn còn có thể buông tha cậu ta, chậm rãi đoạt quyền lực của cậu hoặc là trực tiếp loại bỏ cậu, chính là cậu ta đã biết tất cả việc hẳn làm trong một tháng qua, đã biết những thay đổi của công ty trong tương lai, cả công lẫn tư, hẳn đều khó có khả năng buông tha cậu.

“Kỳ Hiên” Vốn vẫn đứng ngoài xem kịch vui, Trịnh Ân thở dài, vỗ vỗ bờ vai của hẳn, “Người biết rõ Sở Ly là ai, có trèo tường, cũng đâu cần làm chuyện ngu xuẩn như thế này? Vụng trộm bên ngoài, rồi giả bộ không sao đi, làm như bây giờ, rất xấu hổ?”

Đem Trịnh Ân ôm vào trong lòng, Long Hiên dọc theo vách tường chậm rãi ngồi xuống, “Trịnh Ân, người có nghĩ ta không phải ‘Kỳ Hiên’?”

“Chẳng lẽ người còn bị quỷ bám vào người?” Trịnh Ân thuận miệng trêu đùa.

“Không sai, ta thật sự là một u hồn đến từ nơi rất xa.”

Trịnh Ân cười rộ lên, giả vờ sợ hãi chui trong ngực của hẳn, “Kỳ Hiên, người đụng đầu xong càng ngày càng hài hước.”

“Trịnh Ân, ta cũng không nói gì buồn cười.” Long Hiên cau chặt mày, “Nghe ta nói một chút về ‘Thiên triều’ được không?”

Thấy hẳn biểu cảm ngưng trọng, Trịnh Ân cũng thu hồi hài hước, “Nói thử xem?”

Long Hiên kể chuyện xưa buồn chán, từ chuyện hẳn là hoàng tử của một vị quý phi được sủng ái, sau lại bị hoàng hậu hãm hại biếm lãnh cung, nói đến việc đăng cơ trị vì mười lăm năm, tận tình âm nhạc (phóng túng quá độ =.) mà chết mới thôi.

“Ta không phải là một hoàng đế tốt, giang sơn dân chúng quăng sau đầu, bảo mệnh lộc quyền ưu tiên hàng đầu, sau là ham hưởng lạc thú, cho nên có chết sớm cũng không thấy lưu luyến gì, lại không biết tại sao lại tới thời đại này, ta là dị hồn, mọi việc đều không thể thích ứng.”

Trịnh Ân kinh ngạc hoảng sợ. Thật lâu sau, hẳn mới lúng ta lúng túng nói: “Kỳ Hiên, người kể chuyện xưa so với YY(tự sướng) tiểu thuyết chân thật còn phần khích hơn, hẳn là nên đi làm tiểu thuyết gia đi.”

Long Hiên hừ lạnh một tiếng.”Xã hội này toàn đạo đức giả, nam nhân như cũ nơi nơi phong lưu không chịu trách nhiệm không nói, nữ nhân còn học theo nam nhân nữa, hừ. Ta nghĩ muốn ai, chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm, ta vẫn là ta, cổ đại lẫn hiện đại đều dung hợp trong ta.”

Trịnh Ân duy trì tư thế trong lòng ngực của hắn, xoay người lại, cùng hắn mặt đối mặt, cẩn thận đánh giá hắn hồi lâu, mới nâng hai tay lên mặt của hắn nỉ non: “Hoàng đế tệ hạ?”

“Bây giờ không phải.”

“Thiên hoàng của ta.” Trịnh Ân cơ hồ cùng hắn mũi dán mũi, “Đây quả là giấc mộng điên rồ, nhưng cũng quá giỏi, nếu người không phải thần trí không bình thường hoặc vọng tưởng cuồng, ta nghĩ ta có thể sẽ thật sự yêu người.”

11. Chương 11: Công Tâm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hiện tại Trịnh Ân đối với Long Hiên thập phần tò mò.

Tắm rửa xong lên giường, y lao vào đám long tơ mềm mềm mại phía dưới trêu đùa tiểu đệ Long Hiên, vừa hỏi đông hỏi tây, tỷ như làm hoàng đế có phải thật sự có được tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, mỗi đêm chọn thể bài như thế nào, vạn nhất chọn thể bài mà cung phi ấy đang trong kỳ nguyệt san thì làm sao bây giờ, nghe nói thiên cổ dâm đề Hải Lăng cường đoạt thím cùng cháu ngoại, không biết người có muốn làm loại loạn luân không? Còn có, Đại Đường được xưng là “Nón xanh (cắm sừng!) Đại Đường”, có phải Đường hoàng đế từng đội nón xanh (cắm sừng!), nhi tử cùng mẹ kế, công công cùng con dâu, hậu phi cùng quyền thần, loạn thất bát tao, hậu cung của người có hồng hạnh xuất tường hay không? Con gái của người thật sự đều là của người sao?

Đương nhiên, hắn cảm thấy hứng thú nhất vẫn là Long Hiên nhắc tới nội công, muốn biết đây có phải là “Thải Âm Bồ Dương”, “Ngự Nữ Tâm Kinh”,... trong truyền thuyết.

Càng hiếu kỳ: thật sự thần kỳ như vậy sao? Có thể làm lâu như vậy không nghĩ?

Long Hiên lấy hành động thực tế trả lời y. Vì thế suốt cả đêm y chỉ có thể ân a rên rĩ.

Mà thân thể y rõ ràng khả năng thừa nhận cao hơn Sở Ly, Long Hiên ngay từ đầu cố ý không làm qua bước chuẩn bị, cứ vậy liên chơi như thế nào đều được. Tuy rằng đến hừng đông nơi đó đã muốn sưng đỏ không chịu nổi, nhưng thần kỳ là không có chảy máu.

Long Hiên vỗ mông nhỏ của y cảm khái, “Báu vật trời sinh.”

Trịnh Ân chạy đến trước gương chiếu chiếu phía sau của mình, đồng dạng cảm khái, “Bao năm làm công, hôm nay mới biết ta là tuyệt thế thụ.”

Y lại vỗ vỗ ‘đại điếu’ rốt cục cũng mềm xuống của Long Hiên, “Cũng như nơi này của người, đều là thiên phú dị bẩm a thiên phú dị bẩm.”

Long Hiên vì y không biết xấu hổ mà cười ngất. Hóa ra trên đời này thật là núi cao còn có núi cao hơn, cao nhân tắc hữu cao nhân trị, không có mạnh nhất chỉ có mạnh hơn.

Sau đó, Long Hiên lại đưa nội lực vào cơ thể Trịnh Ân điều tức một phen. Cảm nhận được nhiệt lưu kỳ diệu chảy dọc theo kinh mạch, mà thân thể cũng bớt mệt mỏi đi rất nhiều, tới giờ này khắc này, Trịnh Ân rốt cục hiểu được Long Hiên đều nói thật. Đừng nói trước kia Kỳ Hiên không có năng lực này, chính là được xưng bậc thầy võ thuật Trung Hoa, cũng sẽ không có chiêu thức như hắn. Cái gọi là khí công đại sư, so với những kẻ xưng là pháp sư, chỉ là lũ ngốc, trẻ miệng còn hôi sữa.

“Long Hiên, này thực thật bất khả tư nghị.” Nằm thoải mái trên giường, Trịnh Ân thì thào trước khi lâm vào ngủ say.

Trịnh Ân nghỉ việc, chìm vào ngủ say. Long Hiên ở bên nhắm mắt khoanh chân điều tức hai giờ, rồi chậm rãi mặc quần áo đeo caravat, đi làm. Hắn có xe, nhưng không đi, may mắn ngày hôm qua nhớ kỹ đường, liền trực tiếp đi bộ, đáng gần 40 đi đường, hắn đã đi mất một giờ, ở mặt ngoài, người ta cũng chỉ là cảm thấy cước bộ hắn có chút vội vàng mà thôi. Kỳ thật hắn rất muốn thi triển khinh công, nhưng nghĩ cũng biết làm như vậy sẽ hù chết người đi đường.

Sở Ly đúng giờ đi làm, thần sắc tự nhiên, chính là tránh tầm mắt Long Hiên. Kỳ thật cậu cũng rất muốn tỏ ra tự nhiên, từ nay về sau rời khỏi thế giới người kia, cả công lẫn tư đều mặc kệ hắn.

Chính là, hắn đã từng bị thương, rất nhiều chuyện không còn nhớ rõ, thường xuyên giống tiểu hài tử ngu ngơ không biết gì, hắn còn có thời điểm rất kỳ quái, dường như hoàn toàn quên đi mọi thứ, nhưng xử sự thủ đoạn lão làng rồi lại so với trước đây càng tăng thêm vài phần.

Ở công ty thời điểm chủ tịch mới lên rất quan trọng, Sở Ly không thể dễ dàng rút lui, cậu là trợ lý đặc biệt của Long Hiên, là người phát ngôn, người quản lý, cũng là “giáo viên”. Dù sao đây đưa mười năm, không phải dễ dàng thả xuống được. Từ đáy lòng cậu tự nói với mình: chờ đợi cục đã định, nhất định rời đi.

Sau khi bàn luận việc công, Long Hiên bỗng nhiên nói với Sở Ly: “Nhà của người chỉ có một, chính là chỗ ta ở. Ta cho phép người đêm qua không về ngủ, nhưng không có lần thứ hai.”

Sở Ly liếc mắt. Cậu đối với tên hỗn đản luôn tự cho mình là đúng này đã không còn gì để nói. Hắn nghĩ hắn là ai?

Long Hiên buông cái bút trên tay (nói đến bút máy hiện đại, hắn cũng phải cố gắng rất nhiều, nương theo nét chữ của Kỳ Hiên mà học một thời gian dài), tựa người vào lưng ghế, “Bà ngoại người đã lớn tuổi, mẹ cũng thân thể ốm yếu, ở nông thôn có nhiều bất tiện, ta đã phái người đưa các nàng đến nơi khác tốt hơn.”

Sở Ly cả kinh, rồi đột nhiên lông tóc dựng đứng, “Người muốn làm gì?”

Vì cái gì cậu cảm thấy nam nhân ở trước mắt càng ngày càng có bộ dạng ông trùm xã hội đen? Tác phong làm việc từ một thủ đoạn nào.

Long Hiên ảm đạm cười, “Ta yêu ai yêu cả đường đi, gia đình người cũng là gia đình của ta, đương nhiên phải hảo hảo hiếu kính các nàng thôi.”

Sở Ly cười lạnh, “Kỳ Hiên, người đến tốt cùng đang suy nghĩ gì? Có phải điên rồi hay không? Nếu ta không thích người, người liền đem cả nhà ta nhốt lại, đem ta nhốt lại, là có dụng ý gì?”

“Ta không cần người yêu ta.” Long Hiên quả quyết trả lời, “Ta chỉ muốn người ở bên cạnh ta như vậy đủ rồi.”

Hoàng đế chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, hắn chỉ cần bảo vệ tốt tánh mạng của mình, lợi ích Long vị là tốt rồi, mỗi một bước đều có tính kế.

Yêu? Người hiện đại rất nhàm chán mới cả ngày lảm nhảm những lời vô nghĩa đó.

Cầm bút máy ở trên bàn gỗ hai cái, “Có lẽ người còn không biết, cha người gần đây thường xuyên đi quấy rối mẹ người, thậm chí là uy hiếp.”

Sở Ly đột nhiên trợn mắt, kính hãi rồi sau đó hồi hận, “Người nói thật?”

Từ Kỳ Hiên nằm viện, cậu một lòng đặt hết trên người hắn, chỉ thi thoảng gọi điện cho mẹ, mẹ đều chỉ nói trong nhà hết thấy bình an, cậu cũng chưa kịp trở về thăm nhà một lần.

Long Hiên nhún nhún vai, “Cho nên nói, thám tử tư vẫn thực hữu hiệu, lần trước người còn giận ta điều tra người, lúc này không giận đi?”

“Đó là hai việc khác nhau! Người nói mau, rốt cuộc sao lại thế?”

“Yên tâm, ta đã phái người giáo huấn hắn, nếu còn lặp lại, hắn liền táng gia bại sản.” Long Hiên khinh miệt đạm tả nói.

Có lẽ hẳn đối với ABC cùng MacDonald, KFC mờ mịt không biết, nhưng luận đến thủ đoạn đối phó địch nhân, kiếp trước hoàng đế bệ hạ chính là giá kinh tự thực (thành thạo).

Hắn sáu tuổi đi theo mẫu phi tiến vào lãnh cung, mười hai tuổi lợi dụng hậu phi tranh đoạt tình nhân mà dọn sạch hoàng hậu cùng thái tử, mười lăm tuổi mượn dao giết người để cho hai vị hoàng tử quyền trọng lưỡng bại câu thương, hai mươi tuổi đoạt quyền lực lão hoàng đế, hai mươi hai tuổi đi lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn, trong lúc đó, mỗi một bước đều kinh tâm, hẳn chung quy vẫn lông tóc vô tổn thương.

“Người đã làm gì hẳn?” Sở Ly càng nhú mày.

“Không làm gì, chỉ là phá hủy mấy mối làm ăn trọng yếu của hẳn, đoạt lại tài sản cho bà ngoại cùng mẫu thân người mà thôi. Đương nhiên, người vợ hiện tại cùng con gái hẳn cũng đã mất tích hai mươi bốn giờ, phỏng chừng hiện trong nhà đang náo loạn chút thôi.”

Sở Ly, trên thực tế cũng là đứa trẻ bất hạnh. Cha mẹ vốn đều là người nông thôn, nhà ngoại xem như phú hộ giàu có, cha lại xuất thân bản hàn, sau này cưới được con gái độc của nhà phú quý, biểu hiện cẩn trọng thành khẩn thiện lương, rất được ngoại công tin cậy, sau đó ngoại công chết bệnh, cha nắm quyền, không cam lòng ở quê, mang theo toàn bộ gia sản chạy đến thành thị làm ăn.

Tựa như toàn bộ giống như “Trần Sở Mỹ” (đây hình như là nhân vật nổi tiếng trong tường chèo Trung Quốc, mình đoán kiểu như Lan và Diệp của Việt Nam), buôn bán phát đạt nhanh chóng liền gặp cô nàng trẻ trung xinh đẹp, dễ dàng vứt bỏ bản tính, lập tức đuổi vợ ra đường.

Lúc ấy Sở Ly đã mười lăm tuổi, mới vừa thi đậu trung học, cậu lựa chọn đi theo mẹ, mẹ luôn ở bên cậu đến khi tốt nghiệp đại học, mới về bầu bạn với bà ngoại.

Sở Ly phi thường hiếu thuận, cũng bởi vì chuyện của mẹ, nên thái độ đối với chuyện tình cảm có chút cực đoan, không ngờ cậu lại gặp phải một kẻ mặt ngoài thâm tình bên trong phóng đảng – Kỳ Hiên, ngay từ đầu vì thấy hẳn thâm tình mà bị lừa, qua một hai năm mới phát hiện chân tướng, khi ấy đã không thể rút ra, cho nên liền một mực yêu hận, vướng mắc không rõ.

Cha lại kết hôn lần thứ ba, kỳ diệu chính là người đàn bà nào cũng chỉ sinh con gái, hiện tại tuổi đã cao, mới phát hiện mình chỉ có một người con trai. Sở Ly hận hẳn, tuyệt không quay về. Không nghĩ tới tên đề tiện xấu xa kia lại đi uy hiếp mẹ.

Sở Ly cúi đầu trầm mặc, một lúc lâu mới nói: “Cám ơn.”

Đối với cha, cậu hận, lại không chống lại. Long Hiên không từ một thủ đoạn nào lúc này thật sự đã cứu cậu và mẹ.

“Bất quá Sở Ly.” Long Hiên dùng sức gõ mạnh bút xuống mặt bàn, “Gã ta tính toán cho người làm người thừa kế, gia sản của hẳn không phải là nhỏ, đây là chuyện tốt, vì cái gì không đáp ứng?”

“Không muốn, ta ghê tởm, không được sao? Không có hẳn ta sẽ chết đói à?” Sở Ly tức giận.

“Ngu ngốc.” Long Hiên đứng lên, đi đến trước mặt cậu, nhẹ nhàng ôm cậu, Sở Ly muốn giãy dụa, thế nhưng vòng ôm ấm áp không thể cưỡng lại, giờ phút này tâm tình mâu thuẫn phức tạp cũng không muốn lý khai.

“Hắn bỏ vợ quên con, hiện giờ ông trời trừng phạt hẳn không người nổi nghiệp, vậy người vì cái gì không đem thứ vốn thuộc về người cầm lại? Hẳn sắp già rồi, đến lúc đó đem hẳn đưa đến một cái hẻm lách trong viện không để ý tới, xem hẳn thống khổ mà chết, còn người cầm tiền của hẳn tiêu dao khoái hoạt, không phải là cách trả thù tuyệt nhất sao?”

Sở Ly đang tức giận, liền chấn động, cuối cùng nhịn không được nhỏ giọng mắng, “Làm sao người nghĩ độc địa như vậy!”

Long Hiên ha ha cười, “Cái này gọi là ‘gậy ông đập lưng ông’, đối phó với loại người vô trách nhiệm thối nát đấy, nhất định phải dùng thủ đoạn so với hẳn càng thối nát hơn mới được. Quân tử không đối phó được tiểu nhân.”

“Ly Ly, sau khi hết giờ cùng ta về nhà.” Long Hiên nhỏ giọng nói.

Sở Ly thật lâu không trả lời.

“Ly Ly, ta vĩnh viễn sẽ không giống cha người mà vứt bỏ người.”

Sở Ly vẫn không nói.

“Được rồi, không cần Trịnh Ân, ta về sau mỗi đêm đều ở phòng người, được không? Coi như cho ta thêm một cơ hội bù đắp?”

Sở Ly cũng không biết sao lại thế này, rõ ràng ngày hôm qua còn tức giận đến nỗi hận không thể giết người này, hôm nay lại cùng hắn trở về nhà.

Cậu hoài nghi có phải hắn thi triệu mê hồn hương trên người mình, làm cho bản thân không thể khống chế.

Trịnh Ân giống như chủ nhà chiếm cứ ghế salon, híp mắt nhìn hắn tiến vào, cười đến quỷ dị.

Trịnh Ân vẫn ở lại trong nhà này, nhưng Long Hiên cũng tuân thủ lời hứa không tiếp tục chạm vào cậu nữa. Chính là...

Mười ngày sau, nửa đêm.

Sở Ly thần sắc tiền tuy không chịu nổi chạy đến phòng Trịnh Ân, “Hôm nay người cùng ta đổi phòng ngủ đi.”

Trịnh Ân nhú mày, “Vì cái gì? Ta ngủ quen giường.”

“Hắn không phải người.”

Ngắn ngủn mười ngày, Sở Ly cảm giác mình lăn qua thiên đàng lẫn địa ngục không biết bao lần, còn tiếp tục nữa, cậu nhất định sẽ chết giống như kẻ hít thuốc phiện. Trước kia Kỳ Hiên không như vậy, chẳng lẽ sau khi bị tai nạn, không chỉ hỏng mỗi cái đầu, còn có cái phía dưới siêu cấp biến dị mầm mống tai hoạ kia?

Rin: theo ý hongtru, ta đã gián tiếp giúp bác Hiên đưa bé Ly Ly về nhà nhanh chóng rồi nhé

12. Chương 12: Nhân Vật Mới

Trịnh Ân tò mò chạy đến phòng ngủ của Sở Ly, đẩy cửa đi vào lại chứng kiến Long Hiên đang trần truồng nằm giữa ở trên giường, giữa háng cự vật dựng lên cao ngất, khí thế kinh người. Trịnh Ân tâm can nhảy dựng, vốn muốn coi chuyện vui giờ lại nói không nên lời, trong người trong nháy mắt phát nhiệt.

Mấy ngày nay y không ra ngoài chung chạ (phóng túng bữa bãi), bởi vì y thật sự cảm thấy hứng thú với con người kỳ lạ Long Hiên này, muốn xem hắn rốt cuộc so với người thường có cái gì khác biệt. Y dựa theo sách Long Hiên cho y mà hảo hảo điều dưỡng mười ngày, quả nhiên cảm thấy không hề chân mềm thất lực, làn da cũng có cơ đàn rất nhiều, không có vành mắt thâm quầng, ánh mắt tựa hồ cũng trong trẻo mấy phần.

Mà có một thứ tệ đi, chính là y bị cấm dục, dục vọng càng mãnh liệt dâng trào. Long Hiên hướng y ngoắc tay, tâm tình phức tạp của y đi qua, vừa đến bên giường đã bị một phen túm đến đè dưới thân, nhận lấy cái hôn cuồng nhiệt gấp rút, áo ngủ trên người cũng bị cởi bỏ ném tới một bên, hai người thân thể kề nhau, tứ chi dây dưa, tình triều mãnh liệt. Tay Long Hiên ở trên người y dùng sức xoa nắn mát xa, Trịnh Ân lại co đầu gối cọ sát với ‘đại đệ đệ’ của hắn, Long Hiên gầm nhẹ một tiếng, vỗ lên mông y hai cái, “Chớ có châm hỏa.”

Trịnh Ân ha ha cười, “Người thật sự hàng đêm cầu hoan?”

Long Hiên lúc này không muốn nói, liền khóa miệng y lại, bàn tay to lại trượt vào giữa hai cánh mông, Trịnh Ân hừ nhẹ một tiếng, xoay thắt lưng một chút, dục vọng nóng rực của hai người để một chỗ, nóng đến cơ hồ muốn hòa tan. Dò xét mãi, Trịnh Ân chịu không nổi, một phen đẩy ngã Long Hiên xuống, chính mình tới, càng làm Long Hiên trướng lên, sau đó chủ động dạng chân. Bàn tay Long Hiên đỡ lấy eo nhỏ của y, lúc đi vào Trịnh Ân đau đến toát mồ hôi lạnh, y nhỏ giọng nguyên rủa, “Vì sao nó không nhỏ một chút?”

“Nhỏ một chút người còn thích sao?” Long Hiên buồn cười, cực đại cự vật đâm thẳng vào, Trịnh Ân a a hét lên, ngưng thở, cơ thể vận vẹo. Long Hiên lại không nhẫn nại cửu thiên nhất thâm (chín lần cạn một lần sâu, đây là lời Tổ nữ nói với Hoàng đế dạy khi làm tình với nữ nhân =.= nếu nàng nào muốn biết rõ hơn phiên tra Gu-gồ), không để ý đến đau đớn của Trịnh Ân, lại đem y áp dưới thân, tách ra hai chân thành linh đâm vào, sau đó liền nhanh chóng chuyển động như gió táp mưa rào.

Dương vật bên trong động ầm áp lại to lại trường, mỗi lần động đập lại ma xát đến một điểm trong cơ thể, tự nhiên cũng chính là chỗ mẫn cảm khiến người ta thần hồn điên đảo. Lần này là Long Hiên phát tiết trước, một lượng nhiệt dịch lớn bắn vào sâu bên trong cơ thể Trịnh Ân, khiến y ngứa ngáy khó chịu, nhịn không được mắng hai tiếng, Long Hiên lại nhanh chóng nổi tính thú, liền lên dùng dịch bôi trơn tự nhiên đó trừu sáp, thanh âm dâm mỹ lại nổi lên bốn phía, Trịnh Ân cũng tùy theo lâm vào cuồng nhiệt.

Chờ gió êm sóng lặng, đã là hai giờ sau. Lần này tuy rằng chỉ có hai giờ ngắn ngủn, nhưng độ kịch liệt cùng cường độ lại vượt qua cả đêm hôm trước, Trịnh Ân cảm thấy được toàn thân như bị xe tăng nghiền qua mấy trăm lần, toàn thân lại có cảm giác thư sướng tràn trề. Thoả mãn!

Nam nhân sau khi thỏa mãn dục vọng thì ôn nhu săn sóc, Long Hiên đem y kéo vào trong ngực, vì y mát xa vòng eo, đồng thời ở lòng bàn tay rót vào nội lực.

“Sở Ly nói đúng, người thật không phải là người.” Trịnh Ân miễn cưỡng híp mắt nói.

Long Hiên ha ha cười.” Chẳng lẽ mười ngày này cũng không thể thỏa mãn người sao? Vừa rồi giống như phát điên vậy.”

“Đừng nói nữa.” Long Hiên thở dài, “Ta mỗi ngày cẩn thận hầu hạ hần, chỉ tiến vào một lần, sợ hần chịu không nổi, mỗi lần hần sẵn khoái đến hôn mê, ta đây còn hừng hực khí thế, ta từ trước tới giờ chưa từng học qua ‘Ngũ chỉ sơn’ (5 ngón tay -> thủ dâm), lần này lại rèn luyện được một chút ‘Thủ kỹ’.”

“Không phải chứ?” Trịnh Ân treo lên khóe mắt miệt thị hần, “Người đem hần làm Hòa Lan công chúa, còn ta là loại hàng rẻ mạt muốn làm thế nào liền làm?”

Long Hiên ngẩn ra, lập tức bật cười, ôm chặt y, “Nói hừ nói vượn.”

Trịnh Ân hừ một tiếng.”Ta bây giờ không phải đang muốn thu phục hần sao? Tự nhiên muốn đặc biệt chiều cô tâm tư của hần, bây giờ còn là giai đoạn công tâm, đối thân thể hần dục vọng chỉ có thể đè nén lại. Chính là người bất đồng, cùng người ở một chỗ là sản khoái hã hê, ta thích người như vậy.”

“Hừ.”

“Chính người cũng có nhiều kinh nghiệm hơn, cũng hiểu được nam nhân thích nhất dạng hợp hoan nào chứ?”

Đối Sở Ly, là một loại tâm nhiều thân ít, còn đối với Trịnh Ân, bản năng thú tính tựa hồ càng cường liệt, hẳn lại là dục vọng thú vật, cũng bởi vậy đối Trịnh Ân càng thêm yêu thích. Nói thật, vẫn là cùng Trịnh Ân giao hợp sướng khoái hơn.

“Làm khó người một vị hoàng đế bệ hạ lại vì một người người như thế tổn sức tâm cơ.” Trịnh Ân cắn cổ của hắn, “Người kiếp trước cũng như vậy đối với mỗi người đều sẵn sóc tỉ mỉ sao?”

“Làm sao có thể?” Long Hiên cười cười.

“Kia vẫn là nói người yêu Sở Ly nhiều hơn đó.”

“Ta là nhập gia tùy tục, dù sao thế giới các người cùng ta là không giống nhau.” Long Hiên ha ha cười, “Ta bây giờ là cần lấy tình cảm động lòng người, lấy đức thu phục người.”

Trịnh Ân xì một tiếng, “Còn lấy đức thu phục người, mẹ nó, người nguyên hình vẫn là Lôi Lão Hồ (thiên lôi), ôi, ha ha ha...”

Vừa cười làm một trận, Trịnh Ân rốt cục buồn ngủ chống đỡ hết nổi, mơ màng sắp ngủ, lại nhớ tới một vấn đề, “Vì cái gì người hàng đêm hoan ca mà xương sống thắt lưng chân không mềm, thậm không hư, thể không hư?”

“Bởi vì ta luyện chính là nội công chí dương chí cương, đồng thời cường thân kiện thể, mỗi ngày có quá nhiều dương khí đọng lại trong người, cần dùng phương thức này phát tiết, bằng không ngược lại đối thân thể lại tai hại.”

“Kháo, thực sự tốt như vậy, dạy cho ta đi?” Đây quả thực là mong ước chung của đàn ông, Trịnh Ân ghen tị mắt lóe lên lục quang.

Vốn y đối với lời giải thích của Long Hiên thủy chung hoài nghi, hiện tại tận mắt trông thấy, mới biết lời nói không ngoa, bình thường nam nhân liên chiến (chiến đấu liên tục) hơn mười ngày, hơn nữa mỗi lần đều với cường độ lớn, phần lớn đều là chịu không nổi. Có người thật sự có thể một đêm làm bảy lần, mà còn hàng đêm đều như vậy?

“Không được, loại công phu này chỉ có phụ truyền tử.”

Trịnh Ân đảo cặp mắt trắng dã, “Người sợ ta học xong sẽ cướp lão bà của người sao?”

Long Hiên hôn lên bờ môi của y, “Biết cũng đừng nói ra, thực tổn thương mặt mũi.”

Trịnh Ân cắn lại hần vài ngụm, mới cảm giận không cam lòng đi ngủ. Ở lại bên cạnh Long Hiên, kiên trì lấy lòng hần, sớm muộn hần cũng dạy cho mình. Trịnh Ân ngay cả vào trong mộng vẫn tính toán.

Long Hiên nhìn gương mặt say ngủ của y kiêu ngạo mà xinh đẹp lại bật cười. Giáo huấn của tổ tông hần không thể làm trái, có điều, loại công phu này không phải ai cũng có thể học, phải dựa vào thể chất thiên phú. Trong mấy huynh đệ hần, cũng chỉ có ba người được truyền thụ loại công pháp này, mà ba người này, chính là những người thiên định cho ngôi vị hoàng đế. Thể chất của Sở Ly cùng Trịnh Ân, đều không thích hợp học loại nội công thuần dương này.

Sáng sớm. Sở Ly ninh cháo, thêm mấy món ăn sáng, và dưa muối, phi thường thanh thúy ngon miệng. Món chính cùng sandwich, một bữa sáng kết hợp Trung Quốc và Phương Tây điển hình. Trịnh Ân cười đến híp mắt, thật giống như con mèo tinh. Long Hiên lại cười thập phần thoải mái, đêm qua cùng Trịnh Ân tình cảm mãnh liệt rất cực cũng làm dịu lại hỏa dục suốt mười ngày qua của hần, đương nhiên tinh thần sáng khoái.

Sở Ly lại phụng phịu ai cũng không nhìn. Trịnh Ân lấy khủy tay huých Long Hiên, hướng Sở Ly hất cằm, nhỏ giọng nói, “Ghen tị.”

Long Hiên ôm chầm Sở Ly, cho cậu một nụ hôn thật sâu thật dài, “Ly Ly...”

Sở Ly đỏ mặt đẩy hần ra, “Sáng sớm phát điên gì vậy!..”

“Ly Ly, ngươi sẽ không rời bỏ ta chứ?”

Sở Ly quay đầu, cắn cắn môi, “Ta chỉ là còn chưa thích ứng, cho ta thêm chút thời gian.”

“Ba người thuê một nhà, nghĩ nhiều làm gì chứ?” Trịnh Ân nhún vai nói.

“Không phải thuê, đây là nhà của chúng ta.” Long Hiên khó chịu.

Trịnh Ân đồng dạng nhún vai. Y a, vẫn coi đây là trò chơi mới mẻ, một khi chơi chán, sẽ lập tức bỏ đi. Hần không phải tình yêu cả đời của y như với Sở Ly. Cuộc sống ba người tuyệt vời bắt đầu.

Long Hiên mỗi đêm luân phiên ngủ trong phòng Sở Ly cùng Trịnh Ân, đối Sở Ly càng ôn nhu, thì đối Trịnh Ân càng cuồng dã, trái ôm phải ấp đều tuyệt vời. Nhưng sau một tháng, Sở Ly vẫn dần dần tiên tụy, Trịnh Ân cũng dần dần gây yếu. Coi như hai ngày một lần hoan ái, đối với người bình thường mà nói, tần suất như vậy cũng là quá cao, huống chi mỗi lần phải đối phó với một tên sắc lang biến thái siêu cấp.

Trịnh Ân có lần trộm nói với Sở Ly, “Ta mau chơi không nổi nữa.” Nhìn tinh thần Long Hiên vẫn thủy

chung hăng hái, cậu thật sự bị trọc tức, bất quá, đều là nam nhân, vì cái gì chênh lệch nhiều như vậy? Cậu thực hoài nghi Long Hiên có luyện ‘Thái dương bổ dương’ tà công hay không?

Mà Sở Ly ngoài việc đó, còn phải gánh vác việc nhà, hầu hạ hai vị thiếu gia, mệt mỏi lại càng khó phải nói. Cậu vốn không thích để người lạ vào nhà mình, đối với yêu cầu thuê đầu bếp cùng người giúp việc của Long Hiên vẫn bỏ đó, lần này, lại bất kể như thế nào cũng không bỏ qua được nữa.

Lại một vòng kết thúc. Trịnh Ân tính toán ra ngoài dạo phố, tìm nhóm hồ bằng cầu hữu trước kia tiêu sái một phen, mà Long Hiên cũng muốn đi dã ngoại, hẳn thật sự chịu không nổi không khí thành thị hiện đại. Sở Ly lại bắt họ ở nhà, hôm nay nhân viên giúp việc tới, làm chủ đương nhiên cần kiểm tra một chút.

Đúng chín giờ, chuông cửa vang lên. Sở Ly đi mở cửa, cười với phụ nữ trung niên gầy yếu đối diện, nói, “Dì Triệu, mau vào đi.”

Người phụ nữ trung niên vừa đen vừa gầy, ngũ quan có chút đoan chính, nhưng dung nhan tiền tuy khô héo, cái trán khóe mắt đều có nếp nhăn, có vẻ già nua. Ở sau lưng nàng, còn có một thiếu niên cao chừng mét bảy, thiếu niên khế cúi đầu, dáng người bé nhỏ, vẫn là thiếu niên thuần túy ngây ngô.

“Hiên, đây là dì Triệu, đầu bếp ta mời đến, phía sau là con trai nàng Phương Nam, đứa nhỏ này có thể hỗ trợ làm một ít việc nhà.”

Thuê hai mẹ con? Mà đứa bé kia rõ ràng chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, còn vị thành niên.

“Kỳ tiên sinh, xin chào.” Dì Triệu đối Long Hiên khom người cúi chào, lại ấn đầu con cúi xuống, “Cám ơn ngài đã đồng ý để ta mang con đến làm, nó sẽ không quậy phá, rất biết làm việc nhà.”

“Nó không đi học sao?” Trịnh Ân hỏi.

Dì Triệu do dự một chút, “Nó không thi đậu đại học, trong nhà cũng không còn tiền cho nó học.”

Trịnh Ân nhún nhún vai, gia cảnh nhà người y không hứng thú. Trước kia Long Hiên đối với việc của nô bộc rất ít hỏi đến, cho nên cũng không nói nhiều, nếu là Sở Ly thuê, đã chú ý tới yêu cầu của họ trước.

Phương Nam nghe được Trịnh Ân hỏi đến việc học hành của nó thì không khỏi ngẩng đầu nhìn y một cái, nó ngẩng đầu lên, lại làm cho Long Hiên cùng Trịnh Ân ngây người. Hảo một thiếu niên xinh đẹp!

Da thịt trong suốt như ngọc, môi hồng răng trắng không nói, cũng đôi mắt bồ đào đen nháy thực mê người, mang sương mù lại ánh lên tia sáng, so với mấy nữ sinh tựa hồ còn đáng yêu hơn ba phần.

“Woah!” Trịnh Ân huyết sáo, cho Sở Ly một ánh mắt sâu xa khó hiểu, sau đó đến trước mặt Phương Nam, đưa tay nâng cằm nó, “Hảo một tiểu mỹ nhân... A!”

Tay y còn chưa chạm đến mặt Phương Nam, cánh tay đã bị nó bắt được, thuận tay xoay người, nhấc lên vai, Trịnh Ân bị ném xuống sàn. Phương Nam phủi tay, “Ta ghét nhất bị người khác chạm vào! Cổ chủ (người thuê) cũng không được!”

13. Chương 13: Tính Thú (thượng)

Trịnh Ân ngẩn ra, lập tức ngẩng đầu lên, một lần nữa đi đến trước mặt Phương Nam, phát áo thi triển tư thế Hoàng Phi Hồng, “Đấu lại.”

“Nam Nam! Không được hỗn!” Dì Triệu lo lắng kêu.

Phương Nam quay đầu lại nhìn mẹ, lại nhìn thần tình hưng phấn của Trịnh Ân, “Không sao, chỉ khoa tay múa chân mấy cái, ta sẽ không đả thương hấn.”

Nó nói thoải mái, dường như thắng là chuyện dễ dàng, khiến Trịnh Ân lại càng tức khí thở phì phò. Trịnh Ân xuất thân quân nhân thế gia, cha là kẻ cuồng bạo lực, luôn dạy con rất nghiêm khắc, từ nhỏ Trịnh Ân đã được huấn luyện thể năng, cùng với một ít loại công phu cận chiến. Nhắc tới quá khứ là một thanh huyết lệ, Trịnh Ân không tin cha dạy sai, y vừa rồi chỉ là bị đánh bất ngờ trở tay không kịp.

May mắn phòng khách coi như rộng rãi, mà hai người cũng kiềm chế, động thủ cũng không phá hỏng cái gì. Trịnh Ân ra tay tương đối nhanh, nhưng hơi sức không đủ. Phương Nam phản ứng lại nhanh hơn, tay Trịnh Ân mới vừa đưa ra nó đã đoán được phương hướng, né tránh, sau đó mượn lực kéo cánh tay của y, đồng thời giữ lấy mắt cá chân y, tay kia nhanh chóng bắt lấy cánh tay khác của y bắt chéo ra sau lưng, thân thể bị uốn cong, lại lần nữa bị quăng qua vai một cách điệu nghệ.

Trịnh Ân đau đến gào thét một tiếng. Dì Triệu nhìn Long Hiên cùng Sở Ly không biết làm thế nào, bà lo lắng đặc tội Trịnh Ân, sẽ mất đi công việc mình vất vả kiếm được. Bà hiện tại ngay cả chỗ ở cũng không có, nếu tiếp tục mất việc, chỉ có thể cùng con trai sống lang thang.

Long Hiên đi qua trực tiếp ôm lấy Trịnh Ân đang vịn vịn trên sàn không dậy nổi, đem y lên ghế salon, dùng nội lực đưa vào bàn tọa cùng phần khuỷu tay bị thương nặng nhất mát xa một chút, đợi y thoải mái một ít, xoay người đi qua chỗ Phương Nam, ánh mắt sắc nhọn nhìn nó.

Phương Nam là một thiếu niên ngạo khí, nhưng vẫn là không đấu lại ánh mắt uy nghiêm hiển hách bức nhân kia, đảo mắt, chuyển tới nơi khác.”Dưới phạm thượng luận tội thì phải chém, niệm tình người tuổi nhỏ tha cho người một mạng.”

Long Hiên bắt đầu bày ra tác phong hoàng đế, Trịnh Ân là lão bà của hấn, lão bà bị đánh hấn vừa đau vừa tức, hơn nữa là cực kỳ mất mặt, “Có điều, không có chừng mực không biết lễ nghi, không biết trời cao đất dày, là nhất định phải chịu chút giáo huấn.”

“Là hấn trêu chọc ta trước.” Phương Nam tuy rằng cũng biết mình lỗ mãng, dù sao mình là người đến làm thuê, nhưng nó không chịu được người ta lấy tướng mạo của nó ra đùa bỡn, cũng không cảm thấy mình sai cái gì.

Long Hiên hừ lạnh một tiếng, “Người nào cũng biết hấn chỉ nói đùa, ngay cả điểm ấy nhãn lực cũng ứng xử phù hợp đều không có, sau này làm sao tồn tại? Còn tự cho công phu của mình là thiên hạ vô địch?”

“Dù sao còn chưa từng có người thắng được ta.” Thiếu niên kiêu ngạo mà nói.

Long Hiên cười nhạt một tiếng, “Vậy sao? Thử lại lần nữa.”

Hấn chụp lấy bả vai của thiếu niên, “Công kích ta.” Thiếu niên chứng kiến tia khinh thường trong mắt hấn, không khỏi giận dữ, lập tức ra tay như điện đánh thẳng tới cổ họng của hấn, đáng tiếc nó so với Long Hiên thấp hơn rất nhiều, cánh tay hướng về phía trước đã là quá sức, Long Hiên lập tức chế ngự cổ tay nó, vung tay một cái, lần này đổi lại thiếu niên bị ngã văng ra ngoài. Giống như thủ pháp ban nãy của thiếu niên.

“A!” Dì Triệu lo lắng chạy tới, “Nam Nam, không được nháo, sớm đã dạy người thiên ngoại hữu thiên, nhanh xin lỗi Kỳ tiên sinh.”

Phương Nam tuy rằng kinh hãi cũng không phục, nhảy dựng lên lại hướng Long Hiên ra tay, lần này Long Hiên ánh lên ý cười, không hề nhất chiêu giết địch, mà thông thả cùng nó khoa tay múa chân, đùa giỡn, bất kể Phương Nam ra tay thế nào đều bị Long Hiên thoải mái hóa giải.

Cuối cùng Phương Nam đành bỏ cuộc, nghiêng răng nói, “Coi như ngươi lợi hại, ta nhận thua.”

Long Hiên cười. Nhưng nó lại nhanh chóng bổ sung, “Bất quá ngươi cũng chớ đắc ý, ta rất nhanh sẽ đánh thắng ngươi!”

Long Hiên ý cười càng đậm, “Tốt, ta chờ ngươi.”

Dì Triệu lo sợ nhìn bên này, ngó bên kia, không biết làm sao cho phải. Long Hiên tới bên Trịnh Ân ngồi xuống, bắt chéo chân, “Các ngươi có thể lưu lại, nhưng không được như hôm nay không có nửa điểm quy củ như vậy. Trịnh Ân trêu chọc là không đúng, nhưng các ngươi có thể hướng ta, người gia chủ này, báo cáo, ta sẽ xử lý, không để ý trên dưới lớn nhỏ như vậy, ta tuyệt đối không cho phép.”

“Vâng vâng, Kỳ tiên sinh nói rất đúng, đứa nhỏ không hiểu chuyện, sau này ta nhất định sẽ dạy dỗ nghiêm.” Dì Triệu cũng nói theo.

Trịnh Ân ở phía sau đâm đâm vào lưng hấn, nhỏ giọng cười nói, “Dưới phạm thượng luận tội thì phải chém, thực uy phong nha!”

Long Hiên trừng mắt nhìn y, “Còn nói năng tùy tiện, buổi tối sẽ hảo hảo giáo huấn ngươi.”

Trịnh Ân nháy mắt mấy cái, “Ta thực muốn bị phạt ngay bây giờ.”

Y luồn tay ra phía sau, nhéo mạnh một cái vào mông Long Hiên. Long Hiên liền ôm lấy y lên lầu, dù sao hôm nay cũng là cuối tuần, đại khái có thể cuồng hoan. Sở Ly bất đắc dĩ nhìn hai tên gia hỏa đồng dạng mặt dạn mày dày (vô liêm sỉ), quay đầu lại sắp xếp cho mẹ con hai người.

“Như vậy đi, sau này Dì Triệu phụ trách một ngày ba bữa, cố gắng làm được món ăn tinh xảo ngon miệng, ít lặp lại, hai người kia rất kén chọn, Phương Nam phụ trách lau dọn các loại, phòng lầu dưới Dì Triệu có thể hỗ trợ, nhưng lầu hai chỉ cho phép Phương Nam lên, tiến vào phòng ngủ nhất định phải nhớ rõ trước gõ cửa. Tốt nhất là khi chúng ta không ở nhà mới vào dọn dẹp, còn lại thời gian nhàn rỗi có thể tự sắp xếp.”

Hai mẹ con đương nhiên hoàn toàn đồng ý.

“Đúng rồi, hai người tự chọn phòng lầu dưới mà ở, không cần câu lệ.”

“Chúng ta có thể ở đây?” Dì Triệu quả thực không thể tin được, lại đánh giá căn hộ xa hoa này, bà vốn định xin tạm ứng tiền lương để thuê phòng nhỏ đơn giản để ở.

“Đương nhiên, chúng ta cần người làm bất kể thời gian, nếu không ở chung sẽ rất bất tiện. Dì không cần lo lắng, sẽ không trừ vào tiền lương, ăn ở miễn phí, không liên quan tiền lương.”

Dì Triệu vui mừng quá đỗi, Sở Ly cấp cho tiền lương so với giá thị trường đã cao hơn, không nghĩ tới còn có phúc lợi đãi ngộ như vậy.

Phương Nam hiển nhiên cũng là ngoài ý muốn, thở phào.”Sở đại ca, cảm ơn người.”

“Không có gì, đây đều là Kỳ Hiên thu xếp.” Sở Ly thực chú ý giữ gìn hình tượng gia chủ uy nghiêm của Long Hiên.

“Kỳ tiên sinh thật là một người tốt.” Dì Triệu thở dài.

Phương Nam lại hừ một tiếng, nắm chặt tay. Nó sớm muộn gì sẽ đánh bại tên đó!

14. Chương 14: Tính Thú (hạ)

Trịnh Ân muốn kéo Sở Ly chơi 3P, nhưng Sở Ly sống chết không chịu. Hiện tại mặc dù có ba người, nhưng mỗi lần đều sin Sở Ly tức giận cắn hần, Long Hiên hừ nhẹ một tiếng, tăng tốc ở trong cơ thể cậu luận động, Sở Ly lại dúi đầu vào gối không. Lúc này đây, thật ra mới là lần đầu tiên hai người chân chính hoà hợp cả thể xác và tinh thần. Sở Ly cuối cùng mệt đến không chịu nổi, “Phải, có người nghe nói ta đang tìm người giúp việc, Dì Triệu không có chứng chỉ đầu bếp, nhưng nghe nói bà làm đồ ăn c Long Hiên thở dài, “Người thật dễ mềm lòng, nếu ở cổ đại người cần bản sống không nổi...”

Dễ dàng bị lợi dụng như vậy. Đột nhiên nhớ tới chưa từng kể thân phận chân chính của mình với Sở Ly, liền đình chỉ không. Dì Triệu là công nhân mất việc, chồng vốn là công nhân xây dựng, lại bị chết trong một tai nạn, tệ hơn là nhà thầu và người Sở Ly từ nhỏ cũng là cùng mẹ sống dựa vào nhau, vừa nhìn thấy hai mẹ con họ liền nghĩ đến mẹ mình, khó tránh thấy cảm “Sao có thể.” Long Hiên cười, “Người chỉ cần chú ý an toàn của bản thân, không bị kẻ xấu lừa gạt, thì ta cái gì cũng không Sở Ly cười. Cậu càng ngày càng cảm thấy được Long Hiên đối với cậu trân ái cùng thương tiếc, thậm chí so với trước kia c Vào lúc ban đêm, Long Hiên mọi tư liệu về hai mẹ con Dì Triệu đều nằm trên tay hần. Hần ngồi trong thư phòng lật qua l Hần gọi Phương Nam vào thư phòng. Phương Nam không biết xảy ra chuyện gì, có chút bất an. Trên người nam nhân này “Người là không phải thi không đỗ đại học, mà là không muốn đi học?” Long Hiên trực tiếp vào vấn đề.

Phương Nam cúi đầu. Nhà nó thiếu nợ quá nhiều, hiện tại còn học đại học thực đắt tiền, nó không muốn một mình mẹ vất Long Hiên dựa vào ghế dựa, chăm chú nhìn thiếu niên trước mặt, “May mắn có trường học gần đây, ban ngày người phải đi Phương Nam vốn là mừng rỡ, ngay lập tức cảnh giác trừng mắt hỏi, “Vì sao phải giúp ta?”

Long Hiên cười lạnh, “Người cho là vì sao?”

Phương Nam hai tay chắp sau lưng, mặt có chút ửng đỏ.

“Thành tích của người rất tốt, bỏ lỡ thật đáng tiếc.”

Phương Nam cúi đầu nhìn chân mình, nhỏ giọng hỏi, “Người có phải hay không muốn thân thể ta?”

Long Hiên nhướn mày, bật cười một chút liền lập tức nghiêm mặt, vẻ mặt cứng rắn, “Nếu như đúng thế?”

Phương Nam bỗng nhiên ngẩng đầu giận dữ, “Người nghĩ cũng đừng nghĩ, ta không cần đi học, cũng có thể không cần làm “Người giết được ta sao?”

“Ta... Hừ, dù sao ta cũng sẽ không tha cho người!”

“Làm sao người nghĩ như vậy? Ta không biểu hiện rõ ràng như vậy đi?”

“Người... Người không phải... Đồng tính luyện ái sao?”

Khi Sở Ly dẫn nó lên lầu hai giới thiệu các phòng thì nó không cẩn thận nghe được âm thanh Long Hiên cùng Trịnh Ân đ Long Hiên ha ha cười, “Tiểu quỷ, ta còn nghĩ người đang cố ý dụ dỗ ta.”

“Chết đi!” Phương Nam nắm tay muốn nổi gân, nhưng không có tiến lên.

“Thành tích của người không tệ, nếu như sau này vào công ty ta cống hiến sức lực, ta sẽ bỏ vốn giúp người học đại học, nh Phương Nam suy tư một chút, nó nghe Sở Ly nói qua, biết đây là một doanh nghiệp lớn, liền gật đầu, nói thế nào, đây đối “Cứ như vậy đi, người có thể ra ngoài, thủ tục hợp đồng cụ thể Sở Ly sẽ tìm người lo liệu.”

Phương Nam xoay người rời đi, tay nắm chặt nắm cửa nhỏ giọng than thở một câu, “Kỳ tiên sinh, cảm ơn người.”

Long Hiên quăng xấp tư liệu lên bàn, nhìn mấy dòng có dòng mực đỏ gạch dưới, ánh mắt của hần trở nên thâm thúy khó l Buổi tối, ba người hảo hảo thưởng thức bữa tối được Dì Triệu tỉ mỉ chuẩn bị thì trong nhà lại xuất hiện khách không mời.

15. Chương 15: Muốn

Nghe được tiếng chuông cửa, Phương Nam nhanh nhẹ giành trước đi mở cửa. Mẹ con nó bị yêu cầu cùng Long Hiên ba người ngồi cùng bàn ăn. Đây vốn là yêu cầu của Sở Ly, cậu là người rất có tinh thần xã hội chủ nghĩa, đối với cái gọi là khái niệm tôn ti chủ tớ căm thù đến tận xương tuỷ, tự nhiên không hiểu đầy lòng cao ngạo của Long Hiên. Nhưng may mắn, Long Hiên đối với Phương Nam có một chút tâm tư xấu xa, mà Dì Triệu lại chính là ‘nhạc mẫu tương lai’, không thể thất lễ, suy nghĩ một hồi cũng đồng ý.

Dì Triệu hiển nhiên lại là một phen cảm động cùng sợ hãi. Phương Nam thật ra không nghĩ tới Long Hiên sẽ “tự mình hạ giá”, ngồi xuống bàn ăn thì rất cẩn thận nhìn hần, hoài nghi có phải hần có dụng ý khác. Long Hiên chỉ cười nhạt liếc nó một cái, nó cảm thấy có điểm chột dạ, hừ một tiếng quay mặt đi, lúc này tiếng chuông cửa vừa khéo cũng vang lên. Quả thực là tiếng chuông cứu mạng.

Nó chạy tới đưa tay mở cửa, sau đó hóa đá tại chỗ —— một khẩu súng lục đặt ngay mi tâm của nó. Kinh

hải. Mà người trước mắt đồng dạng làm nó kinh ngạc —— một nhân vật trong Matrix (bộ phim Ma trận ấy), một thân áo da màu đen bó sát người, vai rộng eo thon, hai chân dài làm cho người khác thùy tiên tam xích (thèm thuồng), gương mặt trắng nõn lạnh lùng, sống mũi cao thẳng gác lên một cái kính râm, khác biệt duy nhất chính là hắn có một mái đen tóc dài, dùng một dải ruy băng lỏng lẻo buộc ở sau ót.

“Không được lên tiếng!” Hắn thấp giọng phát ra âm thanh nguy hiểm, “Ta chỉ tìm Kỳ Hiên.”

Phương Nam giấy dựa, muốn bảo vệ bản thân cùng người trong nhà, chính là cảm giác lạnh băng giữa ấn đường khiến nó không dám hành động thiếu suy nghĩ. Võ thuật có lợi hại, cũng không lợi hại bằng viên đạn. Ai có thể giống Neo trong Matrix tay không đoạt viên đạn...

“Làm sao vậy? Là ai tới...?” Mang theo con tin đi vào phòng khách, đi vào trước cửa phòng ăn, mọi người quay lại nhìn Phương Nam nhất thời ngây người. Long Hiên đáy lòng trầm xuống, nhưng khi nhìn rõ người phía sau, thì tỉnh ngộ.”Kỳ Dương? Người lại đang làm cái quỷ gì vậy?”

Sở Ly bật dậy đầu tiên, quả thực có thể dùng ‘mục tròng khẩu ngọc’ để hình dung. Kỳ Dương kéo qua một cái ghế, ngồi xuống, thản nhiên nói, “Câm miệng.”

“Người điên rồi?” Khẩu súng đen ngòm, hình như đã được lên đạn, nhìn thế nào cũng thấy nguy hiểm. Kỳ Dương thu hồi tay đặt trước ấn đường Phương Nam, ngược lại nhắm ngay Long Hiên, nhưng vào lúc này Phương Nam bất ngờ trở tay, muốn cướp súng, nhưng không đợi nó kịp phản ứng, một cái chân dài đã đạp nó đến góc tường. Giống như một con rối cỡ lớn chậm rãi dọc theo vách tường trượt xuống, Phương Nam đau đớn gần như muốn gào khóc: trước giờ nó luôn cho mình là đệ nhất thiên hạ, vì sao có người có thể đánh ngã nó trong nháy mắt như vậy?

Kỳ Hiên chỉ dùng một tay, còn tên nguy hiểm này lại chỉ cần một chân, trời ạ, nó có phải đã xuyên qua tới đại hội võ lâm hay không?

“Ta muốn một nửa cổ phần trong công ty.” Kỳ Dương gần từng tiếng.

Long Hiên khoanh tay, vẫn ung dung nhìn cậu ta, “Nếu ta không đáp ứng?”

Hắn biết đó là vũ khí hiện đại, mặc dù chưa từng thử qua, nhưng đã nghe Trịnh Ân nói, không cần tính toán dùng công phu đối phó với nó. Kỳ Dương đột nhiên đứng lên, “Vậy cũng đừng trách ta không khách khí!”

“Không khách khí thế nào? Ra tay trước mắt nhiều người như vậy? Hay muốn giết tất cả diệt khẩu?”

Kỳ Dương hiển nhiên sửng sốt một chút. Long Hiên lại ngồi ngay ngắn trở lại, cầm lấy đĩa vừa buông, bắt đầu ăn, thuận miệng nói, “Người chưa ăn cơm tối phải không? Cùng ăn đi. Phương Nam, đi lấy thêm bát.”

Dì Triệu đã sợ đến xụi lơ ở ghế trên. Phương Nam cầm bát đĩa ra, đặt trước mặt Kỳ Dương thì Kỳ Dương

chỉ hướng nó gạt đầu một cái, tay nó khẽ run rẩy. Kỳ Dương lần nữa ngồi xuống, thuận tay lấy từ trong túi ra một điều thuốc, ngâm trên miệng, súng lục đặt trước đầu thuốc lạch cách vang lên, một ngọn lửa bùng lên. Long Hiên nhú mày. Sở Ly thì lấy tay đặt trước ngực, cũng lần nữa ngồi xuống, “Kỳ Dương, người không cần mỗi lần đến đều gây kinh động được không? Người bình thường cũng bị người dọa thành bệnh tim.”

Trịnh Ân lại cười híp mắt đưa tay tháo kính râm của Kỳ Dương xuống, “Ăn cơm còn đeo, ngu dữ.”

Phương Nam cùng Dì Triệu hiển nhiên khó lòng tiếp thu tình cảnh như vậy, mắt tròn tròn so với mắt trâu còn to hơn. Vừa rồi bọn họ còn tưởng xã hội đen nhà vào. Mấy người trong bầu không khí kỳ quái bắt đầu ăn cơm, vốn là mỹ vị giờ ăn vào lại vô vị. Sau khi ăn xong, Dì Triệu pha trà đặt trên bàn, sau đó nhanh chóng lui vào phòng, không chịu ra nữa.

Giữ mãi hình tượng lãnh khốc, Kỳ Dương rốt cục không chịu được mà mở miệng, “Đại ca, giúp ta đầu tư đi.”

“Kịch bản của người toàn vớ vẩn, không được.” Long Hiên lập tức từ chối. “Người một chút cũng không hiểu thị trường, lại càng không hiểu suy nghĩ nữ sinh! Người đi xem Vườn sao băng a, chúng ta chính là muốn tái hiện lại ‘F4 Đại Thanh’, bốn đại suất ca ở cổ đại, khiến nữ sinh nhận thức cái gì mới là chân chính cool.”

“Woa, nữ sinh hiện đại đều thích loại diễn viên Nhật hay ca sĩ Hàn, một đám so với hoa còn yêu kiều so với nữ nhân còn nhu mì hơn, cool đã sớm không lỗi thời rồi.” Trịnh Ân cười hì hì nói leo.

“Câm miệng!”

“Người dám ra lệnh cho ta?” Trịnh Ân vỗ bàn nhảy dựng lên, cậu cũng không giống như Sở Ly dễ bị bắt nạt, “Đây là nhà ta, còn tiếp tục không biết lễ phép lập tức đá người ra ngoài.”

“Câm miệng!” Kỳ Dương trở nên mất kiên nhẫn. Kết quả một ly trà hắt thẳng vào cậu, còn là một ly trà nóng hổi. Kỳ Dương thấy chén trà nóng hướng mình liền quên cả giận, vội vàng nhảy sang một bên, nguy hiểm hết sức dùng tay tiếp vội chén trà, ngay sau đó cả người ướt đầm.

Long Hiên mỉm cười đem cái chén đặt vào tay Trịnh Ân, “Trà nguội khó uống.”

Trịnh Ân tặng hẳn một cái cười quynh rũ. Sở Ly cùng Kỳ Dương thì hiển nhiên bị chiêu ấy của Long Hiên làm đứng hình. Ánh mắt Kỳ Dương chạy trên người Sở Ly cùng Trịnh Ân, cuối cùng nhìn về phía tên đầu sỏ chế giễu, “Rốt cuộc ai là chị dâu ta đây?”

Long Hiên ha ha cười. Sở Ly xấu hổ ho khan một tiếng, “Kỳ Dương, đừng nói ầu.”

“Người nói ‘F4 Đại Thanh’, có phải là chuyện liên quan tới tranh đoạt Cửu Long (ngôi vị Cửu ngũ trí tôn)?” Trịnh Ân độ lượng hỏi.

Kỳ Dương hừ một tiếng. “Phải, có liên quan tới việc vài vị hoàng tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế ngày xưa.”

Trịnh Ân chọc chọc Long Hiên, hướng hân nháy mắt thần bí, “Người không hứng thú sao?”

Long Hiên ý vị thâm trường liếc y một cái, lại nhìn Sở Ly đang nhìn hân như muốn nói giúp cho Kỳ Dương, thở dài, “Vậy đổi lại kịch bản, phải là truyện ưu việt, kết thúc tất cả đều xoay quanh loại nữ nhân lăng loan kia, không sửa thì không cần bàn nữa.”

Long Hiên kỳ thật bề bộn nhiều việc, mỗi ngày đều phải học tập. Nào là học lại năm nghìn năm lịch sử Trung Quốc, Thanh triều thời cận đại hưng thịnh cùng suy vong hân cũng đã xem, tranh Cửu Long mạo hiểm cùng phấn khích hân hiển nhiên cũng cảm thấy hứng thú. Nhưng, muốn lấy lịch sử ngàn năm như vậy ra làm bối cảnh để YY(tự sướng) lung tung, hân tuyệt đối không chấp nhận. Không biết cái gì là cuộc sống cung đình chân chính, cho rằng xuyên qua về quá khứ giả điên bán điên hoặc là giả bộ thâm trầm một chút đã làm khuynh quốc khuynh thành, quả thực làm hân tức giận cực kỳ. Như thế thật là vũ nhục tôn nghiêm cùng trí tuệ của người hoàng tộc như hân.

“OK.” Kỳ Dương sảng khoái đáp ứng. Chỉ cần có thể làm phim, tất cả đều có thể bàn bạc.”Mấy ngày nữa ta sẽ chỉnh sửa kịch bản mang qua.”

Kỳ Dương đứng dậy. Long Hiên gật đầu, im lặng nhìn hân rời đi. Trịnh Ân chờ cửa đóng lại, oa lên một tiếng, “Kỳ Dương thực con mẹ nó soái, ta có chút muốn thương hân.”

Một cái tát vỗ vào ót y, y ôm lấy chỗ đau, tức giận trừng mắt nhìn hung thủ.”Ta có chút muốn thương người.” Hung thủ nắm lấy cằm của y, cười đến dữ tợn.

Trịnh Ân đưa tay hướng xuống giữa hai chân hân, quả nhiên sờ tới thứ thô sáp trướng trướng, không khỏi phì cười, “Cầm thú, người là muốn thương hân đi?”

Một thân hắc y, dáng người quyến rũ, da thịt như ngọc, biểu tình lãnh khốc, bộ dạng nhẵn nhụi kia quả thực làm cho người ta muốn lập tức lột sạch quần áo của hân, như vậy như vậy...

Trịnh Ân cắn lỗ tai của hân nỉ non, “Không bằng cầm thú, hân là đệ đệ của người đó nha... Người cũng muốn hân giống như ta sờ vào nơi này sao? Vẫn muốn đem thứ thô to này của người cầm vào...”

Quả nhiên, chợt nghe một tiếng to suyền, thứ trong tay theo khóa bị kéo xuống mà nhảy ra, trong nháy mắt đã đạt đến trạng thái trắng kiện cứng rắn nhất. Long Hiên tâm như lửa đốt, vốn dĩ hân không nghĩ nhiều như vậy, nhưng bị Trịnh Ân cố ý khiêu khích, ngược lại bị kích thích đứng lên.

Đệ đệ hân... Vậy thì sao? Bất cần mà đem cậu áp đảo. Hôn môi. Vuốt ve. Tiến vào. Tiến vào thật sâu. Cuồng nhiệt co rút. Long Hiên nhanh chóng cởi quần Trịnh Ân, thả hỗn hển tiến vào y. Có đôi khi, tưởng tượng so với giao hợp thật sự còn kích thích hơn. Mà Trịnh Ân lại am hiểu sâu sắc điểm này.

Sở Ly xoay người lên lầu, chửi nhỏ một câu, “Cầm thú!” Chính là tim đập như sấm, mặt đỏ như lửa. Mẹ nó! Thì ra dâm loạn cũng có thể lây.

Sở Ly vào phòng ngủ, trở tay đóng cửa lại, nặng nề mà ngã xuống giường, lấy tay che trán, nhắm mắt, hỗn loạn. Cậu cảm thấy cuộc sống của mình càng ngày càng điên cuồng. Chính là vừa rồi không cẩn thận liếc thấy Long Hiên nháy mắt tiến vào Trịnh Ân, cảnh đó liền tái hiện trong đầu cậu, cái thứ vừa dài vừa thô to như vậy, giống như lợi kiếm nháy mắt tiến vào nơi nhỏ hẹp kia... Cậu kinh suyền một tiếng, nửa dưới cũng bành trướng lên.

Cửa bất ngờ bị đẩy ra, cậu kinh ngạc ngẩng đầu lên, đầu càng muốn bốc cháy: hai chân Trịnh Ân thon dài trần trụi mọc trên lưng Long Hiên, mà nửa dưới hai người như cũ gắt gao hoà vào nhau cùng một chỗ, thậm chí có thể thấy nó ra vào theo từng bước đi.

Sở Ly nhanh chóng dời tầm mắt, “Đây là phòng của ta, các người đi nhầm cửa.”

Long Hiên đem Trịnh Ân ném lên giường, nâng lên hai chân của y, tiến vào nhanh hơn. Tay Trịnh Ân bắt lấy chỗ mẫn cảm của Sở Ly, khiến cậu đang muốn chạy trốn lại không thể nhúc nhích.”Tên cầm thú không kiểm soát này, mình ta chịu không nổi.”

Trịnh Ân cười nhẹ, tay lại dứt khoát lột sạch quần áo Sở Ly. Dáng người Sở Ly so với y cao hơn một chút, hai chân thon dài hai cẳng như Kỳ Dương, Trịnh Ân vừa lòng ở trên đùi cậu sờ soạng, lập tức cầm lấy dục vọng đã đứng lên phân nửa của cậu. Sở Ly nhắm chặt mắt, trong nhất thời đã không phân nổi tư vị gì.

Trịnh Ân xoay người hôn Long Hiên, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng, “Ta muốn thượng...”

“Không được!” Long Hiên hiển nhiên thấy rõ y rục rịch, đem y đè xuống, luật động tăng nhanh hơn. Trịnh Ân một chút sắc tâm bị áp chế, lập tức liền lâm vào trạng thái thất thần, ngay cả bàn tay chiếu cố Sở Ly cũng buông lỏng, trước kia y chơi 3P còn thành thạo, nhưng Long Hiên cường độ trừu sấp cao khiến y căn bản như con thuyền nhỏ giữa cuồng phong bạo vũ, ốc còn không mang nổi mình ốc, trừ bỏ rên rỉ cái gì cũng không làm được.

Sở Ly nhân cơ hội muốn chạy, một bàn tay khác lần nữa khống chế cậu, bàn tay nóng rực lại dày rộng quen thuộc với dục vọng của cậu, khiến cơ thể cậu nháy mắt mềm nhũn. Long Hiên áp xuống nụ hôn, cậu nhắm mắt lại, nhận thua. Long Hiên cùng Trịnh Ân trong lúc đó thân thể va chạm cùng co rút phát ra tiếng lách tách, so với xem phim sex cấp A còn kích thích, làm thân thể cậu cũng dần dần bốc cháy. Buông bỏ hết thấy công xiềng, sa đọa.

Nếu như người đã mê cuồng khoái hoạt. Khi Long Hiên rời khỏi Trịnh Ân tiến vào cậu thì cậu đã vội vàng chủ động quần qua lưng hắn. Đây là một đêm cuồng loạn.

Đến sáng hôm sau Long Hiên vẫn còn tại phía sau cậu không ngừng kích thích. Đồng dạng mỗi một không chịu nổi, Trịnh Ân cắn răng, “Cầm thú, người cứ như vậy còn chưa thỏa mãn dục vọng.”

Đúng. Chưa thỏa mãn dục vọng. Bởi vì cấm kỵ, cho nên mới luôn đói khát. Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta kinh diễm trong nữ trang, thấy cặp đùi thon dài ẩn hiện dưới lớp sườn xám, thấy đôi phượng nhãn vờ giả dối nhưng kì thực lại trong suốt, hẳn đã không thể buông tha. Muốn cậu ta a...

a

16. Chương 16: Ôn Nhu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một tuần sau, Kỳ Dương cầm kịch bản đã sửa chữa mang qua. Long Hiên ban đầu chỉ xem qua loa, phát hiện văn phong đại biến, nhiều phần không khí trầm ổn cùng dương cương tâm huyết, cũng nhiều âm mưu quỷ kế cùng lòng người nham hiểm, so với loại sốt mướt triền miên lúc trước thì mạnh mẽ hơn nhiều lắm.

“Thay nhân vật chính?”

“Phải a, đổi thành nam, người không thích loại ngôn tình nữ tính, vậy thay đổi một chút.” Kỳ Dương lần này ăn mặc bình thường hơn, T-shirt cao bồi, dương quang tuấn lãng, giống như một cậu nhóc.

“Có nhiều chi tiết có vấn đề.” Đó là khuyết thiếu đối với hiểu biết hoàng gia tạo thành sai lầm, không có biện pháp, ai bảo người hiện đại đối với cuộc sống đế vương chỉ có thể đoán già đoán non.

“Lão ca, đây là tác phẩm văn học, không phải ký sử được không?”

“Vậy cũng không được.” Long Hiên bất mãn với thái độ không chăm chú của Kỳ Dương, “Người rút cuộc vì sao muốn diễn? Với loại thái độ này? Ta thấy người cứ tiếp tục sống cuộc sống thuần túy phóng túng đi, đừng lấy mấy thứ vớ vẩn này làm phiền ta.”

Hắn hiện tại tuy rằng không thể so sánh với khi làm hoàng đế thân gánh trọng trách thiên hạ, nhưng xã hội hiện đại không khác trước kia, người nhiều đến khó có thể tưởng tượng, quản lý một công ty lớn cũng không thua gì một xã hội loại nhỏ, thương trường cũng có chút giống trận chiến tranh giành lãnh thổ trước kia, thậm chí càng biến hoá kỳ lạ khó lường.

Tranh giành lãnh thổ chủ yếu bằng thực lực là đủ, thương trường lại có nhiều cơ hội kinh doanh, nhưng cũng nhiều đối thủ cạnh tranh hơn. Tranh giành lãnh thổ giống như hai con hổ tranh đoạt địa bàn, thương trường lại là mấy con lang cướp giật con mồi. Long Hiên luôn cảm giác thời gian không đủ dùng, thứ hắn cần học thật sự rất nhiều.

Cũng may có chút ấn tượng của Kỳ Hiên còn sót lại, hơn nữa bản thân Long Hiên ngôn ngữ thiên phú, hẳn hiện tại đã có thể nghe hiểu được một chút Anh ngữ đơn giản hàng ngày. Xã hội hiện đại, không biết một hai loại ngôn ngữ thì thật bất lợi. Thế nhưng, hắn vẫn đang bỏ ra một khoảng thời gian lớn tiếp Kỳ Dương, tán gẫu cái đề tài hắn cho rằng hoàn toàn vô dụng.

Kỳ Dương thấy Long Hiên không vui, cũng không khỏi buồn bực, “Ta vốn cũng không còn muốn làm nhà văn lớn, chỉ là muốn thử suy diễn nhân sinh đa dạng, coi như đồ chơi tốt.”

“Làm thứ vớ vẩn này có thể gọi thích thú? Hiểu biết hơi hợt không muốn vươn lên, đối với người thông minh, chơi cũng phải chơi nổi, người cũng chỉ là loại đàn độn nước chảy bèo trôi, không có một chút lập trường hay chủ kiến của mình.” Kỳ thật Long Hiên không vui là vì Kỳ Dương lựa chọn kịch bản theo tiêu chuẩn là thứ “con gái” thích.

“Kịch bản ta giữ lại, người trở về tự suy nghĩ lại, nghĩ kỹ rồi hãy tới tìm ta.” Long Hiên cười lạnh, “Mình làm người cũng làm không được, còn muốn đi diễn trò cho người ta xem? Người có thể diễn cái gì? Gợi thù hoa hay bao cỏ.”

Kỳ Dương phần nộ, hung hăng bật mình khỏi ghế dựa, phanh một tiếng đóng cửa mà đi. Cậu tuy rằng tức giận, nhưng cũng phát hiện đại ca của mình uy nghiêm ngày càng thịnh, cậu không thể dễ dàng chống đối, lập tức vừa giận vừa bứt rứt, dọc đường đi không ngừng đem Long Hiên trộm rửa xả vụn lần.

Cậu cũng hiểu quan hệ Sở Ly Trịnh Ân cùng đại ca, đặt trong xã hội hiện đại tuyệt đối không tính là quan hệ bình thường, nhưng ba người kia lại chung sống một nhà tình tế hài hoà. Đàn ông trắng hoa, thường thường sẽ có vẻ hạ lưu, điều đó nhiều ít sẽ hiển lộ trên mặt, cứ tưởng tượng đến mấy lão già nào mãn tràng phì thì biết, thế nhưng Long Hiên một chút cũng không thế.

Người cao mét tám khiến hắn có vẻ hơn người, dáng người thẳng tắp cao ngạo, đứng nơi đó không giống một gốc cây tùng, mà càng giống một cây lao, lồng ngực rộng, hai chân thon dài mạnh mẽ, mặc vào âu phục so với người mẫu còn đẹp hơn. Da thịt săn chắc, một chút cũng không có cảm giác của loại mệt mỏi do tưng dục mang đến, ánh mắt thâm trầm sắc bén, tinh hoa nội liễm, không nửa điểm nói năng tùy tiện phóng đãng, chỉ ngẫu nhiên nhìn chăm chú người một lúc, lại có thể cảm thấy như lửa cháy rừng rực cùng cảm giác mất hồn tê dại, là loại hấp dẫn thượng hạng. Nhưng quan trọng là khí chất của hắn tuyệt đối không giống người thường. Hai lần trước Kỳ Dương còn có chút nghi hoặc, lần này thì hoàn toàn minh bạch rồi, cậu nghĩ, cái đó gọi là “khí vương giả” đi?

Chỉ là một ánh mắt, khiến cho cậu cam bái hạ phong mà thần phục.”Sách.” Cậu oán hận vỗ mạnh lên tay lái, “Đừng hòng chinh phục ta.”

Long Hiên thức suốt đêm. Hắn đem cả bộ truyện đọc một lần, tổng quan cũng không tệ lắm, chỉ có một vài chỗ thấy không ổn, nhưng thêm chút sửa chữa liền thông thuận, hắn ở chỗ đó cho thêm chú thích. Mà những đoạn có liên quan tới cuộc sống hoàng thất, hắn lại không ngại phiền phức tự mình sửa chữa gọt giũa lại, mấy thứ này, không ai so với hắn càng có tư cách, có là chuyên gia nghiên cứu ở trước mặt hắn cũng là bỏ đi.

Phong tục tập quán Thanh triều so với thời đại của hắn có nhiều bất đồng, hắn lại phí rất nhiều công sức lên mạng thẩm tra khảo chứng, mà hắn tra không phải tùy tiện nhìn xem cầu cầu đưa đồ, mà là lên thư viện online, điều tra so sánh từng đoạn chính sử. Cũng may hắn là người cổ đại, xem chữ cổ so với chữ hiện đại còn thông thuận hơn, tác giả hiện đại, trừ bỏ số rất ít tác giả nghiêm túc, đám nhà văn cũng không ai có tính nhẫn nại nhìn mấy thứ này.

Chuyện này vẫn lấy hai cô bé là nhân vật chính, một người hiện đại xuyên qua, một người cổ đại chân chính là tiểu thư quý tộc, một người hoạt bát đáng yêu, một người ôn nhu trang nhã, các nàng lưỡng xe chỉ luân kim (đi làm bà mối), chú trọng vẫn là đặt ở vài vị hoàng tử tranh quyền đoạt vị. Con đường đoạt vị này có bao nhiêu nguy hiểm bao nhiêu khó khăn, nếu không phải hậu nhân không biết lịch sử, cứ nghe người khác kể lại, chưa đến một khắc liền biết ai thắng ai bại, không giống như con đường đoạt vị của Long Hiên lúc trước, cho nên vứt bỏ mấy chuyện tình cảm nữ nhânkia, Long Hiên coi như thấy thú vị.

Long Hiên chịu không nổi nữ tử tam bát (chắc là bà tám ==), đem tinh thần dân chủ hiện đại quảng cáo rùm beng hiện đại lên, rồi lại đối với nữ nhân ngoan độc bình phẩm này nọ, bút đỏ viết xuống: tiếp tục sửa. Ngầm lại lại thêm một câu: người xuyên qua sinh không đúng thời trước nhất phải hiểu tình cảnh của chính mình, trước tiên cần giấu dốt để bảo mệnh, không nên nổi trội khiến người khác để ý, cần biết người đời tối không chấp nhận được “kỳ quái”. Nhất là thân phận ở địa vị cao, phát hiện có người khác hắt người thường, tuyệt đối sẽ không bị nàng “hấp dẫn”, ngược lại sẽ xem nàng là nhân vật nguy hiểm mà đối phó, mà dạng kết cục đương nhiên chỉ có chết không chỗ chôn.

Đối với việc không thể kiểm soát trong tay, phá hủy hoàn toàn chính là giải pháp tốt nhất. Hơn nữa tại thời điểm đoạt vị nguy hiểm này, một chút biến cố đều có thể liên lụy toàn cục, càng không thể khoan dung với loại đỉnh đặc không biết trời cao đất dày khắp nơi gây rối tồn tại. Nam nhân thích nữ nhân xinh đẹp ôn nhu, cũng tuyệt đối không ưa đi theo sau nữ nhân dọn dẹp tàn cuộc, ngẫu nhiên vài lần không sao, mỗi ngày gây phiền thì sẽ chán ghét, cái gọi là lòng bao dung của chồng, thực sự chỉ là ảo tưởng thái quá của nữ nhân.

Loại nữ nhân liễu lĩnh ngu ngốc, đại khái chỉ có đồng dạng nam nhân điên rồi không biết nặng nhẹ mới đi yêu nàng, còn vọng tưởng cái gì một đời kiều hùng một đời bá chủ một đời hoàng đế một đời các bậc thiên kiều chi tử sủng ái, đúng là Trư Bát Giới đòi cưới vợ, hồn nhiên không biết mình có bao nhiêu xấu.

Thăng đến sáng hôm sau, dì Triệu thức dậy chuẩn bị bữa sáng, Long Hiên mới đặt cây bút trong tay xuống, xoa nhẹ ấn đường, duỗi tay duỗi chân một chút, ngồi trên sàn tu luyện một giờ. Khi hắn mở mắt ra thì Trịnh Ân đang dựa ở cửa thư phòng, lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt chính là vẻ trầm tĩnh sâu thẳm hiem hoi, trong thần sắc có mấy phần buồn bã hoang mang.

Long Hiên đứng lên, đi đến trước mặt y, “Làm sao vậy?”

Trịnh Ân bỗng nhiên cười, chìa ngón trỏ vào trái tim hắn, “Nơi này, rốt cuộc có thể đặt được bao nhiêu người?”

Long Hiên im lặng. Hai tay Trịnh Ân vòng qua cổ hắn, kéo hắn cúi đầu xuống, trán chạm trán của hắn, mờ mịt hỏi, “Vì sao lại cho ta biết chuyện của người?”

Nếu không biết thân phận thật sự của Long Hiên, y sẽ không để cho bản thân rơi vào tình trạng bị động như hiện giờ. Y đã quen thói tiêu sái tùy tính phóng túng tự nhiên, hiện tại lại thực như bị trói buộc tay chân.

“Bởi vì ngươi bất đồng.” Long Hiên đẩy lòng mềm mại mà chợt nhớ, đêm qua vốn nên là đến phòng Trịnh Ân, hắn ôm sát hông y, nói nhỏ, “Trịnh Ân, trên đời này chỉ có mình ngươi biết thân phận chân chính của ta, ngươi, là bất đồng.”

“Tại sao là ta?”

“Bởi vì ta đã nói hết với ngươi, ta cũng không rõ vì cái gì. Có lẽ bản năng cho ta biết ngươi sẽ hiểu ta, hơn nữa sẽ giúp ta bảo vệ bí mật thiên kinh này. Đây là bí mật giữa hai chúng ta.”

Tuyệt không phải là cái gì không rõ ràng hay bản năng linh tinh, Long Hiên chưa bao giờ làm mà không suy nghĩ cặn kẽ, nhất là loại “Bí mật thiên kinh” cỡ này. Đây, cũng là hắn đối Trịnh Ân dùng chiến lược tâm lý. Trịnh Ân thân phận đặc thù, bản thân y khoái nhất là giao du với người khác, tự nhiên đã gặp qua các loại ngưi quỷ xà thần (đủ loại người), Long Hiên lấy loại thân phận kinh thiên này ra hấp dẫn y, lại lấy loại bí mật này cho y cảm giác bản thân đặc biệt, thân thể hoà vào nhau kỳ thật chẳng là gì. Chỉ là hắn tạo ấn tượng với Trịnh Ân, hắn đối với thân thể Trịnh Ân cảm thấy hứng thú, cho nên mới nhịn không được trêu chọc y, mà y cũng là loại nam nhân kiêu ngạo.

Kỳ thật cũng giống như nữ nhân, nam nhân đối với sức quyến rũ bản thân cũng phi thường để ý, thậm chí để ý đến trình độ biến thái, nếu không cũng sẽ không xuất hiện nhiều thứ hậu cung tiểu thuyết YY như vậy, “Mỗi mỹ nữ đều yêu ta, ở dưới X lớn của ta hạ dục muốn chết, ” coi như là mộng tưởng cuối cùng khi nam nhân chinh phục thiên hạ rồi.

Trịnh Ân nghĩ đến Long Hiên bởi vì mê luyện thân thể y, nên thành thật đối với y, không hề giữ bí mật, ngay cả Sở Ly cũng không bằng, điều này làm cho t vạn phần vừa lòng. Không biết rằng, không dùng thủ đoạn đối phó thủ đoạn, mới là thủ đoạn lợi hại nhất.

“Vậy ngươi vì cái gì không nói cho Sở Ly? Trước đây Sở Ly còn thân thiết với ngươi hơn cả ta đi?” Đây cũng là điều Trịnh Ân thấy khó hiểu.

“Người Sở Ly yêu chính là Kỳ Hiên, trùng hợp ta hiện tại lại chiếm cứ thân thể này, không liên quan tới linh hồn ta.” Long Hiên thở dài một tiếng, “Nói cho hắn biết kết quả chỉ có hai: tiếp nhận ta, lại khó tránh khỏi mất mát, phân không rõ rốt cuộc bản thân yêu ai; hoặc là thương tâm xuyên thấu, cự tuyệt ta, từ nay về sau giống như người xa lạ. Bất kể là kết quả nào, đối với hắn mà nói đều gây thương tổn, cần gì phải làm vậy?”

Trịnh Ân nhìn hắn thật lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, “Long Hiên, ngươi thật sự rất ôn nhu.”

“Hiện tại mới biết?”

Trịnh Ân bật cười, “Hạ lưu ôn nhu, đêm qua làm một đêm phong lưu trong mộng đi?”

Long Hiên cười nhạt, không đáp, hắn có một thói quen giáo hoạt khá tốt, chưa bao giờ trước mặt tình nhân này nói đến chuyện tình nhân khác. Coi như là một loại săn sóc cùng tôn trọng giả tạo đi. Mặc dù có điểm không thật, nhưng cuối cùng vẫn làm cho người ta sống dễ chịu một chút.

Long Hiên không phải loại làm người kỹ nữ còn lập đền thờ (là người thủy chung), chính mình thật sự phong lưu hần thừa nhận, nhưng hần biết giữ chừng mực. Biết tiến thoái dâm loạn là phong lưu, không chừng mực dâm loạn thì thành chân chính hạ lưu.

“Trịnh Ân, mặc kệ như thế nào, trên đời này, cũng chỉ có người yêu ta, là chân chính ta, ánh mắt này nhìn ta là chân chính Long Hiên, mà không phải Kỳ Hiên, cho nên, người không được rời khỏi ta, biết không?”

Trịnh Ân mỉm cười, lập tức ha ha cười nói, “Đừng tự kiêu, ta không thương người đâu, ta chỉ là gặp người, cảm thấy thích thú mới ở cùng người.”

Long Hiên cũng không phản bác, bẽ y muốn hôn, bị Trịnh Ân một phen đẩy ra, “Đi đi, đánh răng đi!”

17. Chương 17: Sủng Ái (thượng)

“Chết tiệt!” Sở Ly tức giận mà đem một phần giấy tờ báo cáo to vật ném lên bàn làm việc, ở công ty hiểm khi luống cuống Long Hiên vì lời nói khoa trương của cậu mà bật cười, ánh mắt từ trên máy tính thu hồi, “Đúng thì thế nào?”

Sở Ly chán nản, nắm tay hung hăng đập mặt bàn, hít sâu mấy hơi, mới dè dặt xuống cảm xúc hỗn loạn, hỏi: “Lý do. Cho Vất vả mua được đất, đã muốn thương nghị tốt kế hoạch xây dựng biệt thự xa hoa lộng lẫy, Long Hiên lại có thể dễ dàng x Mẹ nó, coi như cứng chịu cậu, muốn lấy lòng cậu ta, thế này cũng quá đáng quá đi? Không nói đến phải giải thích với nhân Long Hiên đúng là đầu chỉ cho tình tròng chiếm lĩnh. SHIT! SHIT! SHIT n lần.

Long Hiên nhún vai, từ trong ngăn kéo lấy ra một bộ hồ sơ, ném cho cậu, “Nhìn xong hãy tiếp tục phát hỏa, OK?”

Trong lòng hần âm thầm vì chính mình có thể nói ra một câu điều ngữ hợp cảnh mà đắc ý, lặng lẽ vì mình vỗ tay. Tuy rằng “Thân ái, mỗi một cái máy này đều sinh ra rất nhiều lợi nhuận, ban đầu ai cũng sẽ nghĩ đó là ý tưởng điên rồ, giống như ý “Nhưng mà...”

“Người hần là nghe Trịnh Ân nói, gần đây chính phủ đang tăng cường quản lý bất động sản, áp chế quá trình giá cả leo thang Sở Ly lửa giận đã tiêu, cậu lại đem thứ trong tay nhìn kỹ một lần. “Hoàng đế kế hoạch” này của Long Hiên kỳ thật khá đ

“Ta phát hiện người hiện đại chúng ta đối với cuộc sống đề vương luôn tràn ngập tò mò, những kẻ giàu có luôn muốn xây c Long Hiên thần nhiên nói. Lời này thật quá tà ác. Sở Ly nhu nhu thái dương đang muốn nổi gân. Có điều thực sự sẽ có đạ Sở Ly thở ra một hơi, cười khẩy nói, “Nói nhiều như vậy, còn làm như một kế hoạch điên rồ tà ác, chung quy, cũng chỉ là m Long Hiên lấy tay dẫu ở trên bờ môi của cậu, “Thân ái, lòng dạ biết rõ là được rồi, nói ra ta thực xấu hổ thực mất mặt.”

“Người còn có mặt mũi sao?” Sở Ly đảo cặp mắt trắng dã.

Long Hiên cúi đầu hôn cậu, bàn tay to lại đề trên hông cậu vuốt ve xoa nắn, “Lửa ghen thật lớn nha, ta tùy thời có thể gi Giống như muốn chứng minh, còn cố ý khiến nửa dưới hai người tiếp xúc, dùng chính tiểu đệ đệ tinh thần hưng phấn của n Hần thật không phải là người!

Đêm qua mới vừa ăn đủ đau khổ Sở Ly quần bách vung tay đẩy ra ma quỷ của hần, “Cút ngay, người càng ngày càng mất Trước kia Kỳ Hiên trong thời gian làm việc sẽ không làm càn, nhưng hần hiện tại động một chút lại tranh thủ thời gian ni Quả thực càng ngày càng biến thái.

“Chúng ta còn cho tới bây giờ vẫn chưa từng làm trên bàn làm việc, thử xem thế nào?” Long Hiên tựa hồ cũng vì cái ý ni Sở Ly sợ hãi xoay người muốn chạy. Một bàn tay mạnh mẽ bắt lấy cậu trước khi cậu kịp chạy tới cửa, cũng thuận tay khóa Sở Ly giãy dụa lấy đánh lên lưng hần, chữ nhỏ, “Hồn đản, người phải nhìn hoàn cảnh chứ!”

Long Hiên cuồng nhiệt hôn cậu, bàn tay to trượt trên da thịt bóng loáng của cậu, “Yên tâm, ta sẽ không làm chậm trễ côn “Ồ... Người hiện tại đang chậm trễ...” Tuy rằng ngực nóng bỏng, biết mình thật sự tiếp tục chịu thêm nữa, Sở Ly đành phả Long Hiên đau đến miệng mở lớn hít một ngụm khí lạnh, “Mưu sát chồng.”

“Ít nhất giờ làm việc, ra dáng bộ dạng chủ tịch một chút, không cần suốt ngày giống mấy lão dê già chưa thỏa mãn dục v “A!!” Long Hiên cúi đầu nhìn ‘đồng bọn’ của mình bị đùa bỡn, cắn răng, vỗ vỗ nó, “Hần là cố ý, phải không? Đi theo Trìn

18. Chương 18: Sủng Ái (hạ)

Là người đầu tư duy nhất cho đoàn phim, Chủ tịch theo Kỳ Dương thị sát đoàn làm phim bọn họ.

Đạo diễn Mike là một người to lớn hơi mập mạp, từ đầu tới cuối mắt cười híp tịt, nghe nói là bạn học cùng Kỳ Dương, có điều cậu muốn làm diễn viên, mà Mike muốn làm đạo diễn.

Ánh mắt của y có điểm giả dối, nhưng chưa tính là âm hiểm, cho nên Long Hiên chỉ cùng y bắt tay, xem như thông qua.

Người chế tác là một cô gái trẻ, dung mạo bình thường, đồ trang sức trang nhã, có chút khí chất sắc bén, đối với Kỳ Dương lại cười dễ thương, Long Hiên lạnh lùng gật gật đầu với cô ta, không nhìn nhiều.

Kế tiếp biên kịch là một anh chàng cao gầy, ước chừng ba mươi mấy húa (?), thực nhã nhặn, cười đến ngại ngừng, không giống với đám người quái dị trong nhóm, có vẻ thanh nhã tự nhiên, Long Hiên đối với gã có vài phần hảo cảm, hàn huyên vài câu, là người thật đúng mức.

Đội hình diễn viên không tính là xinh đẹp, phần lớn là người mới không có danh tiếng gì, nhưng được cái trẻ trung, mấy người chủ yếu đều bắt mắt.

“Nguyên liệu vài quá kém, làm thủ công rất thô.” Vừa nhìn đồ hóa trang, Long Hiên đã bắt đầu nhíu mày, trang phục cung nữ trong cung hẳn so với cái thứ này còn tinh xảo hơn nhiều.

“Ta đầu tư vào nhiều tiền như vậy, đều để làm cái thứ này sao?” Hắn nhíu mày hỏi.

“Chi tiêu rất nhiều, lại chủ yếu là tiền lương cho diễn viên.” Kỳ Dương thuận miệng trả lời.

“Chuẩn bị đạo cụ, là bước đầu tiên.” Long Hiên vẫn đang nhíu mày, liếc Kỳ Dương một cái, “Quản lý của đoàn là ai? Đem toàn bộ những trang phục này vứt đi, làm ầu, còn muốn quay cảnh cung đình tráng lệ?”

Những người còn lại vâng vâng dạ dạ.

Mấy nữ sinh xinh xắn còn chưa tốt nghiệp, đã sớm nhìn chăm chăm vào viên kim cương siêu cấp lớn này, nhưng lại khiếp sợ khí thế của hắn nên không dám tùy tiện bắt chuyện.

Phim thần tượng, quan trọng nhất là dung mạo, kịch bản thứ hai, biểu diễn kỹ xảo sau cùng, cho nên nơi này có thể nói là nơi tuần nam mỹ nữ tập hợp, nhưng Long Hiên vừa đến, nhất thời đám đông liền ảm đạm, mà hắn mới là viên kim cương sáng nhất hoặc chính là chúa tể các vì sao. Nếu hắn bước vào ngành giải trí, tuyệt đối có thể thoải mái trở thành ngôi sao hạng nhất.

Cảm giác khiếp sợ bao trùm đám người đứng ngoài xem cả trai lẫn gái, khiến bọn hắn nhận ra người luôn

được cho là bậc thiên kiều chi tử (người đẹp kiều ngậy thơ) Kỳ Dương cũng chỉ làm nền cho hắn.

Không cần mặc đồ đen, cũng không cần nghiêm mặt, so với ai cũng thấy tàn bạo hơn.

Uyên dừng nhạc trì (núi cao vực sâu), cũng là như thế.

Có người cho là mình thực cool lại đẹp trai, đột nhiên có một ngày, nhận ra bản thân đã sai lầm, đắc ý cùng tiêu sái trước kia đột nhiên trở thành chuyện cười.

Mẹ nó, đã có tiền lại có mạo còn có khí chất như vậy, loại người này được sinh ra thuần túy là để đả kích người khác.

Không ít người một bên ở trong lòng oán hận, một bên hết sức lo sợ.

Cuối cùng là mấy diễn viên chính diễn thử. Long Hiên nhìn bọn hắn, trong lòng bức tức, chỉ có mấy người, mấy cái câu lặn qua lặn lại: mặc long bào cũng không ra dáng thái tử.

Những người này, đều nóng nảy vì cái lợi trước mắt, muốn nổi danh, cầu lợi để leo lên quyền quý, tâm tư chân chính đặt ở việc diễn không cao hơn ba phần. Long Hiên dám đánh cược, diễn viên thật sự đọc hết kịch bản không nhiều hơn ba.

“Bọn hắn đều quá trẻ tuổi, còn không hiểu cái gì mới là bốn phận diễn viên. Kỳ tiên sinh, cho ta thêm chút thời gian, ta sẽ dạy dỗ bọn họ.” Mike thấy trong mắt Long Hiên chột lóe rồi biến mất là không duyệt, lập tức nói.

Long Hiên từ chối cho ý kiến.

Hắn dùng ngón tay ngoắc ngoắc Kỳ Dương, thay cậu sửa sang lại cổ áo, “Thay người, người diễn lão Tứ, ta dạy người.”

19. Chương 19: Cẩm Kỳ

Khi Long Hiên mặc hoàng bào từ phòng thay đồ bước ra thì toàn trường quay đều nín thở. Hắn chỉ bước vài bước, tiến đến chỗ Kỳ Dương, ở trong mắt mọi người, lại giống như thấy hắn đang bước từng bước lên điện Kim Loan, từng bước một đi tới cái ngai vị tối cao kia, quay người lại, đối mặt với lê dân bá tánh, tràn đầy ngạo khí Vương giả.

Long Hiên lẳng lặng đi đến trước mặt Kỳ Dương, thản nhiên nói: “Trẫm, chính là hoàng đế.”

Này, chính là hoàng đế. Cái gì cũng không cần nói, cái gì cũng không cần dạy, hần chỉ đứng đó, liền đã nói rõ hết thấy —— thế nào là hoàng đế. Những người ở đây, ít nhiều cũng có xem qua cảnh hoàng đế nữ vương lên ngôi, có thể bởi vì người đó là nữ, có lẽ bởi vì rào cản chủng tộc, tổng làm cho không người nào có thể đồng dạng sinh ra ý niệm thần phục trong đầu, chỉ cảm thấy hoa lệ ung dung.

Mà trước mắt, lại làm cho người ta nín thở. Mà Kỳ Dương càng chấn động mạnh, bởi vì vị hoàng đế kia đang đứng cách cậu một bước chân, trong nháy mắt cậu bỗng hốt hoảng: này thực là ca ca của cậu sao?

Sau đó, Long Hiên liền thay đồ, tính túm lấy Kỳ Dương chuẩn bị chạy lấy người. Thừa dịp hần thay quần áo, đạo diễn Mike bắt lấy tay Kỳ Dương nước mắt nước mũi ròng ròng: “Bất kể thế nào, hãy mời ca ca người đồng ý sắm vai Khang Hi Đại Đế, chỉ cần hần đáp ứng, ta không cần gì tiền lương, thậm chí quỳ lạy hần đều được.”

Nhìn thấy y thậm chí quỳ xuống trước mặt mình, Kỳ Dương chân chờ một chút gật đầu, “Ta thử xem.”

Rất nhiều người ở đây đều tranh giành muốn làm nhân vật chính, những đoạn phim Khang Hi xuất hiện không coi là nhiều, hơn nữa đại bộ phận đều chỉ làm cảnh nền, nếu tranh thủ thời gian nhàn hạ của Long Hiên đến quay, không chậm trễ công việc của hần, hần là có thể đi? Kỳ thật Kỳ Dương cũng biết, xem qua bộ dáng của hần, tất cả mọi người sẽ sinh ra một loại cảm giác không ai hợp vai này ngoài Long Hiên ra. Không ai so với hần càng giống một vị hoàng đế. Hôm nay là cuối tuần, cho nên Long Hiên mới nhàn rỗi như thế.

Từ trong đoàn đi ra, Long Hiên mang Kỳ Dương đến Thư viện Quốc gia. Bởi vì Long Hiên không chịu học lái xe, cho nên Sở Ly đành phải thuê cho hần một tài xế riêng Tiểu Vương, thuận tiện cho hần ra ngoài. Tiểu Vương vừa rồi cũng xa xa nhìn thấy bộ dạng Long Hiên mặc long bào, khiếp sợ cảm thiếu chút nữa là rơi xuống, lúc Long Hiên dắt Kỳ Dương lên xe, y cái gì cũng không dám nói không dám hỏi, chỉ cảm thấy người ta làm cái gì cũng đẹp, làm cái gì cũng đều lộ ra một cổ tử tôn quý khí phái.

Ai ya, đây là người không giống người sao? Ai nói người người bình đẳng? Tiểu Vương chỉ có một ý niệm trong đầu, người này tuyệt không đơn giản, cũng không phải đơn giản là một vị chủ tịch công ty như vậy. Y cũng lái xe được vài năm, thậm chí còn đưa đón quan chức chính phủ cấp cao, chẳng có cảm giác gì, mà nay lại bất đồng. Nhưng bất đồng thế nào y cũng không rõ, chỉ biết, sau này mình nhất định phải cẩn thận cố gắng công tác gấp bội, không chừng cả đời sẽ không lo ăn không lo uống.

“Kỳ Dương, ngươi tính cả đời làm diễn viên?” Long Hiên hỏi.

“Có cái gì không tốt? Mọi người trong hiện thực chỉ có thể sống một đời, mà làm diễn viên, có thể thử các loại nhân sinh, hoàng đế đại thần ăn mày, người tốt người xấu người thường, thậm chí nam nữ đồng tính tất cả có thể làm một lần, thật thích.” Cho tới giờ khắc này, Kỳ Dương mới hơi chút trầm tĩnh lại, bộ dạng uể oải tìm chỗ mềm mại thoải mái sau ghế tựa vào, híp nửa mắt trả lời.

Long Hiên gật gật đầu, sau đó trầm ngâm không nói. Bọn hần mượn một đồng Thanh sử trong thư viện, sau đó ôm về chỗ ở của Kỳ Dương, một căn phòng rộng ước chừng một trăm bốn mươi mét vuông. Bởi vì thuê người làm bán thời gian, cho nên nơi này thực sạch sẽ ngăn nắp, không như phòng đàn ông độc thân bừa bộn không chịu nổi.

“Muốn ta xem mấy thứ này?” Kỳ Dương chán nản kêu to, “Ta không muốn!”

“Ta cùng người xem, không hiểu liền hỏi ta.” Long Hiên lại bận tối mắt mà vẫn thông dong ngồi xuống đối diện bàn học, thể hiện cùng với cậu ‘trường kỳ kháng chiến’.

“Vì cái gì a? Ta đã đọc thuộc lòng kịch bản, cũng xem qua rất nhiều diễn viên diễn cảnh cung đình, thậm chí một ít tục lệ Thanh triều cũng nhìn qua, còn chưa đủ sao? Ta thống hận nhất cổ văn!”

“Sơ xài như vậy không đủ.” Long Hiên nhún nhún vai, “Trên người người hơi tỏ hiện đại quá nồng nặng, quá ngang ngược càn rỡ, nội liễm cẩn thận uy nghi hoàng gia không đủ.”

Kỳ Dương cắn miệng, tròng mắt đỏ tới đỏ lui, “Ca, nhóm chị dâu ta đang đợi người về ăn cơm đi?”

“Ta đã nói với bọn họ, hôm nay ngủ lại đây.”

Oanh! Một cái đại lôi thiếu chút nữa đem Kỳ Dương đánh bất tỉnh. Cậu lập tức nhảy dựng lên, “Người nói cái gì?”

“Ta ở lại đây.” Vẫn là thanh âm khinh miêu đậm tả.

Kỳ Dương tức giận chầy chồm chồm, “Ai cho phép? Đây là địa bàn của ta! Dù người là ca của ta, ta nói không được thì không thể ở lại.”

“Huh?” Tầm mắt Long Hiên dời khỏi cuốn sách, nhìn nhìn cậu, khí thế cậu lập tức thu nhỏ.

Tim loạn nhịp. Chết tiệt! Không biết vì cái gì tâm hoảng ý loạn.

“Ta, ta đi tắm rửa, ở studio một ngày, một muốn chết.” Kỳ Dương chạy ra khỏi thư phòng.

Long Hiên nhìn cửa phòng bị đóng phang một cái, cười khẽ.

Nước chảy trên người, nóng ran. Kỳ Dương cau mày, dầu gội đầu lên đỉnh đầu nhu ra rất nhiều bọt, khiến cậu không thể mở nổi mắt, chìm trong bong bóng, tựa hồ như vậy mới có thể trốn tránh cái gì đó. Dòng nước ào ào, che giấu đi cái gì, thẳng đến khi một đôi bàn tay từ phía sau vòng qua ôm lấy hông cậu, một thân thể nóng bỏng sát lại gần, mới mới giật mình kinh hãi. Tim, cơ hồ nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Này!” Cậu muốn giận dữ mắng mỗ, nhưng thốt ra lại giống vô lực rên rỉ.

Đôi bàn tay như có ma pháp, lần từ bụng cậu hướng lên trước ngực, ngón tay se se nụ hoa đậm sắc, luồng

điện tê dại từ nơi nào đánh tới khiến cậu bủn rủn, cậu cắn chặt răng, mới không bật ra tiếng rên rỉ mất mặt.

Thân thể người nọ áp sát vào lưng cậu, vị trí xấu hổ kia bắt giắc co rút, xúc cảm kinh người từ phía sau truyền đến một vật nào đó đang đặt giữa song môn, ma sát rất nhỏ nhưng vẫn giống như có lửa đốt thiêu cháy cậu. Trên đầu bọt đã sớm trôi hết, nhưng cậu vẫn không mở mắt.

Đầu lưỡi nóng ẩm liếm láp lên tai cậu, một bàn tay lại càng quá phận lần xuống phía dưới cầm lấy dương vật giữa hai chân cậu, “Đã cứng như thế sao?” Là tiếng cười nhẹ trêu đùa.

Cậu đột nhiên tức giận, muốn xoay người, lại bị người kia kiềm chặt. Người nam nhân này, gây cho cậu rất nhiều rung động kinh ngạc, khiến cậu mơ hồ quan hệ anh em, ánh mắt tà ác càng làm cậu mơ hồ về cách trở giới tính. Hơi thở của cậu dần dần nặng, cậu không biết nên cự tuyệt như thế nào.

“Có muốn biết các hoàng tử làm thế nào phá thân hay không?” Thanh âm tà ác mang theo nhiệt khí thổi vào tai cậu, khiến thân thể cậu tê dại ngứa ngáy, mà hạ thân càng chịu khó khi bị hấn chế trụ đùa bỡn.

“Thông thường hoàng tử khi tròn mười ba tuổi, hoàng đế sẽ phái một đại a đầu cho hấn, dạy hấn chuyện phòng the, nha đầu kia đã trải qua dạy dỗ đặc biệt, sau đó hoàng tử ngu ngốc kia sẽ bị nàng dạy thành tinh, đùa bỡn nữ nhân, trên đời này, không có nơi nào đa dạng hơn so với hoàng cung.”

“Câm miệng! Người... Cút... A... Ân...”

“Tiểu hài tử không ngoan là muốn chịu trừng phạt.”

Long Hiên âm mũi cũng đã có chút dày đặc, từ lúc chứng kiến Kỳ Dương mặc hoàng bào, hấn cũng đã lâm vào điên cuồng. Có tài không chế, ẩn nhẫn đến bây giờ đã là cực hạn. Kỳ Dương còn chưa kịp phản ứng, đầu gối đã mềm nhũn quỳ xuống đất, vừa lúc nam nhân chuyển đến trước người cậu, mặt cậu vừa lúc vùi vào nơi phát ra thứ mùi nồng đậm.

“Hỗn... Ngô...” Cậu tức giận cực kỳ, vừa định chửi ầm lên, một bàn tay đã chế trụ cằm của cậu, đem con quái vật xấu xí nổi cả gân xanh kia nhét vào trong miệng cậu.

Quá lớn, đỉnh bộ phận kia khiến cho miệng cậu trương đến phát đau, căn bản không thể nhét vào toàn bộ. Mùi tinh nồng đậm tản ra, còn có dương vật trong miệng càng rục rịch trướng lên, làm cho cậu vừa muốn ói phun lại vừa hưng phấn khó hiểu. Trước kia cậu chỉ kết giao với bạn gái, chưa từng chạm qua nam nhân. Cậu chưa bao giờ biết nam nhân cường hãn hóa ra cũng có thể làm cậu hưng phấn.

Bị nhục nhã, bị chinh phục, bị ức hiếp. Trong mũi cậu phát ra thanh âm mê loạn, vật dưới háng cũng ngạnh lên cứng rắn, trong đầu hỗn loạn một mảnh, hô hấp càng lúc càng nhanh.

“Liếm ta... Đúng rồi, cứ như vậy hảo hảo hút.” Long Hiên so với cậu cũng không khác biệt là bao, đồng

dạng hưng phấn khó hiểu, kích động hai chân đều có chút run rẩy, khi chạm tới cái lưỡi mềm mại nóng rực ấy hẳn như muốn bùng nổ.

Hắn cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt diễm lệ, thở hổn hển, mà khi hắn chứng kiến Kỳ Dương dùng một bàn tay trộm cầm lấy tiểu đệ đệ của mình triệt động thì hắn cơ hồ muốn lập tức phun ra, gầm nhẹ một tiếng, bàn tay to chế trụ đầu Kỳ Dương, ở trong miệng cậu động đậy.

Khát vọng đã lâu...

Giữ lấy cậu. Để cho mọi nơi trên người cậu đều tràn ngập hương vị của mình. Để cho cậu liếm lấy phần thân mình, mút lấy nó, hàm chứa nó. Sau đó đem chất lỏng nóng bỏng bắn vào nơi sâu nhất trong cổ họng cậu, để cho cậu nuốt xuống toàn bộ, một giọt cũng không cho lãng phí.

Long Hiên bởi vì ý nghĩ như vậy mà càng phát cuồng, Kỳ Dương lại cơ hồ không thở nổi, bị trù sập giống như gió táp mưa rào, khiến Kỳ Dương cũng lâm vào điên cuồng, vỗ về chơi đùa tiểu đệ đệ trong tay mình cũng càng lúc càng nhanh, khi tinh dịch nồng đậm phun ra cậu hoài nghi mình thậm chí nghe được thanh âm dâm mỹ kia. Mà chính cậu cũng đồng thời bùng nổ.

Phần eo đều co rút mềm nhũn, cậu té trên mặt đất, ho khan liên tục, mặt trướng đến đỏ bừng. Còn lại màu trắng đục chảy trên mặt cậu, sau đó chậm rãi lăn xuống, mị loạn không cách nào hình dung, phần thân nam nhân vừa mới mềm xuống lập tức lại dựng đứng, giống như một mũi giáo lớn.

Khóe mắt Kỳ Dương chú ý tới vật thể kia nháy mắt khôi phục, liền kinh hãi. Đây quả thực không phải người bình thường, cậu hoài nghi hẳn dùng thuốc. Long Hiên cúi người ôm lấy cậu, không để ý tới cậu suy yếu giây dựa. Đặt cậu nằm lên giường, áp dưới thân mình, Kỳ Dương cam chịu nhắm mắt lại. Cậu, cuối cùng vẫn chạy không thoát.

Bị xé nứt đau đớn, bị xâm phạm nhục nhã cùng hưng phấn, hơn nữa bị người nam nhân này kéo vào vòng xoáy điên cuồng đạt tới cao trào cùng thỏa mãn. Bị khát khao yêu cầu, bị mãnh liệt xâm phạm, bị cường lực chiếm giữ. Chưa sót lại ngọt ngào, ôn nhu lại điên cuồng. Mà loại tình cảm cấm kỵ này, khiến cảm giác đã phóng đại lại càng phóng đại.

Nhân gian cuồng hoan, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

20. Chương 20: Hối Tội

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đoạn thời gian sau đó, tâm tình Long Hiên cực kỳ tốt. Ngày thường có Sở Ly cùng Trịnh Ân làm bạn, Trịnh Ân vui cười tức giận mắng hắn phóng dăng không biết kềm chế, Sở Ly ôn nhu nội liếm sâu triền miên, đầu đã vào đây. Mà cuối tuần thì tới chỗ Kỳ Dương, nói hoa mỹ là tới ‘dạy’ kiến thức lịch sử, kì thực là đem Long Dương mười tám thức trong lịch sử ra luyện qua một lần.

Trong lúc này, hắn làm hai sự kiện tương đối lớn. Thứ nhất là mua đất làm nhà, hắn ngay từ đầu đã cực kỳ không thích ở trong căn hộ, cái loại tứ phía đều là tường, diện tích dù lớn, đối với hắn mà nói cũng giống như tù thất. Hắn thích đình đài lầu các, thích đình viện to lớn tràn ngập cây xanh bích thảo hoa tươi, hắn hi vọng mỗi ngày sáng sớm có thể rèn luyện thân thể ở trong bầu không khí tươi mát trong sạch, mặc dù môi trường của đô thị hiện đại thực không tốt, không thể so sánh với thiên nhiên cổ đại, nhưng điều này không ảnh hưởng đến quyết tâm xây dựng một môi trường thiên nhiên nhỏ của hắn.

Trịnh Ân đối với lựa chọn này của hắn thì quý dị cười, “Thật sự muốn xây hậu cung?”

Long Hiên ngượng ngùng cười. Kỳ thật trong nội tâm cũng không bỏ qua ý nghĩ này. Trịnh Ân nhún vai, vẻ mặt không sao cả. Những việc Long Hiên đã trải qua khiến cho hắn cùng người hiện đại bất đồng, so sánh với nam nhân cổ đại bình thường cũng bất đồng, việc tới hiện đại đã khiến hắn phải tận lực khắc chế chính mình, một vài tật xấu tự cao tự đại của “Hoàng đế” là còn sót lại một ít, chính là một ít đấy, khiến hắn xem nhẹ sự u ám chột lóe lên trong mắt Trịnh Ân rồi biến mất.

Sở Ly lại rất cao hứng cao hứng, cậu cũng rất khát vọng có một ngôi nhà vườn, trước kia Kỳ Hiên thích nhà lầu, cho nên hai người mới lựa chọn căn hộ hiện tại xa hoa, hiện tại có cơ hội tự mình thiết kế xây một căn nhà cho gia đình mình, Sở Ly rất nhiệt tình đầu tư.

Thứ hai là, Long Hiên bắt đầu tham gia ngành giải trí. Ban đầu, hoàn toàn dựa vào nhân lực của mình đi sáng lập một công ty giải trí, đối với người ngoài ngành như Long Hiên hiển nhiên là hết sức khó khăn, cho nên hắn thành lập một nhóm làm việc đặc biệt, ba tháng sau, thu mua lại một công ty sắp đóng cửa, giữ lại hầu hết các nhân viên của công ty, sử dụng kinh nghiệm cùng các mối quan hệ của những người nhân viên này, lại tuyển nhận thêm nhân viên mới, cuối cùng công ty mới có chút quy mô.

Đầu tư vốn cùng nhân lực làm việc này, ban đầu mục đích chỉ có một, là vì Kỳ Dương, vì để cậu có thể thỏa sức diễn cả đời, mà không cần tất tả tìm kịch bản, tìm đoàn phim, tuyển diễn viên, sau lại phải quảng cáo phí tổn cao mà hiệu quả không lớn. Kỳ Dương đem phần hai ngàn vạn kế thừa của mình toàn bộ đầu tư vào công ty mới làm công ty cổ phần.

Đương nhiên, Long Hiên làm như vậy mục đích chính còn là vì kiếm nhiều tiền. Khi hắn đã thăm dò hết thấy các quy tắc của xã hội hiện đại, một công ty bất động sản nho nhỏ hiển nhiên không thể thỏa mãn tham vọng của hắn. Bỏ qua chính trị, hắn khát vọng xây dựng một cái đế chế kinh doanh, trở thành một đế vương trong thế giới vô hình.

Đã quen ở địa vị cao, liền không thể chấp nhận địa vị bình thường thấp kém, số mệnh Long Hiên, tựa hồ chú định là để hô phong hoán vũ. Chẳng qua, đời này, hắn càng thông dong, tâm tranh đoạt so với kiếp trước giảm đi rất nhiều, chân chính có thể nói là thắng không kiêu, bại không nản. Thân phận đặc thù, giúp hắn tái xuất vào đời, nắm lấy suy nghĩ biết đâu khi nào mình chết, cứ thoải mái hưởng thụ mọi thứ đi.

Trong thời gian xây dựng cung điện, bộ phim của Kỳ Dương cũng tiến hành thuận lợi. Lần đầu giới thiệu khá thành công, tuy rằng bọn hắn là một đoàn từ diễn viên đến đạo diễn đều là hạng người vô danh, nhưng nhìn thấy phong bao thật to (nói đến cái người đầu tư kia chẳng?! Phát thưởng cho đám phóng viên), rất nhiều phóng viên đều hăng diện tham gia, mà đoàn làm phim lại càng làm ra hiệu quả ngoài ý muốn.

Một loạt công chúa hoàng tử xinh đẹp không nói, chỉ riêng Kỳ Dương hé ra ảnh chụp “Tứ gia” khiến cho rất nhiều MM (muội muội) trên internet phát cuồng. Cậu bán nằm ở trên giường, tay phải kê nâng cằm, tay trái cầm một quả nho đang đưa đến miệng, tựa hồ mới vừa tắm rửa xong, vạt áo bán mở, có những giọt nước trong suốt theo xương quai xanh lăn xuống lồng ngực, tơ lụa mềm mại tinh xảo buộc vòng quanh để lộ đường con trên cơ thể cậu, cái eo mảnh khảnh, đôi chân thon dài, cùng với khẩu nghiệm cao nhất của nam nhân, đồn bộ... Hoạt sắc sinh hươn rành rành như thế, nhưng vẻ mặt của cậu lại trong trẻo lạnh lùng vô cùng, ánh mắt thâm tịch, như có suy nghĩ gì. Khiến nhiều thiếu nữ một miệng nước miếng chảy ròng ròng.

Trước kia Tứ a ca trong hình ảnh Ung Chính, phần lớn đều là cứng nhắc nghiêm túc, dường như lúc nào cũng vận triều phục, “Cuộc sống hóa” giống như vậy vô cùng hiếm thấy.

Còn có một cảnh Khang Hi ra sân khấu. Lúc ấy tình trạng của hắn hiển nhiên là lửa giận ngàn ngút bên trong, lại ẩn mà không phát, chính là khoe miệng khê nhếch, ánh mắt tràn ngập sát phạt sắc bén, hắn đứng

thăng tấp, quan sát những hoàng tử quỳ dưới đất, mà tầm mắt cuối cùng dừng ở trên người Tứ a ca, vừa khéo lúc Tứ a ca trộm ngẩng đầu, tầm mắt của hai người giữa không trung giằng co...

Cảnh này, không chỉ có thiếu nữ thấy được sắc, mà ‘lang nữ’ lại càng thấy được gian. Vì thế Tứ gia cùng Hoàng đế ai hơn có sức quyền rũ hơn là đề tài được tranh luận không ngừng, mọi người cũng đối với bộ phim đã tràn ngập chờ mong.

Long Hiên lại có thể đáp ứng diễn cùng, không chỉ có Kỳ Dương kinh ngạc đạo diễn vui sướng ngây ngất, Trịnh Ân lại không ngừng cười lạnh: “Thật sự là mắt mặt a, ngay cả kiều ngạo đế vương cũng không để ý.”

Một ngày, Long Hiên bộ dạng uể oải nhìn lịch trình làm việc của công ty giải trí, Sở Ly gõ cửa tiến vào, có chút u buồn nói, “Tô Hành đến đây.”

Long Hiên dương mi, lập tức nhớ tới vị “nhạc phụ đại nhân” trên danh nghĩa của hắn. Hắn cười cười, “Mau mời vào.”

Lâu như vậy mới tìm tới cửa, có chuyện gì? Tô Thư đã chuyển đến nhà mới hắn mua sống cũng khá lậu, lúc ấy trời nóng, hiện tại trời đã lạnh. Tô Thư hiện tại tốt lắm, thường cách một khoảng thời gian Long Hiên sẽ mang Sở Ly cùng đi thăm cô một lần, cùng nhau ăn một bữa cơm tâm sự một chút, cô vẫn có chút câu nệ, nhưng rõ ràng đã cười hơn. Cô nói rất nhiều về nhóm bạn bè của mình. Long Hiên cũng như cũ đối với loại giao hữu chưa từng gặp mặt này cảm thấy ngạc nhiên cùng mới mẻ (là quen online ấy), nhưng hắn tuyệt sẽ không muốn thử.

Sở Ly tự mình mời Tô Hành tiến vào. Đây là lần đầu tiên Long Hiên tận mắt nhìn thấy vị IT tinh anh đại danh鼎鼎 này, hơi kinh ngạc: gã thoát nhìn còn khá trẻ, hơn nữa tuyệt không đáng khinh. Trái ngược hoàn toàn, gã quả thực anh tuấn đáng chết. Thân hình cao lớn, gần như sóng vai cùng Long Hiên, không giống như loại nhân viên IT lồi thối lếch thếch, âu phục nhân hiệu nổi tiếng khiến gã càng thêm nổi bật. Mày kiếm mắt thâm, mũi cao môi mỏng, ngũ quan khắc sâu mà sâu sắc, nhưng sắc mặt nghiêm nghị hiển nhiên chủ nhân đang trong tình trạng không vui.

“Tô tiên sinh.” Dựa theo phép tắc người hiện đại, Long Hiên chủ động hướng gã chìa tay phải.

Tô Hành đứng trước mặt hắn, thật lâu sau, gã mới vươn tay. Nhưng không phải bắt tay lại. Mà là một cái tát trên mặt Long Hiên. Lực đạo rất lớn, thanh âm thực vang, thân hình Long Hiên thậm chí có chút lung lay, trên gương mặt hiện lên rõ dấu năm ngón tay.

“Tô tiên sinh!” Sở Ly nổi giận, tiến lên bắt lấy cánh tay Tô Hành.

Long Hiên thì hít một hơi lạnh, dùng bàn tay xoa nhẹ má mình. Mẹ nó. Thật sự là quá lắm rồi. Đây là lần đầu tiên từ khi bước vào thế giới này hắn được hưởng thụ hai cái tát.

Sắc mặt của hắn lạnh xuống, “Tô Hành, không muốn cánh tay tàn phế luôn chứ! Muốn đánh nhau, ta chỉ cần một ngón tay cũng đủ đối phó ngươi.”

Tô Hành nổi giận, Sở Ly cao giọng quát, “Có chuyện từ từ nói!”

“Nói? Cùng tên hỗn trướng này nói cái gì?” Tô Hành đẩy Sở Ly ra, nhìn hắn cười lạnh, “Kỳ Hiên, người đã đáp ứng ta cái gì? Người nói chỉ cần người vẫn dây dưa với một người nam nhân, sẽ tuyệt đối không chạm vào Tô Thư. Hiện tại thì sao? Người bên này làm tam nhật tứ, cư nhiên còn khiến con bé mang thai!”

Sở Ly ngẩn ra. Tuy rằng cậu đã biết trước, lại không muốn Tô Thư thật sự mang thai nhanh như vậy. Vừa nghĩ tới cô gái kia đang mang giọt máu của nam nhân này trong người, Sở Ly lại nhất thời chua xót khôn kể. So với biết hắn bên ngoài lảng nhãng còn muốn khó chịu.

Long Hiên cười lạnh, “Ta không có làm trái lời hứa, người gấp cái gì? Tuy rằng cô ấy mang thai, nhưng ta cũng thật sự không chạm vào cô ấy.”

Tô Hành nhú mày, “Người có ý gì?”

Chẳng lẽ Tô Thư có người khác?

“Là thụ tinh ống nghiệm.” Sở Ly thần nhiên nói.

Tô Hành mày nhú càng chặt hơn, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn. Gã chỉ vô tình gặp Tô Thư, vô tình phát hiện cô lại có thể mang thai, làm biết được cha của đứa trẻ là Kỳ Hiên thì lập tức giận tím mặt, không điều tra rõ ràng liền mất hết lý trí chạy tới hỏi tội.

“Coi như ta thật sự đụng tới cô ấy, người cũng lấy tư cách gì đến đây chất vấn? Cô ấy là vợ tương lai của ta, bây giờ là vị hôn thê của ta, thế nào đều là hợp tình hợp lý hợp pháp a?” Long Hiên thấy gã đau khổ, chẳng biết tại sao càng tức giận. Tên tâm địa xấu xa này, cư nhiên còn dám đến tặng hắn một cái tát?

Càng nghĩ càng buồn bực, Long Hiên bỗng nhiên đối Sở Ly nói: “Người đi ra ngoài trước.”

21. Chương 21: Tóc Vàng

Mặc dù có điểm do dự, Sở Ly vẫn lui ra ngoài. Tô Hành sắc mặt âm trầm. Long Hiên cười cười, trở lại vị trí của mình ngồi xuống, thoải mái mà tùy tiện chỉ, “Ngồi.”

“Tốt, chúng ta nói trắng ra.” Tô Hành nhú mày ngồi xuống, “Kỳ Hiên, người chừng nào thì cử hành hôn lễ?”

“A?” Long Hiên ngơ ngác một chút, lập tức gạt đầu, “Ừm, sẽ mau chóng, nữ nhân chung quy phải có cái danh phận. Con của ta cũng không có thể là con rơi.”

Tô Hành âm thầm nắm tay, có thể thần nhiên đối mặt với gã như vậy, khiến gã nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ có loại cảm xúc âm u dưới đáy lòng gào rít sôi trào.

“Tô tiên sinh, ” Long Hiên cân nhắc một chút mới nói, “Ta nghĩ lúc trước ta cùng Tô Thư cũng đã cho người khá nhiều ám chỉ lẫn công khai, sau này, không cần quan tâm đến cuộc sống của cô ấy nữa, OK?”

“Nếu người không phụ lòng con bé, ta cũng không quan tâm.”

Long Hiên kinh ngạc, “Như thế nào tính là không phụ lòng? Phạm vi có hơi lớn, người tùy thời có thể bắt lỗi ta a.”

“...” Tô Hành im lặng.

Trước đây lựa chọn một tên GAY làm con rể, là để đảm bảo “hắn sẽ không chạm vào Tô Thư”, nhưng hôm nay, thật muốn từ bỏ, rồi lại cảm thấy một người đàn ông như vậy sẽ không mang lại hạnh phúc cho phụ nữ. Không có nhu cầu thân thể, cái gọi là tình thần tình yêu Plato (định nghĩa hơi lằng nhằng, tóm lại là tình yêu không có ham muốn tình dục) thực sự chỉ là trò cười. Con đường gã đã lựa chọn, lại đem chính gã vào đường cùng.

“Tận lực bảo vệ con bé, đừng khiến con bé khóc.” Long Hiên vẫn là vân đạm phong khinh cười, tùy ý gạt đầu. Tô Hành bỗng nhiên giận, “Ta biết người vĩnh viễn sẽ không thật tình yêu con bé, chỉ coi con bé

như một công cụ sinh đẻ, đồ đồng tính thấp hèn.”

Long Hiên ngạc nhiên, tựa hồ không hiểu vì cái gì gã đột nhiên trở mặt, “Tô tiên sinh...”

“Ta muốn hủy bỏ hôn ước!” Tô Hành tựa hồ vì ý nghĩ này mà điên cuồng, đột nhiên đứng lên, “Đúng! Hủy hôn, cả đời Tô Thư không thể bị hủy trong tay loại người như ngươi, càng không thể sinh hạ nghiệt chủng của ngươi! Ta sẽ mang con bé...”

Thân thể Long Hiên dùng tốc độ quỷ dị tiến đến trước mặt gã, sau đó nâng tay hạn một đòn sau gáy gã. Thân thể Tô Hành mềm nhũn, ngất đi. Long Hiên cũng không đỡ, bỏ mặc gã nằm trên sàn. Sau đó hắn nhấn nút điện thoại, “K, giúp ta mang người đến... nhanh...”

Nửa giờ sau, một người khoác áo khoác đen, đầu đội mũ, dung mạo bình thường xuất hiện trong phòng, bên tay y còn dắt một thiếu niên. Thiếu niên vạn phần xinh đẹp, da thịt tuyết trắng, mắt to lạnh lợi, miệng phần hồng mềm mại, thần sắc ba phần sợ hãi ba phần non nớt ba phần nuông chiều, còn có một phân tò mò, tả hữu đánh giá công ty Long Hiên.

Vừa vào cửa, tay nam nhân đánh một chưởng sau gáy thiếu niên, thiếu niên cũng đồng dạng đã hôn mê. Long Hiên thấy thủ pháp của y lưu loát, mỉm cười, rất nhanh đi đến trước mặt y, đưa tay, “K, rốt cục cũng nhìn thấy mặt ngươi, hân hạnh.”

Nam nhân so với Long Hiên thấp hơn một chút, ước chừng một mét tám, dáng người ưa nhìn, khí chất nghiêm túc, ánh mắt thâm thúy nguy hiểm, chỉ tiếc ngũ quan bình thường. Nam nhân này biệt danh là “K”, là một trong những thám tử tư đầu tiên Long Hiên đã thuê từ khi tới thế giới này, sau nhiều lần hợp tác, phát hiện hiệu suất làm việc của y những người khác nhanh hơn rất nhiều, liền muốn cùng y kết giao, Long Hiên cần người tài giỏi như thế.

Chỉ tiếc người này thần long kiến thủ bất kiến vĩ (thần long thấy đầu không thấy đuôi), trước giờ chỉ nghe được giọng y, không nghĩ tới lần này làm việc nhỏ như vậy, y lại có thể tự thân xuất mã. Hoặc, y cùng với Tô Hành có quan hệ gì đó?

Nam nhân nhìn Long Hiên thật lâu, mới chậm rãi nâng tay nắm tay hắn, tay y không lớn như Long Hiên, ngón tay thon dài hoàn mỹ, lòng bàn tay lại thô, có nhiều vết chai mỏng.

“Kỳ Hiên, hân hạnh.” Thanh âm của y hơi khàn khàn, lại mang theo hiệu quả giết địch kỳ diệu, làm cho người ta tê dại.

Long Hiên trong lòng một trận ngứa ngáy, nhện không được cẩn thận đánh giá y một phen, bỗng nhiên hiểu ra cái gì đó, lại không nói, xoay người. Vẫn là chính sự quan trọng hơn.

Hắn cùng với K đồng thời lột quần áo của Tô Hành cùng thiếu niên, sau đó đem hai người đặt nằm lên nhau, tạo rat ư thể đâm ô, sau đó chụp ảnh. K mặt không chút thay đổi xem hắn làm loại sự tình này, khóe miệng mang theo chê cười. Chờ khi Tô Hành sắp tỉnh lại, Long Hiên lại nhanh chóng mặc lại quần áo

cho họ.

“Kỳ tiên sinh, không biết là làm việc này rất tổn hại hình tượng sao?” K thản nhiên hỏi.

“Làm đại sự không cần câu nệ tiểu tiết.” Long Hiên cười vô sự.

“Là không từ một thủ đoạn nào đi?”

“Người nói thế nào cũng được, chỉ cần có hiệu quả.”

“Không sợ bị ta lợi dụng việc này vợ vét tài sản? Hay là muốn đem ta giết người diệt khẩu?”

“Sao người nghĩ như vậy?” Long Hiên nhướn mày, tựa hồ rất là kinh ngạc, “Ta nếu uỷ thác người tới làm việc này, tự nhiên là tin tưởng người.”

“Nghĩ người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ sao?”

Long Hiên gật đầu.

K dò xét hẩn nửa ngày, sau đó lạnh lùng phun ra hai chữ: “Thúi lắm.”

Long Hiên ngạc nhiên nhìn y, sau đó cười to, đi qua vỗ vỗ vai y, “K, người thực thú vị, như vậy là đủ rồi. Ta tin tưởng người là một người thức thời.”

K hừ nhẹ một tiếng. Tô Hành tỉnh lại. Vừa nghiêng đầu, nhìn thấy thiếu niên nằm trong lòng ngực mình, thì kinh hãi, đột nhiên ngẩng đầu trừng Long Hiên, gầm lên giận dữ, “Kỳ Hiên!”

Long Hiên xoay người lại, cầm di động cho gã xem, “Thứ tốt, chính mình thưởng thức một chút đi.”

Tô Hành sắc mặt tái xanh cả người run rẩy, gã cơ hồ lại muốn ngất đi.”CẶN BẢ! Người là tên tiểu nhân bỉ ổi!”

Gã phần nộ muốn giết lấy điện thoại. Long Hiên lắc mình né tránh, “Không ngờ con của người thanh tú như thế, ở trong mắt ta, hẩn có thể so với Tô Thư còn có sức quyến rũ hơn, người không thích?”

Thiếu niên kia đúng là con ngoài dã thú của Tô Hành. Tô Hành tức giận đến suýt vỡ ngực, chính là gã hiện tại không có biện pháp gì đối phó lại tên tiểu nhân đê tiện vô sỉ này.

Gã nhìn lại đứa con vẫn chưa tỉnh nằm bên người, nghiêng rằng nghiêng lợi, “Không được cho hần biết! Bằng không, dù táng gia bại sản mất hết danh dự ta cũng không để yên cho người!”

“Tất nhiên.” Long Hiên nhún vai, “Chỉ cần người không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của Tô Thư.”

Là hần biết Tô Hành sẽ không buông tha, trong tay không có đòn sát thủ, là trị không được gã. Hôm nay Tô Hành tự chui đầu vô lưới, hần đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế.

Hoàng đế không phải chỉ có mấy thứ “tôn quý”, còn có rất nhiều thủ đoạn nhân gian ti tiện vô sỉ cùng vô cùng tàn nhẫn. Hần lựa chọn thủ đoạn này mục đích cũng chỉ có một, hần cũng đã nói với K: không từ một thủ đoạn nào thì sao? Chỉ cần hiệu quả là được. Làm hoàng đế mà còn chú ý mấy thứ đạo đức phong độ khí thái, hần đã sớm chết mấy ngàn mấy vạn lần rồi.

Đến lúc này, Tô Hành không còn gì để nói. Gã run rẩy nâng tay ôm lấy đứa con còn hôn, muốn rời đi. K cũng đi theo sau gã. Tô Hành quay đầu nhìn nhìn y, bỗng nhiên đưa tay kéo mũ y xuống, một suối tóc vàng chảy xuống, thẳng đến ngang hông. Không chỉ có Tô Hành, ngay cả Long Hiên cũng ngây người.

“Là người?” Tô Hành nhú mày.

K mặt như cũ không chút thay đổi, lướt qua cạnh gã, nói nhỏ, “Không muốn chết, liền câm miệng.”

Tô Hành quay đầu lại nhìn Long Hiên đứng lặng ở phía sau, như có suy nghĩ gì, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, “Kỳ Hiên, sau này cẩn thận một chút, sợ người cũng sẽ có báo ứng a.”

Buồn bực cùng phần nộ liền bay biến, Tô Hành cũng nghênh ngang rời đi. Tâm trí Long Hiên vẫn đang trôi nổi trong suối tóc vàng kia, dài như vậy, xinh đẹp như vậy, lóe lên hào quang tự nhiên, không thể bị vấy bẩn.

Nói như vậy, K là người ngoại quốc? Long Hiên đắm chiêu ngồi xuống. Tô Hành tựa hồ quen biết K, mà K đối với mình có thể tạo thành uy hiếp gì? Thật sự là sóng trước chưa yên sóng sau đã nổi. Long Hiên thất vọng thở dài, vì cái gì hần muốn hưởng thụ cuộc sống thanh bình lại khó khăn như vậy?

Về đến nhà Tô Hành, vẻ ung dung thoải mái lúc trước đã bay biến, sắc mặt trở lên âm trầm. Kỳ Hiên, so với gã dự liệu còn khó đối phó hơn, chẳng lẽ là trước kia gã đã đánh giá thấp hần? Kỳ Hiên hiện tại, không giống thanh niên trẻ tuổi bông bột, mà càng giống kẻ đã trải qua một đời kiêu hùng.

Tô Hành ngã vào ghế sa lon, huyết thái dương ần ần đau. Tâm, càng đau. Đã không phân rõ là hối hận, hay là cái gì khác, đối với Tô Thư, gã kỳ thật không hề có suy nghĩ mà thể nhân khinh bỉ, chỉ là sai lầm nhất thời, nói cái gì cũng đã muộn.

Trước khi Tô Hành trở nên giàu có, là một tên nghèo từ nông thôn lên thành phố học, gã đi làm gia sư để kiếm thêm tiền, đối tượng học bổ túc là một nữ sinh cấp ba. Nhà nữ sinh kia giàu có, lại xinh đẹp, trong

mắt Tô Hành lúc đó, đại khái như Tiểu Long Nữ trong mắt Dương Quá.

Chỉ tiếc, trên đời này dù sao không thể có Tiểu Long Nữ thật sự, nữ sinh đã yêu Tô Hành anh tuấn tài hoa, vô tình lại cố ý dụ dỗ, khiến cho châu thai ám kết (có thai). Khi đó, Tô Hành mới phát hiện cô gái này thực “chơi”, gã không biết trước gã cô còn có bao nhiêu bạn trai.

Hai người đều muốn nạo thai, đáng tiếc trước kia nữ sinh đã làm qua, lần này làm sẽ rất nguy hiểm, mà mẹ cô cũng biết chuyện này, sợ con mình sau này không thể sinh con, kiên quyết muốn đứa trẻ này ra đời. Nữ sinh kia không tiếp tục đi học, Tô Hành tốt nghiệp liền vội vàng cùng kết hôn cô ta. Hôn nhân như vậy, đương nhiên không hề hạnh phúc, qua ba năm, liền ly dị.

Nữ nhân sợ mang theo đứa bé là gánh nặng, đem con ném cho Tô Hành, cũng cho gã không ít tiền làm phứơng dục. Tô Hành cũng nhờ số tiền này, mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp.

Tô Thư rất giống người đàn bà kia. Cho nên, tình cảm Tô Hành đối với Tô Thư thực phức tạp, vừa yêu vừa hận. Khi Tô Thư mười lăm tuổi, Tô Hành vô tình gặp lại vợ cũ ở quán bar, cô ta đang ngồi cùng một lão già bụng phệ nào đó, giống như một con đỉm. Tô Hành vừa giận lại vừa đau. Gã uống rất nhiều rượu, làm thế nào về đến nhà cũng không biết, Tô Thư như bình thường đến gần chăm sóc người cha say xỉn, Tô Hành lại nhìn lầm thành ả đàn bà sa đọa kia, vì thế, điều không nên phát sinh đã xảy ra.

Sau đó, Tô Hành hận không thể giết mình. Gã không dám chạm vào Tô Thư nữa, cũng đem cô vào ở ký túc xá. Tâm có ngàn vạn loại khó chịu, trong mơ hồ lại có loại khoái cảm cấm kỵ cùng thích thú vì trả thù nữ nhân kia. Gã cảm thấy linh hồn mình dần dần bị Satan chiếm đoạt.

Lúc sau, một nam tử tóc vàng trẻ tuổi tìm đến gã, khuôn mặt bình thường, ánh mắt nguy hiểm, nam tử nói: “Tô tiên sinh, có muốn đổi phó Kỳ Hiên?”

22. Chương 22: Nhiếp Viễn (thượng)

Trịnh Ân thật cẩn thận thăm dò Long Hiên hồi lâu, tin tưởng hắn vẫn đang ngủ, mới nhẹ nhàng mà thở một hơi, trèo người qua sau lưng hắn, vuốt ve da thịt căng dày của hắn, sắc tâm nổi lên. Xuyên qua tấm màn dày, ánh sáng mỏng dần dần tích tụ, không bao lâu trời sẽ sáng, Long Hiên cũng sẽ đúng giờ rời giường, cho nên trước đó, y nhất định phải nắm chắc thời cơ.

Lấy tay lần vào cái khe chật hẹp giữa song môn đang nhếch cao của Long Hiên, y giống như một lão già háo sắc nuốt nước miếng một cái, một tiếng cười nhẹ vang lên, y giương mắt, phát hiện Sở Ly nằm ở bên cạnh Long Hiên cũng đã tỉnh, đang nhìn y đầy hứng thú, thuận tiện vẽ số 9 giữa không trung.

Đây là lần thứ chín y chuẩn bị khởi xướng phản công, đương nhiên, tám lần trước đều thất bại. Trịnh Ân giận dữ. Y lần này nhất định phải thành công. Cho dù đánh lên thực đề tiện cũng muốn phản công thành công.

Đêm qua nhờ sức y cùng Sở Ly, thay phiên cùng Long Hiên làm đến hơn nửa đêm, hiện tại thân thể vẫn mệt mỏi, ngay cả Long Hiên cũng ngủ say hiềm thấy. Trong lòng Trịnh Ân là có âm mưu mới cố gắng dậy, nhưng xem bộ dáng Sở Ly, đại khái không cùng tâm tư với y, chỉ là muốn thấy quá trình thất bại của y, sau đó giễu cợt y.

Trịnh Ân rất giận kiêu đó, không cam tâm chịu làm thụ. Bất quá, thân thể y cũng Sở Ly từ từ có chuyển biến tốt đẹp, trừ bỏ chú trọng bồi bổ thân thể, cũng nhờ Long Hiên thường xuyên truyền nội lực giúp y điều dưỡng cơ thể. Hiện tại nếu hai người hợp lực, sẽ không tiếp tục thảm bại dưới tay Long Hiên, biết đâu có thể thắng.

Sở Ly vẫn bảo thủ như cũ, chỉ thi thoảng trong tình trạng say rượu, mới chịu đáp ứng làm 3P, nhưng Trịnh Ân vẫn không thể chiếm chút tiện nghi nào của Sở Ly. Tên bá đạo Long Hiên này không cho phép, cuồng ghen; Tên nhóc Sở Ly cũng không đáp ứng, so với đức mẹ đồng trinh còn trong sạch hơn. Thực đáng giận.

Trịnh Ân sắc tâm tuyệt không thấp hơn Long Hiên, chỉ tiếc người ta đạo hạnh cao thâm hơn y không phải chỉ một chút, vậy mới đành nín nhịn. Mẹ nó, nếu không để cho ta làm một lần, lão tử sẽ đi tìm nữ nhân. Trịnh Ân đã lâu không chạm qua nữ nhân, trong lòng cũng không phải không có chút tưởng niệm.

Trong lòng phần hận nghĩ, y lại có chút hưng phấn cùng kích động tách cánh móng của Long Hiên ra, đem dầu bôi trơn thoa lên tiểu đệ đệ. Có thể áp tên “hoàng đế” này dưới thân... Mới nghĩ như vậy, đã khiến Trịnh Ân hưng phấn rồi tỉnh rồi ngủ, tiểu đệ đệ cơ hồ lập tức phát tiết.

Ngay khi nghĩ đến đại công cáo thành thì một bàn tay bỗng lấy cầm chỗ yếu hại của y, đau đến khiến cậu a a kêu lên. Nam nhân đang “ngủ say” tỉnh lại, xoay người, hai mắt tức giận nhìn y chằm chằm.

Y cười chột dạ, muốn chạy trốn, nhưng phần yếu ớt kia đang nằm trong tay người ta, vừa đau lại vừa thích, khẩn trương lại kích thích, nhất thời toát mồ hôi đầm đìa. Đùi bị thô lỗ tách ra, thứ to lớn dứng mãi khác xa so với tiểu đệ đệ của y hung hăng cắm vào, khiến nơi vẫn còn lưu lại dịch trọc chưa khô co rút lại.

“Đêm qua còn chưa thỏa mãn người sao? Huh?” Nam nhân hung tợn nắm bắt lấy nụ hoa y truy vấn.

Hắn chậm rãi buông tay, y lập tức phun trào, bạch trọc bắn đầy trên cơ bụng rắn chắc của hắn, chất lỏng chảy xuống nơi hai người kết hợp tạo nên âm thanh dâm mỹ.

“Chưa đủ... A a... Để cho ta sáp một lần... A... Ta mới có thể thỏa mãn... Hồn đản... Một ngày nào đó ta sẽ thao chết người... Ân ân...”

Trịnh Ân giống yêu tinh dưới thân hắn vặn vẹo, ánh mắt ướt át. Long Hiên hưng hăng đánh lên móng y một phát, càng thêm hưng phấn, cuồng tính hơn, liền ôm y điên cuồng trườn sáp. Ở trên giường, hắn thích nghe Trịnh Ân hồ ngôn loạn ngữ, thậm chí càng thô tục bỉ ổi càng khiến hắn hưng phấn. Trịnh Ân càng mắng hắn, hắn càng hăng say. Sở Ly mắng hắn biến thái.

Sở Ly vốn đã mệt đến mười ngón vô lực, chứng kiến bọn hắn phóng dăng như thế, nửa dưới không khỏi

cũng một lần nữa ngẩng đầu lên, mắt thấy trời đã sáng rõ, ngu ngốc tham gia vào, ngày cuối tuần này đừng mong hưởng. Cậu nhớ rõ, sáng nay, Long Hiên còn qua xem đoàn quay phim của Kỳ Dương đang trong thời điểm căng thẳng.

Sở Ly lặng lẽ xuống giường, chuẩn bị tắm rửa, mới vừa khoác thêm áo ngủ, chợt nghe thấy tiếng đập cửa khê khàng, cậu nhanh chóng đi ra, hé cửa, lách mình ra ngoài, lại đóng cửa. Tốt nhất không nên quấy rầy Long Hiên đang hưng trí, nếu không muốn nhận cơn thịnh nộ của hắn.

“Sở tiên sinh, có vị Tô tiểu thư gọi điện thoại tìm Kỳ tiên sinh.” Là Di Triệu chuyên phụ trách việc cơm nước.

“Tô Thư?” Sở Ly nhíu nhíu mày, “Để ta nghe.”

Di Triệu ở trong nhà này cũng được mấy tháng, hiểu được hiện tại là tình huống gì, tự nhiên biết điều đi xuống lầu nấu cơm. Bà mặc dù đối với loại quan hệ nam nam khó có thể chấp nhận, cảm thấy như vậy thật kinh thế hãi tục, nhưng người ta trả lương cao, lại có thể ăn ở miễn phí, bà tự nhiên mừng rỡ nhắm một mắt mở một mắt cho qua. Bà chỉ là cảm thấy thực đáng tiếc, ba người nam nhân đẹp trai như vậy, tùy tiện ra ngoài, đều cũng có một đại đội mẫu lang (là sói cái, không phải sói mẹ) bỏ nhào qua, vậy mà...

Công việc thường ngày Long Hiên vẫn liên lạc bằng di động, nhưng về nhà liền tắt máy. Mà số máy bàn thì chỉ có mấy thân bằng hảo hữu mới biết, Tô Thư gọi đến sớm như vậy, không biết có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không. Cô đã mang thai hai tháng, là thời kỳ khá nhạy cảm, Sở Ly đối với nàng có chút cảm thông.

Hiện đại không thể so với cổ đại, phụ nữ hiện đại mang thai là chuyện đại sự, thông thường đều là bốn ông bà hai gia đình với chồng cùng nhau hầu hạ, giống như hầu hạ hoàng thái hậu vậy. Nào có lạnh nhạt giống như Tô Thư.

“Tô Thư?” Cậu cầm lấy điện thoại.

“Sở Ly?” Tô Thư ngạc nhiên một chút, “Ngại quá, cuối tuần mà sớm như vậy đã quấy rầy các anh.”

“Không sao, cô không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không, không có. Rất tốt, Di Vương rất biết chăm sóc người khác.”

Di Vương là do Long Hiên thuê làm bảo mẫu, cũng có chút kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ có thai.

“Vậy thì tốt. Cô tìm Kỳ Hiên có việc gấp sao?”

“À...” Tô Thư do dự mãi, mới nhỏ giọng nói, “Tôi nghĩ nhờ hắn giúp một việc...”

Cảm thấy Tô Thư nói chuyện nhiều với mình, Sở Ly lập tức nói, “Nếu không quá gấp, vậy cô chờ một lát, tôi bảo Kỳ Hiên gọi lại cho cô.”

“Được, làm phiền anh.”

Qua gần một giờ, Long Hiên mới từ trên lầu đi xuống, tóc còn ướt sũng, Sở Ly tùy tay cầm lấy khăn lông trên cổ hắn trùm lên đầu lau cho hắn vài cái, “Không tự lau khô được? Sớm muộn người cũng chết vì lười.”

Long Hiên ha ha cười, ôm cậu thơm một cái, “Vừa rồi vì sao phải chạy nhanh như vậy?”

“Không chạy thì ở lại chờ bị ép khô sao?” Sở Ly lườm hắn một cái, “Đúng rồi, Tô Thư vừa rồi gọi điện thoại tìm người, gọi lại cho cô ấy đi.”

23. Chương 23: Nhiếp Viễn (hạ)

Long Hiên ậm ừ một tiếng, nhưng vẫn chờ Trịnh Ân xuống, cùng nhau chậm rãi ăn điểm tâm trước.

Trong lúc hắn lơ đãng liếc Phương Nam liếc mắt một cái, bỗng nhíu mày, “Miệng người sao thế?”

Khóe miệng bị bầm tím một khoảng lớn, còn có chút sưng đỏ. Phương Nam cúi đầu né tránh, “Không có việc gì, cùng bạn bè đùa giỡn không cẩn thận bị đánh một cái.”

“Chơi đùa kiểu gì mà xuống tay nặng như vậy?” Long Hiên không buông tha nó.

“Người phiền quá đi, ta nói không có việc gì mà.” Phương Nam quẳng đĩa xuống, bỏ của chạy lấy người.

Long Hiên cũng đem đĩa quẳng đi, thiếu chút nữa đứng lên rống, “Hắc! Tiểu tử người dám làm phản!”

Dì Triệu sợ tới mức vội vàng đuổi theo Phương Nam. Sở Ly cuống quýt ấn Long Hiên ngồi xuống, “Người làm cái gì vậy, nó chỉ là đứa trẻ, người sao lại cùng một đứa trẻ so đo, trước kia người không cùng bạn bè đánh nhau sao? Nó cũng có tự ái của mình, nếu không muốn cho chúng ta quẫn, nhất định là có thể tự mình giải quyết, người ít đa tâm đi.”

“Ta xem hắn không phải là quan tâm, hắn là đau lòng khuôn mặt tiểu mỹ nhân bị hủy đi.” Trịnh Ân hừ lạnh.

Một câu, đem toàn bộ lửa giận của Long Hiên dập tắt, hắn ngượng ngùng một lần nữa ngồi xuống, “Nói cái gì thế, ta đây không thể quan tâm người làm sao.”

“Xì. Giấu đầu lòi đuôi, Vương Nhị cách vách không ăn trộm (kiểu như câu “thà chết chứ quyết không khai hai đồng chí đang nằm trong đồng rơm.”).”

Bữa cơm tiếp tục trong im lặng. Lúc sau, Long Hiên mới gọi lại cho Tô Thư, “Tô Thư, chuyện gì?”

“Kỳ đại ca, anh có thể đi cùng tôi đi gặp một người?”

“Hôm nay?” Long Hiên vốn định đi gặp Kỳ Dương theo thường lệ.

“Àn. Nếu anh bận việc thì...”

“Ta đi.” Mặc kệ như thế nào, đối xử với nữ nhân, Long Hiên vẫn là điểm kiên trì cùng phong thái quân tử, tuy rằng hẳn tuyệt không thương tiếc nữ tử hiện đại.

Gọi cho Kỳ Dương, báo hấn có thể sẽ sang muộn một chút, Kỳ Dương ừ một tiếng không vấn đề, nói hôm nay cậu còn muốn quay phim, không tới là tốt nhất.

Long Hiên tới đón Tô Thư, phát hiện cô hôm nay không ăn mặc đặc biệt hơn chút nào, vẫn là một thân váy trắng, khoác bên ngoài một bộ áo lông dày mềm mại tinh tế, phần eo thắt một cái đai lưng nhỏ, đôi giày cao gót cũng là màu trắng, đầu vẫn vấn lên kiểu công chúa, buộc bằng dải băng màu xanh nhạt, trang điểm nhẹ nhàng, thanh lệ lại thoát tục.

Long Hiên nhìn không được hai mắt tỏa sáng, cười tán thưởng, “Rất đẹp.”

Tô Thư ngượng ngừng cười. Nhớ đến mục đích của mình cô mới nhỏ giọng nói, “Hôm nay phải gặp là một người bạn trên mạng, tôi muốn anh giả làm bạn trai tôi, được không?”

Long Hiên chau mày, nhất thời không vui, “Xảy ra chuyện gì?”

Cảm nhận được áp lực tăng lên, Tô Thư có điểm luống cuống, nửa ngày mới nói rõ ràng. Hóa ra, sau khi cô dọn ra ngoài, những ngày sau này nhàm chán, bạn bè liền lôi kéo cô lên mạng chơi online, trên đó cũng quen thêm nhiều bạn mới, trong đó có người ID là “Sở Thiên Thư”.

Người khác cùng cô nói chuyện vài lần liền chán, chỉ có Sở Thiên Thư ôn hòa kiên nhẫn giữ quan hệ, chỉ cần gã online, nhất định sẽ tìm cô, cùng cô luyện cấp làm nhiệm vụ, cũng đưa cô đi du lịch tất cả nơi có cảnh đẹp trong game, trong đó có chỗ nguyệt lão Phong Nguyệt Cốc, nơi đó đẹp luân đẹp hoán, ban đêm ngoài những đóm lửa nhỏ còn có đóm đóm, thơ mộng giống như trong mơ. Ở đây, Sở Thiên Thư cầu hôn Tô Thư.

Yêu đương qua mạng, Tô Thư lần đầu tiên gặp tình huống như vậy, vừa sợ hãi lại có chút thỏa mãn kiêu ngạo. Huống hồ, Sở Thiên Thư này không như loại nam tử đáng ghét, gã cơ hồ cũng không nói lời ân ái

triền miên, càng không dâm loạn, chỉ nói rất thản nhiên, hơn nữa kiến thức của gã rất rộng, giải thích rất dễ hiểu, Tô Thư tò mò phỏng đoán tính cách thật của gã, đối với gã bản năng không có bài xích, ngược lại dần dần chấp nhận gã.

Nhưng sau khi cầu hôn, cảm nhận được gã là thích mình thật, Tô Thư mới biết sự tình nghiêm trọng, đúng lúc chuẩn bị cấy phôi thai, sau khi mang thai cũng không tiện tiếp tục tiếp xúc mấy tính, cô định thẳng thắn cự tuyệt gã, cũng bỏ cái trò chơi này.

Không nghĩ đến, mấy ngày nay lại nghe bạn bè nói, Sở Thiên Thư một mực ở trong trò chơi chờ cô, cứ đến tối lại lên mạng ngồi chờ, từ khi bọn họ chia tay, đến nay đã là hai tháng. Tô Thư cảm thấy bất an, quyết định gặp mặt Sở Thiên Thư, nói rõ ràng mọi thứ.

Long Hiên nghe Tô Thư kể hết, sắc mặt tối tăm, hẳn không nghĩ Tô Thư này nói không thể tiếp xúc với nam nhân lại đi dây dưa với một kẻ không rõ mặt mũi. Tức giận, phẫn uất. Đến bây giờ, hẳn đối với nữ nhân hiện đại hoàn toàn thất vọng. (Nghiêm trọng tuyên bố: đây là quan điểm cực đoan của Long lão đại, không phải của tác giả >o<)

Có điều, ngày hôm nay đã kích tuyệt không đơn giản, điều không may chỉ vừa mới bắt đầu.

Ngay khi nhìn thấy cái người gọi là “Sở Thiên Thư”, Long Hiên cơ hồ muốn cười to. Thế giới này, thực nhỏ bé!

Hắn vươn tay, đối với nam tử dung ánh mắt thâm trầm quan sát mình cười nói, “Nhiếp Viễn, thế giới này thật nhỏ.”

Nhiếp Viễn, tổng giám đốc công ty hắn, là người tài năng trong những người điều hành ở công ty, hiện tại lại là kẻ dụ dỗ vị hôn thê của hắn, ha!

Mà Tô Thư lại càng kinh ngạc, ngàn lời giải thích hiện tại một câu cũng không nói ra được. Nhiếp Viễn chỉ khẽ nhếch lông mi, tựa hồ không dự đoán được Long Hiên sẽ đích thân có mặt, sau đó thần sắc lại tự nhiên bắt tay với hắn, “Kỳ chủ tịch, xin chào.”

Rõ ràng là một tình thế khó xử, hai người lại tỏ ra rất bình thản, đề tài nói tràn giang đại hải, lúc sau, Long Hiên đứng lên, “Xin lỗi, ta vào toilet chút.”

Nhiếp Viễn gật gật đầu. Tô Thư có điểm bất an. Long Hiên mỉm cười đứng dậy, nghiêng đầu sang chỗ khác, đã là bộ mặt dữ tợn.

Khi hắn quay lại, vừa lúc nghe được Tô Thư nói “Ta mang thai, đã muốn hai tháng. Ta thực chờ mong đứa bé này.”

Nhiếp Viễn cực kỳ ủ dột. Gã biết rõ Kỳ Hiên là GAY, khi mới quen Kỳ Hiên hắn thậm chí còn muốn theo

đuổi gã, bị gã cự tuyệt, sau mới mời gã đến công ti công tác. Nhiếp Viễn mới tốt nghiệp Harvard không lâu, trong tay cũng không có vốn liếng gì để tự gây dựng sự nghiệp, nên quyết định đi làm công vài năm, thuận tiện tích lũy kinh nghiệm, sau đó, gã quen Tô Thư. Chưa nói tới quen biết, chỉ là xa xa nhìn thấy cô vài lần thôi, lại nảy sinh tình cảm.

Nhiếp Viễn này, cực kỳ có tài, là thiên tài trong thiên tài, Trung văn, thạc sĩ kinh tế học, sau đó lại sang Harvard lấy bằng tiến sĩ quản trị kinh doanh, đồng thời còn thông thạo máy vi tính, có đầy đủ tư chất làm hacker.

Nhiếp Viễn xuất thân dòng dõi nho học, cha mẹ đều là giáo sư đại học, đối với việc gã bước chân vào thương trường, mặc dù không phản đối, nhưng cũng không ủng hộ. Nếu không phải gã theo chủ nghĩa lãng mạn văn học trung quốc cùng phong thái quân tử, nếu gã ra tay không từ một thủ đoạn nào, gã đã sớm có tiếng tăm trên thương trường, chứ không phải làm công cho Kỳ Hiên.

Nhiếp Viễn chúc mừng Long Hiên sớm có quý tử, Long Hiên ngoài cười nhưng trong không cười. Nói chuyện phẩm một hồi, đột nhiên một âm thanh nữ tử trong trẻo vang lên, “Nhiếp Viễn!”

Sau đó một nữ lang diễm lệ gọi cảm mang biểu tình tức giận đi tới, ngồi xuống bên cạnh Nhiếp Viễn, “Có rảnh cùng người khác ăn uống, sao không theo giúp ta?”

Tô Thư có chút kinh ngạc nhìn cô ta, đôi mắt sắc sảo của cô ta cũng lướt qua Tô Thư một cái, sau đó ánh mắt rời sang Long Hiên, “Kỳ Hiên, người sao dám cùng ta tranh nam nhân?”

Long Hiên ha ha cười, “Cố tiểu thư, người xem, ta nào dám? Chỉ là cùng vợ mình tâm sự cùng Nhiếp Viễn một chút.”

Cố Ý, con gái giám đốc tài chính của công ty, việc theo đuổi Nhiếp Viễn cả công ty đều biết. Vừa nhìn thấy Cố Ý, mặt mày Nhiếp Viễn liền nhăn nhó, âm thầm trừng mắt nhìn Long Hiên một cái, đã thấy hắn như cười như không nhìn lại mình, mày kiếm mắt sáng, phong lưu phóng khoáng nói không nên lời.

Nhiếp Viễn âm thầm nhéo nhéo lòng bàn tay, tên nam nhân này, làm cho người ta hận cũng hận không nổi, lại bức bội muốn một chưởng đập chết hắn. Gã thâm hận chính mình không may, thế nào lại gặp Cố Ý vào lúc này, lại không biết Cố Ý là bị người cố ý mang đến phá rối.

Thời điểm mấu chốt, vẫn là K hữu dụng. Nhanh như vậy đã mang Cố Ý đến. Long Hiên lơ đãng quay đầu lại, nhìn tóc vàng ẩn hiện xa xa, mỉm cười. Nhiếp Viễn có lẽ sẽ trở thành địch thủ, K cũng có thể. Hiện tại lợi dụng địch nhân đối phó địch nhân, Long Hiên sẽ là ngư ông đắc lợi.

24. Chương 24: Phương Nam

Tô Thư cùng Nhiếp Viễn trò chuyện một hồi, cuối cùng hai bên đứng dậy chào nhau ra về.

Trước khi chia tay, Long Hiên kéo Nhiếp Viễn sang một bên, thấp giọng nói: “Theo đuổi Tô Thư là giả, theo đuổi 15% cổ phần công ty trong tay cô ấy mới là thật, phải không? Đến lúc đó dưới danh con rể, dĩ nhiên sẽ được thêm không ít phần đi?”

Tô Hành quả thật cực kỳ yêu cầu chịu đựng con gái này, trong tay có 70% cổ phần công ty, đã chia cho Tô Thư 15%, mà nghe nói đứa con rơi kia chỉ có 10%.

Nhiếp Viễn hất tay giáng cho Long Hiên một cái tát, giữa nơi đông người, khiến một đám ghé mắt nhìn. Kháo! Ghen tị hấn quá anh tuấn sao? Tên nào cũng thích bạt tai hấn.

Long Hiên nhin không nổi nữa, tung chân đá gã một cước, chân Nhiếp Viễn mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất, xoa đùi đau đớn, gã cười lạnh nói: “Người cho là ai cũng giống như Kỳ đại công tử người? Vàng đỏ nhỏ lòng son, vô tình túng dục, đồ vô sỉ!”

Long Hiên còn muốn kích bác lại một phen, hôm nay hai người coi như đã bẽ mặt, giờ cũng chẳng thể cứu vãn được gì, dứt khoát làm như lời gã nói “túng dục” một phen.

Bàn tay hấn đưa lên tính trêu chọc Nhiếp Viễn, di động không biết chọn thời điểm bỗng vang lên, trong lòng không vui bất máy, “Này?”

“Kỳ đại ca?” Đối diện truyền đến thanh âm bất an của Phương Nam.

“Phương Nam, làm sao vậy?” Vừa biết là tiểu mỹ nam, Long Hiên lập tức thân thiết.

“Kỳ đại ca, ta... Ta giết người... Ngô...” Phương Nam kinh hoàng, sợ hãi khóc nức nở.

Long Hiên nhất thời mơ hồ. Ở thời đại này đã lâu, hấn cũng hiểu được nơi này không giống triều đại hấn, không phải thời đại kẻ quyền cao chức trọng là có thể xem mạng người như cỏ rác, cơ bản là “hoàng tử phạm pháp, xử như thứ dân”. Một cái mạng, không phải một trò đùa.

“Người ở đâu?” Sắc mặt trầm xuống, cảnh giác liếc nhìn Nhiếp Viễn bên cạnh, Long Hiên hạ giọng hỏi.

“Trường học, văn phòng hội học sinh.” Phương Nam vẫn thấp giọng khóc, hiển nhiên đã hoảng tới cực điểm, theo thanh âm có thể cảm nhận được thân thể nó đang run rẩy.

Còn ở lại trường! Tên gốc này. Long Hiên thầm rửa trong lòng, “Người kéo hết rèm cửa lại, khóa trái cửa, ai cũng đừng cho vào, ta lập tức tới.”

Ngẫm lại việc này chỉ có thể nhờ K, hần quay qua Nhiếp Viễn nói, “Có việc gấp, phiền người đưa Tô Thư về nhà.”

Nhiếp Viễn nhìn hần, không biết suy nghĩ cái gì, lại gật gật đầu, cũng không cùng hần tranh chấp hay mĩa mai.

Long Hiên tìm được K, lôi kéo y nhanh chóng ngồi vào ô tô, phi nước đại đến trường Phương Nam học.

Hóa ra sự tình cũng không quá nghiêm trọng. Tên kia còn thở, chỉ là bả vai bị Phương Nam đâm một đao, cái trán lại đụng vào góc bàn, chỉ bị hôn mê thôi. Máu tươi cũng đầy mặt đất. Phương Nam cuộn tròn ở góc tường, sắc mặt trắng bệch, nhìn thấy Kỳ Hiên, đã khóc đến hết hơi.

K tay chân lưu loát xé áo sơ mi bằng bó vết thương cho tên kia, lại tìm nước cùng khăn lau đem vết máu rửa sạch sẽ. Sau đó ôm lấy người bị thương xuống lầu. May mắn là cuối tuần, ít học sinh tới trường, xe chạy đến ký túc xá, ba người cuối cùng thoát hiểm trong gang tấc.

“Không có việc gì.” Long Hiên kéo Phương Nam vào trong ngực, nhẹ nhàng an ủi nó, mề hoang thiếu móng nhọn thật đáng yêu, khiến hần không thể không thương tiếc. Có điều, hần vẫn thích tên nhóc hung hăng càn quấy không ai bì nổi bình thường hơn.

“Nói đi, sao lại thế này?” Long Hiên chọc chọc tên đang hôn mê trên giường, “Khóe miệng người bị thương, có liên quan tới hần?”

Phương Nam sợ hãi liếc người nọ một cái, lại lù sâu vào trong lòng Long Hiên, nửa ngày mới nói, “Hần... Hần muốn cưỡng hiếp ta...”

Ngồi ở một góc, K quay đầu lại liếc nhìn Phương Nam, thấy nó môi hồng răng trắng, da thịt non mềm như có thể tan được trong nước, mắt to lại phủ một lớp sương mỏng, dường như muốn đem linh hồn người ta lạc trong đó, khó trách huyết khí tuổi trẻ của nam sinh kia không khổng chế được.

“Vậy thì hần đáng chết.” Long Hiên vừa nói vừa vỗ vỗ nó, “Yên tâm, ta sẽ đòi lại công bằng cho người.”

Phương Nam nghe hần nói như vậy, sắc mặt lại không hề vui mừng, vẫn tràn đầy lo lắng. Long Hiên ghé vào bên tai nó, hạ giọng nói, “Có phải hần đã phát hiện bí mật thân thể người? Dừng nó để uy hiếp người?”

Phương Nam kinh hãi, mặt vốn đã tái nhợt giờ đây không còn chút huyết sắc, kinh hãi giãy ra khỏi ngực Long Hiên. Long Hiên kéo nó lại, cảnh cáo, “Đến bây giờ vẫn không tin ta?”

“Người... Làm sao người biết... Chẳng lẽ người, người cũng nhìn lén ta?” Nó lại hoảng lại sợ, lại khóc lên.

Long Hiên thở dài, nói, “Người ở trong nhà ta, sao ta lại không điều tra rõ? Người yên tâm, ta sẽ giúp

người giữ bí mật này.”

Hắn vốn không muốn bóc trần sớm như vậy, hắn định đợi Phương Nam buông lỏng đề phòng, muốn đợi sống chung lâu dài rồi dần dần cảm hóa nó, không ngờ nó lại gây tai họa trước.

Phương Nam ngơ ngác, bắt đầu run rẩy. Nó còn cho là mình đã cẩn thận từng ly từng tí, không ngờ lại có nhiều người như vậy biết nó là quái thai. Âm dương song thể (người lưỡng tính), xã hội khó có thể chấp nhận, ai cũng coi thường.

Nó thống khổ bứt tóc mình, cơ hồ suýt rụng hết. Nó hiện tại thậm chí hận cha mẹ khi sinh nó ra sao không vứt bỏ nó đi, hay cho nó tàn tật cũng được. Trẻ con không thể chịu được ca mổ dài, hơn nữa bác sĩ cũng nói không biết bộ phận nào của nó sẽ dậy thì hoàn toàn, cho nên tốt nhất hãy đợi lớn lên thì quyết định, nhưng đợi nó lớn lên, trong nhà lại gặp đại nạn, không có tiền để làm phẫu thuật. Nó cứ sống cuộc sống bất nam bất nữ như vậy, mỗi ngày mỗi đêm đều bị dày vò. Nó học võ, không cho phép bất luận kẻ nào gần người, cẩn thận giống như con nhím giấu mình trong đám gai nhọn, hơn nữa cũng là bởi vì lý do này.

Tình yêu nam nữ cũng tốt, nam nam cũng được, người người đều có cơ sở dựa vào, còn nó? Tựa như loài dơi không phải chim cũng chẳng phải thú, hai bên đều có đặc điểm tương đồng. Nó đơn độc một mình giữa thế giới bao la, sống không có mục tiêu, sinh mệnh không có mục đích.

Giọt lệ lạnh như băng bắt giã chảy xuôi, Phương Nam trong một khắc cảm thấy như mình trần trụi đứng trước mắt người đời. Long Hiên lại ôm chặt nó, ở bên tai nó nỉ non, “Phương Nam, ta thích người.”

Phương Nam ban đầu là mờ mịt, tiếp đến là kinh nghi, cuối cùng lại cười rộ lên, “Yêu thích ta là một quái vật, tìm kiếm cái lạ sao?”

“Nếu tồn tại loại tâm tư tìm kiếm cái lạ, ngay đêm đầu tiên người chuyển tới, ta đã đem người áp đảo.” Long Hiên cười lạnh, “Người cho là bằng mấy thứ quyền cước của người có thể ngăn cản được ta?”

Phương Nam trầm mặc, nửa ngày mới hỏi, “Vậy người yêu thích ta ở điểm nào?”

“Đều thích.” Long Hiên cười khê, “Người cũng biết ta không có tim không có phổi còn hao sắc, người một tiểu mỹ nhân như vậy, ta há lại bỏ qua?”

Hắn thẳng thắn nói lời dè tiện, lại khiến tâm tình Phương Nam được thả lỏng, Long Hiên cho nó cảm giác là tên cuồng ngạo ngang ngạnh trước sau như một, có lẽ, hắn thật sự sẽ không coi nó là quái vật đi?

“Không biết xấu hổ.” Nó cắn môi phỉ nhổ hắn.

Long Hiên ha ha cười rộ lên, tâm cũng thả lỏng, nghĩ Phương Nam sẽ không để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, nên càng được đà lấn tới, cắn cắn lỗ tai Phương Nam, nhẹ nhàng liếm mút, khiến cậu nhóc chưa bao giờ tiếp xúc với người khác một trận rừng mình, “Tiểu đồng tây, người nghĩ rằng ta và người chỉ có thể làm

chuyện nam nam sao?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Phương Nam sắc mặt tái nhợt giảm đi, trở nên đỏ ửng, những giọt nước mắt chưa khô càng thêm nổi bật, bàn tay Long Hiên vẫn di chuyển trên người nó, mặt dày không thêm quản tài xế cùng những người khác vẫn đứng xung quanh.

“Đương nhiên không phải. Ta tuy rằng không thích tính tình nữ tử hiện đại, nhưng vẫn nhớ nhung thân thể nữ tử thân thể mềm mại uyển chuyển a, phải biết, nói về chuyện giường chiếu, động trước của nữ hay động sau của nam đều có điểm tuyệt vời.”

“Người... Người, người... Người không được nói nữa! Thật không biết xấu hổ! Thật không biết xấu hổ! Vô sỉ!” Phương Nam là chân chân chính chính tiểu đồng tử (or tiểu xử nữ?), ngay cả một bộ phim cấp 3 cũng chưa từng xem, ngẫu nhiên thấy màn hôn môi trên TV, cũng sẽ bởi vì liên tưởng đến bản thân mà cảm thấy khó chịu vội vàng nhắm mắt quay mặt đi, nào có như Long Hiên mấy ngàn năm bản lĩnh tình sắc khôn cùng?

Nó hiện tại cơ hồ là xấu hổ và giận dữ muốn chết. Đương nhiên trước khi chết còn muốn bóp chết tên mặt dày vô sỉ này trước, rõ ràng áo quần bảnh bao, lại nói ra lời hạ lưu như vậy, thật sự là mặt người dạ thú.

“Bảo bối, người có nghĩ người là đại ân ông trời ban cho ta không? Một người là cả nam lẫn nữ, ngấm lại ta sẽ yêu chết mất.” Long Hiên càng lúc càng lộ long tham không đáy.

Khỏi nghĩ cũng biết, nghênh đón hấn lần này chính là một cái tát vang dội. Da mặt của hấn, thật sự là bị người ta đánh cho ngày càng dày.

Mấy người tới một nhà quen biết bệnh viện, K tìm được bác sĩ. Miếng vết thương cũng không quá nghiêm trọng, trán bị thương có thể gây chấn động cho não, nhưng phỏng chừng không có cái gì di chứng. Đến lúc này, Phương Nam mới thật sự thở phào nhẹ nhõm. So với việc bí mật bị phát hiện, nó lo lắng cho mạng người kia hơn.

Long Hiên suy đi nghĩ lại, cảm thấy chuyện này không nên làm lớn, vẫn là uỷ thác K, “Điều tra tư liệu của người học sinh này, sau đó nghĩ biện pháp để hấn chuyển trường, chuyển tới thành phố khác đi, cách nơi này càng xa càng tốt, khiến hấn ngậm chặt miệng, dám nói ra một chữ, hấn với cả nhà hấn sống không bằng chết.”

Mặc dù nói hiện tại không thể giết người diệt khẩu, nhưng vẫn còn rất nhiều biện pháp khống chế người. Phương Nam kinh ngạc nhìn hấn, thấy hấn ra lệnh quyết đoán, không giống một thương nhân, lại giống như quân vương thô bạo. Nhưng, lại khiến nó cảm thấy có chút an toàn.

Nó nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay Long Hiên, không biết tại sao lại muốn rơi lệ. Nước mắt nó đã nhịn mười tám năm, hôm nay cơ hồ muốn chảy sạch. Long Hiên quay đầu lại giáo huấn nó, “Sau này chỉ cần lo học bài là được rồi, họp hội học sinh gì gì đó không cần tham gia, tan học lập tức về nhà.”

Phương Nam tuy rằng biết phải tránh tiếp xúc với mọi người, nhưng... Làm sao có thể cam tâm chứ? Nó cũng đâu có yếu ớt đến vậy, thậm chí còn khá mạnh.

Nhưng hiện tại cũng chỉ có thể gặt đầu, Long Hiên dù sao cũng là vì tốt cho nó. Nó hiện tại thậm chí mong nhanh nhanh tốt nghiệp nhanh nhanh đi làm nhanh nhanh kiếm tiền, sau đó nhanh nhanh làm phẫu thuật, để nó trở thành một “người bình thường”, nó sẽ được giao tiếp với xã hội như bình thường. Đến lúc đó, tìm bạn trai, hay là bạn gái đây?

Nó quay đầu nhìn Long Hiên, cảm thấy kính nể, ngũ quan tuấn lãng, ánh mắt thâm thúy, dường như trời sập hẳn cũng có thể đỡ lên, rõ ràng là một Hoa Hoa Công Tử (Play Boy), nhưng lại có thể cho người ta nương tựa vào.

Phương Nam tâm như bị kim đâm, đau. Nó cả đời cũng không thể trở thành một nam nhân như vậy đi?

25. Chương 25: Giao Dung

Để K lại chăm sóc người bệnh, Long Hiên mang Phương Nam cảm xúc mơ hồ rời khỏi bệnh viện. Trước khi đi, K túm lấy cánh tay của hắn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm hắn hồi lâu, mới nói: “Người chắc chắn ta sẽ không hại người? Nhược điểm của người trong tay ta đang ngày càng nhiều.”

Long Hiên giữ lấy tay y, mân mê những ngón tay thon dài hoàn mỹ, da thịt trên mu bàn tay so với người da vàng trắng nõn hơn nhiều, lại nhìn hai tròng mắt màu hổ phách sâu thẳm trên khuôn mặt bình thường, Long Hiên cười âm muội. Khuôn mặt này không xứng với đôi mắt ấy. Tuy rằng ‘dịch dung thuật’ hiện đại rất phát triển, nhưng vẫn có thể nhìn ra, hoặc là, K cố ý để lộ sơ hở?

Vỗ vỗ mu bàn tay của K, Long Hiên nói nhỏ, “Nếu người có tâm muốn hại ta, ta đã sớm chết oan uổng, hiện tại lo lắng có quá muộn? Đẳng nào cũng bị người nắm được nhược điểm, không ngại tặng người mấy cái nữa, dù sao có rận không sợ ngứa. Một ngày nào đó, người sẽ lộ ra mặt thật của người đi.”

K nói lỏng tay hắn, cười lạnh, “Biến.”

Long Hiên lúi cúi kéo Phương Nam rời đi. K ánh mắt cô độc, âm trầm nhìn theo bóng lưng hắn, “Đồ kiêu ngạo, đáng ghét.”

Bởi vì trên người cả hai đều dính máu, Long Hiên bảo lái xe đi mua hai bộ quần áo. Sau đó, bọn hắn chưa về nhà, mà vào khách sạn. Phương Nam nhìn Long Hiên nhận chìa khóa phòng, trong lòng càng ngày càng khẩn trương.

Nó cũng biết tình trạng của mình hiện tại không ổn, về nhà sợ mẹ lo lắng. Nhưng mà, ở cùng sắc lang này, e là chính nó phải lo lắng? Trời chuyển lạnh, vào phòng ấm áp, Long Hiên để nó đi tắm nước nóng trước, nếu cần, ngâm mình cũng tốt. Phương Nam biết mình đang rơi vào miệng hổ, nhưng không thể làm gì hơn

là nghe lời hần.

Biết rõ hần bụng dạ khó lường, còn cố chống cự mới thật sự là ngu ngốc. Thẳng đến khi được dòng nước nóng bao phủ, nó mới thoải mái thở dài. Một mình giữ một bí mật lớn thật sự rất khó chịu, hiện giờ có người giữ chung với nó, tựa hồ giúp áp lực trên vai nó giảm một nửa, trong lòng thoải mái rất nhiều.

Chờ nước lạnh, đầu ngón tay của nó đều nhăn nhúm, mới leo ra khỏi bồn tắm. Long Hiên gọi bữa trưa, hai người tùy tiện ăn một chút. Xem TV, thần kinh Phương Nam càng thả lỏng, buồn ngủ, Long Hiên đặt nó nằm xuống, còn hần bước vào phòng tắm. Cảnh tượng này, nhìn thế nào cũng giống như yêu đương vụng trộm a.

Thấy Long Hiên đi tắm, Phương Nam ngây ngốc một hồi lâu, mới đột nhiên thanh tỉnh, bối rối đứng lên, đi đi lại lại mấy vòng, mới luống cuống tay chân cởi áo tắm của khách sạn, thay quần áo mới mua. Nhanh trốn! Nó không tin Long Hiên sẽ làm quân tử, dè dặt đến miệng có lý nào lại bỏ qua?

Nó nhẹ nhàng mở cửa, mọi cái bàn tay khác đặt trên tay nó, “Muốn chạy?”

“Ta... Người... Người muốn làm gì?” Nó có chút nóng nảy.

“Người nói thử xem?” Nam nhân cao lớn dễ dàng ôm gọn nó trong lồng ngực, xé rách bộ đồ nó mới mặc.

“Người... Người không thể...” Thân thể nó như nhũn ra, ngữ điệu cũng yếu ớt, “Người như vậy có khác gì tên hỗn đản muốn cưỡng hiếp ta?”

“Hần khiến người sợ hãi” Long Hiên chặn đầu gối nó đang nâng lên, ôm lấy nó, hai người lúc này đều đã trần trụi, ánh mắt hần lướt trên thân thể như bạch ngọc tạc thành của nó, Phương Nam quần bách dùng hai tay che lại nơi tư mật.

Long Hiên cười bí hiểm, đẩy nó lên giường, ở môi nó hôn nhẹ một chút, “Mà ta, muốn cho người cảm nhận không giống bình thường, loại khoái nhạc không như người thường mang đến.”

Ngụy biện! Căn bản là trăm sông đổ về một biển (cùng một loại). Cùng một việc nhưng khác người làm, lại cho nó cảm giác bất đồng.

Phương Nam cắn môi, tức giận bản thân không có tiền đồ, nhưng không cách nào thực sự động thủ phản kháng. Nó... kỳ thật thực khát vọng có người chấp nhận tất cả bản thân mình.

Không phải tìm kiếm cái lạ, không phải nghiên cứu, không phải xem thường, không phải kinh sợ, mà là chấp nhận như thường tình, như một chàng trai bình thường chấp nhận một cô gái bình thường, hoặc là giống một chàng trai bình thường chấp nhận một chàng trai bình thường.

Nó biết đây là khát vọng, cũng là tham vọng quá đáng. Dù sao nó cũng không bình thường, cho nên cũng dần dần tuyệt vọng. Long Hiên, thật sự có thể chấp nhận nó như thế sao?

Long Hiên thân thể còn chút ẩm ướt, da thịt kề sát làm cả hai cùng ướt nhẹp, lửa nóng lại thân mật. Phương Nam sợ hãi hạ mắt, lại khiến nam nhân áp lực thở gấp, mặt nó nổi một mảng đỏ, cảm giác có gì đó nóng hổi đang cọ cọ vào đùi nó, đỉnh tựa hồ còn ướt ướt.

Nó há to mồm, cảm thấy dưỡng khí không đủ, khó thở. Đây là lần đầu tiên nó tiếp xúc trực tiếp với da thịt người khác. So với bạn bè cùng lứa, coi như không có kinh nghiệm thực chiến, dù là thông qua việc quan sát cũng chưa.

Đã tò mò lại mới mẻ, còn có mơ hồ khát vọng. Long Hiên vuốt ve cùng hôn môi cũng làm cho nó có cảm giác thật thoải mái, cũng khao khát càng nhiều. Nam nhân dần dần hôn xuống dưới, cắn cắn cái gò nhỏ ở cổ hắn, sau đó lần xuống xương quai xanh, sau đó là nụ hoa trước ngực, so với hình dạng so với nam tử bình thường lớn hơn chút, màu sắc phấn nộn, bị răng nanh tinh tế day nghiền, sưng đỏ như hạt đậu.

Phương Nam bật ra tiếng rên rỉ, vừa ngứa ngáy lại vừa thoải mái mà vẫn vội tránh né, Long Hiên chỉ trêu đùa một bên, nó nhịn không được tự nắm lấy bên kia vờ vờ. Luồng điện tê dại đánh xuống bụng dưới, dương vật ngậy ngồ ngẩng đầu, mà hoa nhị (bộ phận của nữ) cũng bắt đầu ướt ướt.

Long Hiên một bên đè lại thân hình không ngừng vờ vờ của nó, một bên tiếp tục hôn xuống, cái eo mảnh khảnh, cái bụng bằng phẳng, sau đó là bụi cỏ nhạt màu. Phương Nam khép hai chân muốn cự tuyệt, Long Hiên khẽ cắn đầu phân thân đang ngẩng cao của nó, nó rên một tiếng, phần eo nâng lên, hai chân bị Long Hiên thừa cơ tách ra.

Đóa hoa mềm mại nhu nhược còn ngượng ngùng đóng chặt, chỉ mơ hồ thấy chất dịch trong suốt tràn ra. Bị người không kiêng nể gì nhìn chăm chăm như vậy, khiến nó vừa sợ hãi lại vừa thấy kích thích khó hiểu.

Phương Nam quần bách bật khóc, hưng phấn kỳ quái khiến tiểu đệ đệ càng thêm cứng rắn, hoa nhị cũng xôn xao không thôi. Long Hiên so với nó cũng không khác bao nhiêu, nhìn món quà ông trời ban cho hắn, hắn chỉ cảm thấy dưới khó sắp nứt toác, thật muốn bắt chấp tất cả lao thẳng vào.

Hắn thở gấp, mang theo cảm giác không lạ lung cúi xuống hôn lên tiểu đệ đệ của nó, nơi đó hình dạng nếu so với Sở Ly cùng Trịnh trạch thì nhỏ một ít, nhưng cũng đã đầy thì đầy đủ, chính là nhan sắc phấn nộn rất đáng yêu, Long Hiên hôn nó hai cái, sau đó đem hai chân nó tách ra đặt trên vai mình, cúi đầu hôn lên nộn nhụy phía dưới.

“A... A... Không cần...” Phương Nam chỉ cảm thấy hạ thân của mình muốn tan chảy, không thể thừa nhận khoái cảm mãnh liệt ập đến, nước mắt kim không được chảy xuống.

Đầu lưỡi nóng rực tham tiến vào, bị thứ mềm mại ẩm ướt cạ vào Phương Nam rốt cục không thể khống chế được, thất lưng mãnh liệt kịch liệt rung động, hai tay gắt gao túm lấy tóc Long Hiên.

Nó không biết chuyện này có thể làm cho người ta điên cuồng như thế. Chính là còn chưa đủ. Còn muốn. Dương vật cương cứng, hoa nhị trống rỗng muốn được cái gì đó lấp đầy, mặt trên, mặt dưới, bên trong, bên ngoài, chỗ nào cũng có ham muốn.

“Kỳ Hiên... Ta... Ta nghĩ... Như vậy không được... Không được...” Hồng của nó lắc lắc, nhéo nhéo Long Hiên, khi ánh mắt không cẩn thận quét đến cự vật giữa háng Long Hiên thì thân thể nó như bị châm hỏa, oanh một tiếng.

Muốn. Muốn, muốn. Dục hỏa, hóa ra là hương vị khiến người ta khó nhịn như thế.

Long Hiên mấp máy môi, đề chấp ham muốn dữ dội trong người, cẩn thận đem hoa huyết đã trưởng được phát đau chậm rãi tách ra. Không phải hẳn không thấy phía trước của Phương Nam cũng đang muốn được an ủi, mà hẳn giờ phút này càng muốn cùng nó hoà vào nhau, không dùng chất bôi trơn, giống như sữa với nước hoàn toàn hòa vào nhau.

Bị xé nứt đau đớn khiến Phương Nam thét lên, lòng hẳn có chút lo lắng nhưng vẫn kiên trì xâm lấn, xâm nhập vào nơi sâu nhất của nó, thẳng đến khi giữa hai người không còn một kẽ hở nào.

“Tiểu đồng tau, ta cho tới bây giờ chưa từng hôn nơi tư mật của người khác, ngươi là đặc biệt.” Long Hiên cắn nụ hoa nó nở non.

“Thật sự?” Nó không tin. Long Hiên không trả lời, chỉ giữ chặt mông nó bắt đầu trườn sát.

Đau đớn dần dần tan, ngứa ngáy dần dần tăng lên, dường như phải để hẳn đâm vào mới có thể sướng khoái. Chờ nó thích ứng, Long Hiên dần dần tăng cường lực đạo cùng tần suất, nó trừ bỏ a a rên rỉ cũng không thể nghĩ được gì khác, thân mình nương theo tiết tấu của Long Hiên mà xóc nảy, ra vào ác liệt, đầu thiếu chút nữa đập vào đầu giường.

“Kỳ Hiên... Kỳ Hiên...” Quá kích thích khiến nó không thể chịu nổi, chỉ có thể không ngừng gọi tên người kia.

Được người chấp nhận. Bị người đòi hỏi không kiêng nể gì như vậy. Nguyên lai là khoái hoạt như thế. Nó kẹp chặt hai chân, nghênh hợp với Long Hiên mãnh liệt, bị thứ thô dài như vậy đâm vào, kỳ thật rất đau, lại đau đến thống khoái ê trề.

“Thật sướng... Phương Nam... Ngươi là bảo bối độc nhất vô nhị của ta... Tiếp tục kẹp chặt, đúng... Ngoan... Trầm đã lâu không sướng khoái như vậy... Ân... Thoải mái... Đau thì nói cho trầm, trầm không muốn thương tổn ngươi... A... Thật muốn cứ như vậy ở trong luôn...”

Long Hiên thật sự không khống chế được, ngay cả tự xưng “Trầm” trong vô thức cũng không hay, cũng may Phương Nam đã muốn thân hồn điên đảo, lại không dám nghe lời dâm uế của hắn, mới không phát hiện dị thường.

Hắn kiếp trước đã ôm qua mỹ nữ tuần nam đủ loại, kiếp này bị nhiều điều kiện hạn chế, cho đến giờ chỉ ôm qua ba nam nhân, kỳ thật nhiều ít đối phương diện nữ tính có chút đói khát. Mà Phương Nam, đã kéo cơn đói khát của hắn lên cực điểm, khiến hắn hận không thể đem nó ăn sạch.

Không báo trước, tiểu đệ đệ Phương Nam bỗng bắn ra, kéo mang theo hoa nhĩ cũng một trận co rút nhanh, ái dịch như nước tuôn ra. Long Hiên bị nơi đó gắt gao hút chặt, cái eo run lên, lại cắn răng hung hăng đâm sâu vài cái, cũng không giữ được lâu, liền bắn ra.

Lần đầu tiên trong đời nó bắn jing, cũng là lần đầu tiên sáng khoái tràn trề như thế, thích thú tới từng chân tơ kẽ tóc. Đầu óc một hồi trống rỗng, chợt lóe lên ý niệm “nhân sinh được một hồi như vậy chết cũng mãn nguyện”.

Nhưng con người là loại động vật tham lam, đã một lần nếm qua mùi vị mất hồn như thế, tự nhiên sẽ muốn có lần thứ hai, người bình thường đã như thế, Long Hiên tên ma vương ăn không biết no này càng phải như vậy.

Phương Nam cả người mềm yếu, đồng dạng giống mớ chăn nhả nhúm trên giường. Long Hiên đặt nó nằm nghiêng, bản thân lần ra phía sau nó, tách hai chân nó ra, đem đại ung đã hồi phục cứng rắn đi vào, bạch trọc tràn ra ngoài, khiến nửa dưới hai người trở nên nhóm nháp.

Phương Nam cuối cùng cũng biết tên nam nhân này tinh lực hơn người, tiếng rên rỉ đứt quãng lại nổi lên, mặc kệ hắn tác động ở phía sau, không còn lực đón ý hòa theo. Mà trong đầu nó cũng vô pháp tự hỏi, gong xiềng giam cầm nó mười tám năm rốt cục bị phá vỡ, nó muốn hát vang, muốn reo hò, muốn điên cuồng mà la to, muốn cứ như vậy làm tình không dứt.

26. Chương 26: Playboy

Long Hiên mạnh mẽ ôm Phương Nam lăn lộn trên giường của khách sạn một ngày một đêm. Phương Nam dù sao vẫn còn non nớt, được vài lần đã chịu không nổi khóc thét lên, Long Hiên lại nằm xuống bên đứa nhỏ, hôn nhẹ rồi vuốt ve nói lời thề non hẹn biển ngọt ngào, Phương Nam sẽ lại bị mê hoặc dưới dâm uy của hắn.

Hoa nhĩ phía trước sưng đỏ, hắn lại khai phá cúc nhụy đằng sau, tuy rằng cũng tỉ mỉ làm đủ tiền hí, Phương Nam vẫn cảm thấy rất đau, dù chạm đến điểm mẫn cảm, nhưng không đủ để chống lại loại đau đớn này. Hiển nhiên, Phương Nam chỉ có thể nhận giao hợp phía trước. Cho nên, phương thức này bọn hắn chỉ làm một hồi, Phương Nam sẽ không cho hắn xâm nhập.

“Thực khó chịu, Sở Ly cùng Trịnh Ân thật sự thích?” Phương Nam không thể tưởng tượng nổi nắm lấy tiểu đệ đệ vừa to lại lớn của Long Hiên, không thể tin được ngoài nữ huyết tự nhiên có thể hàm trụ, địa phương nhỏ hẹp như vậy của nam nhân lại có thể dung nạp, thậm chí hưởng thụ được khoái cảm.

“Hắn là thích.” Long Hiên cẩn thận nghĩ lại một chút, Sở Ly tương đối bảo thủ, có thể có điểm đau cũng

chịu đựng, nhưng Trịnh Ân từ trước đến nay đều là trắng trợn biểu đạt yêu thích đối với tiểu đệ đệ của hắn, làm bao giờ cũng rất điên cuồng, cho nên, loại chuyện này, cũng là vì khác người, nên thể chất bất đồng đi. Phương Nam nếu không thích, hắn cũng không miễn cưỡng. Tuy rằng hắn cảm thấy nếu trước sau đều làm, đó mới là hoàn mỹ. Sau này tiếp tục chậm rãi dạy dỗ là được...

Sáng sớm ngày kế, khi ra khỏi phòng thì hai chân Phương Nam run lên, nếu không phải Long Hiên âm thầm đưa vào nội lực điều tức cho nó, sợ là ngay cả đi cũng không nổi. Nữ phục vụ nhìn bóng lưng bọn hắn rời đi miệng thành hình “O”, đối với Phương Nam có mấy phần đồng tình thương xót, đối với Long Hiên lại e sợ. Một ngày một đêm ai! Trừ lúc ăn chính là làm làm làm, hai người còn có thể bình yên rời đi, thật sự là quá lợi hại.

Phương Nam ngồi xe thượng thì ngủ mất, đầu dựa trên vai Long Hiên, dưới mắt thâm quầng một mảng, mệt mỏi, nhan sắc lại vẫn kiều diễm. Long Hiên đem nó ôm vào trong ngực, giúp nó điều chỉnh một tư thế thoải mái, nhìn gương mặt trung hòa của nam sinh lẫn nữ sinh của nó, thở dài trong lòng.

Làm sao ăn nói với dì Triệu đây? Người giản dị cần cù như vậy, có thể chấp nhận việc ta chiếm hữu con của bà? Lại ăn nói sao với Sở Ly cùng Trịnh Ân? Trước kia còn khoe khoang khoáng đạt nói chỉ cần hai người bọn họ là đủ rồi, nhưng sau đó phá lệ thêm Kỳ Dương, giờ còn đứa trẻ trong lòng này...

“Tên khốn nhà ngươi!” Sở Ly nhất định sẽ nói như vậy. Trịnh Ân nhất định sẽ tặng hắn mấy ánh mắt khinh thường, sau đó sẽ lạnh lạnh hất, “Bàn đạo đức với mấy gieo mạ.” Còn Kỳ Dương. Cậu nhất định sẽ tức giận khi hai ngày nay không thấy mặt hắn, nhưng sẽ không biểu hiện ra, lần sau đi gặp cậu, nhất định sẽ bị sập cửa vào mặt.

Ngẫm lại trước kia tam cung lục viện uy phong, hiện tại muốn vùng trộm còn thấy chột dạ, Long Hiên không khỏi ai oán “Một thời oanh liệt nay còn đâu”.

Về đến nhà, lại phát hiện trong nhà trống trơn. Dì Triệu hẳn là đi mua đồ ăn, còn Sở Ly cùng Trịnh Ân? Đưa Phương Nam vào giường, Long Hiên gọi điện thoại cho hai người, Sở Ly đến thăm bà ngoại cùng mẹ, Trịnh Ân lại thần bí hề hề cười nói, “Đang đánh dã thực (Vùng trộm nha ٩).”

Long Hiên giận dữ.

Trịnh Ân bên kia cười to, “Sao nào? Chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân thấp đèn a?”

Long Hiên cũng không biết y rốt cuộc nói thật hay giả, đành phải kìm nén dụ y về, hắn đem việc của K nói lại một chút, Trịnh Ân quả nhiên thu liễm hài hước, “Ta về ngay.”

Tắt điện thoại, Long Hiên cười híp mắt ngồi xuống. Hắn còn không khẩn trương, y còn lo lắng cái gì? Sau khi tiếp xúc với K, Long Hiên đã cho người đi kiểm tra lai lịch của y, sao lương trước các công ty thám tử tư thông, nơi không chịu tra, nơi nói là tra không được, rõ ràng không muốn đắc tội K, cũng nói đó là kiêng kỵ của người trong ngành, không thể ép buộc. Điều này làm Long Hiên rất bất mãn, tình cảnh hắn hiện tại không hay chút nào, không có lấy một kẻ trung thành tuyệt đối với mình, nơi chốn lo này phòng nọ.

Trịnh Ân sau khi trở về, tới trước cửa phòng Phương Nam nhìn nhìn tiểu tử đang ngủ say kia, ý vị thâm trường liếc Long Hiên một cái, “Người vẫn ăn hần, ta còn tưởng rằng dù sao người cũng cố làm ra vẻ nhần nại một năm, năm rưỡi chứ.”

Long Hiên ngượng ngừng cười, đem sự cố của Phương Nam nói tường tận, khi đề cập đến vấn đề nhạy cảm thì Long Hiên cân nhắc mãi, vẫn quyết định là nói thẳng, dù sao cũng ở chung lâu dài. May là lúc trước hần đã hỏi qua Phương Nam, muốn nói chuyện này với Sở Ly cùng Trịnh Ân, Phương Nam tuy rằng không đáp ứng, nhưng cũng không cự tuyệt, Long Hiên coi như nó chấp nhận.

Trịnh Ân kinh ngạc há hốc miệng, không thể tin nhìn lại Phương Nam giống như mỹ nhân kia. Long Hiên đem y kéo ra khỏi phòng.”Thiên Hoàng của ta!”

Trịnh Ân còn lưu luyến quay đầu nhìn lại, hận không thể đem Phương Nam lột sạch, “Loại này người cũng gặp phải, ông trời cũng ưu ái người quá nha sắc lang.”

Long Hiên ha ha cười, “Đương nhiên, ông trời sợ là cũng yêu ta.”

Trịnh Ân đảo cặp mắt trắng dã, tung chân đá hần một cước, bị hần thuận thế giữ chặt ôm vào lòng, hai người ngã vào ghế salon, Long Hiên hung hăng hôn y một hồi, mới an tĩnh lại.”K có chuyện gì?”

Trịnh Ân vẫn là quan tâm chuyện này. Long Hiên đem chuyện K kể tường tận, nhắc đến đến Tô Hành, bị Trịnh Ân nhéo một cái vào đùi, véo vài cái.”Ta xem rất nhiều YY(tự sướng) trong tiểu thuyết, con rể đều YY(tự sướng) mỹ phụ nhạc mẫu, người có phải cũng muốn động vào nhạc phụ đại nhân của người không?”

“Người thật vô sỉ.” Long Hiên lời lẽ đanh thép nói, “Bại hoại đạo đức.”

Trịnh Ân cười ha ha, chân đá vào mặt hần, “Cút đi, càng bại hoại người càng thích đi? Mùi vị Phương Nam thế nào? Nhất định thực mất hồn đi?”

Long Hiên vốn định gật đầu, cuối cùng cảnh giác trùng y, “Người không được để ý hần.”

Trịnh Ân xì một tiếng, “Ai ta cũng muốn, Sở Ly, Kỳ Dương, tiểu Phương Nam, ta cũng muốn ăn cả đám một lần.”

Long Hiên tức giận, lôi kéo, lột sạch đồ trên người y, trên cánh mông tròn trĩnh hung hăng thưởng mấy bàn tay, Trịnh Ân giả vờ đau đớn rên rỉ, nửa dưới lại lập tức đứng thẳng lên, thẳng băng băng tọc vào đùi Long Hiên. Hồn trưởng này, rõ ràng so với ta còn dâm dăng hơn.

Long Hiên thấy y, thì không cách nào kiềm chế, tuy rằng bây giờ không muốn làm tiếp, nhưng cũng bị y khơi gợi nổi lên, dùng nước bọt giúp y bôi trơn một chút, liền kéo khóa quần xuống, đem dục vọng nóng rực của mình đâm vào.

Mỗi lần bị xâm nhập, Trịnh Ân vốn giả vờ rên rỉ liên thay đổi làn điệu, hơi thở dồn dập ngồi trên người Long Hiên, hai tay ôm cổ hắn, chủ động cao thấp lay động eo, dục vọng cứng rắn đụng vào bụng Long Hiên, dịch trong suốt làm ướt áo sơ mi của hắn.

“Khai báo rõ ràng, đi đánh dã thực ở đâu?” Trong lòng Long Hiên vẫn để ý, nhin không được gặng hỏi.

Hắn không lo về Sở Ly, nhưng Trịnh Ân thật sự gian xảo khó thuần dưỡng, hắn không đủ tự tin có thể hoàn toàn thần phục được y, hơn nữa bản thân cũng thay đổi thất thường không thể nói lại.

Trịnh Ân đang lâm vào cuồng nhiệt, bị hắn hỏi lập tức dừng lại một chút, con ngươi đảo đảo mấy vòng, mới giả hoạt đáp, “Đương nhiên là bên ngoài.”

“Thật?” Long Hiên lại đánh y một cái, hung hăng đâm vào vài cái, lực đạo mãnh liệt ngay cả hai viên cầu đều đưa vào trong cơ thể Trịnh Ân.

“A ân...” Trịnh Ân say mê neho mắt lại, theo hắn xóc nảy pháp phòng, lại kéo tay hắn vỗ về chơi đùa tiểu đệ đệ của mình, “A a... Thật thoải mái... Đương nhiên là thật... Ngô ân... Hắn rất đẹp trai, vừa cao vừa mãnh liệt, tiểu JJ(tiểu đệ đệ) chỉ so người kém cỡ một chút... A a rất tuyệt... Hắn đẩy ta xuống đất từ phía sau đâm vào... A...”

Long Hiên gầm nhẹ một tiếng, đem y đẩy xuống, để y quỳ trên sàn nhà, cũng như lời y nói, nằm sấp trên sàn nhà, bờ mông trắng nõn chật hẹp nhếch lên, cục nhụy u bí đâm mỹ kia như ẩn như hiện, có lẽ thật sự có người khác từng như vậy nhìn chăm chăm nơi đó, thậm chí đùa bỡn xâm phạm nơi đó, vừa nghĩ tới chuyện đó, Long Hiên vừa giận lại vừa hưng phấn, dục vọng dưới thân cũng nháy mắt bạo trưởng, gân xanh nổi lên, nhưng lại không động.

“Người không làm? Bị Phương Nam ép khô rồi sao? Hắn đã ôm ta làm một đêm, mới vừa rồi còn nói muốn tiếp tục thêm làm một ngày... Ân...”

Dục vọng Long Hiên đột nhiên xâm nhập, so với vừa rồi càng to càng cứng càng nóng hơn, chân Trịnh Ân mềm nhũn, cơ hồ xụi lơ thành nước. Sẽ không ai có thể khiến y thỏa mãn giống như Long Hiên. Tuy rằng không cam lòng, nhưng y đành trôi theo dục vọng, ai bảo y trời sinh chính là công tử phong lưu yêu thích truy đuổi hưởng lạc chứ?

Ngày hôm qua khi biết Long Hiên cùng Phương Nam đến khách sạn, Sở Ly về nhà mẹ, y lập tức quyết định tới quán bar, hẹn bạn gái cũ đi thuê phòng. Cô nàng nhiệt tình lại đói khát trêu trọc y, oán hận y biến mất lâu như vậy, mùi nước hoa nồng đậm khiến y nhú mảy, nửa thân dưới mang bao khiến y cũng không có cảm giác gì. Tuy rằng so ra kém cự vật của Long Hiên, của y tuy nhỏ vẫn là lựa chọn tuyệt vời, vượt trội so với người thường. Không đạt tới cao trào, càng làm càng vô vị, cuối cùng y mất hứng đẩy cô ta ra, liên tục hút thuốc.

Mẹ nó. Tiếp tục như vậy không phải sẽ cùng với Long Hiên cả đời dây dưa sao?

Trịnh Ân chợt nhớ tới ba mẹ đang thúc giục kết hôn, nói rất muốn bồng cháu. Đuổi cô ta đi, y ở trong phòng trần trọc một đêm, tròng mắt đến hừng đông. Tự cho mình chút thời gian, cứ chơi một hai năm đã, hẳn là còn có thể đi? Y tự giễu, cảm giác mình vô phương cứu chữa. Thật sự đạo đức tiêu vong a.

Trịnh Ân, giờ mày rất mất mặt “playboy”.

Ở phòng khách phóng ra một lần, lại dưới vòi hoa sen mây mưa một hồi, cuối cùng Long Hiên thật sự mệt mỏi, ôm Trịnh Ân ngã xuống giường ngày to.

Hắn biết Trịnh Ân có tâm sự. Hắn cũng biết vấn đề về K còn chưa giải quyết. Nhưng không thể làm gì, tiếp tục như vậy thần tiên cũng mệt chết mất. Dưỡng sinh chi đạo a, nuôi thân chi đạo (?). Ngày mai đi, thân thể dưỡng tốt rồi hãy tính.

27. Chương 27: Ước Định

Bà ngoại và mẹ Sở Ly đã chuyển vào thành phố, cuối tuần rảnh rỗi Sở Ly thường tới thăm họ. Vì muốn lấy lòng ‘nhạc mẫu’, Long Hiên cũng đi cùng Sở Ly tới một lần, kết quả bà ngoại đầu bạc trắng cứ theo sát nhìn chăm chăm, thiếu chút còn quỳ xuống lạy tạ, kiếp trước Long Hiên tuy rằng nhìn thành thói quen, nhưng trước mặt Sở Ly có chút mất tự nhiên, cũng biết điều không dám đi theo lần nữa.

Sở Ly vẫn là cảm thấy thiếu ân tình với Long Hiên, căn nhà bà ngoại và mẹ đang ở mặc dù là Sở Ly bỏ tiền mua, nhưng căn bản không đủ, vẫn là Long Hiên ứng ra hơn phân nửa. Nếu như là con gái, là vợ Long Hiên, như vậy không nói, cậu lại là một thằng con trai, cho dù là thích nam nhân cam tâm thư phục dưới thân nam nhân, nhưng vẫn giữ được cái tự chủ tự tôn của đàn ông, hơn nữa về mặt tiền bạc, không muốn thua thiệt người khác. Giờ cậu đang phân vân không biết có nên nhận công ty của cha. Không vì cái gì khác, chỉ vì muốn có địa vị ngang hàng cùng Long Hiên, cậu cũng muốn khẳng định bản thân một lần.

Nhưng, Long Hiên vô luận là công là tư vẫn luôn coi trọng cậu, giờ ngoài nhà đất, còn tăng lương ở công ty giải trí, cậu lúc này lại không thể rời đi. Sở Ly chìm trong mâu thuẫn cùng phiền muộn, mẹ tự mình xuống bếp làm thức ăn ngon, cậu ngồi uống rượu. Sắc trời tối dần, Long Hiên gọi điện liên tục, Sở Ly buồn rầu, tắt nguồn điện thoại.

Bà ngoại lớn tuổi bị lãng tai, ra phòng khách xem tv giải khuây, mẹ ngồi cùng cậu trong phòng ăn, có chút lo lắng nhìn cậu.

“Ly Ly...” Mẹ cậu muốn nói lại thôi.

“Ân?” Sở Ly lấy tay xoa huyệt thái dương mơ hồ đau đau, thân thể nâng nâng, đại khái đứng lên không nổi, ngày mai còn phải đi làm, thực bực mình.

“Con...”

“Mẹ, mẹ có chuyện gì cứ việc nói thẳng, còn muốn giấu gạt con sao?”

“Bà ngoại luôn hỏi con chừng nào thì mới kết hôn sinh con, bà một lòng chờ đợi...”

“Mẹ, chuyện này muộn hai năm có được không? Con còn trẻ, sự nghiệp vẫn chưa có thành tựu gì.”

“Hai mươi bảy rồi còn trẻ?” Đáy mắt mẹ cậu nổi lên ưu thương, “Có phải con bị ám ảnh chuyện hôn nhân, cho nên...”

“Mẹ, không liên quan đến chuyện của mẹ.” Sở Ly càng ngày càng đau đầu, chỉ cần liên quan đến kết hôn, mẹ cậu lại nhớ lại chuyện cũ.

“Vậy thì tại sao? Ly Ly... Chẳng lẽ con thật sự thích nam nhân?”

Sở Ly ngây người. Cậu không nghĩ mẹ cậu đã nghi ngờ cậu, càng không nghĩ bà sẽ hỏi trực tiếp như thế. Tay chân cậu bắt giắc lạnh như băng, ngồi nửa ngày không có phản ứng. Mẹ cậu nhìn thấy bộ dạng của cậu, nước mắt liền lăn ra, hai tay che mặt, bả vai run nhẹ, nức nở nghẹn ngào. Nhìn thấy mái tóc mẹ tóc đen tóc trắng hỗn loạn, tâm Sở Ly đau xót, lão đảo quỳ xuống trước mặt mẹ mình, cúi đầu, ôm lấy mẹ nước mắt cũng rơi như mưa.

Có ai biết, giữa cuộc sống này, bản thân là GAY phải chịu bao nhiêu dày vò.

Thấy đứa con cũng ôm lấy mình mà khóc, mẹ cậu lại bình tĩnh trở lại, vuốt ve tóc của cậu, tim đập mạnh và loạn nhịp một hồi mới hỏi, “Là hấn sao?”

Không cần đề cập tên, mẹ con hai người đều hiểu. Nam tử cao lớn anh tuấn quý khí kia, không nói tới gia tài bạc tỷ, chỉ bằng bề ngoài xuất sắc, đã đủ để cho tâm nữ nhân vỡ tan, nam nhân đổ kỵ. Sở Ly không nói gì, cũng không phản bác.

Mẹ cậu thở dài, “Hấn đối đãi với con tốt chứ? Thật tâm sao?”

Sở Ly như cũ không thể trả lời.

“Đứa ngốc này, ngốc như mẹ vậy.” Mẹ cậu lại bắt đầu rơi lệ, “Từ nhỏ đã ngoan ngoãn nghe lời, tính tình lại cố chấp, đã cho đi thì không thể lấy lại, nếu hấn khi dễ con, mẹ phải làm sao bây giờ?”

“Mẹ, hấn sẽ không khi dễ con.” Thanh âm Sở Ly rất yếu, hô hấp khó khăn.

“Mẹ chỉ hy vọng con nhớ rõ, đối với bất luận kẻ nào, nhớ rõ chỉ trao bảy phần thật tâm là được, ít nhất cũng phải giữ lại ba phần đường lui cho mình. Nếu quả thật không thể yêu con gái, mẹ cũng không tiếp

tục bức con, cũng không thể vì giữ gìn hương hỏa mà lợi dụng người ta, mùi vị bị lợi dụng, bản thân mẹ hưởng đủ rồi.”

Sở Ly trầm mặc. Cậu cũng biết cuộc sống của bà và mẹ cậu có chút tịch mịch, đều muốn có thêm đứa trẻ trong nhà cho thêm náo nhiệt, nhưng, dù chia tay Long Hiên, cậu cũng chỉ có thể thích nam nhân khác, sẽ không thích nữ nhân. Cuộc đời này, sợ sẽ làm mẹ thất vọng rồi.

Có lẽ cổ nhân nói đúng, đây là đại bất hiếu.

Mẹ con hai người lại không nói gì, bỗng tiếng chuông cửa vang lên. Sở Ly xoa xoa mặt, cước bộ lảo đảo đi mở cửa, xuất hiện trước mặt là gương mặt lo lắng bất an của Long Hiên.

“Trong nhà ngươi không có việc gì chứ?” Long Hiên vừa thở hổn hển vừa hỏi.

Sở Ly không nghĩ tới hắn sẽ đến, ngây ngốc nhìn hắn nửa ngày, mới ngây ngốc lắc lắc đầu. Long Hiên tự nhiên cũng nghĩ thấy mùi rượu nồng nặc trên người cậu. Cho cậu một ánh mắt tràn ngập sát khí cảnh cáo, về nhà phải dạy dỗ lại, Long Hiên đi vào, đến trước mặt mẹ Sở Ly lộ ra nụ cười nhả nhặn, “Dì Vu, ngày mai Sở Ly còn phải đi làm, nơi này cách xa công ty, ta đón hắn trở về.”

Mẹ cậu cười cười, “Làm phiền ngươi rồi.”

“Không có gì.”

“Sắc trời không còn sớm, các ngươi mau về đi.” Mẹ cậu lấy áo khoác cho cậu mặc vào, cầm tay cậu đặt vào trong tay Long Hiên, “Nó uống nhiều quá, phiền toái ngươi chiều cổ một chút. Trở về tốt nhất làm canh giải rượu, bằng không sáng mai dậy sẽ đau đến chịu không nổi.”

“Dạ, ta nhất định nghe theo.”

“Kỳ Hiên...”

“Dì Vu?”

“Sở Ly là một đứa trẻ đơn thuần, ngươi là ông chủ của nó lại là bạn học cùng bạn bè thân thiết, sau này hãy chiều cổ nó nhiều một chút.”

“Ta hiểu.”

Mẹ cậu còn muốn nói tiếp cái gì, cuối cùng vẫn nhịn xuống, phát tay cho bọn họ rời đi. Đẩy Sở Ly lên xe, cho xe lăn bánh, Sở Ly dựa vào ngực hắn, nhắm mắt để những nước mắt lăn xuống. Long Hiên nâng tay

nhẹ nhàng lau đi. Sở Ly dang tay gắt gao ôm lấy hắn, đầu vùi thật sâu vào ngực hắn.

“Dì Vu lại thúc giục người kết hôn sinh con sao?” Long Hiên bất đắc dĩ hỏi.

Sở Ly lệ đã làm ướt nhẹp áo sơ mi của hắn. Long Hiên cũng không nói gì. Hắn so với bất kỳ ai càng hiểu rõ đạo lý “bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại”, cũng không có ai so với hắn càng thông suốt quan niệm truyền thống này. Nhưng, đây là người của hắn a. Làm sao hắn có thể giao cho một nữ nhân xa lạ? Sở Ly, Trịnh Ân, Kỳ Dương đều gặp phải vấn đề khó khăn này.

Long Hiên hít sâu một hơi, nhìn ánh sáng lóe sáng vụt qua bên cửa xe, mày cau lại. Liệu có ... sách lược vẹn toàn?

Nhẹ nhàng vuốt tóc Sở Ly, Long Hiên cúi xuống bên tai cậu thì thầm, “Ly Ly, cho ta thêm một năm, ta nhất định sẽ tìm ra cách.”

Thứ hai. Sau cuộc họp thường lệ, Nhiếp Viễn tới văn phòng Long Hiên. Gã đưa lên đơn xin từ chức. Long Hiên liếc mắt cười cười, tiện tay ném qua một bên, mời gã ngồi xuống.

Nhiếp Viễn lạnh mặt nhìn bộ dạng thong dong của hắn, khụ một tiếng, “Chủ tịch Kỳ, người có phải nên ký ngay không, ta đã làm hết thủ tục xin thôi việc.”

“Tại sao? Ở đây công tác không tốt? Hay là không hài lòng với mức lương hiện tại?” Long Hiên bận tới mắt mà vẫn thong dong hỏi.

Nhiếp Viễn thở dài, “Chủ tịch Kỳ, người đừng giống với ta, cần gì phải nói rõ ra, làm hai bên đều khó chịu.”

Câu dẫn phu nhân chủ tịch, vậy là cái tội gì a? Nếu ở cổ đại, đó là mất đầu.

“Có cái gì khó chịu?” Long Hiên vẫn giả ngu, “Cái gọi là yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, người cũng không sai, ta cũng sẽ không bởi vì chút chuyện nhỏ mà lục đục nội bộ.”

“Việc nhỏ?” Nhiếp Viễn bật cười, “Thiếu chút nữa tặng người cái nón xanh (cắm sừng!), đây gọi việc nhỏ?”

“Vấn đề là người không có tặng được a.” Long Hiên tiếp tục cười, “Người đã không tin ta, ta không ngại nói với người, ta không yêu Tô Thư, cô ấy cũng chưa chắc yêu ta, chúng ta bây giờ chỉ lợi dụng nhau, ta muốn cô ấy sinh con cho ta, cô ấy muốn ta giúp cô ấy thoát khỏi cha mình, không hơn.”

Sắc mặt Nhiếp Viễn ngưng trọng, mím môi không nói.

“Sau khi sinh con xong, ta trả tự do cho cô ấy, khi đó, nếu người có bản lĩnh, người cưới nàng gả, ta không

quản.”

Nhân tình Nhiếp Viễn sáng lên, không dám tin nhìn người ngồi ung dung trên ghế, “Người nói thật?”

“Trong thời gian làm việc, ta không bao giờ nói láo.” Thuận tiện dưới đáy lòng bổ sung một câu: kỳ thật câu này chính là giả.

Nhiếp Viễn vẫn trầm tư.

“Nhiếp Viễn, người có biết, ta hiện tại không thể để người đi.” Long Hiên che dấu ý cười, vút cho gã một bản dự thảo, “Sự nghiệp bất động sản còn muốn tiếp tục phát triển, công ty giải trí mới cũng đang tìm con đường phát triển, người là trợ thủ đắc lực nhất của ta, bất kể thế nào cũng không thể đi.”

“Muốn thành lập tập đoàn công ty mới?” Nhiếp Viễn rất nhanh lật xem hết phần hồ sơ kia, “Hai hạng mục còn chưa đủ, người còn muốn thu tóm lĩnh vực khác nữa?”

“Đây là một mục tiêu lớn, không thể hoàn thành trong ba năm năm năm, không có sự trợ giúp tích cực của người càng không thể hoàn thành. Sau khi tập đoàn mới thành lập, ta sẽ tặng không người 5% cổ phần công ty, chưa kể tiền lương.”

Nhiếp Viễn động tâm. Đối với nam nhân có dã tâm mà nói, trước sự nghiệp, tình yêu luôn bé nhỏ không đáng kể.

“Ta biết người đã dự tính tự gây dựng sản nghiệp riêng, có điều, vậy cần phải tông linh khai thủy (bắt đầu từ hai bàn tay trắng), cần gì phải vậy? Giờ lợi dụng hết thấy, người có thể thực hiện mục tiêu trước thời hạn hai mươi năm, Sở Ly, Trịnh Ân, cả ta, đều phối hợp với người. Đương nhiên, nếu người có đủ khả năng, mặc kệ lợi dụng âm mưu quỷ kế thế nào giành được mọi thứ trong tay ta, đem nơi này đổi chủ, ta cũng sẽ không trách người.”

“A.” Nhiếp Viễn nheo hai mắt, “Người muốn thử lòng trung thành của ta sao?”

“Ta hiện tại cần là tài cán, so với trung tâm còn quan trọng hơn.”

“Được!” Nhiếp Viễn hét lớn một tiếng, bỗng nhiên tràn ngập hùng tâm tráng chí, “Mặc kệ người nói thật hay giả, ông chủ có gan khiêu chiến với nhân viên, ta phục người. Sau này có lẽ ta sẽ mưu phản, hiện tại, ta cam tâm làm thuộc hạ của người.”

“Ta chờ mong a.” Long Hiên vươn tay.

Nhiếp Viễn cùng hắn bắt tay, khi muốn rút thì lại bị Long Hiên chế trụ, “Nhiếp Viễn, nếu người phiền chán Cố Ý đây đưa không rõ, ta có chủ ý giúp người.”

“Ác?” Nhiếp Viễn nhướn nhướn mày, “Điều kè gì?”

Long Hiên gãi gãi lòng bàn tay Nhiếp Viễn hai cái, “Làm tình nhân của ta, cô nàng chắc chắn sẽ không tiếp tục dính lấy người.”

Nhiếp Viễn nổi da gà, dùng sức rút tay ra, “Chủ tịch Kỳ, giỡn cũng không thể giỡn loạn. Chúng ta đã từng nói qua, không đề cập đến yêu đương.”

Ác? Xem ra “Kỳ Hiên” trước kia quả thật đã nhắm Nhiếp Viễn. Long Hiên dùng ngón tay xoa cằm, nhìn gương mặt xanh mét trước mắt, cười giống như hồ ly.

Nhiếp Viễn lạnh lùng trừng mắt với hắn, xoay người, đi tới cửa hạ giọng nói, “Ngoài việc cả ngày nhìn chằm chằm nam nhân, cũng không nhìn xem nhân viên đang làm trò gì.”

“Kỳ thật, sao người lại cười Tô Thư, cười Cố Ý cũng rất tốt, nếu người cùng cha cô ta liên thủ, nói không chừng thật có thể truất quyền của ta, người nói có phải không?” Long Hiên dường như vô ý hỏi.

Bóng lưng Nhiếp Viễn cứng đờ, kéo cửa ra, nhanh chóng rời đi.

28. Chương 28: Bởi Vì Lão Cha

Kỳ Y hồi còn bé sợ nhất là cha. Cha của nó —Kỳ Hiên tiếng tăm lừng lẫy, người sáng lập ra tập đoàn “Long”, lấy sản nghiệp bất động sản làm giàu, tiện đà mở rộng thành một đế quốc thương nghiệp. Mọi người nhắc đến cha của nó, đều là tôn kính cùng hâm mộ, báo chí rất ít đưa tin về hắn, cực kỳ hiếm thấy, kiếm từ đặt câu cũng đều phá lệ cẩn thận, mang theo mơ hồ sợ hãi.

Mà ở trong mắt đứa nhỏ Kỳ Y, nó cố gắng ngẩng đầu lên cơ hồ suýt ngã ngửa mới có thể thấy rõ mặt cha, hắn thật sự rất cao lớn, hơn nữa, quan trọng nhất —hắn luôn nghiêm túc, chưa bao giờ cười với nó cùng các em.

Hắn không giống ba ba của những đứa trẻ khác, chưa từng đến vườn trẻ đón nó lúc tan học, không đi họp phụ huynh, không đưa nó đi vườn bách thú sân chơi Kentucky Fried Chicken MacDonald, cũng không cho nó ngồi trên vai, chính xác mà nói, Kỳ Y hoài nghi hắn chưa từng ôm nó một lần.

Vậy nên đứa bé từ nhỏ đã nghĩ mình không phải con của cha, còn trộm khóc rất lâu, ảo tưởng mình biến thành cô bé lọ lem, hoặc là đứa bé mồ côi đáng thương, nghĩ đến kim lòng không đậu còn vào phòng ngủ bọn đệ đệ ôm tụi nó khóc, ăn hết đậu hủ. Không có biện pháp, đệ đệ của nó rất nhiều, hơn nữa đều rất xinh.

Đây cũng là một nguyên nhân Kỳ Y hoài nghi mình là cô nhi, trong nhà tuy có rất nhiều người, lại không

có sinh vật mang tên “Mẹ” tồn tại, nữ nhân duy nhất chăm sóc tụi nó là Triệu nãi nãi, mỗi lần hỏi mình cùng bọn đệ đệ từ đâu đến, Triệu nãi nãi lại cười nói là nhặt được trong đồng rác.

Kỳ Y đã nhìn thấy con mèo nhỏ bị người vứt bỏ, trong một cái hộp giấy, mấy con tiểu miêu mới sinh gầy yếu đáng thương meo meo kêu. Kỳ Y tưởng tượng mình và bọn đệ đệ cũng nằm trong hộp giấy như vậy, yếu ớt ngay cả khóc cũng không phát ra được, sau đó ba ba đến ném bọn họ lên xe, mang về nhà nuôi, tựa như nuôi mấy con tiểu miêu kia.

Mỗi lần nghĩ như vậy, Kỳ Y đều cảm giác mình đáng thương không chịu được. Vì thế nó đã viết bài văn “Cha là người có tấm lòng nhân ái nhất trên đời”, kể lại chuyện trong một đêm giá rét, cha đem bọn họ nằm trong thùng giấy xách về nhà, giáo viên đọc xong toát mồ hôi lạnh lúc sau viết lời bình: Ốc tượng tưng phong phú!

Nhưng mời nhìn lại chân tướng thật sự của phụ huynh nó...

Không biết là ai đem bài văn đưa cho cha nó xem (Kỳ Y tin chắc là Trịnh Ân thúc thúc mach lẻo, trong tất cả các thúc thúc, y là kẻ thích khi dễ tụi nó nhất), mặt cha âm trầm như bầu trời sắp phóng sét, Kỳ Y sợ tới mức vội vàng nhảy vào lòng Phương Nam thúc thúc, sống chết bám lấy y. Ngay cả Tiểu Đầu ngốc nhất cũng biết, nếu gây họa phải tìm Phương Nam thúc thúc, cha sẽ không nổi động đến một ngón tay Phương Nam thúc thúc, Phương Nam thúc thúc lại rất yêu tiểu bảo bối, ngoài y ra mấy thúc thúc khác đều không đáng tin, bọn hắn đều cùng một giuộc với cha, lấy khi dễ tiểu hài tử làm vui, ngay cả người như ôn nhu như Sở Ly thúc thúc cũng không ngoại lệ. Đám người lớn xấu xa.

Bọn hắn dùng một đầu ngón tay là có thể đẩy ngã đệ đệ nhỏ nhất còn bú sữa mẹ, sau đó nhìn nó nằm trên sàn nhà oa oa khóc lớn, họ lại cười ha ha. Rất xấu xa, quá xấu xa. Khải Nhĩ thúc thúc thậm chí từ nhỏ đã bắt tụi nó tiến hành huấn luyện quân sự hà khắc, xưng hô tụi nó là “Củ cải số 1”, “Củ cải số 2”, “Củ cải số 3” ... Theo thứ tự, còn có số 4 số 5 số 6...

Làm nữ binh duy nhất, Kỳ Y không được hưởng bất kỳ đặc quyền nào, lại bởi vì tuổi lớn nhất, còn phải gánh vác trọng trách thay tã cho baby, nó quả thực hận thấu cái nhà này, nó giống như con dâu nuôi từ bé, hơn nữa còn là tỷ thiếp bị mang ra trút giận.

Được rồi, trở về vấn đề chính, chuyện kể rằng Kỳ Y sợ nhất cha nó, hơn nữa tình trạng này kéo dài rất lâu, thẳng đến khi nó từ vệt con xấu xí biến thành thiếu nữ xinh đẹp. Cha vẫn luôn áo mũ chỉnh tề, vẫn đứng trên tất cả, luôn nghiêm mặt, nó cùng đệ đệ biểu hiện tốt chỉ nhìn qua mặt, biểu hiện không tốt thì nghiêm khắc răn dạy và quở mắng.

Trịnh Ân thúc thúc dường như phi thường phản cảm với cách giáo dục trẻ của cha như vậy, từng cùng cha tranh cãi một trận, nhưng cuối cùng phỏng chừng Trịnh Ân thúc thúc thất bại, bởi vì cha vẫn trước sau như một. Cha giống như núi Himalaya, bất luận kẻ nào cũng không thể lay động.

Kỳ Y ở trước mặt cha lòng run sợ như con chuột nhỏ (tránh khỏi cha thì nó chính là tiểu hổ), vừa có gió thổi cỏ lay liền lập tức chạy trốn, nhưng kỳ thật nó vẫn luôn nhìn trộm cha, cảm thấy bộ dạng lúc đi của hắn thực uy phong, ngồi thực uy nghiêm, dạy đệ đệ đánh quyền lại thực uy mãnh. Nó biết bọn đệ đệ cũng giống mình, đối cha trộm yêu, lại sợ.

Nhà của nó rất lớn, có chín khúc hành lang dẫn ra hậu hoa viên, cũng có bãi cỏ bể bơi cùng sân quần vợt phía trước, chủ thể kiến trúc là tòa nhà bên ngoài cổ kính bên trong sang trọng, bên trong có một nhóm người hầu, cùng với một đám siêu cấp mỹ nam tử. Mỗi ngày sáng sớm nhìn thấy đủ kiểu mỹ nam tử từ trong phòng đi ra, sau đó ngồi trong phòng ăn rộng lớn cùng nhau dùng cơm, Kỳ Y đều cảm thấy mắt không đủ dùng, nước miếng chảy ào ào. Kỳ Dương thúc cười nhạo nó là tiểu sắc nữ, cái tính giống hệt cha nó. Nó mặc kệ, chỉ cần có thể nhìn được là được rồi. Rất nhiều bạn bè của nó mong Kỳ Dương thúc thúc kí tên, hẳn là siêu sao nổi tiếng.

Bởi vì từ trong hoàn cảnh như vậy lớn lên, Kỳ Y cảm thấy thế giới vốn là như thế, bạn bè tới nhà nó chơi, chỉ lo hâm mộ nhà nó xa hoa, cùng với cùng đệ đệ chơi đùa đánh nhau ở ngoài, cũng quên bình luận nhà nó rốt cuộc có cái gì dị thường. Nỗi sợ hãi đối với cha vẫn duy trì, cho đến một ngày nào đó, một cuốn truyện tranh đã làm thay đổi cả cuộc đời Kỳ Y — tuyệt yêu (p. s. Bịa đặt một chút), nhân sinh của nó mới thật sự bắt đầu.

Nguyên lai bên cạnh nó nơi chốn trần ngập thông dâm. Nguyên lai nó không ngờ nó là kết quả của thứ tình cảm cấm kỵ, nam nam sinh tử...

Một đêm, Kỳ Y thật sự nhịn không được rón rén lên phòng người lớn trên tầng ba, trộm chìa khóa của Triệu nãi nãi mở cửa phòng cha, sau đó nó thấy được một màn khiến nhân sinh của nó tiêu tan: cha quỳ gối trên bàn phím máy tính, đối diện là Trịnh Ân thúc thúc đang ngồi trên giường, cầu xin: “Ta sai rồi, trong yến hội ta không nên liếc nhìn lên tiểu suất ca kia, bảo bối, ta thật sự biết sai rồi, người biết ta đã sớm hối tâm, cho dù có sắc tâm cũng không còn sắc đảm, Ân Ân, để ta chuộc tội, dùng cả đêm chuộc tội được không? Dùng thực tế chứng minh ta tuyệt đối không ăn vụng, mặc người tận tình chà đạp...”

... ..

Một tảng đá lớn nện vào đầu Kỳ Y, khiến nó hôn mê ba giây đồng hồ. Nó không tin. Tuyệt đối không tin!

Người cha cao cao tại thượng, người cha nghiêm nghị hà khắc, người cha lãnh liệt cao quý, hóa ra lại, không ngờ lại là cái dạng này...

29. Chương 29: Nội Viện

Trong ‘hậu cung’ của Long Hiên, bởi vì có thêm Phương Nam, mà từ ba người biến thành bốn người.

Trịnh Ân chọn Phương Nam là tiểu cung nữ vì được hoàng đế sủng hạnh mà một bước lên trời, biến thành quý phi, nhất định phải nhớ kính hiếu với hai vị tiền bối a. Phương Nam xấu hổ. Loại chuyện này nói ra tưởng đùa, nhưng lại là sự thật, nghĩ nghĩ lại càng xấu hổ, càng thêm buồn bực.

Hiên đại dù sao cũng không giống với cổ đại, cho dù là cổ đại, cũng rất ít có chuyện mấy nam nhân tạo thành một gia đình. Nhưng vì vấn đề thân thể Phương Nam, chỉ mình Long Hiên nhìn nhận nó, chấp nhận tất cả con người nó, nó cảm thấy không sao cả, thậm chí cũng không ngại mình chỉ là một trong những

người (một phi tần ;|]) của Long Hiên. Cho nên bỏ qua cảm giác xấu hổ, nó rất nhanh thích ứng cuộc sống mới.

Kỳ thật, cũng không có thay đổi gì lớn, ngoài việc Long Hiên cứ cách hai ngày sẽ mò vào phòng nó...

Phương Nam cùng mẹ ở dưới lầu, Long Hiên muốn tìm nó, phải chờ sau khi đi Triệu ngữ, rồi lén lén lút lút tiến vào phòng nó, mỗi lần đều giống như yêu đương vụng trộm, càng tăng thêm kích thích ngoài tưởng tượng.

Phương Nam muốn tìm thời điểm thích hợp nói với mẹ, nhưng nếu có thể, nó muốn giấu mẹ cả đời, dù sao chuyện thế này ai cũng không thể dễ dàng tiếp nhận.

Ban đầu chỉ có Sở Ly cùng Trịnh Ân luân phiên, hiện tại biến thành Sở Ly, Trịnh Ân cùng Phương Nam luân tượt ba người, theo thời gian trôi qua, nội công Long Hiên tu luyện càng thêm thâm hậu, yêu cầu về phương diện kia cũng càng ngày càng mạnh, tình trạng hiện tại vừa lúc giảm bớt một ít áp lực cho bọn họ.

Ở trên giường, Long Hiên thích phương thức “tiến vào” này, đối với hắn mà nói, xoa xoa sờ sờ cùng giao khẩu cũng chỉ là tiền hí mà thôi, nếu như không làm đến bước cuối cùng, hắn khó mà đạt được thỏa mãn. Có thể cú nhụy không phải là nơi trời sinh để cất chứa khí quan, cho dù có thể đạt được khoái cảm, dùng quá độ cũng sẽ tạo thành hậu quả khó kham, cần cẩn thận giữ gìn cùng chăm sóc, nhiều người luân phiên, đối với việc nam nam giao hoan mà nói, là chuyện tốt, là phù hợp “nuôi thân chi đạo”. Hơn nữa, mỗi người đều có tình cảm với Long Hiên, tuy rằng trong lòng mắng hắn là sắc lang không trung tiết, nhưng ba người vẫn không – rời xa hắn, duy trì cuộc sống hiện tại.

So với cuộc sống hài hòa trong nhà, ở công ti tất nhiên không thể thái bình. Long Hiên là tên nã heo, đầu toàn tinh trùng (Sở Ly đánh giá), thế nào cũng không sửa được tật xấu, gần đây hình như bắt đầu để ý Nhiếp Viễn, hơn nữa mặc kệ đang trong giờ hành chính, thường xuyên mượn cớ trao đổi việc công, gọi Nhiếp Viễn vào phòng làm việc của hắn.

Nhiếp Viễn vào phòng, Long Hiên vội vàng đóng cửa, cười híp mắt mời Nhiếp Viễn ngồi xuống, nhanh nhẹn đưa găng tay và quần áo ký gửi vừa đưa vào. Nhiếp Viễn cảnh giác nhận cái chén, sau đó ngồi cách hắn ba mét, “Chủ tịch Kỳ, quân tử động khẩu không động thủ.”

“Ha ha.” Long Hiên trở lại chỗ ngồi của mình, thỏa mãn thở dài, “Nhiếp Viễn, ngươi không biết à, ta hiện tại mỗi ngày đều mong nhìn thấy ngươi, ngày nào không gặp ngươi, ta nhất định sẽ tâm thần không yên thất hồn lạc phách.”

Nhiếp Viễn chỉ cảm thấy cà phê thật đắng.”Chủ tịch Kỳ, hôm nay lại có chuyện gì?”

“Chuyện gì? Ác, ta suy nghĩ.” Long Hiên lục lại đồng hồ tài liệu trên bàn, “Hình như không có việc gì, hay ngươi cùng ta chơi cờ vây đi? Ngày qua ngày ngồi trong phòng làm việc quả thực giống như ngồi tù, rất nhàm chán.”

Nhiếp Viễn sắc mặt xanh mét đứng lên, buông cái chén, xoay người, chạy lấy người. Gã mới vừa mở cửa, đụng ngay phải Cố Ý tiểu thư đang phi đến như hỏa tiễn, Cố Ý ôi một tiếng, sau đó tràn ngập lo lắng nhìn gã, lôi kéo tay gã xem xét gã từ đầu đến chân, thấy gã lông tóc dựng đứng, ánh mắt so với Long Hiên còn đáng sợ hơn.

“Nhiếp Viễn, hấn không gây khó dễ anh chứ?” Cố Ý sắc mặt rất khó, hỏi.

“Không có việc gì.” Biết nơi này nhiều tai mắt nhòm ngó, Nhiếp Viễn cười làm yên lòng vị quản lý tiếp thị này, “Chủ tịch đang cùng ta bàn việc công.”

“Quý tin!” Cố ý nhú mi, buông Nhiếp Viễn ra, tùy tay gõ cửa sau đó tiến vào phòng Long Hiên, mở rộng cửa phòng, Cố Ý lớn tiếng nói: “Kỳ Hiên, chúng ta coi như là thế giao (quen biết mấy đời), cha ta cả đời đều vì Kỳ thị cống hiến sức lực, còn bắt tat ham gia vào, tiếp tục giúp người gây dựng sự nghiệp, nói gì thì nói, người cũng nên tôn trọng Cố gia ta một chút? Vì cái gì còn ba lần bốn lượt tranh giành nam nhân với ta? Ta nhìn người đã lâu rồi! Trước kia người tuy rằng phong lưu, tốt xấu còn biết phân rõ công và tư, hiểu đạo lý ‘thỏ không ăn cỏ gần hang’, hiện tại người lại có thể ngay cả giờ làm việc cũng làm bữa, có phải cố tình muốn phá hoại thanh danh tổ tiên?”

Lời cô ta chính là loại phạm thượng điển hình, hơn nữa còn làm trò trước mặt mọi người, không lưu lại chút mặt mũi nào cho Long Hiên. Long Hiên mặt nháy mắt đen kịt, thái dương gân xanh nhảy lên đủ để hiểu hấn phát hỏa.

Từ phòng trợ ký đặc biệt cách vách Sở Ly nhanh chóng lao ra, bưng kín miệng Cố Ý còn muốn thao thao bất tuyệt, “Đủ rồi! Người phát khùng gì thế? Dù người không hài lòng, cũng chú ý hoàn cảnh chứ!”

“Là hấn tự bôi nhọ mình, ta cần gì phải giữ thể diện thay hấn!” Cố Ý đẩy Sở Ly ra, phần nộ gầm nhẹ, “Từ khi vào công ty ta đã thích Nhiếp Viễn, dù Nhiếp Viễn không thích ta, chọn người khác, chỉ cần hấn cam tâm tình nguyện, ta sẽ chấp nhận! Nhưng người xem tên khốn này đã làm gì? Hấn cho là hấn là chủ tịch thì giỏi lắm sao, ỷ thế áp người sao? Trong mắt người hấn là bảo vật, trong mắt ta, Kỳ Hiên hấn chính là tên súc sinh suốt ngày động dục! Nếu hấn còn dám tiếp cận Nhiếp Viễn, ta tuyệt đối không tha cho hấn!”

Lời này rất nặng, thậm chí có chút quá khích. Văn kiện trong tay Long Hiên “ba” một tiếp bay tới chỗ Cố Ý, Sở Ly cùng Nhiếp Viễn đồng thời tiến lên che cho cô, tập văn kiện tung ra, giấy như tuyết rơi tứ tung. Long Hiên đến trước mặt Cố Ý, trong mắt là cơn bão cấp mười hai đang rít gào, tay hấn nắm chặt cổ tay, nếu không hấn hận không thể lập tức bóp chết ả đàn bà không biết trời cao đất dày ăn nói lung tung này.

“Người, bị, sa, thải! Cút!”

“Chủ tịch!” Nhiếp Viễn sốt ruột.

“Kỳ Hiên!” Sở Ly cũng vì hấn xúc động nhú mày.

“Đều cút hết, ta hiện tại không muốn gặp bất luận kẻ nào.” Long Hiên vung tay, đem tất cả đẩy khỏi phòng

hắn.

Trong lúc nhất thời mọi người lâm vào hoang mang. Buổi chiều, cha của Cố Ý, thanh tra tài vụ Cố Kính Đình vào phòng chủ tịch, sau một giờ mật đàm, Cố Kính Đình mặt trầm như nước rời đi. Cuối cùng Cố Ý không bị đuổi, nhưng bị giáng chức, từ quản lý tiếp thị trở thành trợ lý quản lý tiếp thị, cùng phụ tá của cô trao đổi vị trí.

Cố Ý ba ngày kể cổ tình không đi làm, bị trừ tiền lương phạt cảnh cáo. Trong công ti lời đồn đãi sôi nổi, tất cả mọi người đoán chủ tịch muốn bắt ‘nguyên lão’ giết gà dọa khỉ, trong lúc nhất thời bất an nổi lên khắp nơi. Mà Nhiếp Viễn lần đầu tiên chủ động hẹn gặp Cố Ý, cảm ơn việc làm của cô, nhưng cũng phê bình cô quá lỗ mãng.

Cố Ý yếu ớt hỏi Nhiếp Viễn có phải đã thích Tô Thư. Nhiếp Viễn ảm đạm không nói gì.

“Có lẽ, anh nên đến với cô ấy.” Cố Ý trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên nói.

Nhiếp Viễn giật mình, ngẩng đầu đã thấy ánh mắt Cố Ý hiện lên hào quang lạnh lùng nghiêm nghị.

“Tô Thư ngu dốt mới đi chọn tên đó, chẳng qua cũng chỉ vì hắn có quyền có thể thôi, nếu hắn không tiền không thế thì sao?”

“Cố Ý, không được nói bậy...”

“Anh thật sự không muốn đánh cược một lần sao sao?”

“...”

Một tuần sau sự kiện Cố Ý. Sở Ly đem một thiệp mời đặt trước mặt Long Hiên, “Lần này ngươi nhất định phải tham dự.”

Long Hiên cầm lên nhìn nhìn, “Lý do?”

“Ngươi biết rõ.” Sở Ly tức giận trừng hắn, “Trước kia yến hội ngươi đều để Trịnh Ân cùng Nhiếp Viễn đi, lần này có thể cần đề cập đến việc hợp tác giữa hai công ty, ngươi tự đi nói chuyện là thích hợp nhất, hơn nữa đối phương cũng là chủ tịch đích thân mời, để người khác đi là coi thường người ta.”

Công ty STARS này, chính là lấy báo chí và người mẫu để kinh doanh, hiện tại đang cần tìm đường phát triển, điện ảnh và ca nhạc đều muốn chen chân vào, nhưng tiền vốn không đủ, cho nên cần tìm người hợp tác, vừa vậy Long Hiên cũng muốn bước vào ngành giải trí, có lẽ có thể tiến hành lợi dụng.

Long Hiên tự hỏi một hồi, cài tấm thiệp xuống dưới tập hồ sơ dày, “Sự nghiệp báo chí của bọn họ rất có giá trị, nắm giữ tiếng nói dư luận rất trọng yếu.”

Sở Ly gật gật đầu, “Ta cùng Trịnh Ân cũng nghĩ vậy.”

“Được rồi, đêm nay ba người chúng ta cùng đi, cấp đủ bọn hắn mặt mũi.”

Long Hiên là một người cực kỳ chú ý về bề ngoài, vì lần đầu tiên “Long Hiên” hấn lộ mặt ở bữa tiệc xã giao hiện đại, buổi chiều tan ca sớm, quay về sửa sang đầu tóc, năm ấy ước chừng ba mươi mốt dung sư (makeup) cật lực khuyên hắn chăm sóc da, nhìn nàng ta hận không thể chạm tay vào ngực mình, Long Hiên lạnh lùng cự tuyệt.

Giờ hắn lại thay đổi, mua một bộ trang điểm cho nam, về nhà ném cho Trịnh Ân, “Thứ này hữu dụng sao?”

“Phần lớn là hoá học kích thích gì đó, dùng không tốt còn phản tác dụng.” Trịnh Ân nhún nhún vai, “Người nếu thật muốn làm đẹp, ta có thể dùng mấy thứ rau dưa, hoa quả, mật ong, lòng trắng trứng, sữa giúp người.”

Long Hiên ngẫm lại vẫn là quên đi. Hắn mới hai mươi bảy tuổi, làn da thực quang hoa có co dãn, nội công điều dưỡng khiến nó nhìn tốt hơn người thường, căn bản không cần thứ đồ chơi này. Vỗ vỗ mặt mình, hắn cảm khái một tiếng, “Tuổi trẻ thật tốt.”

Phương Nam phì cười, hướng hắn làm mặt quỷ, “Người có thể trẻ hơn ta sao?”

“Đó là, Nam Nam nhà chúng ta làn da phấn nộn vào nước là tan, không đi chụp quảng cáo thật đáng tiếc.” Trịnh Ân hôn trộm Phương Nam một cái. Long Hiên đối với hành vi ăn đậu hủ của y đã quá quen, cũng chẳng thèm quản.

Tiệc tối. Trong khu nhà cao cấp của chủ tịch Quân Xuân Thân công ty STARS, trong đại sảnh xa hoa, y hương tấn ảnh (?). Long Hiên một hàng ba người, vừa bước vào cửa đã kéo đến một trận xô xao. Long Hiên một thân âu phục màu mực, sắc màu trầm khiến khí thế anh tuấn bức người của hắn càng thêm nổi bật, dáng người cao lớn cùng phong thái trầm ổn, khiến hắn giống như hạc lập kê quần (hạc giữa bầy gà) khí phách vương giả cứ tự nhiên bộc lộ.

Mà phía sau hắn, Sở Ly cùng Trịnh Ân, Sở Ly là một thân mực lam, Trịnh Ân còn lại là một thân lượng ngân (màu bạc), Sở Ly u nhã lịch sự, Trịnh Ân hoa lệ mát nhãn. Ba mỹ nam tử ba phong thái khác nhau đứng chung một chỗ, nhất thời thu hút rất nhiều ánh mắt nóng rực của thiếu nữ thanh xuân.

Chủ nhà Quân Xuân Thân là người đàn ông lực lưỡng đã ngoài năm mươi, mỉm cười bước ra, bắt tay với ba người, sau đó quay lại giới thiệu cô gái cao gầy đứng cạnh mình, “Đây là con gái ta, Quân Nhan.”

Dáng người Quân Nhan đủ khiến người mẫu cũng phải đổ kị, mái tóc cuộn sóng, ngực to eo nhỏ mông đầy

đạn, hơn nữa gương mặt kiều diễm, có thể nói là báu vật gọi cảm. Trịnh Ân ý vị thâm trường nghiêng qua liếc nhìn Long Hiên. Xem ra hôm nay người ta không chỉ là muốn mượn sức hợp tác, căn bản là mở tiệc xem mắt thôi.

Nói được mấy lời, lại có khách bước vào, ba người Long Hiên có thể tự do hoạt động, tùy tay cầm lên ly rượu trên khay của phục vụ, Long Hiên quét mắt nhìn đại sảnh, không ngờ lại phát hiện Kỳ Dương cùng vị đạo diễn Mike mập mạp kia.

Long Hiên đã lâu không nói chuyện với Kỳ Dương, Trịnh Ân bỗng nhiên hung hăng giật áo hắn, “Trên bậc thang! Mau nhìn!”

30. Chương 30: Khải Nhĩ

Long Hiên ngẩng đầu, ngạc nhiên.

Tầm mắt của hắn dừng trên đôi mắt ngọc bích u lãnh kia, đôi mắt giống băng ngọc khiến hắn bất giác rùng mình, thần kinh căng thẳng, thân thể cũng vô thức phòng bị. Ánh mắt kia phát hiện ra hắn tuy rằng cẩn tiểu thận vi nhưng thực tế như lâm đại địch (?), mờ mờ ảo ảo có một tia cười lạnh cùng chế giễu lướt qua trong mắt, cảm giác quen thuộc khiến Long Hiên ngẩn ra, sau đó hắn thấy mái tóc vàng trong trí nhớ.

Mái tóc vàng dài, được túm gọn bằng một dải lụa đen, chủ nhân mái tóc cũng một thân âu phục màu đen, thân thể so với Long Hiên thì nhỏ gầy hơn, lại cao ngất như thanh trúc, da thịt trắng nõn trơn mềm, đôi môi hồng đỏ, cái mũi cao ngạo thẳng tắp như chính chủ nhân nó, hai tròng mắt ngọc bích lãnh liệt, giống như cái lạnh của Bắc cực, mỹ nhân băng giá.

K!

Trái tim Long Hiên như có cái gì đó bóp chặt, khiến hắn nhất thời cảm nhận ngạt thở. Đây mới là bộ mặt thật sự của K, đây mới là bộ dáng chân chính của y, nhân tài như vậy mới xứng với khí chất thanh ngạo kia.

Tuần mỹ như thế, lãnh túc (lạnh nhạt nghiêm túc) như thế, khác hẳn với người thường như thế. Long Hiên vạn lần không nghĩ sẽ gặp được K trong trường hợp này, hơn nữa lại nhìn thấy bộ dạng chân chính của y.

“Quân Liễm!” Đang lúc hắn kinh ngạc thì Sở Ly lại theo hắn ngược nhìn cầu thang.

Long Hiên quay đầu lại cùng Trịnh Ân liếc mắt một cái, đồng dạng kinh ngạc, Sở Ly chạy qua K, đưa tay vỗ vai một người khác, “Quân Liễm, đã lâu không gặp.”

Lúc này, Long Hiên mới chú ý tới bên cạnh K còn có một người khác, vừa nhìn hắn không khỏi sửng sốt, lại

cũng là người tuấn tú hiếm thấy. Ước chừng cao một mét bảy năm, dáng người lại có vẻ cực kỳ yếu ớt, âu phục màu trắng càng lộ rõ vẻ suy yếu của cậu ta, sắc mặt tái nhợt, mi thanh mục tú, con người trong suốt, khí chất trong sạch thoát tục, cùng với nơi yến hội hư dữ quý xà lòng người thâm sâu này thật không hợp.

“Quân Liễm...” Trịnh Ân mặt nhăn nhú mày, hạ giọng nói với Long Hiên, “Hắn là công tử Quân gia trong truyền thuyết? Hắn và Quân Nhan là song thai, có điều thân thể từ nhỏ đã yếu ớt, luôn ở trong phòng, nghe nói không bao giờ tham dự mấy bữa tiệc thể này, sao hôm nay lại xuất hiện? Hơn nữa K còn đi bên cạnh hắn...”

“Sở Ly quen hắn.” Long Hiên thấy Sở Ly cùng Quân Liễm cười cười nói nói, ý vị thâm trường trả lời hắn, “Xem ra, yến hội hôm nay tuyệt không đơn giản.”

“Phải a, thực không tầm thường, mỹ nhân khắp nơi.” Trịnh Ân cười đến đậm đàng, “Kỳ Dương đến đây, K cũng tới, không ngờ tiểu công tử Quân gia cũng thanh tú như thế, hoàng đế bệ hạ, liệu có phải lực từ trường của người quá mạnh, ở đâu cũng có thể nhìn thấy mỹ nhân?”

Long Hiên liếc mắt nhìn y, cảnh cáo “Người câm miệng.”

Trịnh Ân ha ha cười, Long Hiên nhìn K bằng ánh mắt cực kỳ phức tạp, sao hắn lại nhìn thấy ...?

“Kỳ Hiên, còn nhớ rõ hắn chứ?” Sở Ly hiêm khi nhiệt tình như vậy, lôi kéo Long Hiên đến trước mặt Quân Liễm cùng K, “Không ngờ Quân Liễm lại chính là tiểu công tử Quân gia, hắn giấu diếm thật giỏi, trước kia ta còn tưởng hắn là cô nhi chứ, thân thể lại không tốt, ta từng nói muốn cho hắn ở chung để tiện chăm sóc.”

Quân Liễm chỉ mỉm cười, con mắt lóe sáng khi nhìn Sở Ly, trong mắt tràn ngập âm áp. Long Hiên khó hiểu nhìn Sở Ly, âm thầm nắm chặt tay cậu.

Sở Ly hồ nghi liếc hắn một cái, lập tức giật mình, vỗ một cái lên ót của mình, “Ta cao hứng đến hồ đồ, người đã quên mất chuyện trước kia, thật là... Hiên, Quân Liễm là bạn học của chúng ta, bạn cùng lớp, có điều hắn rất ít đi học, nghe nói là bởi vì thân thể không tốt, nhưng thành tích của hắn vẫn rất tốt, luôn đứng đầu danh sách nhận học bổng đó, cùng ta quyết đấu một mất một còn a.”

Thoạt nhìn, Sở Ly quả thật rất thích Quân Liễm này, hiêm khi nhiều lời như vậy.” Kỳ Hiên, đã lâu không gặp.”

Quân Liễm rốt cục đem ánh mắt rời sang Long Hiên, ánh mắt lại chuyển sang lạnh nhạt, một chút cũng không có vui vẻ khi gặp lại, so với ánh mắt nhìn thấy Sở Ly hoàn toàn bất đồng. Trịnh Ân thích thú nghiên cứu ánh mắt biến hóa của cậu ta, có điểm vui sướng khi người gặp họa: người này tam phần là tình địch của Long Hiên.

“Xin chào.” Long Hiên cùng cậu ta bắt tay, đối với cái nhìn lạnh nhạt ấy coi không thấy, ngược lại đem lực chú ý chuyển qua K, “Mạo muội hỏi, vị này là?”

“Bạn tốt của ta, Khải Nhĩ. Kai, Sở Ly cùng Kỳ Hiên là bạn học cũ của ta.” Quân Liễm giới thiệu hai bên, lại nhìn nhìn Trịnh Ân.

Trịnh Ân cười tự giới thiệu, “Trịnh Ân, cũng là bạn học cũ của các người, bất quá không phải cùng hệ.”

“Ngưỡng mộ đã lâu.” Quân Liễm ánh mắt sáng ngời, “Trịnh đại công tử Trịnh Ân? Trường học của chúng ta nổi danh quan hệ rộng rãi a.”

Long Hiên quay đầu liếc Trịnh Ân một cái: hóa ra từ khi còn trong trường đã có ‘mỹ danh’!

Trịnh Ân ha ha cười, chột dạ né tránh tầm mắt hắn, “Tuổi trẻ bồng bột a, tuổi trẻ bồng bột.”

“Không chơi đánh rơi tuổi trẻ mà (câu gốc hơi ngang, mạn phép đổi ^^).” Quân Liễm cười giúp y giải vây, “Không ngờ hôm nay lại gặp được bạn cũ, niềm vui bất ngờ a.”

Thừa dịp mấy người bọn họ ôn lại chuyện xưa, Khải Nhĩ lấy cớ say rượu rời đi, Long Hiên gật đầu ý chào cũng rời đi.

“K?” Hắn nắm lấy cổ tay Khải Nhĩ, lại bị Khải Nhĩ linh hoạt né tránh, “Sao người lại xuất hiện ở Quân gia?”

Khải Nhĩ lạnh lùng liếc hắn một cái, “Sao ta không thể xuất hiện tại Quân gia?”

Long Hiên nhú nhú mày, “Người cùng Quân Liễm đúng là bạn bè?”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Khải Nhĩ bưng một ly cocktail, nhắm một ngụm, không kiên nhẫn hỏi.

“Người, là bạn hay là thù?” Long Hiên thấy y như thế, cũng không tiếp tục dài dòng, nói thẳng.

Khải Nhĩ âm trầm cười, “Đối với người quan trọng lắm sao?”

“Đúng.” Long Hiên thần nhiên thừa nhận, “Ta không muốn có địch nhân như người.”

Quan trọng là, giờ hắn còn chưa biết hết về K, hắn không thể đánh trận mà chưa có chuẩn bị. Địch nhân lợi hại không sao, dù có lợi hại đến đâu cũng sẽ có nhược điểm, đáng sợ chính là không thấy địch nhân, như vậy, căn bản phòng cũng vô pháp phòng.

“Nếu, ta là địch nhân của người?” Khải Nhĩ đặt ly rượu xuống, đôi mắt bích lãnh nhìn chằm chằm Long Hiên hỏi.

Tâm Long Hiên trở nên lạnh lẽo, ngón tay hần cũng xiết chặt ly rượu trong tay, nhìn Khải Nhĩ, thật lâu sau, hần mới nói, “K, người thật xinh đẹp.”

Gương mặt lạnh nhạt của Khải Nhĩ rốt cục xuất hiện vết nứt, y tức giận trừng mắt Long Hiên. Long Hiên không kềm chế được bật cười, cúi xuống bên tai Khải Nhĩ, “Ta thật sự thích người, muốn ôm người, ta còn chưa từng ôm qua mỹ nhân bằng giá như người, nhất định thực kích thích...”

Một ly rượu tạt thẳng vào mặt hần. Màu ngọc bích trong mắt Khải Nhĩ dấy lên ngọn lửa phẫn nộ, khuôn mặt trở nên đỏ rực, càng thêm diễm lệ. Mấy người đứng gần thấy một màn như vậy, tò mò đánh giá hai người, lại dẫn tới những người khác xì xào bàn tán.

Long Hiên khấn tay cài trên túi áo âu phục lau mặt, cười nói, “Cho nên, ta muốn người ở phe ta, đừng đổi đầu với ta, được không? K, ta không muốn thương tổn người.”

Câu nói sau cùng, hần nói chân thành tha thiết, ánh mắt cũng thâm thúy. Khải Nhĩ ngơ ngác một chút.

“Tuy rằng ta không hiểu rõ lập trường của người, nhưng ta không cảm thấy địch ý trên người người, hợp tác lâu như vậy, nếu người muốn hại ta, ta đã sớm vạn kiếp bất phục. Nếu trước kia ta đã làm gì có lỗi với người, ta xin lỗi.” Long Hiên nghiêm túc nói, “K, nếu chỉ là muốn trêu đùa ta, hãy dừng tay đi, đùa quá đà sẽ thành thật, hậu quả kia người sẽ không muốn thấy đâu.”

Tô Hành biết K, Quân gia lại cùng K quan hệ không nhỏ, K biết khá nhiều bí mật của Long Hiên, nếu quả thật chơi quá đà, kết thúc không thể không có tổn thương.

Khải Nhĩ khẽ rũ mi mắt, “Ván cờ đã bắt đầu, hí khúc liên hoa lạc vô hồi (không thể quay đầu).”

Ánh mắt Long Hiên bắt gặp bộ dạng lạnh lung cô độc của Khải Nhĩ, hần thở dài, “K, ta thật sự thích người, không phải nói đùa.”

Mặt Khải Nhĩ ửng hồng một chút, lập tức trừng mắt nhìn hần, “Có mỹ nam nào mà người không thích? Nếu bộ dạng ta bình thường, người còn thích sao?”

“Ta vốn vẫn thích người.” Long Hiên trâng tráo.

Khải Nhĩ cười giễu cợt, “Kỳ Hiên, ta còn không hiểu rõ bản tính háo sắc của người sao?”

Long Hiên rốt cục ngượng ngùng. Trước mặt một cao thủ tình báo, hần quả thật không thể nói láo.

“Cùng Quân gia hợp tác, người nghĩ thế nào?” Vứt chủ đề khiến mình xấu hổ sang một bên, Long Hiên chuyển câu hỏi.

Khải Nhĩ ý vị thâm trường liếc hắt một cái, “Người không sợ ta cho người hư tình báo giả sao?”

“Nghĩ người thì không dùng người, dùng người thì không nghĩ người.”

“Thúi lắm.”

Long Hiên ha ha cười rộ lên, “K, chúng ta dường như thường xuyên thảo luận vấn đề này nhỉ.”

“Người không cần cố mua chuộc lòng ta.” Khải Nhĩ bĩu môi, “Bất quá Quân gia sao, người tính thế nào?”

Long Hiên nhìn y hồi lâu, mới nhẹ giọng nói, “Vị trí của Quân Liễm ở Quân gia không cao?”

“Không phải không cao, là một chút cũng không có.” Khải Nhĩ cười lạnh.

“Vì sao? Gia đình bình thường không phải trọng nam khinh nữ sao? Quân Nhan dù thế nào cũng là nữ, tương lai còn lập gia đình.” Long Hiên đối với chuyện này rất khó hiểu.

“Quân Liễm vài lần bệnh tình nguy kịch, thân thể cực kỳ gầy yếu, Quân Nhan lại cực kỳ nổi tiếng, hơn nữa đã tâm bình bực, đem tài sản Quân gia ngày càng mở rộng, dưới tình huống này, người tuyển ai làm người thừa kế?”

Long Hiên không nói. Hắn nhìn Quân Liễm ở xa xa, Quân Liễm ánh mắt 90% thời gian đều dừng trên người Sở Ly, thâm tình, áp lực, thống khổ, còn có mãnh liệt vui sướng. Bởi vì thân thể không tốt, cho nên từ bỏ theo đuổi, nhưng sao có thể cam lòng?

“K, giúp ta bồi dưỡng Quân Liễm kế thừa tài sản Quân gia, thế nào?” Long Hiên ghé tai Khải Nhĩ, thấp giọng hỏi.

Khải Nhĩ nhướng mày nhìn hắn, “Nếu muốn thôn tóm Quân gia, cưới Quân Nhan không phải càng danh chính ngôn thuận sao? Hơn nữa vừa nhanh vừa hiệu quả.”

“Người sẽ muốn lấy một nữ nhân thâm độc như vậy sao?”

“Kỳ Hiên, ta cảm thấy người đối với nữ nhân thành kiến quá lớn.”

“Ác? Vậy người cho rằng Quân Nhan là hiền thê lương mẫu người người ao ước?”

“Cô ta là người hiệp trợ sự nghiệp cho người.”

“Ta không vô năng đến độ cần một nữ nhân giúp ta làm giàu.”

“Ở xã hội thượng lưu, cưới hỏi là phương thức thường thấy nhất để khuếch trương sự nghiệp.”

Long Hiên dè bủ. Cưới hỏi, kiếp trước hẳn còn thiếu sao? Trong hậu cung có bao nhiêu nữ nhân tiến cung vì đủ loại quyền lợi? Loại nữ nhân đó, hẳn sớm thấy phiền chán, có cơ hội trùng sinh, hẳn đâu ngu mà giẫm lên vết xe đổ.

“Giúp ta bồi dưỡng Quân Liễm, K.” Hần thản nhiên nói.

Khải Nhĩ tự hỏi một hồi, gật đầu, “Ta vốn cũng muốn bồi dưỡng hẳn, không nghĩ tới người cũng lựa chọn như vậy.”

“Đây là ý tưởng lớn gặp nhau a.” Long Hiên tiếp tục trăng tráo. Khải Nhĩ giễu một tiếng, đáy mắt có ý cười thản nhiên lại chân thật.

Tiếng âm nhạc lên, giữa đại sảnh thành sân nhảy, các đôi nam nữ cùng nhau nhẹ nhàng nhảy múa. Quân Nhan tới cạnh Long Hiên, “Kỳ tiên sinh, khiêu vũ chứ?”

Ai cũng hiểu, đêm nay là biến thành đại hội tương thân. Khiêu vũ cùng Quân Nhan, điều này rất có ý nghĩa, huống chi là cô chủ động mời. Khải Nhĩ huých Long Hiên.

Long Hiên cười xấu hổ, “Thực xin lỗi, ta không biết khiêu vũ.”

Đây cũng không phải là từ chối khéo, hẳn thật sự không biết kiểu nhảy hiện đại. Sắc mặt Quân Nhan nhất thời trở nên cực kỳ khó coi. Kỳ Hiên phong lưu phóng khoáng nổi tiếng trong giới thượng lưu, người nào không biết vũ kỹ hẳn cực kỳ xuất chúng?

“Quân tiểu thư, nếu không chê, có thể cùng ta nhảy một điệu?” Có người đứng lúc xuất giải vây cho Quân Nhan. Quân Nhan liếc nhìn người ấy, nam nhân anh tuấn, tuy rằng tuổi hơi lớn, nhưng vẫn có sức quyến rũ vô cùng, cô cao ngạo gật đầu, đem bàn tay bạch ngọc thông thường đặt vào tay gã.

Mà người nam nhân này ánh mắt như đao nhìn thẳng vào Long Hiên, “Kỳ Hiên, ngươi còn muốn đợi đứa trẻ sinh ra, mới cưới Tô Thư? Vẫn là tính toán hưởng hết tề nhân chi phúc (?)?”

“Đứa trẻ?” Quân Nhan sắc mặt đại biến, quay lại nhìn Long Hiên ánh mắt nhất thời so với vừa rồi lạnh đi mấy phần, còn có tức giận mãnh liệt.

A, ngây thơ là đại bất lợi a. Long Hiên nhún nhún vai, cười khổ, “Tô Hành, ngài tuổi cũng đã cao, cũng sắp làm ông ngoại, sẽ không định cầu hôn Quân tiểu thư chứ?”

Sắc mặt Quân Nhan càng thêm khó coi, ánh mắt từ trên người Long Hiên chuyển qua Tô Hành, giận dữ hất tay Tô Hành ra, dậm chân rời đi. Long Hiên hướng Tô Hành cười giả dối, chớp chớp mi, bộ dạng mười phần lưu manh.

Tô Hành cảm tức hần, “Vốn ta còn không tin, không ngờ người thật sự đến đây, người rút cuộc định thế nào với Tô Thư?”

Long Hiên uể oải nâng tay trái lên, cho gã xem chiếc nhẫn trên ngón áp út, “Nhạc phụ đại nhân, ta cùng con gái yêu của ngài đã đăng ký kết hôn. Ta nói rồi, sẽ không để con ta làm con ròi.”

Tô Hành ngạc nhiên.

Khải Nhĩ đồng dạng kinh ngạc, “Người thật sự kết hôn?”

Long Hiên hừ một tiếng.

“Sở Ly cùng Trịnh Ân đều không để ý sao?” Khải Nhĩ vẫn đang cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Cùng ta chiến tranh lạnh một tuần, sao lại không để ý?” Long Hiên nhìn Tô Hành chậm rãi nói, “Nhưng, vì để nhạc phụ đại nhân của ta vừa lòng, ta cái gì cũng bắt chấp.”

31. Chương 31: Si Mê

Long Hiên như mê mẩn đang cùng đủ loại mỹ nam cười cười nói nói. Quân Xuân Thân đứng đằng xa nhúu nhúu mày nhìn hần, cảm thấy việc hợp tác cùng Kỳ thị có thể thất bại.

Trong giới thượng lưu luôn lưu truyền Kỳ Hiên hảo nam sắc, nhưng trăm nghe không bằng một thấy, Quân Xuân Thân là người thế hệ trước khó mà chấp nhận việc này. Tuy rằng còn có mấy chỗ khác đáng giá, nhưng mấy ông chủ đó đều là lão hồ ly tinh, thực khó đối phó, mà Kỳ Hiên tuy rằng là trẻ tuổi tinh anh, Quân Xuân Thân lại cảm thấy hần dễ lợi dụng hơn, nhưng bây giờ...

Chẳng lẽ dùng thằng con ốm yếu kia? Kỳ Hiên vẫn đứng cạnh Quân Liễm, ánh mắt thỉnh thoảng dừng trên người cậu ta...

“Quân tiên sinh.”

Quân Xuân Thân đột nhiên bừng tỉnh, đợi thấy rõ là Trịnh Ân thì nụ cười vội vàng xuất hiện trên khuôn mặt đầy nếp nhăn, “Trịnh hiền chất.”

Dù không có thân phận giám đốc tài chính ở Kỳ thị (*), Quân Xuân Thân cũng tuyệt đối coi trọng Trịnh Ân, thân phận cha, mẹ y, gia tộc y, khiến người khác đến giờ vẫn muốn kết giao. Không nói tới thương nghiệp thì con đường làm quan, Trịnh Ân Trịnh đại công tử đối với bọn họ mà nói, vẫn là lợi thế tuyệt hảo.

Một kẻ bạch đạo tay cầm quyền lại thương người, tuyệt đối có giá trị hơn so với lão đại hắc đạo. Dù sao trừ phi vạn bất đắc dĩ, ai cũng không muốn lấy dính huyết tinh cùng bạo ngược, có thể hảo hảo phát tài, ai lại mong bí quá hoá liều? Dù sao sau một con đường, đối với đa số người mà nói, cho dù có mạng kiếm tiền, cũng không còn mạng hưởng phúc.

Cho nên nói, có Trịnh Ân trợ giúp Kỳ Hiên, tuy rằng làm ăn phong sinh thủy khởi, nhưng trong mắt thương giới, đó cũng là lý thường, hắn không thành công mới kỳ quái. Cái đó không chứng minh bản thân Kỳ Hiên tài giỏi, có Trịnh Ân này trợ lực lớn nhất, hắn có thể được Kỳ gia lão xem trọng, mới đạt được quyền thừa kế, đây là đánh giá của khá nhiều người đối với Kỳ Hiên.

Việc đối phó với mẹ kế, thủ đoạn của hắn được cho là cay độc, nhưng sau đó lại không có thêm động tĩnh gì, rất nhanh mai danh ẩn tích. Hắn luôn ru rú xó bếp, rất ít tham dự hội họp, công việc làm ăn đều do Nhiếp Viễn ra mặt, ngoại giao do Trịnh Ân nắm toàn quyền, việc nội vụ lại có Sở Ly phụ trách, Kỳ Hiên thấy thế nào cũng là kẻ ăn không ngồi rồi.

Hắn có một ưu điểm duy nhất, đại khái chính là tụ tập một đám mỹ nam tử vì hắn cống hiến sức lực, mà điểm này, rất nhiều người chỉ trích. Nghe nói, kỳ thị tổng bộ mỹ nam lữ thừa là các gia xí nghiệp cao nhất, nhắm trúng rất nhiều năm khinh cô gái muốn đi ăn máng khác đến nhà hắn đi. Cho nên nói, mọi người nói đến Kỳ Hiên kỳ đại thiếu gia thì luôn bĩu môi, hoặc là ý vị thâm trường thuyết thượng một câu “Hắn a, nghe nói là một thằng gay...” Đường như chỉ cần là gay, người khác lại nghĩ tới, loại nam nhân thực xấu xa thực dơ thực dâm loạn, cũng dễ dàng liên tưởng đến loại bệnh nào đó, cho dù có chút tài hoa, cũng sẽ mang tiếng ảo lả, tuyệt đối không cho là tài trí mưu lược kiệt xuất.

Quân Xuân Thân kỳ thật cũng có chút ý nghĩ như vậy, nếu như có thể mượn lần hợp tác này cùng Trịnh Ân đặt quan hệ, lại dễ dàng bắt được nhược điểm của Kỳ Hiên, vậy thì thật là vẹn toàn đôi bên.

“Chúng ta tìm một chỗ an tĩnh nói chuyện?” Trịnh Ân mỉm cười nói.

“Hảo, hảo.” Quân Xuân Thân liên tục đáp ứng, tận lực tránh đi ánh mắt mọi người, dẫn Trịnh Ân lên lầu hai, vào thư phòng.

Khác hẳn đại sảnh bên dưới ồn ào xôn xao, phương tiện cách âm tốt khiến phòng đặc biệt yên ắng.

Trịnh Ân cười híp mắt đánh giá một phen, tùy ý ngồi xuống ghế, “Quân tiên sinh, ta không ngờ Quân Liễm lại là công tử nhà ngài, hồi trước khi còn đi học, thường xuyên nghe đến vị tài tử thân bí này, vì hắn, ta còn bị cha ta đánh một trận đấy.”

“Ác? Sao lại thế? Tiểu tử Quân Liễm kia đắc tội hiền chất? Ta phải ra giáo huấn hắn!”

“Ha ha, làm gì có, là ta hồi ấy học không ra gì, cả ngày cà lơ phất phơ, lão già nhà ta chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thầy chủ nhiệm luôn lấy mấy vị tài tử ấy ra so sánh với ta, đặc biệt nhắc tới Quân Liễm thân thể suy yếu vẫn cố gắng vươn lên, dù ốm bệnh nhưng thành tích ở trường vẫn là tuyệt hảo, so với ta một thân khỏe mạnh lại chỉ lo ăn chơi sa đọa quả là một trời một vực, lão già nhà ta nghe thầy chủ nhiệm nói vậy rất giận dữ, dùng dây lưng quất ta một trận.”

“Ai ai, hiền chất thức sự quá khiêm tốn, tên khuyển tử không nên thân nhà ta sao có thể so với hiền chất? Hiền chất nổi tiếng như thế, Trịnh tướng quân còn yêu cầu nghiêm khắc như vậy, thật sự khiến người cha tâm thường này thấy xấu hổ.” Quân Xuân Thân nói cực kỳ chân thành, “Nhưng mà hiền chất, không phải ta vượt quyền nói người, tướng quân là đối với người kỳ vọng cao thì yêu cầu cao, yêu người vô cùng mới như thế, ngàn vạn lần đừng trách hấn, lớn tuổi như ta, cực kỳ kỳ vọng con cái thường xuyên ngồi trò chuyện, người nên thường về nhà hỏi thăm ông ấy mới đúng. Cùng làm cha, ta rất hiểu ông ấy.”

Hôm nay chẳng qua là lần đầu tiên gặp mặt, hai người lại như hai người bạn lâu năm, thân thiết với người quen sơ.

Trịnh Ân một bộ dạng thụ giáo, “Bác trai nói rất đúng, ta nhất định nghe theo. Mà phải nói, cha ta cũng rất thích Quân Liễm, cho là hấn thân yếu chí kiên, nếu không phải thân thể hấn thật sự chịu không nổi, còn muốn mời hấn nhập ngũ huấn luyện bồi dưỡng ấy chứ, Quân Liễm thật sự còn vượt trội hơn cả quân nhân lâu năm ấy chứ.”

“Thật sao? Tướng quân thật sự coi trọng Quân Liễm?” Quân Xuân Thân thật ngoài ý muốn, đồng thời lại có điểm mừng thầm, đứa con lão luôn coi là phế vật, thực sự tốt như vậy?

Từ nhỏ thân thể Quân Liễm đã yếu ớt, mới sinh ra đã bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, tỷ tỷ đã biết chạy mà cậu ta còn chưa biết đi, ông nội nói cậu ta là “đồng tử” (tiên đồng ngọc nữ ấy), lớn lên cũng sẽ bị trời gọi về. Trong một năm thì đến hơn nửa năm nằm trên giường dưỡng bệnh, trời mới nổi gió hay nóng một chút đã không chịu nổi. Quân gia lão thái rất cưng chiều cháu trai, tự mình nuôi nấng, chỉ có Quân Nhan là ở bên cha mẹ, cho nên Quân Liễm cùng cha mẹ và tỷ tỷ cũng không thân cận, chỉ thân ái nãi nãi, nếu như không có nãi nãi, cậu ta chỉ sợ cũng đã sớm thấy diêm vương, đúng với danh “đồng tử”.

“Lần sau ta về nhà, đưa Quân Liễm đi cùng được chứ, thấy hấn, cha ta nhất định sẽ rất vui.” Trịnh Ân thuận miệng nói.

“A, đương nhiên, đây thực là vinh hạnh của hấn.” Quân Xuân Thân hưng phấn trong ngực nhảy loạn, ngoài mặt lại làm bộ trấn định tự nhiên.

“Ta cũng không có ý gì, chủ yếu là hôm nay bất ngờ thấy Quân Liễm, không khỏi nhớ tới lời cha từng nói, ha ha.” Trịnh Ân đứng lên, “Đến nỗi chuyện hợp tác giữa Kỳ thị cùng quý công ty, cá nhân ta đề nghị, không bằng để Quân Liễm làm người đại diện cho công ty?”

“Đó là đương nhiên! Đó là đương nhiên!” Quân Xuân Thân vội vàng đáp ứng, nếu Quân Liễm thực lọt vào mắt tướng quân, Quân gia muốn không phát đạt cũng khó khăn.

Trịnh Ân cười cười, “Gã Kỳ Hiên này ngài cũng biết, có chút... Ha ha, hẳn rất hứng thú với nam người mẫu của quý công ty.”

Quân Xuân Thân làm ra một bộ dạng tươi cười.”Cho nên, lần này Kỳ thị có thể phát triển công ty mới cần đến 50% cổ phần, thậm chí đổi lấy 20% cổ phần nghiệp báo chí cho quý công ty, đương nhiên để hẳn chọn vài mỹ nam tự mình quản lý... Ha ha...”

Quân Xuân Thân nhíu mày, lão không nghĩ Kỳ Hiên cảm thấy hứng thú với nghiệp báo chí, có điều mắt hẳn quả không tồi, hay là nam người mẫu có sức hút không nhỏ đi.

Mang 50% cùng 20% so sánh qua một chút, Quân Xuân Thân còn chiếm lời không nhỏ, lão cười nói, “Nghiệp báo chí là bổn mạng Quân gia, ta muốn cùng các cổ đông khác bàn bạc một chút, sẽ mau chóng cho hiện chất câu trả lời thuyết phục.”

Trịnh Ân gật gật đầu, “Vậy ta đây cáo từ.”

Quân Xuân Thân cũng biết lần đầu tiên gặp mặt không nên bám chặt, tuy còn muốn cùng Trịnh Ân tăng chút giao tình, nhưng vẫn đành phải một vừa hai phải. Bị mẹ mắng một trận, hôm nay lão mới cố nhịn cho phép Quân Liễm tham dự bữa tiệc, không nghĩ tới lại có tác dụng lớn như thế, Quân Xuân Thân lần đầu tiên cảm thấy đứa con phế vật này có giá trị lợi dụng.

Đến khi tiệc tàn, Quân Liễm lưu luyến không rời cùng Sở Ly cáo biệt. Long Hiên đứng cạnh Sở Ly, nhìn Quân Liễm, ánh mắt có chút thâm trầm, “Quân Liễm, đứng ở phương diện là bạn học cũ, ta đang lo lắng việc hợp tác với Quân gia, nhưng người cũng biết, ta không thích nữ nhân, cho nên nếu người làm người phụ trách công ty mới, ta sẽ phái Sở Ly toàn quyền phụ trách thủ tục hợp tác. Chúng ta đều là bạn học, ở góc độ nào cũng dễ nói chuyện hơn.”

Quân Liễm ánh mắt sáng ngời, cuối cùng đem tầm mắt chuyển sang Long Hiên, “Thật sự?”

“Mấy năm nay người dưỡng bệnh là chính không hỏi thể sự, thật muốn làm kẻ vô tri cả đời? Sở Ly thường xuyên tiếc hận cho người, hiện tại thân thể người khá hơn một chút, không ngại đi làm chút chuyện, có khi vì đi làm, thân thể ngược lại sẽ khỏe ra.”

Quân Liễm gật đầu, “Bà nội ta cũng thường xuyên nói vậy, bà thường trách ta không có chí lớn không có khát vọng.”

Kỳ thật lão thái thái phi thường phản cảm Quân Nhan ngang ngược càn rỡ, Quân Nhan tài hoa thì có, nhưng khí độ không đủ, hơn nữa tự phụ mỹ mạo cùng trí tuệ song toàn, cảm giác mình rất có tư chất trở thành một nữ hoàng, đối với bà nội cảm thấy không vừa mắt, cho rằng bà chỉ là lão thái thái quê mùa. Cô lại quên mất, cha cô, kẻ có tài buôn bán cũng do một tay Quân lão thái thái nuôi nấng mà ra.

Long Hiên âm thầm cười, vỗ vỗ vai cậu ta, “Chúng ta đi, người cứ cẩn thận ngấm lại đi, có gì thì liên lạc với Sở Ly.”

Quân Liễm ánh mắt phức tạp gật đầu. Tình cảm cậu ta đối với Sở Ly, người mù cũng nhìn ra, nhưng Long Hiên lại không chút nào so đo, ngược lại đồng ý cho Sở Ly hiệp trợ cậu ta, Quân Liễm đối với khí độ của hắn có chút cảm khái. Quân Liễm, là một thiên tài nghiên cứu học vấn, nhưng đối với thương trường, cậu ta khờ dại giống như trẻ con.

Đoàn người sôi nổi cùng chủ nhân cáo từ, Long Hiên lại không lên xe mình, ngược lại vui cười chen lên cái BMW đen bóng của Tô Hành.

“Có muốn qua thăm Tô Thư một chút?” Long Hiên ngồi ở ghế sau, lơ đãng hỏi.

Tâm Tô Hành khẽ động, nhưng nhìn đồng hồ, “Quên đi, con bé chắc đã ngủ.”

Long Hiên ừ một tiếng, lại trầm mặc. Tô Hành cũng trầm mặc nửa đường, chạy đến ngã tư đường thì mới không kiên nhẫn hỏi, “Người muốn đi đâu?”

“Nhà ngài.”

Tô Hành cảm tức liếc hắn một cái, “Người làm gì cũng phải có chừng mực, đừng có cả ngày ăn nói lung tung.”

Long Hiên cười cười, nhưng thần tình hậm hực.

“Có chuyện gì sao?” Tô Hành buồn bực hỏi.

“Ngài có biết, vì Kỳ Dương, ta đã dựng lên công ty giải trí này, nhưng kinh doanh được không tốt, hiện tại bên Quân gia là một cơ hội, ta muốn cùng bọn hắn hợp tác, nhưng không ngờ tốn nhiều tiền như vậy, cũng không biết làm sao, bên ngân hàng liên tiếp gặp rắc rối, lão già Cố Kính Đình kia không biết có tâm địa gì.”

Trong mắt Tô Hành tinh quang chợt lóe, lập tức như không có việc gì hỏi, “Vì đệ đệ, người thật sự làm vậy?”

Long Hiên híp mắt cười, ánh mắt dừng trên môi Tô Hành, thật lâu sau, mới nhẹ nói, “Chỉ cần ta thích, dù vì hắn khuynh quốc khuynh thành đều không sao cả.”

Tô Hành nhất thời kinh hãi, thuận miệng mắng, “Hoang đường.”

Thân thể Long Hiên chậm rãi tới gần gã, “Hành, kỳ thật ta vẫn luôn nghĩ tới người...”

Tô Hành tránh đi ánh mắt của hắn, tim thể nào nhảy loạn, gã cảm thấy yết hầu khô rát, ánh mắt tên Long Hiên này thức sự quá nóng bỏng, áp lực rồi lại dục vọng mãnh liệt quả thực làm cho người ta trốn cũng

không có chỗ trốn.

Qua đèn đỏ, xe lại chậm rãi khởi động.”Ta biết, người sẽ không đáp ứng ta.” Long Hiên thở dài một tiếng, “Quên đi, đưa ta đến chỗ Kỳ Dương, ta cũng đã lâu không gặp hần.”

Tô Hành hừ một tiếng, “Người thật đa tình, sớm muộn gì cũng sẽ chơi ra hỏa.”

Long Hiên hai tay đan chéo đặt sau ót, lưỡi nhác tựa lưng vào ghế ngồi, “Thì sao, một đời người, cùng lắm chỉ thức hiện được một ước nguyện.”

“Vậy người hiện tại định làm thế nào?”

“Ta muốn mượn người ít tiền.”

“Ta làm gì có thừa tiền như vậy?” Tô Hành vốn là ngạc nhiên, sau đó lập tức từ chối, “Tiền công ty không phải một mình ta định đoạt.”

“Không phải mượn không. Ta giờ chỉ là tài chính quay vòng không lối thoát, cần chút tiền mặt thôi. Chỉ cần người chịu giúp ta, ta sẽ cho Tô Thư 10% cổ phần trong Kỳ thị.”

Tô Hành đột nhiên quay đầu nhìn hần, “Thật?”

Long Hiên gật đầu. Tô Hành không thêm nhắc lại, duy trì trầm mặc đưa Long Hiên đến chỗ Kỳ Dương. Trước khi xuống xe, Long Hiên đưa cho gã một phong thư, Tô Hành vâng vâng đồ vật bên trong, lấy ra xem, là ảnh chụp gã cùng con trai ngày đó bị Long Hiên thiết kế hãm hại.

“Người muốn uy hiếp ta?” Tô Hành ánh mắt phát lạnh.

“Không phải, đây là toàn bộ tư liệu và ảnh chụp, không có bản nào khác, người hủy hết đi.”

Tô Hành hồ nghi đánh giá hần. Long Hiên cười khở một tiếng, “Lần đó là ta xúc động lỗ mãng, ta chỉ là đáp ứng Tô Thư... Quên đi, dù sao ta là hỗn đản, sau này ta sẽ không làm loại chuyện bỉ ổi này.”

“Vì cái gì?” Tô Hành trầm giọng hỏi. Gã không tin Long Hiên sẽ thật sự cải tà quy chính, sẽ hào phóng hay hảo tâm như vậy.

Ánh mắt Long Hiên nhìn gã, khuôn mặt chậm rãi sát lại, nghe được cả hơi thở, ngay cả nhiệt độ cũng đều cảm giác được. Môi của hần, cơ hồ muốn áp vào môi Tô Hành. Nhưng lại ngay khoảnh khắc Tô Hành sắp ngạt thở, Long Hiên lại lui về phía sau, hần chỉ là vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng đặt lên môi gã.

“Tô Hành, người thật không biết sao?” Thanh âm của Long Hiên khàn khàn, như mang theo luồng điện khiến người khác tê dại, hần nhẹ nhàng tới gần, ghé vào tai Tô Hành nói nhỏ, “Nhạc phụ, ta sắp khiến ngài si mê.”

32. Chương 32: Âm Mưu

BMW lướt nhanh trong đêm tối. Hai tay Tô Hành nắm vô-lăng chặt đến nổi gân, trong lồng ngực có một ngọn lửa vô danh thiêu đốt, gã chỉ có thể đem khớp hàm cắn chặt, thật lâu mới phun ra một ngụm ác khí, mới thả lỏng thần kinh được một chút.

Kỳ Hiên so với tướng tượng của gã còn hạ lưu vô sỉ hơn, quyến rũ nam nhân đến già không bỏ nhỏ không tha, không chừng phạm vi ‘săn bắn’ của hắn đã đạt tới từ tám đến tám mươi rồi. Nghĩ như vậy, Tô Hành liền cả người ác hàn. Gã vô cùng khinh bỉ đồng tính luyến ái, nhất là loại không trung tiết kia. Trong mắt gã, nam nhân chơi nữ nhân là phong lưu, chơi nam nhân chính là yêu nghiệt biến thái. Lại không ngờ một lão già như gã lại có thể trở thành con mồi của tên yêu nghiệt biến thái Kỳ Hiên.

Tô Hành cười lạnh, sau khi lái xe vào gara, bấm một số điện thoại, “Cố Kính Đình, cơ hội đã tới.”

“Ác?” Bên kia quả thực là bình tĩnh ít lời.

“Tài chính Kỳ thị đang quay vòng, tên đàn kia cư nhiên còn nôn nóng muốn đầu tư bên Quân gia, hôm nay còn muốn vay tiền ta.”

“Ác?” Bên kia rốt cục có điểm phản ứng, “Mượn bao nhiêu?”

“Nhiều, rất nhiều.”

“Người định làm thế nào?” Lão hồ ly Cố Kính Đình trước sau chỉ hỏi, không chịu chủ động hiến kế.

“Đưa tiền người đang giữ cho ta, ta chuyển cho hắn mượn.” Tô Hành cười đến âm hiểm.

“Dùng tiền của hắn cho chính hắn mượn, lại phải trả nợ cho người? Lão Tô, người quá âm.” Cố Kính Đình thật trừu khấu hơi lạnh, “Có điều, người có nghĩ tới ta không? Ta có thể làm chậm tốc độ lưu thông tài chính của Kỳ thị, nhưng tuyệt đối không thể biển thủ một số lớn công quỹ.”

Nếu không sau này lão đừng nghĩ đến việc lẫn lộn thương trường, còn tám chín phần mười là phải ngồi tù. Kỳ Hiên không đáng sợ, Trịnh Ân dưới tay hắn mới thật đáng sợ.

“Người lo cái gì, ta sao có thể hại người.” Tô Hành thản nhiên cười, “Giờ người đem tiền cho ta, ta cho hắn

mượn, qua ba ngày năm ngày ta lấy tiền của ta giúp người đắp vào chỗ trống, ta chỉ muốn nhân lúc này, chậm rãi bòn rút tiền của hắn, tặng thêm hắn vài khoản nợ mà thôi.”

Cố Kính Đình trầm mặc thật lâu, “Lão Tô, đây không phải là việc nhỏ, để ta suy nghĩ đã.”

“Tôi trả lời ta, OK?”

“Hào”

“Lão Cố, đừng lo lắng như vậy, ta không phải loại có mối nối cũ, sau khi thành công, ta sẽ cho người số cổ phần xứng đáng.” Tô Hành nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu.

Không có mặt không dụ được gấu, không có trẻ con sao tìm được lang, đạo lý này, Tô Hành vẫn hiểu.

“Ha ha, ta biết lão Tô không phải loại người như vậy, nếu không sao chịu cùng người hợp tác?” Thanh âm của Cố Kính Đình quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều, “Yên tâm, ta sẽ tìm được cách, bảo đảm chắc như đinh đóng cột.”

Tô Hành tắt máy, tươi cười biến hoá kỳ dị.

Long Hiên dùng chìa khóa mở cửa nhà Kỳ Dương, đi vào, đổi đôi dép đi trong nhà, cất tiếng gọi, “Kỳ Dương?”

Không trả lời, cẩn thận nghe, lại nghe thấy tiếng ào ào truyền tới từ phòng tắm. Nhớ tới lần đầu cùng Kỳ Dương cũng là trong phòng tắm, Long Hiên nóng lên, cởi quần áo lặng lẽ bước vào.

Kỳ Dương quay đầu lại liếc hắn một cái, trong phòng tắm tràn ngập hơi nước, không thấy rõ biểu tình trên mặt, chỉ nghe cười lạnh nói, “Hoàng Ama sao lại bước chân vào lãnh cung thế này?”

Bởi vì Long Hiên diễn vai hoàng đế bệ hạ, trở thành phụ hoàng của Kỳ Dương, cho nên Kỳ Dương thường hay nói giỡn, ngày thường cũng xưng hô như trong phim, tưởng tượng đây là phụ tử loạn luân, thực tế là huynh đệ cầm kỳ, cũng là một loại kích thích. Dù sao từ khi dây dưa với Long Hiên, Kỳ Dương ngày thơ cũng càng ngày càng tà ác.

“Nơi này là kim ốc tàng kiều của trẫm, từ bao giờ biến thành lãnh cung.” Long Hiên ha ha cười mỉa, gần đây có hơi bận rộn, gần một tháng không tới đây, hắn từ phía sau ôm lấy thân thể thon dài của Kỳ Dương, một bàn tay mạnh mẽ vuốt ve nụ hoa mẩn cảm, một bàn tay thì ‘đi thẳng vào vấn đề’. Kỳ Dương hừ nhẹ một tiếng, từ từ nhắm hai mắt giữa đầu đón nhận nụ hôn của hắn, hai người vô mồm giao xoa, phát ra thanh âm thì thầm.

“Dương Dương, ta rất nhớ người.” Long Hiên cúi xuống cắn vào cần cổ của cậu, hai tay càng không ngừng

xoa nắn cơ thể cậu, lại càng nắn bóp mạnh hai cánh hông, đem dục vọng trường cẳng của mình kẻ sát, thấp suyền nói, “Nơi này còn nhớ người hơn.”

Kỳ Dương trái lại giữ chặt thứ thô dài nóng bỏng dị thường kia, hơi thở gấp gáp, cậu dùng tay đùa bốn thứ đồ chơi vừa mềm vừa cứng kia, buồn bực nói, “Người thật sự có thời gian nhớ sao?”

Lời này nghe thế nào cũng giống khuê phòng oán phụ, Kỳ Dương nói rồi cũng tự giạt mình, nhin không được dùng ngón tay hung hăng cấu, véo hung khí kia.

Long Hiên đau đến a một tiếng, vật bé nhỏ giữa háng lại càng trắng kiện gấp đôi, Kỳ Dương hoảng sợ, vội vàng buông tay, “Nó cũng vô sỉ như người, càng ngược càng hưng phấn.”

Long Hiên dùng ngón tay vì cậu khuếch trương một phen, rốt cục nhin không được trực tiếp đâm vào, cúi đầu thở dốc một hơi, “Bảo bối, thả lỏng một chút, tiếp tục kẹp chặt ta không thể cho người khoái cảm.”

Kỳ Dương lại vô tình cố ý kẹp chặt một chút, Long Hiên gầm nhẹ một tiếng, vỗ một cái lên hông cậu, chế trụ eo nhỏ của cậu bắt đầu hung ác trườn sát. Kỳ Dương ngay từ đầu còn có thể nhin, dần dần mơ hồ, bàn tay nắm chặt dục vọng của mình, theo tiết tấu của Long Hiên mà xoa nắn, tay Long Hiên đặt lên tay cậu, “Ta tới.”

Cậu buông lỏng tay, hưởng thụ bàn tay thô ráp của nam nhân an ủi, cùng với cự long phía sau xâm phạm. Hai người đã lâu chưa hoan ái, đều kích động không thể kiềm chế, tiết ra sớm hơn so với ngày thường, Long Hiên thấy chưa đủ, đem cậu ôm vào phòng ngủ, bắt đầu áp trên giường một lần nữa.

Thân thể mỗi một mà hưng phấn, bị Long Hiên đụng đến nơi mẫn cảm, Kỳ Dương không tự giác lại thắt chặt nơi tư mật, yếu ớt rên rỉ. Long Hiên lúc này không hề vội vã, đem dương vật chậm rãi đâm vào nơi sâu nhất bên trong Kỳ Dương, một bên khẽ cắn nụ hoa sưng tấy của cậu.

Kỳ Dương bị hấn giầy vò nửa ngày khó nhin, hai chân vòng qua hông hấn, khát vọng cho hai người dung hợp càng sâu, “Ca, dùng sức... Hừ ân... A a... Nhanh chút nữa... Mau...”

“Kêu phụ thân.” Long Hiên bỗng nhiên nói.

“A... Người đi chết...”

“Ngoan, kêu một tiếng ta nghe.” Nhớ các hoàng tử của mình kiếp trước, bởi vì cha anh tuần mẫu thân xinh đẹp, mỗi người đều môi hồng răng trắng thanh tú phi thường... Thân thể Long Hiên càng phát nhiệt, giống như dầu sôi quay cuồng.

“Cầm thú... Người lại đồn mạt như vậy... Ân... Mạnh một chút... A a... Sẽ không thật sự muốn làm với con mình đi... Con của người hình hài còn chưa có đâu... Ừ... Hảo lớn... Mau...”

Long Hiên gầm nhẹ một tiếng, thẳng lưng trườn sát mạnh mẽ, nhiều lần xâm nhập. Khoái cảm mãnh liệt, Kỳ Dương cũng bất chấp giụa cột trào phúng hấn, xúc cảm quen thuộc khiến toàn thân cậu căng cứng, ngón chân co quắp lại, chất lỏng nóng rực bắn nhanh ra.

Long Hiên không như cậu, ôm cậu thay đổi tư thế, từ phía sau tiến vào, lại làm một trận dài, thẳng đến khi Kỳ Dương tiết lần thứ ba, hấn mới rít gào bắn vào trong cơ thể cậu, cự vật to lớn sát vào thật sâu, rung động hồi lâu mới chậm rãi mềm xuống.

Long Hiên điều chỉnh nội tức, vừa cẩn thận giúp Kỳ Dương mát xa phần eo, trong lòng lại nghĩ, mình thật sự càng ngày càng biến thái... Còn không biết khắc chế, chỉ sợ có ngày tẩu hỏa nhập ma.

“Dương Dương, về nhà với ta?” Long Hiên ôn nhu hỏi.

“Không.” Kỳ Dương lắc đầu, “Ở bên ngoài tự do tự tại, ta không thèm cùng các phi tử của người tranh đoạt tình nhân đâu.”

Long Hiên cười kháp kháp mông cậu, “Phim còn chưa quay xong, người đã tẩu hỏa nhập ma rồi sao?”

“Không sai biệt lắm.” Kỳ Dương có điểm ưu sầu, “Ta cảm thấy người quả thực trời sinh làm hoàng đế, căn bản không cần kỹ xảo diễn, làm ta diễn vai hoàng đế tương lai cảm thấy lực bất tòng tâm, cảm giác không thể so bì.”

“Người đừng quan trọng hóa.” Long Hiên âm thầm cười, “Hoàng tử cũng là người, cũng không phải kẻ luôn cao cao tại thượng, cũng sẽ sợ cha mình cùng thái phó, chán ghét hậu cung tâm cơ thủ đoạn, thích cùng bằng hữu đàm tiếu, nhưng muốn lôi kéo thần tử, cũng không nhất định phải làm ra tư thế chiêu hiền đãi sĩ, uy nghiêm, lãnh khốc, chẳng thềm ngó tới, có lẽ loại vương quyền sẽ khiến thứ dân kinh sợ, nhưng đối với khá nhiều người, uy nghiêm sắc bén so với ôn nhu sáng khoái càng đáng để nường tựa. Kỳ Dương cũng nghĩ vậy.”

“Đại sự không thể hồ đồ, việc nhỏ có thể tùy ý. Đối với giang sơn nghiệp lớn phải có năng lực cử trọng nhược khinh, mới có thể để cho thần tử cam tâm tình nguyện thần phục, mà đối với chuyện vặt vãnh ngày thì không ngại cử nhẹ như nâng, biểu hiện thân thiện thân hòa, biểu hiện ngu ngốc một chút, yếu một chút, cũng làm một vài người gỡ bỏ phòng bị.”

Kỳ Dương cười rộ lên, “Ca, người quả nhiên là tên đại gian thương.”

“Ngoan, tiếp tục kêu vài tiếng ca ca nghe.” Gian thương lại kích động lên.

Kỳ Dương xoay người không để ý tới hấn, hấn liền lặn qua cạp cạp.

“Ta cảm thấy Khải Nhĩ thực chán ghét ta.” Kỳ Dương rên rỉ nhấn nạy hấn lại xâm nhập, “Ánh mắt nhìn ta rất không bình thường, như hận không thể giết ta.”

“Có sao?” Long Hiên khó hiểu, K sao có thể cùng Kỳ Dương kết thù kết oán?

“Hừ, người chỉ lo cùng đám kia trêu đùa, làm sao chú ý tới ta?”

Long Hiên chỉ cười, cũng không biện giải, “Dương Dương, kết giao Quân gia, thật sự là vì người.”

Kỳ Dương nghĩ mãi mà không rõ, cũng không muốn nghĩ, rất nhanh lại trầm mê trong bể dục.

“Bảo bối, cuối tuần theo ta đi bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe?”

“Người làm sao vậy?” Kỳ Dương khẩn trương.

“Không có gì, phòng ngừa chu đáo không tốt sao?”

“Sợ chết quỷ...”

“Um, ta còn muốn lưu mạng cùng người tiêu dao khoái hoạt.”

“Ừ... Mạnh thêm một chút... A mau...”

Tiểu biệt thắng tâm hoan, đối với thể lực bền bỉ siêu việt hơn thường nhân Long Hiên mà nói, lại càng chú định còn dây dưa suốt cả đêm. Kỳ Dương hoảng hốt nghĩ tới tương lai của mình và người kia, nửa triền miên nửa bất đắc dĩ.

Là tình nhân, lại là ca ca, so với những người khác có phần huyết thống ràng buộc, như vậy đủ rồi, cho nên, không nên suy nghĩ thêm nữa.

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

27. Âm mưu

BMW lướt nhanh trong đêm tối. Hai tay Tô Hành nắm vô-lăng chặt đến nổi gân, trong lồng ngực có một ngọn lửa vô danh thiêu đốt, gã chỉ có thể đem khớp hàm cắn chặt, thật lâu mới phun ra một ngụm ác khí, mới thả lỏng thần kinh được một chút.

Kỳ Hiên so với tưởng tượng của gã còn hạ lưu vô sỉ hơn, quyến rũ nam nhân đến già không bỏ nhỏ không tha, không chừng phạm vi ‘săn bắn’ của hắn đã đạt tới từ tám đến tám mươi rồi. Nghĩ như vậy, Tô Hành liền cả người ác hàn. Gã vô cùng khinh bỉ đồng tính luyến ái, nhất là loại không trung tiết kia. Trong mắt gã, nam nhân chơi nữ nhân là phong lưu, chơi nam nhân chính là yêu nghiệt biến thái. Lại không ngờ một

lão già như gã lại có thể trở thành con mồi của tên yêu nghiệt biến thái Kỳ Hiên.

Tô Hành cười lạnh, sau khi lái xe vào gara, bấm một số điện thoại, “Cố Kính Đình, cơ hội đã tới.”

“Ác?” Bên kia quả thực là bình tĩnh ít lời.

“Tài chính Kỳ thị đang quay vòng, tên đàn kia cư nhiên còn nôn nóng muốn đầu tư bên Quân gia, hôm nay còn muốn vay tiền ta.”

“Ác?” Bên kia rốt cục có điểm phản ứng, “Mượn bao nhiêu?”

“Nhiều, rất nhiều.”

“Người định làm thế nào?” Lão hồ ly Cố Kính Đình trước sau chỉ hỏi, không chịu chủ động hiến kế.

“Đưa tiền người đang giữ cho ta, ta chuyển cho hần mượn.” Tô Hành cười đến âm hiểm.

“Dùng tiền của hần cho chính hần mượn, lại phải trả nợ cho người? Lão Tô, người quá âm.” Cố Kính Đình thật trều khẩu hơi lạnh, “Có điều, người có nghĩ tới ta không? Ta có thể làm chậm tốc độ lưu thông tài chính của Kỳ thị, nhưng tuyệt đối không thể biến thủ một số lớn công quỹ.”

Nếu không sau này lão đừng nghĩ đến việc lẫn lộn thương trường, còn tám chín phần mười là phải ngồi tù. Kỳ Hiên không đáng sợ, Trịnh Ân dưới tay hần mới thật đáng sợ.

“Người lo cái gì, ta sao có thể hại người.” Tô Hành thản nhiên cười, “Giờ người đem tiền cho ta, ta cho hần mượn, qua ba ngày năm ngày ta lấy tiền của ta giúp người đắp vào chỗ trống, ta chỉ muốn nhân lúc này, chậm rãi bòn rút tiền của hần, tặng thêm hần vài khoản nợ mà thôi.”

Cố Kính Đình trầm mặc thật lâu, “Lão Tô, đây không phải là việc nhỏ, để ta suy nghĩ đã.”

“Tối trả lời ta, OK?”

“Hảo”

“Lão Cố, đừng lo lắng như vậy, ta không phải loại có mối nói cũ, sau khi thành công, ta sẽ cho người số cổ phần xứng đáng.” Tô Hành nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu.

Không có mặt không dụ được gấu, không có trẻ con sao tìm được lang, đạo lý này, Tô Hành vẫn hiểu.

“Ha ha, ta biết lão Tô không phải loại người như vậy, nếu không sao chịu cùng người hợp tác?” Thanh âm của Cố Kính Đình quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều, “Yên tâm, ta sẽ tìm được cách, bảo đảm chắc như đinh đóng cột.”

Tô Hành tắt máy, tươi cười biến hoá kỳ dị.

Long Hiên dùng chìa khóa mở cửa nhà Kỳ Dương, đi vào, đổi đôi dép đi trong nhà, cất tiếng gọi, “Kỳ Dương?”

Không trả lời, cẩn thận nghe, lại nghe thấy tiếng ào ào truyền tới từ phòng tắm. Nhớ tới lần đầu cùng Kỳ Dương cũng là trong phòng tắm, Long Hiên nóng lên, cởi quần áo lặng lẽ bước vào.

Kỳ Dương quay đầu lại liếc hắt một cái, trong phòng tắm tràn ngập hơi nước, không thấy rõ biểu tình trên mặt, chỉ nghe cười lạnh nói, “Hoàng Ama sao lại bước chân vào lãnh cung thế này?”

Bởi vì Long Hiên diễn vai hoàng đế bệ hạ, trở thành phụ hoàng của Kỳ Dương, cho nên Kỳ Dương thường hay nói giỡn, ngày thường cũng xưng hô như trong phim, tưởng tượng đây là phụ tử loạn luân, thực tế là huynh đệ cầm kỳ, cũng là một loại kích thích. Dù sao từ khi dây dưa với Long Hiên, Kỳ Dương ngày thơ cũng càng ngày càng tà ác.

“Nơi này là kim ốc tàng kiều của trẫm, từ bao giờ biến thành lãnh cung.” Long Hiên ha ha cười mỉa, gần đây có hơi bận rộn, gần một tháng không tới đây, hắt từ phía sau ôm lấy thân thể thon dài của Kỳ Dương, một bàn tay mạnh mẽ vuốt ve nụ hoa mẫn cảm, một bàn tay thì ‘đi thẳng vào vấn đề’. Kỳ Dương hừ nhẹ một tiếng, từ từ nhắm hai mắt giữa đầu đón nhận nụ hôn của hắn, hai người vô mồm giao xoa, phát ra thanh âm thì thầm.

“Dương Dương, ta rất nhớ ngươi.” Long Hiên cúi xuống cắn vào cần cổ của cậu, hai tay càng không ngừng xoa nắn cơ thể cậu, lại càng nắn bóp mạnh hai cánh mông, đem dục vọng trưởng thành của mình kể sất, thấp suyền nói, “Nơi này còn nhớ ngươi hơn.”

Kỳ Dương trái lại giữ chặt thứ thô dài nóng bỏng dị thường kia, hơi thở gấp gáp, cậu dùng tay đùa bốn thứ đồ chơi vừa mềm vừa cứng kia, buồn bực nói, “Ngươi thật sự có thời gian nhớ sao?”

Lời này nghe thế nào cũng giống khuê phòng oán phụ, Kỳ Dương nói rồi cũng tự giạt mình, nhịn không được dùng ngón tay hung hăng cấu, véo hung khí kia.

Long Hiên đau đến a một tiếng, vật bé nhỏ giữa háng lại càng trắng kiện gấp đôi, Kỳ Dương hoảng sợ, vội vàng buông tay, “Nó cũng vô sỉ như ngươi, càng ngược càng hưng phấn.”

Long Hiên dùng ngón tay vì cậu khuếch trương một phen, rốt cục nhịn không được trực tiếp đâm vào, cúi đầu thở dốc một hơi, “Bảo bối, thả lỏng một chút, tiếp tục kẹp chặt ta không thể cho ngươi khoái cảm.”

Kỳ Dương lại vô tình cố ý kẹp chặt một chút, Long Hiên gầm nhẹ một tiếng, vỗ một cái lên mông cậu, chế trụ eo nhỏ của cậu bắt đầu hung ác trều sấp. Kỳ Dương ngay từ đầu còn có thể nhịn, dần dần mơ hồ, bàn tay nắm chặt dục vọng của mình, theo tiết tấu của Long Hiên mà xoa nắn, tay Long Hiên đặt lên tay cậu, “Ta tới.”

Cậu buông lỏng tay, hưởng thụ bàn tay thô ráp của nam nhân an ủi, cùng với cự long phía sau xâm phạm. Hai người đã lâu chưa hoan ái, đều kích động không thể kiềm chế, tiết ra sớm hơn so với ngày thường, Long Hiên thấy chưa đủ, đem cậu ôm vào phòng ngủ, bắt đầu áp trên giường một lần nữa.

Thân thể mỗi một mà hưng phấn, bị Long Hiên đụng đến nơi mẫn cảm, Kỳ Dương không tự giác lại thắt chặt nơi tư mật, yếu ớt rên rỉ. Long Hiên lúc này không hề vội vã, đem dương vật chậm rãi đâm vào nơi sâu nhất bên trong Kỳ Dương, một bên khẽ cắn nụ hoa sưng tấy của cậu.

Kỳ Dương bị hấn giày vò nửa ngày khó nhịn, hai chân vòng qua hông hấn, khát vọng cho hai người dung hợp càng sâu, “Ca, dùng sức... Hừ ừ... A a... Nhanh chút nữa... Mau...”

“Kêu phụ thân.” Long Hiên bỗng nhiên nói.

“A... Người đi chết...”

“Ngoan, kêu một tiếng ta nghe.” Nhớ các hoàng tử của mình kiếp trước, bởi vì cha anh tuần mẫu thân xinh đẹp, mỗi người đều môi hồng răng trắng thanh tú phi thường... Thân thể Long Hiên càng phát nhiệt, giống như dầu sôi quay cuồng.

“Cầm thú... Người lại đốn mặt như vậy... Ừ... Mạnh một chút... A a... Sẽ không thật sự muốn làm với con mình đi... Con của người hình hài còn chưa có đâu... Ừ... Hảo lớn... Mau...”

Long Hiên gầm nhẹ một tiếng, thẳng lưng trều sấp mạnh mẽ, nhiều lần xâm nhập. Khoái cảm mãnh liệt, Kỳ Dương cũng bắt chấp giẫy cựa trào phúng hấn, xúc cảm quen thuộc khiến toàn thân cậu căng cứng, ngón chân co quắp lại, chất lỏng nóng rực bắn nhanh ra.

Long Hiên không như cậu, ôm cậu thay đổi tư thế, từ phía sau tiến vào, lại làm một trận dài, thẳng đến khi Kỳ Dương tiết lần thứ ba, hấn mới rút gào bắn vào trong cơ thể cậu, cự vật to lớn sấp vào thật sâu, rung động hồi lâu mới chậm rãi mềm xuống.

Long Hiên điều chỉnh nội tức, vừa cẩn thận giúp Kỳ Dương mát xa phần eo, trong lòng lại nghĩ, mình thật sự càng ngày càng biến thái... Còn không biết khắc chế, chỉ sợ có ngày tẩu hỏa nhập ma.

“Dương Dương, về nhà với ta?” Long Hiên ôn nhu hỏi.

“Không.” Kỳ Dương lắc đầu, “Ở bên ngoài tự do tự tại, ta không thèm cùng các phi tử của người tranh đoạt tình nhân đâu.”

Long Hiên cười kháp kháp mông cụt, “Phim còn chưa quay xong, người đã tẩu hỏa nhập ma rồi sao?”

“Không sai biệt lắm.” Kỳ Dương có điểm ưu sầu, “Ta cảm thấy người quả thực trời sinh làm hoàng đế, căn bản không cần kỹ xảo diễn, làm ta diễn vai hoàng đế tương lai cảm thấy lực bất tòng tâm, cảm giác không thể so bì.”

“Người đừng quan trọng hóa.” Long Hiên ảm đạm cười, “Hoàng tử cũng là người, cũng không phải kẻ luôn cao cao tại thượng, cũng sẽ sợ cha mình cùng thái phó, chán ghét hậu cung tâm cơ thủ đoạn, thích cùng bằng hữu đàm tiếu, nhưng muốn lôi kéo thần tử, cũng không nhất định phải làm ra tư thế chiêu hiền đãi sĩ, uy nghiêm, lãnh khốc, chẳng thêm ngó tới, có lẽ loại vương quyền sẽ khiến thứ dân kinh sợ, nhưng đối với khá nhiều người, uy nghiêm sắc bén so với ôn nhu sáng khoái càng đáng để nung tủa. Kỳ Dương cũng nghĩ vậy.”

“Đại sự không thể hồ đồ, việc nhỏ có thể tùy ý. Đối với giang sơn nghiệp lớn phải có năng lực cử trọng nhược khinh, mới có thể để cho thần tử cam tâm tình nguyện thần phục, mà đối với chuyện vặt vãnh ngày thì không ngại cử nhẹ như nâng, biểu hiện thân thiện thân hòa, biểu hiện ngu ngốc một chút, yếu một chút, cũng làm một vài người gỡ bỏ phòng bị.”

Kỳ Dương cười rộ lên, “Ca, người quả nhiên là tên đại gian thương.”

“Ngoan, tiếp tục kêu vài tiếng ca ca nghe.” Gian thương lại kích động lên.

Kỳ Dương xoay người không để ý tới hắn, hắn liền lặn qua cọt cọt.

“Ta cảm thấy Khải Nhĩ thực chán ghét ta.” Kỳ Dương rên rỉ nhả nạt hắn lại xâm nhập, “Ánh mắt nhìn ta rất không bình thường, như hận không thể giết ta.”

“Có sao?” Long Hiên khó hiểu, K sao có thể cùng Kỳ Dương kết thù kết oán?

“Hừ, người chỉ lo cùng đám kia trêu đùa, làm sao chú ý tới ta?”

Long Hiên chỉ cười, cũng không biện giải, “Dương Dương, kết giao Quân gia, thật sự là vì người.”

Kỳ Dương nghĩ mãi mà không rõ, cũng không muốn nghĩ, rất nhanh lại trầm mê trong bể dục.

“Bảo bối, cuối tuần theo ta đi bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe?”

“Người làm sao vậy?” Kỳ Dương khẩn trương.

“Không có gì, phòng ngừa chu đáo không tốt sao?”

“Sợ chết quỷ...”

“Um, ta còn muốn lưu mạng cùng người tiêu dao khoái hoạt.”

“Ừ... Mạnh thêm một chút... A mau...”

Tiểu biệt thắng tân hoan, đối với thể lực bền bỉ siêu việt hơn thường nhân Long Hiên mà nói, lại càng chú định còn dậy đưa suốt cả đêm. Kỳ Dương hoảng hốt nghĩ tới tương lai của mình và người kia, nửa triền miên nửa bất đắc dĩ.

Là tình nhân, lại là ca ca, so với những người khác có phần huyết thống ràng buộc, như vậy đủ rồi, cho nên, không nên suy nghĩ thêm nữa.

33. Chương 33: Mang Thai

Long Hiên lần này lại nuốt lời. Thứ bảy hần không thể mang theo Kỳ Dương đến bệnh viện, ngược lại bị nhốt ở trong nhà, hơn nữa là vì kinh hỉ, nhất thời không biết nên xử lý thế nào mới tốt.

Nguyên nhân là hần nhận được một tin bom tấn — tiểu Phương Nam mang thai.

Tối thứ sáu, hần mò tới phòng Phương Nam, Phương Nam thân mình càng ngày càng mẫn cảm, tựa hồ so với hần còn nhiệt tình hơn, làm đến mệt lả mới ngủ, trời tờ mờ sáng, Phương Nam lại bắt đầu trêu chọc hần, phân thân vốn vẫn chôn trong thân thể nó lại bùng bùng lên, to lớn dũng mãnh phi thường.

Long Hiên tuy rằng thích say sưa ê trề như vậy, lại cảm giác cơ thể Phương Nam không khỏe, vốn định mau chóng chấm dứt, không ngờ tên đã lên dây vừa định bắn thì Phương Nam bỗng nhiên một trận khó chịu, đẩy hần ra lão đảo chạy vào toilet, một trận nôn khan.

Long Hiên nhìn tiểu đệ đệ bị vứt bỏ vào thời khắc mấu chốt, suy sụp thở dài. Tùy tay cầm áo ngủ khoác lên người, lại lấy áo ngủ bằng bông khác, khoác lên người Phương Nam, “Khó chịu ở đâu?”

Phương Nam lắc đầu, vừa muốn nói chuyện lại là một trận nôn khan, sắc mặt tái nhợt vàng như nến, mồ hôi từng giọt lăn xuống. Long Hiên vừa đau lòng vừa lo lắng, xoay người cầm điện thoại định gọi bác sĩ, bị Phương Nam chặn lại, “Không cần!”

Vì thế, Long Hiên đã biết tin Phương Nam mang thai. Phương Nam từ đầu cũng chỉ là đoán, ngày hôm qua trộm mua que thử mới xác định.

A... Ai ai... Ừ ừ... Ở trên giường, Long Hiên ngây người hồi lâu, bị Phương Nam nhéo vai cái, nước mắt dàn

dựa, hẳn mới ý thức được mức nghiêm trọng của sự việc.

Vốn vợ mang thai là việc đại hỷ, nhưng tình huống này khác hẳn so với Tô Thụ, mấu chốt ở chỗ thể chất đặc thù của Phương Nam. Dù Long Hiên chưa hiểu rõ thể giới hiện đại, cũng biết đưa Phương Nam đi tìm bác sĩ khoa sản bình thường là cực kỳ không ổn.

Xã hội hiện đại thời sự rất phát triển, đồng tính Thái Lan thể giới đều biết, người biến thái trong nước cũng đưa tin tùm lum, như Phương Nam là nam nhân, lại có bộ phận sinh sản là cực kỳ hiếm thấy, bị người khác phát hiện tuyệt đối sẽ bị coi là quái vật.

Long Hiên nắm tay Phương Nam, an ủi nó, “Đừng lo lắng. Ta cao hứng còn không kịp, chẳng lẽ người không vui sao? Đây là con của chúng ta a, con của chúng ta!”

Phương Nam buồn bực đánh hấn hai cái, “Cao hứng thế nào được? Sau này ta làm sao nhìn mặt người ta? Làm thế nào đi học? Ta không muốn đi bệnh viện, cứ cho mang thai bình thường, khi sinh phải làm sao? Cơ thể ta như vậy, cũng không biết tử cung dày thì có đầy đủ không, vạn nhất thai nhi dị dạng...”

Đây mới điều khiến Phương Nam sợ nhất. Hơn cả bản thân, nó càng lo lắng chính là đời sau. Hơn cả sảy thai, nó càng muốn có đứa con của mình và Long Hiên. Mặc dù có chút tham lam, nhưng từ khi nó ủy thân cho Long Hiên, liền đã có nửa “nữ tính”, mà phần tính cách này, lại là ưu việt duy nhất của nó đối với Trịnh Ân cùng Sở Ly.

Không phải ý định ganh đua so sánh, mà là nó tự biết mình không có tư cách cùng Trịnh Ân, Sở Ly tranh chấp, nếu nó không “đặc thù” như vậy, chỉ sợ Long Hiên sẽ không cần nó. Có đôi khi nó thật chán ghét cái “đặc thù” này, nó cũng chỉ muốn làm một nam nhân thuần túy hoặc nữ nhân thuần túy, sinh lý đặc thù khiến nó vô cùng tự ti, nhưng nội tâm kiêu ngạo lại khiến nó kiên cường tận lực chống đỡ, loại dày vò này Long Hiên đứng trên thiên hạ sao có thể hiểu.

Nghe nó nói, Long Hiên cũng tỉnh táo lại. Trước mắt phải tỉnh táo, hết thấy vấn đề khó khăn đều có thể giải quyết. Cho nên trước tiên hấn ôm Phương Nam vào bồn nước nóng, làm tâm tình nó dịu đi một chút, mới chậm rãi mặc quần áo tử tế, đem hai người sửa soạn ngay ngắn. Lại nói, đây là lần đầu tiên Long Hiên hầu hạ người khác mặc quần áo, nhờ xã hội “tự lực cánh sinh” này, hẳn cuối cùng không có đem áo may-ô trở thành áo lót.

Bữa sáng, Long Hiên đem chuyện Phương Nam nói một lần, dì Triệu sợ tới mức thiếu chút nữa ngất đi. Phương Nam trách hấn lỗ mãng. Long Hiên lại nói như vậy có thể bớt việc, miễn cho sau này dì Triệu không cam lòng, muốn đem Phương Nam đi. Đối với nữ nhân hành động theo cảm tính mà nói, dao sắc chặt đay rồi (dứt khoát) đôi khi so với lấy lý lẽ thuyết phục còn có hiệu quả hơn.

“Vậy sau này làm sao bây giờ?” Sở Ly cũng cực kỳ kinh ngạc, nhưng lúc sau cậu bắt đầu lo lắng cho Phương Nam, “Phương Nam nói rất đúng, sau khi mang sẽ có rất nhiều khó khăn, bác sĩ bình thường là tuyệt đối không được.”

Trịnh Ân đưa tay sờ sờ bụng Phương Nam, tựa hồ muốn cảm nhận một chút nhịp đập của tiểu baby,

Phương Nam cười khổ nói, “Hiện tại còn chưa có cảm giác gì.”

“Nam Nam, không bằng người cũng giúp ta sinh đứa con trai đi?” Trịnh Ân thực nghiêm túc nói, “Cha ta nhất định muốn ta duy trì hương hỏa, tìm nữ nhân còn không bằng tìm người đâu.”

Một bàn người dở khóc dở cười. Trịnh Ân này thật sự không giống người thường, Long Hiên hoài nghi đầu của y là đốm lửa tạo thành.

“Lo lắng cái gì a, ta về tìm lão già nhà ta hỗ trợ, tìm quân y không phải được rồi sao? Có quân hàm quân uy lão già nhà ta đè nặng, không có người dám hồ ngôn loạn ngữ, chẳng qua ta nói đứa nhỏ này là của ta.” Trịnh Ân nói sơ qua.

Quân y khác với bác sĩ bình thường, việc trong quân y viện chỉ cần cấp trên ra lệnh, tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài.

“Vậy cũng là một con đường.” Sở Ly châm chúc nửa ngày gật đầu cho phép.

Phương Nam hoàn toàn hoang mang lo sợ, bất kể thế nào, nó đều cảm thấy rất khó khăn. Mà dì Triệu một nữ nhân bình thường lại càng không có biện pháp, chỉ không ngừng lau nước mắt, thay con trai (hiện tại càng hẳn là con gái?) số khổ chưa xót không thôi.

Bà lại nửa điểm không dám oán giận Long Hiên, nếu đứa trẻ không có ý định cô độc cả đời, Long Hiên có tiền có thể xem như nơi nương tựa không tồi. Rất nhanh chấp nhận sự thật.

Long Hiên lại mảy thâm tỏa, hẳn không muốn mượn lực lượng của cha Trịnh Ân. “Trịnh Ân, người đừng tìm cha nói chuyện vội, trước mắt ta tìm K hỏi một chút.”

“Gì chứ lại muốn tìm hẳn?” Trịnh Ân cau có, “Hắn lai lịch không rõ ràng, địch ta còn chưa biết, loại chuyện đặc biệt này sao lại tìm hẳn?”

Long Hiên cũng biết Trịnh Ân nói không sai, nhưng hẳn đối K cảm giác thực phức tạp, hơn nữa trước đó không lâu lấy được một tin tức nhỏ để hẳn bước đầu phán đoán K hẳn là không phải địch nhân của mình. K càng giống một người đứng ngoài đánh giá hẳn, giống như các đại thần soi mói hẳn trước khi thuận phục, K dùng một loại ánh mắt soi xét cực kỳ hà khắc nhìn hẳn, xem hẳn có tài có trí tiền đồ vô lượng hay không.

“Ta hỏi K một chút có thể lợi dụng mật y hay không, xong việc cũng dễ dàng giải quyết hậu quả.” Ngụ ý không cần nói cũng biết, ý tứ hàm xúc kia nếu có người không biết giữ miệng, hoàn toàn có thể diệt khẩu.

Ba người Sở Ly sắc mặt đại biến.

“Sao ngươi có thể nghĩ đến thủ đoạn độc ác như vậy!” Sở Ly giận dữ, “Thật sự phải làm tới mức đó sao?”

Mặc dù đa số thương nhân đều không từ một thủ đoạn nào, nhưng Sở Ly luôn kiên trì bắt Long Hiên làm một thương nhân hợp pháp. Trịnh Ân có thể lý giải thói quen của một vị hoàng đế, việc này, không khác việc giết người diệt khẩu, trong hậu cung của Long Hiên trước kia, không biết chôn bao nhiêu hài cốt thái y biết bí mật hậu cung đâu.

Bất quá, y cũng không đồng ý thủ đoạn này của Long Hiên, “Lão Đại, ngươi hiện tại không như trước, hưởng chi, nhiều ít vì con mình tích chút âm đức được không?”

Long Hiên cười nhạt một tiếng, “Ân Ân, ta không muốn mượn thế lực lệnh tôn, quan trọng là không muốn chịu quyền hành của ông ta, nếu ông ta dùng cái này ép bức, bắt ta buông tay ngươi, ta nên lựa chọn như thế nào?”

“A...” Ngực Trịnh Ân đập mạnh, vừa rồi y thật sự không nghĩ tới điểm này.

Phương Nam mang thai, y kinh ngạc lại hiểu kỳ, còn một chút mơ hồ hâm mộ, nhưng chung quy suy nghĩ vì Phương Nam, xem nhẹ bản thân.

Phần tính toán này của Long Hiên khiến ngực y cảm thấy ấm áp, lại giả vờ vô tình trêu đùa, “Sợ cái gì? Ta sau này nhất định sẽ kết hôn, hiện tại vì Nam Nam chuyển đi sớm một chút cũng không có gì, dù sao ngươi thiếu một người như ta cũng đâu có là gì.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng bản thân lại thấy khó chịu.

Long Hiên gõ một cái vào đầu y, “Nói hươu nói vượn. Là người của ta, thì vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện rời đi.”

“Đúng a, ta tình nguyện không cần đứa bé này, cũng không muốn làm khó ngươi.” Phương Nam lập tức nói.

Trịnh Ân cười cười, liền không thèm nhắc lại. Cuối cùng, Long Hiên vẫn là bấm điện thoại cho K, kể lại tình trạng. K trầm mặc hồi lâu, đáp ứng sẽ tìm bác sĩ đến.

Hai ngày sau, Long Hiên thấy Phương Nam cứ ở nhà suy nghĩ lung tung, quyết định đem nó tới trường quay của Kỳ Dương. Kỳ Dương sớm đã biết việc của Phương Nam, đối với nó rất là săn sóc chiều chuộng.

Phim trường đối với người thường mà nói là nơi thật kỳ diệu, ít nhiều đều có điểm tò mò, thiếu niên như Phương Nam tự nhiên cũng cảm thấy rất hứng thú, nhìn ngó lung tung...thấy diễn viên vắn tóc ăn mặc phục sức triều Thanh, liền thấy hưng phấn. Như vậy, bất an dưới đáy lòng cũng giảm đi vài phần.

Bộ phim tên “Tình mê đại thanh” đã ở trong giai đoạn cuối, không lâu nữa sẽ công chiếu, sau khi đoàn

phim rút, mảnh đất cũng sẽ bắt đầu vào giai đoạn thi công, thực hiện mục đích chính không thể trì hoãn.

Đây là cảnh Tứ a ca đăng cơ, nam nữ diễn viên tay nắm tay ca hát, Tứ a ca là người mọi nữ nhân thầm mến, cho nên hẳn đăng cơ thiên hạ có nhiều cảm xúc hỗn độn.

Nữ diễn viên hoá trang thành tiểu thái giám tận mắt nhìn cảnh nghi thức đăng cơ, sau đó lặng yên lui lại, đổi về nữ trang, bị nam diễn viên nắm tay đưa nàng thoát khỏi cung đình lăm mối yêu hận này, đi đến cửa hoàng thành, nàng mới vừa quay đầu lại, trong ánh mắt lệ ảnh mơ hồ, tất cả mùi vị khó có thể miêu tả. Chuyện xưa cứ như vậy kết một tiếng dừng lại.

Phương Nam đứng cạnh Long Hiên, nhẹ xẹt xẹt mũi. Long Hiên cúi đầu nhìn nó, phát hiện nó nước mắt đầy mắt, không khỏi cười nói, “Còn nhớ rõ ngày đầu người bước vào nhà hưng hân như vậy, thế nào giờ lại khóc sụt sùi vậy chứ?”

Bởi vì hiện tại trong cơ thể Phương Nam hoocmon sinh dục nữ chiếm thế thượng phong, so với trước kia nhạy cảm hơn nhiều, tuyến lệ cũng khuếch đại rất nhiều.

Phương Nam hừ một tiếng, lại giương mắt nhìn đoàn diễn viên đang vui mừng vì hoàn thành bộ phim, chân thành khen ngợi, “Diễn thật giỏi, vừa chua xót lại luyến thương đều diễn tả được hết, so với mấy bộ phim giả khóc giả cười đang công chiếu thì hay hơn nhiều, bọn họ nhất định sẽ thành công.”

Trong ấn tượng của Phương Nam, trừ một số bộ phim tài liệu hoặc phim nước ngoài còn đáng giá liếc mắt, còn đa số phim nhựa hiện đại đều kém cỏi, một tên mập xấu xí ngu xuẩn như Trư Bát Giới đều có thể phao mỵ nữ thiên hạ, làm cho nó hoài nghi đạo diễn hiện tại có phải đầu chỉ dùng cho con lừa nó đá, mỵ nữ có phải hay không mất bị mù.

Nữ diễn viên giả bộ thông minh ngoan hiền, nam diễn viên giả dạng thâm trầm, nhưng trên thực tế đại đa số người đều không có mắt, biết được vài nhãn hiệu nổi tiếng thế giới, lại không rõ mấy danh nhân trong lịch sử. “Mỹ nhân” đều có thể biến thành “Heo”.

Phương Nam thầm hâm mộ Kỳ Dương diễn xuất tài tình, nhìn không ra một chút giả tạo, hẳn đạo diễn đã rất vất vả để tạo cho diễn viên loại “khí chất” như vậy, không kém cỏi không khoa trương, cảm giác rất trầm ổn. Long Hiên chỉ mỉm cười. Hắn đã chuẩn bị một kế hoạch quảng cáo, có thực lực, hơn nữa có thể lực, hẳn không tin bộ phim này không thành công.

Vốn chỉ định tạo cho Kỳ Dương một không gian sáng tạo, hiện tại, có lẽ bộ phim này còn có tác dụng lớn hơn nữa...

Hai ngày sau, K đúng hẹn đến nhà. Bởi vì là việc riêng, buổi tối K mới tới. Y mang theo hai người, một người trong đó vừa nhìn thấy Phương Nam lập tức vỗ ót, khoa trương kêu to, “Ác, Beauty! Ác, narcissus! Ác, đẹp, thiếu, năm!”

Hán ngữ của gã không lưu loát, mang âm giọng ngoại quốc, Phương Nam bị cậu ta bế bổng lên, quần lầy

khiến mặt đỏ bừng. Long Hiên lạnh mặt nhìn cậu ta, nhưng không có ra tay ngăn cản, bởi vì người kia tuy rằng ôm Phương Nam, ánh mắt lại rơi trên người Long Hiên.

Ánh mắt sắc bén thâm lãnh, như muốn xuyên thấu hẳn. Long Hiên nghiêm túc. Người này so với hẳn cao hơn nửa cái đầu, lại không có cảm giác cao lớn, dáng người cao to, cực kỳ cân xứng, áo len màu đen dài trùm kín khiến người ta thấy lạnh lẽo, tóc ngắn đen, đôi mắt màu lam thâm thúy, ngũ quan tuấn mỹ như tạc, khác biệt so với người Phương Đông, có lẳng có giác.

Quan trọng nhất là, trên thân người này có khí vương giả, chính xác là, hơi thở bá chủ kiêu hùng. Đây là lần đầu tiên từ khi Long Hiên đi vào thế giới này, gặp được người có khí thế như vậy, không khỏi nổi lên cảnh giác.

Hai người cứ như vậy yên lặng đối diện, Phương Nam nhân cơ hội giây phút lòng nam nhân. K đưa Phương Nam đến trước mặt một người khác, “Phương Nam, vị này là bác sĩ phụ trách sức khỏe của người sau này, người có thể gọi hẳn là Kiều.”

Phương Nam ngại ngần cười cùng đối phương bắt tay. Dáng người Kiều cùng Phương Nam tương đương, thậm chí còn thanh tú hơn, mái tóc màu nâu cuốn cong, đôi mắt trong vắt sáng ngời, da thịt trắng nõn, đôi môi đỏ hồng như cánh hoa. Phương Nam cảm thấy Kiều càng thích hợp được xưng là mỹ thiếu niên. Còn trẻ như vậy, y thuật của cậu ta có... lại còn là phụ khoa...

“Người không cần lo lắng, tiểu tử này là một thiên tài.” K thần nhiên nói, “Chỉ cần hẳn muốn làm, hẳn có thể trở thành thánh thủ phụ khoa.”

Phương Nam xấu hổ. Mà bên kia, Long Hiên chủ động vươn tay, “Kỳ Hiên, xin chào.”

Nam nhân nâng tay cùng hẳn bắt tay, “Alessandro Tarantino.”

Sau đó hẳn thuận tay đem Kiều kéo vào lòng, hôn lên mũi cậu ta, “Đây là tiểu miêu của ta, Kiều.”

Kiều lại không liếc Long Hiên lấy một cái, ánh mắt chỉ dừng trên người Phương Nam, đối với Phương Nam cười ngọt ngào.

34. Chương 34: Minh Tinh

“Kiều thoát nhìn thực thích tiểu mỹ nam.” Alessandro ôn nhu xoa nhẹ tóc Kiều.

Kiều cười híp mắt gật đầu lia lịa. Nam hài này thoát nhìn thấy ngoan kinh người, nhưng trong mắt chỉ có Ales cùng Phương Nam. Ales đem ánh mắt Kiều chuyển qua người mình, “Bé ngoan, đã nói người nhiều lần, mới gặp người ta không thể nhìn chăm chăm.” “Vậy để cho hân nhìn chăm chăm ta đi.” Kiều nói.

Trịnh Ân đang uống trà, một ngụm phụt ra, Phương Nam giúp y vỗ vỗ lưng.

“Kiều là một sinh vật ngoài hành tinh, không thể xử sự theo lẽ thường.” K thần nhiên nói, “Phải biết rằng, thiên tài đều kỳ quái. Tầm mắt Kiều cuối cùng dời sang K, trên mặt như cười như không. K sợ tới mức xua tay loạn xạ, “Bé ngoan, ta cũng không nghĩ tới K gặp biến không hải cũng có loại vẻ mặt này, Long Hiên thật tò mò về Kiều.”

“Các người cần xây cho hân một phòng thí nghiệm, một ít dụng cụ cần thiết ta sẽ cho hân mang qua. Ngoài ra, chúng ta cần.”

“Không thành vấn đề, mọi phí tổn ta đều phụ trách.” Long Hiên gật đầu.

Alessandro vừa nhìn cũng không phải là người dễ trêu chọc, vẫn là tận lực phối hợp với hân.

“Cứ như vậy đi, ngày mai để K mang Phương Nam đến chỗ chúng ta, cho hân làm kiểm tra, nếu hết thấy bình thường, lần sau để K mang hân đi. Trịnh Ân đối với việc đến chỗ bọn hân không ý kiến, y cảm thấy Ales rất nguy hiểm. Long Hiên chặn tay gã, “Ta cũng đi cùng.” Ba người cáo từ. K lưu lại sau cùng, hạ giọng nói với Long Hiên, “Đừng điều tra bọn hân, nếu không đối với người trăm hại hơn lợi. Long Hiên ngơ một tiếng. K biết thói quen của Long Hiên, cứ mỗi lần tiếp xúc với người lạ, đặc biệt với người quan trọng, K sẽ đi theo. Chỗ ở của K là một biệt thự nhỏ kiểu cách Châu Âu. Nhà ba tầng màu trắng, trước lầu có ban công tạo hình độc đáo, hoa văn tinh xảo. Kiều dùng máy móc hiện đại làm kiểm tra cho Phương Nam, kết quả tương đối tốt, tuy rằng Phương Nam xương chậu nhỏ. Nhìn sinh mệnh kỳ diệu kia hiện tại vẫn bé như hạt đậu, mới sáu tuần. Trừ bỏ Phương Nam có thai phản ứng có chút mạnh mẽ. Phương Nam lo lắng việc học của mình, hiện tại mới năm nhất, nó không muốn nghỉ học. Sở Lý đề nghị hiện tại thân thể yếu. Hết thấy vấn đề đều giải quyết, tâm tình Phương Nam ổn định lại, tình trạng nôn mửa cũng giảm bớt. Chính là, ngẫu nhiên. Biệt thự của Long Hiên đã xây xong, toàn bộ phòng trong cũng đã trang hoàng tốt, nhưng vì lo lắng nhà mới làm không khí không tốt. Nói là biệt thự, kỳ thật đại khái có thể gọi là khu nhà cấp cao. Nửa phần trước giống như kiểu dáng biệt thự Âu Tây, có bãi cỏ xanhHiện tại, ngay cả Trịnh Ân cũng đối với hân vô liêm sỉ sùng bái vô cùng, cam bái hạ phong.

Long Hiên kiến thức thông thường có lẽ chưa học được hoàn toàn, nhưng thủ đoạn thì tuyệt đối tinh thông. Thời gian trôi qua. Cổ Kính Đình nhận được tin, chỉ cười lạnh một tiếng, cái gì cũng không nói. Buổi tối gã gọi cho Tô Hành, nói cho gã biết tình hình. Cổ Kính Đình cực kỳ bất mãn với thái độ của gã, cho là gã qua sông đoạn cầu, tức giận quát mắng, tuyên bố không giúp gã. Tô Hành có cảm giác như có hòn đá đè nặng trên chân gã. Gã lại hướng Long Hiên thúc giục đòi tiền. Ai cũng biết, xã hội này. Mà ngân hàng bên kia tam thúc tứ giục, cái mũi đối tác còn thính hơn mũi cẩu, nghĩ thấy mũi bất ổn bắt đầu lạnh lẽo rút đi. Những công ty IT như của gã lần lượt phát lên, gã còn đang lung túng. Nếu không phải cảm thấy tiền đồ gian nan, trước gã tuy rằng cũng thuê người quản lý cao cấp như bên Kỳ thị, nhưng những người đó chỉ có thể theo lệnh mà thi hành, chỉ có thể. Tình huống ngày càng chuyển biến xấu, Tô Hành ngày càng tiền tuý. Quân gia lại rất vui mừng. Công ty giải trí mới thành lập. Có thể, thứ khiến STARS tạo ấn tượng với công chúng, chính là bộ phim của Kỳ Dương. Công ty mới cần tuyển nhân tài, vốn hiện tại phim về Đại Thanh tràn lan, người xem đã sớm ngán tới cổ, không nghĩ tới lại bị bộ phim này thu hút, từ công ty. Phương Nam nữ mỗi lần chạm mặt khi ánh mắt trao đổi, đôi câu vài lời đều mang đến mập mờ ái muội, làm cho lòng người ngứa ngáy. Phương Nam nữ quan hệ đã mập mờ như thế, nam nam quan hệ càng phải như vậy. Vì bộ phim mà trên Internet nhan nhản những tin đồn. Nhưng, khoa trương nhất vẫn là quan hệ giữa Tứ gia cùng phụ hoàng. Rõ ràng phụ hoàng ngài không hề muốn nhìn mặt nam nữ. Ngay cả Long Hiên nhìn cũng thấy bội phục, càng khiến hân kinh sợ nữ nhân hiện đại, loại sinh vật nguy hiểm không nên làm quen. Rõ ràng là diễn viên phụ, nhưng Kỳ Dương lại nổi bật đến lấn át cả nam nữ diễn viên chính, khiến khán giả biến diễn viên phụ thành diễn viên chính. Bất kể nói thế nào, bộ phim cũng đã thành công, công ty thành công, đạo diễn thành công, nhóm diễn viên một bước tiến lên. Cậu nói, cậu chỉ làm theo sở thích của mình. Người hâm mộ nhất thời một trận ồ lên, tôn sùng cậu thật khốc liệt, mồm miệng. Quân gia đầu tư thấy hiệu quả nhanh như vậy, tuy rằng chưa thu hồi đủ phí tổn nhưng vẫn vui mừng quá đỗi, từ nay về sau. Chính là có những nguyên lý bất diệt, có người mừng tự nhiên có người lo. Quân Liêm ngày càng thần thái phi dương, ánh

35. Chương 35: Nội Công

Gia tài của Quân gia đa phần đều nằm trong tay Quân Xuân Thân, tuy rằng luôn cưng chiều con gái rệu, lão cũng không hề đồ mà đem toàn bộ công ty giao cho Quân Nhan. Theo như lời bà Quân Liêm nhận xét, “Không chết quyết không buông tay.” Con gái hiếu thuận thì ích gì, không tiền không quyền cũng sẽ không được coi trọng, loại chuyện này, thường thấy trong thương gia cùng quan gia.

Vốn Quân gia có hai tài sản lớn, nghiệp báo chí cùng công ty người mẫu. Quân Xuân Thân là chủ tịch, nhưng thiên về phụ trách báo chí, mà Quân Nhan đảm nhiệm giám đốc, thiên về phụ trách công ty người mẫu. Hiện tại, hơn nửa tài sản Quân gia, lại rơi vào tay Quân Liễm vốn không có quyền hạn gì, hơn nữa ngày càng phát đạt, tình hình như thế trong mắt Quân Nhan, đang một tay nắm quyền tại Quân gia đương nhiên nổi lên lửa giận.

Huống chi, trừ bỏ công ty giải trí hiện tại, thủ hạ Quân Xuân Thân trong nghiệp báo chí bắt đầu phân chia, mà phần đông rõ ràng có khuynh hướng ủng hộ Quân Liễm, giống như một hoàng tử vô năng nay bỗng nhiên nổi dậy đoạt vị, hơn nữa còn có lực lượng siêu việt. Quân Nhan giống như con thú bị vây khốn, chỉ kém không nguyên rửa đệ đệ mình sớm một chút đi gặp Diêm vương.

Sau khi Quân Liễm tiếp quản STARS, thân thể cũng không có cải thiện rõ ràng, bởi vì bận rộn ngược lại liên tiếp ngã bệnh hai lần, bộ dạng nằm trên giường như đang hấp hối.

Quân Nhan giả mù sa mưa khuyên giải an ủi cậu ta, “Thân thể của mình sao không biết quý trọng? Kiếm nhiều tiền có ích lợi gì? Người an tâm dưỡng bệnh, tỷ tỷ giúp người trông nom công ty.”

Đương nhiên, Quân Liễm sẽ không đáp ứng cô ta, không có Quân Liễm, Sở Ly làm sao có thể chèo lái công ty.

Quân Nhan giận không tìm được tìm cha, “Quân Liễm như con ma ốm kia ở trên thương trường làm được cái gì? Tiếp tục như vậy, gia tài Quân gia sớm muộn gì cũng chảy vào túi người khác! Cha, Quân Liễm hiện tại căn bản chỉ là con rối trong tay người khác!”

Quân Xuân Thân nhú mày, “Nhan Nhan, nó tốt xấu gì cũng là đệ đệ của con.”

Quân Nhan cười lạnh, “Con đương nhiên biết nó là đệ đệ của con, con căn bản không để ý việc nuôi một bệnh nhân, con sẽ nuôi nó cả đời, cho nó cuộc sống sung sướng tiêu dao khoái hoạt, chỉ cầu nó đừng lấy gia tài Quân gia làm đồ chơi, vạn nhất nó nhắm mắt xuôi tay, lại đem giang sơn tặng không người khác.”

“Hỗn trưởng! Sao con dám nguyên rửa đệ đệ mình như vậy chứ?” Quân Xuân Thân giận dữ.

Quân Xuân Thân cũng là gần đây mới phát hiện Quân Liễm rất có khiếu làm ăn, chỉ là sức khỏe có hạn, không thích hợp vào Nam ra Bắc giành chính quyền, chỉ có thể ở trong nhà điều khiển. Hơn nữa Trịnh Ân thật sự mang Quân Liễm về nhà hai lần, Trịnh Tường quân quả thật cũng thích Quân Liễm khí chất nho nhã, khen ngợi cậu là một đời nho thương mẫu mực. Kỳ Hiên yêu Quân Liễm cũng đã rõ như ban ngày, trong công tác thường xuyên nhắc đến cậu ta, hơn nữa mỗi lần nhắc đều khiến STARS bước thêm được một bước. Như vậy Quân Liễm, sao có thể phá hủy Quân gia?

Quân Xuân Thân đối với con gái đang muốn tranh quyền đoạt lợi không còn kiên nhẫn, “Cái gì tặng không người khác, không được nói bậy! STARS hoàn toàn nằm trong tay chúng ta, ai có thể đoạt đi?”

Quân Nhan im lặng. Đây cũng là điều cô không thể nào lý giải, theo lý thuyết, nếu Kỳ Hiên có ý gây rối,

hắn là sẽ yêu cầu nắm giữ nửa cổ phần công ty STARS chứ?

Cố Kính Đình tìm được Tô Hành, đi theo còn có Nhiếp Viễn. Tô Hành có chút giật mình. Cố Kính Đình vỗ vỗ vai gã, “Nhiếp Viễn này không tồi, rất có tài, vô luận là làm con rể người, hay con rể ta, đối với tương lai chúng ta đều có lợi.”

Nhiếp Viễn hướng gã gật đầu, khiến gã nở một nụ cười chua xót, “Cố tiên sinh lại nói giỡn rồi.”

Tô Hành lúc này mới nhớ tới tin tức cách đây không lâu, Kỳ Hiên cùng Nhiếp Viễn phát sinh tranh cãi, Nhiếp Viễn muốn theo đuổi Tô Thư, con gái gã...

“Mời ngồi.” Tô Hành trong lòng có chút bất an, trên mặt lại ung dung cười.

Ý đồ Cố Kính Đình đến rất đơn giản, là muốn nhờ Tô Hành bí mật thu mua cổ phần phân tán của Kỳ thị, hơn nữa chính lão cùng Nhiếp Viễn cũng có một chút cổ phần, tuy rằng vẫn còn không đạt được tuyệt đối cổ (trong tay Kỳ Hiên nắm 70% cổ phần công ty), nhưng thừa dịp Kỳ thị xuất hiện khủng hoảng tài chính, muốn thôn tóm Kỳ thị đang suy sụp cũng không phải chuyện khó khăn lắm.

Tô Hành âm thầm nhú mày, việc này rất có khả năng, hơn nữa gã cũng đã gọi cho Tô Thư, Kỳ Hiên quả thật giữ tín cho Tô Thư 10% cổ phần công ty Kỳ thị. Nhưng, hiện tại trong tay gã không có tiền, nội bộ công ty thì có vấn đề...

“Ta biết người đang lo lắng cái gì, ” Cố Kính Đình cười nói, “Cho nên hôm nay ta mới mang tên nhóc này đến, chúng ta đều không quá am hiểu quản lý kinh doanh, nhưng tên nhóc này lại tinh thông a, hắn là nhân tài hiếm có. Dem hiện trạng công ty người phân tích cho hắn nghe, sau này hắn có thể âm thầm hiệp trợ người, trước tiên đem nội bộ công ty chỉnh đốn lại.”

Tô Hành không khỏi nhìn qua Nhiếp Viễn vài lần, nhả nhận tuần nhã, thật không biết y có bao nhiêu quyết đoán? Hơn nữa, một kẻ bán đứng chủ cũ, nhiều ít khiến trong lòng Tô Hành không thể thoải mái. Cuối cùng, Tô Hành tỏ vẻ còn lo lắng với đề nghị của lão, nói mấy ngày nữa sẽ trả lời lại. Sau khi Cố Kính Đình cùng Nhiếp Viễn về, Tô Hành lại có khách đến tìm, hơn nữa là khách đến khiến gã vô cùng giật mình —Đại tiểu thư Quân gia, Quân Nhan.

Còn hơn đối đãi với hai người kia, Tô Hành đối đãi với mỹ nữ liền nhiệt tình hơn.” Quân Nhan, sao lại có thời gian rảnh mà tới đây?”

Quân Nhan cũng không cùng gã nói lời vô nghĩa, “Ta vừa rồi ở dưới lầu thấy lão Cố hồ ly, thế nào, lão tới tìm người đàm chuyện thay Kỳ Hiên?”

Tô Hành ha ha cười, từ chối cho ý kiến.”Chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng, ta với người nói thẳng đi, người đừng tin Lão Hồ Ly kia, lão đã ở Kỳ thị hai mươi năm, làm sao có thể vì một tranh cãi nhỏ mà nói phản liên phản? Không chừng là tên khốn Kỳ Hiên giở trò.”

Mắt Tô Hành tối sầm lại, “Đúng vậy, ta quả thật lo lắng chuyện này.”

“Kỳ Hiên thoát nhìn đã tâm bưng bưng, muốn ở chỗ người bắt cá chỗ nông, lại muốn đập Quân gia ta một cước, nếu mặc hấn phát triển thêm nữa, còn không biết sẽ chuyển biến xấu đến mức nào.” Quân Nhan tức giận thuyết, “Nhưng lão già nhà ta còn tin tưởng hấn, ngay cả lời của ta cũng nghe không lọt.”

Tô Hành âm thầm nhú mày, “Thật sự?”

“Bằng không người nghĩ tại sao ta tới tìm người? Ta biết Tô thị xảy ra vấn đề, ta sẽ giúp người vượt qua cửa ải khó khăn, có muốn cùng ta hợp tác, liên thủ đánh sụp Kỳ thị? Đem hấn nhỏ tận gốc, mới có thể tiêu trừ mối họa của chúng ta. Nội bộ nhân viên Kỳ thị, lợi dụng bọn họ gây một chút áp lực là đủ rồi, không thể quá tin tưởng bọn họ, tất cả phải tự dựa vào bản thân.”

Tô Hành thở dài nhìn Quân Nhan, “Quân tiểu thư, người thật là hậu sinh khả úy, phần quyết đoán này ngay cả nam nhân như ta cũng cảm thấy không bằng”

Quân Nhan cười ngạo nghễ. Tô Hành cùng Quân Nhan đạt được bước đầu thỏa hiệp, bỏ qua Cổ Kính Đình.

Quân Liễm nếu như là nữ, thật có vài phần giống Lâm muội muội hiện đại, không chỉ xinh đẹp, mà cũng có cái bệnh đa sầu đa cảm. Nhìn Sở Ly nhả nhận tuần mỹ lại tràn ngập sức sống, cậu ta lại thấy buồn bực. Cậu thích Sở Ly, thời còn đi học, vì bị bệnh, cậu ở trong lớp giống như u linh, chỉ có duy nhất Sở Ly chú ý tới sự tồn tại của cậu, còn thường xuyên giúp cậu ghi chép. Có điều khi đó bên cạnh Sở Ly còn có Kỳ Hiên tồn tại, mà thân thể cậu ta lại vô dụng, không có khả năng tranh đoạt tình ái. Hiện tại, mỗi ngày Sở Ly đều ở bên cậu, cùng thương thảo công tác nhiều khi ở rất gần nhau, hơi thở nóng hổi lượn lờ bên tai, khiến Quân Liễm không thể không tâm viên ý mã.

Đã hai mươi bảy tuổi, cậu ta còn là xử nam, có lẽ thân thể ốm yếu nên dục vọng cũng yếu, trước kia chỉ lo dưỡng bệnh bỏ qua mặt khác, hiện tại mùa xuân đã tới, khiến dục vọng của cậu ta cũng bắt đầu rục rịch. Cậu rất muốn ôm lấy Sở Ly. Muốn hôn môi. Muốn vuốt ve. Muốn cùng Sở Ly hòa làm một thể.

Cậu ta thậm chí còn đặc biệt lên mạng tìm hiểu chuyện hoan ái của nam nhân, nhìn thấy liền mặt đỏ tai nóng, ban đêm không cẩn thận bắt đầu thấy mộng xuân, sáng sớm dậy thấy trên quần lót ướt một mảng lớn. Hormone tăng nhiều, chưa thỏa mãn dục vọng, tâm tình cậu ta bắt đầu trở nên nôn nóng bất an, cơ năng thân thể mất cân đối, lúc bị gió đêm thổi vào, cậu ta lại bị bệnh.

Lại nói tiếp, bệnh Quân Liễm rất kỳ quái, cũng không có bệnh cụ thể, chỉ là khả năng miễn dịch rất kém, không cẩn thận một chút đã rất dễ cảm mạo phát sốt, cũng rất dễ chuyển thành viêm khí quản viêm phổi chẳng hạn, trị liệu so với người bình thường cũng tốn hơn rất nhiều.

Hôm nay, Quân Liễm ở nhà dưỡng bệnh, có khách đến thăm. Cậu ta tưởng Sở Ly, hưng phấn nhảy nhót, cho nên sau khi phát hiện đó là tình địch Kỳ Hiên mặt mày lập tức lạnh xuống. Cậu ta thật sự ngứa mắt với Kỳ Hiên. Kỳ Hiên là loại nam nhân cao lớn anh tuấn tuấn mỹ, làm cho nam nhân hoặc là bị cuốn hút, hoặc là ghen tị phần hấn.

Không chỉ có nữ nhân ganh ghét tranh đua nhau, kỳ thật nam nhân cũng có tâm lý âm thầm đánh giá so sánh. Quân Liễm chán ghét Kỳ Hiên, ông trời quá mức cứng chịu tên hoa tâm hồn dẫn này.

Long Hiên lại như không thấy sắc mặt đối tới đối lui của Quân Liễm, chỉ cười hỏi cậu ta, “Thân thể có thấy khá hơn chút nào không?”

“Thế nào? Không chết được, cũng không khá hơn bao nhiêu.” Quân Liễm bất đắc dĩ nói.

Long Hiên nhìn nhìn mặt sắc cậu ta, đột nhiên đưa tay nắm cầm cậu ta, Quân Liễm kinh ngạc, chụp lấy tay hắn, “Người làm gì?”

“Lè lưỡi cho ta xem xem?”

“Làm gì?”

“Xem bệnh.”

“Người cho mình là ai?”

“Ngoan nào.”

Quân Liễm mặt đỏ, e dè lè lưỡi, Long Hiên nhìn nhìn lưỡi cậu ta, thuận tay bóp捏 khuôn mặt cậu ta một phen, cười nói, “Không có vấn đề gì lớn, chỉ là thể hư mà thôi.”

Quân Liễm hừ một tiếng, “Ai chả biết thể hư, từ nhỏ đến lớn đã ăn bao nhiêu thuốc bổ cũng không thấy hiệu quả, uống thuốc đông y tây y còn nhiều hơn ăn cơm, còn không phải như vậy.”

“Không tìm được nguyên nhân, thuốc nhiều hơn nữa cũng sẽ không tốt được.” Long Hiên ngồi xuống bên giường cậu ta, “Ta dạy người nội công tâm pháp, bảo đảm trong vòng một năm thân thể khỏe rất nhanh.”

Quân Liễm hồ nghi nhìn hắn, “Nội công tâm pháp?”

Long Hiên gật đầu.

Quân Liễm buồn cười, không thể tưởng tượng nổi nói, “Người nói mơ à, người cho người là khí công đại sư, hay là diễn kịch à?”

Long Hiên cũng không để ý đến lời trêu đùa của cậu ta, đưa tay xốc cằm của cậu ta lên, bàn tay đặt lên bụng cậu ta, Quân Liễm mặt đỏ, đưa tay đẩy ra, lại bị Long Hiên chặn lại, sau đó, cậu ta liền cảm nhận

được một dòng nước ấm theo bụng chảy ra khắp toàn thân, ấm áp, thoải mái vô cùng, tứ chi vốn vô lực lại khỏe khoắn kỳ lạ, trở nên thoải mái tự tại. Quân Liễm kinh ngạc, hai mắt trừng lớn.

Long Hiên vận khí chạy dọc theo kinh mạch trong cơ thể cậu ta một vòng, sau đó thu tay về, “Thấy thế nào? Tin chưa?”

“Trời, làm sao người làm được? Quá thần kỳ.” Quân Liễm giống như đang mộng du.

Long Hiên thần nhiên cười, “Văn minh Trung Quốc năm nghìn năm, thất truyền nhiều lắm, ta đây bắt quá là học được một phần bé nhỏ không đáng kể mà thôi.”

Quân Liễm lại ngẩn người nửa ngày, mới bắt lấy tay Long Hiên, “Được, người dạy ta!”

Long Hiên gật gù đầu, mới đầu lời nói và việc làm đều mẫu mực. Thật sự “dạy” rất nghiêm túc, nói ba xạo lừa Quân Tiểu Bạch cởi bỏ đồ phòng, bàn tay sờ khắp thân thể cậu ta chỉ mỗi một huyết đạo, dạy cậu ta đem khí tụ tại đan điền dần dần dọc theo kinh mạch phá dần các huyết vị trong cơ thể, khơi thông những nơi bị tắc, tăng cường tuần hoàn trong cơ thể.

Quân Liễm ban đầu còn phản cảm chống cự, cảnh giác rất cao, nhưng sau lại vì tò mò, hơn nữa thân thể quả thật trở nên thực thoải mái, liền bỏ qua móng vuốt của hắn chạy trên thân thể mình. Long Hiên dạy cậu ta bộ tâm pháp này, thực sự không phải là bộ Long Hiên tu luyện, mà là bộ khác bổ trợ cho bộ mà hắn tu luyện, cái gọi là phương pháp song tu âm dương hòa hợp, bộ Quân Liễm luyện, giống như loại chí âm, là để đền bù cho Long Hiên chí cương chí dương.

Sở Ly, Trịnh Ân, Kỳ Dương, Phương Nam bốn người cũng luyện bộ tâm pháp này, chỉ là bọn họ không biết, Long Hiên lặng lẽ rót nội lực vào cơ thể họ, sau mỗi lần hoan ái lại dẫn dắt cỗ khí này vận hành, theo thời gian, coi như hắn không dẫn đường, cơ thể bốn người này cũng tự luyện thành. Loại tâm pháp càn thuần thực này, cơ thể càng khát vọng cùng Long Hiên hoan ái. Đương nhiên, Quân Tiểu Bạch sẽ không biết điều này.

36. Chương 36: Đánh Lén

Thời tiết càng ngày càng nóng, mùa xuân đã qua mùa hạ sắp đến.

Thời điểm sinh của Tô Thư được kỳ xác định là cuối tháng tám đầu tháng chín, bụng cô càng lúc càng lớn, hành động cũng không tiện. Long Hiên qua thăm cô nhiều hơn, cách hai ngày sau khi tan sở lại ghé qua, may mắn Tô Thư tuy rằng cá tính nhu nhược, thân thể lại khá khỏe mạnh, bảo mẫu lại tận tâm chăm sóc, nên có mập hơn trước một chút. Nhưng Long Hiên cũng không dám khinh thường.

Chuyện sinh đẻ trước tới nay là rất khó khăn, thời đại trước của hắn khuyết thiếu kỹ thuật y học hiện đại, hậu cung có không ít tần phi bởi vì khó sanh mà chết, đương nhiên, nữ nhân hãm hại lẫn nhau cũng không

ít. Long Hiên cùng Tô Thư tuy rằng là lợi dụng lẫn nhau, nhưng là hẳn biết lợi dụng cũng vẫn là một đại nam nhân, cho nên hẳn rất cẩn thận chăm sóc Tô Thư, hơn nữa cùng Tô Thư thẳng thắn tâm sự một lần.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm với người tới già, cho người sống cuộc sống tiểu thư quý tộc nhàn rỗi, hơn nữa chỉ cần người không muốn, sẽ không có ai dám làm phiền người.” Hắn cam đoan, “Còn có, người có thể truy tìm hạnh phúc của mình, khi lòng người có đối tượng thì chúng ta lập tức ly hôn, ta sẽ chúc phúc cho người.”

Đương nhiên, câu sau hoàn toàn không phải chủ ý của Long Hiên, theo ý Long Hiên, mẹ của con hắn đương nhiên nên dựa vào hắn cả đời, sao có thể ngã vào vòng tay nam nhân khác?

Nói ra ý niệm này khiến hắn lần đầu tiên chịu bạo lực gia đình, Sở Ly luôn ôn nhu sẵn sàng hóa thân thành bạo chúa đánh hắn một trận te tua, Trịnh Ân cùng Phương Nam lại sống chết mặc bay, mừng rỡ xem hắn bị đánh. Ngay cả dì Triệu cũng cảm thấy hắn xứng đáng bị như vậy, bản thân hắn phong lưu khoái hoạt, dựa vào cái gì bắt con gái nhà người ta vì hắn thủ tiết cả đời?

Tô Thư mỉm cười không nói, thoát nhìn tâm tình rất tốt. Bất quá Long Hiên cảm thấy cô vẫn đang ưu tư, trừ phi cô mở miệng, không sẽ rất khó biết cô nghĩ gì, nếu cô nàng thật sự là phi tử của mình, nhất định là bị thất sủng. Long Hiên bản tính cường hãn cũng rất chủ động, hẳn không thể nào hiểu nổi loại người soi gương tự thương cảm bản thân, ngoài mặt thì tỷ tỷ muội muội, trong lòng lại tràn ngập toan tính, loại này mới khiến hắn hứng thú và muốn chinh phục.

Đơn giản mà nói, chính là thần kinh của hắn rất thô, cùng loại người mảnh mai khuyết thiếu cộng hưởng. Đối với thủ đoạn thâm hiểm, hắn sẽ đáp lại rất nhiệt tình. Nếu không, cùng hắn nói chuyện tình cảm, coi như không học máu, cũng sẽ bị chọc giận bán sống bán chết.

Ngày sinh nở của Phương Nam muộn hơn Tô Thư hai tháng. Cho nên, trừ bỏ thời giờ đi ân cần thăm hỏi Tô Thư, thời gian nhàn hạ Long Hiên đều bám lấy Phương Nam. Kiều mỗi tháng đều đến Trung Quốc làm kiểm tra cho Phương Nam một lần, cho tới bây giờ kết quả kiểm tra đều tương đối tốt, làm mọi người yên lòng. Chính là Phương Nam ăn uống không tốt như Tô Thư, ‘kỳ nguy hiểm’ đã qua được ba tháng, mà vẫn thường cảm thấy buồn nôn, dì Triệu đã đổi rất nhiều loại món ăn ngon. Phương Nam còn chưa nói, ba cái đầu heo trong nhà lại chiếm được tiện nghi, ăn đến no căng, cũng không để ý những thức ăn kia là dành cho người có thai.

Có một ngày Trịnh Ân tắm rửa xong, đang trang điểm mà chuẩn bị thưởng thức thân hình hỏa thân hoàn mỹ của mình, đột nhiên phát hiện bụng mình phình ra một vòng, trên bụng có mỡ thừa, sợ tới mức thiếu chút nữa hôn tiều phách tán.

Phải biết rằng, làm một gã đủ tư cách làm hoa hoa công tử (Play boy) là rất không dễ dàng, hoa hoa công tử cùng sắc quỷ hạ lưu khác biệt lớn nhất không phải có tiền hay không, mà là ở chỗ hoa hoa công tử thân mình nhất định phải là mỹ nam tử, như vậy, hoa hoa công tử hái hoa, hoa cũng phải ưng hắn, hai bên đều tình nguyện mới có thể nhận cái danh này.

Sắc quỷ hạ lưu phần lớn là tướng mạo xấu xí thô鄙 tính cách tiện thủ đoạn ác độc, ý có tiền có thể hoặc là cậy mạnh đùa bỡn người khác, mình hẳn khoái hoạt, còn kẻ bị đùa bỡn lại phải cố nén cơn giận.

tỏm. Hành vi giống nhau nhưng người làm bất đồng, lại được đánh giá hoàn toàn bất đồng, “Hoa hoa công tử” cùng “Sắc quý hạ lưu” theo đó mà phân biệt. Cho nên, thể nhân thường trông mặt mà bắt hình dong, cũng cũng không phải hoàn toàn nông cạn, cũng có một chút đạo lý.

Đương nhiên, cũng có thể nhìn ra, nữ nhân kỳ thật cũng cực kỳ háo sắc, thể nhân luôn chỉ trích nam nhân háo sắc, kỳ thật nữ nhân nếu có quyền thể như nam nhân, chắc chắn cũng chẳng ‘sạch sẽ’ hơn nam nhân là bao. Ở đời vốn là như thế, ai cũng đừng cười ai.

Trịnh Ân từ nay về sau nghiêm khắc khống chế sức ăn của mình, mỗi ngày bắt đầu vận động. Sở Ly là một người tự chủ mà khá cố chấp, chưa bao giờ rượu chè ăn uống quá độ, cho nên cậu không có phiền não như Trịnh Ân, khiến Trịnh Ân hâm mộ chết đi được. Mà Phương Nam, dì Triệu cùng Long Hiên đều ước gì nó ăn cho béo một chút, mới có sức mà sinh. Còn tên Long Hiên, một năm ba trăm sáu mươi lăm đêm siêng năng vận động, muốn béo cũng khó, nhìn đường cong hoàn mỹ kia khiến Trịnh Ân ghen tị nghiêng răng nghiêng lợi.

Phòng thí nghiệm của Kiều trên danh nghĩa là thuộc về một bệnh viện tư, dù sao đồng dụng cụ y tế đồ sộ như vậy, khiến chính phủ lo lắng sợ đó là một bác sĩ thâm độc nào đó muốn dùng con người làm thí nghiệm. Chủ bệnh viện là bằng hữu của K, kỳ thật vị viện trưởng kia ngay cả hình dạng phòng thí nghiệm ra sao đều không biết, chỉ treo cái hư danh, thế nhưng vạn nhất xảy ra chuyện ông lại là người đứng ra chịu trách nhiệm trước pháp luật, là một người đáng thương.

Phòng thí nghiệm nằm trong biệt thự nhỏ của K, cho nên trong khoảng thời gian này Long Hiên cùng K thường xuyên chạm mặt. Tháng bảy, thời tiết đang nóng bức. Kiều làm kiểm tra cho Phương Nam như thường lệ, phát hiện vị trí thai có một chút lệch khỏi quỹ đạo, liền dùng thủ pháp Đông y truyền thống chỉnh lại. Long Hiên thấy vậy trợn mắt há mồm, tên tiểu tử ngoại quốc Kiều này có thể dùng thủ pháp Đông y, lại còn có thể sánh với thái y trong cung của hắn, quá thần kỳ.

Hiện đại Đông y thuật, trong thời kỳ Tây y đang xâm nhập thì ngày càng mờ nhạt, rất nhiều bác sĩ Đông y bất mãn, bản thân Long Hiên cũng tràn ngập căm phẫn. Nhưng, xu thế phát triển lịch sử chính là các loại văn hóa trao đổi dung hợp lấy thừa bù thiếu, “tạp chủng” càng ngày càng nhiều, huyết thống thuần túy càng ngày càng ít, y học cũng là như thế.

Kiều có chút mệt mỏi, dựa sát vào Alessandro, để Ales ôm đi nghỉ ngơi. K tiễn Long Hiên cùng Phương Nam ra cửa, lái xe Tiểu Vương vẫn chờ trong xe. K chưa bao giờ giữ bọn Long Hiên lại dùng cơm hoặc nói chuyện. Biệt thự to như vậy, bình thường cũng chỉ có mình K ở, người giúp việc cũng chỉ đợi khi y không có nhà mới vào quét dọn. K tựa như ẩn sĩ cô độc, giấu mình trong thành phố.

Long Hiên cảm thấy hôm nay K có gì không bình thường, hô hấp của y rõ ràng nặng hơn, tuy rằng y cực lực che dấu, nhưng Long Hiên tai thính mắt tinh hơn người vẫn cảm nhận được. Đặt Phương Nam ổn định trên xe, dặn dò Tiểu Vương đưa nó đưa về nhà, Long Hiên không để ý K kịch liệt phản đối mà ở lại.

“Người sinh bệnh.” Long Hiên nóng giận nắm chặt cổ tay y, “Vì sao không để Kiều khám cho người?”

“Chỉ là cảm xoàng, không có gì, ngủ một giấc là khỏe.” K cố gắng giãy khỏi tay hắn, đồng dạng nóng nảy.

“Đi ngủ ngay.” Long Hiên lôi y lên lầu.

“Người dựa vào cái gì quản ta a! Ta muốn ngủ hay không, mắc mớ gì tới người!” K giận dữ, giống như đứa trẻ ương bướng.

Long Hiên đưa tay điểm huyệt đạo của y, K nhất thời yếu đuối ngã vào lòng hắn, không dám tin cảm giác nhìn hắn, “Công phu Trung Quốc thực sự có thể điểm huyệt?”

“Người nói xem?” Long Hiên ôm thắt lưng y, đi nhanh lên lầu, đá văng ra cửa phòng ngủ của y, đem y đặt lên giường.

Điều chỉnh máy điều hòa lên nhiệt độ ấm, Long Hiên lấy khăn ướt lau mồ hôi trên mặt K, lại lấy nước cho y uống, sau đó ngồi bên cạnh y, “Ngủ đi.”

K biết Kỳ Hiên là một phế vật áo đen đến đưa tay cơ đến há mồm, hôm nay lại thấy hắn tay chân lạnh lẽo hạ mình, vừa sợ vừa nghi. Căn cứ theo phán đoán của y, một khi Long Hiên đối tốt với người khác ba phần, sẽ phải thu hồi bảy phần lợi tức. Tên hỗn đản này, khẳng định đối với mình không hảo tâm.

“Người cút ngay.” Tuy rằng thân thể không thể động, nhưng miệng vẫn có thể tận dụng.

“Còn không nghe lời ta sẽ bảo Kiều đến tiêm cho người.” Nhân lúc đi tìm nước, Long Hiên đã gặp Kiều, biết K vì sợ uống thuốc tiêm chích mới kiên cố ta.

Quả nhiên K lập tức ngậm miệng. Long Hiên xấu xa ở trong lòng ha ha cười, cảm thấy K như vậy thật đáng yêu, cùng hình tượng lãnh khốc nghiêm túc từ trước đến nay hoàn toàn bất đồng, trong lòng không khỏi mềm nhũn, lại càng tiến sát lại, đưa tay vòng qua eo K, đem y ủng vào lòng.

Khuôn mặt trắng nõn của K vì nổi giận mà đỏ rực, y thực hận không thể cắn chết tên hạ lưu sắc tiện du côn này. Tay Long Hiên quả nhiên xốc áo y lên lần vào bụng y.

“Người nếu dám làm vậy, ta sẽ giết người.” K nghiêng răng nghiêng lợi.

Long Hiên mỉm cười, dòng nước ấm từ lòng bàn tay chậm rãi chảy vào thân thể K, khiến hơi thở nặng nhọc của K dần nhẹ nhõm, mà Long Hiên dùng sức ấn lên huyệt hắc diêm của y, K bất tri bất giác liền ngủ say. Long Hiên không biết là lần thứ mấy cảm kích tâm pháp mình đã học, không chỉ cường thân kiện thể, còn có thể chữa bệnh, tán tỉnh, quả thật bảo vật cực phẩm thiên hạ.

K ngủ thẳng tới khi tối mịt, nhiệt độ trên người giảm dần. Long Hiên lại lấy khăn nóng lau mồ hôi cho y, đương nhiên, cần cở hết đồ mới để lau người, phục vụ chỉ là thứ yếu, nhân cơ hội ăn đậu hủ mới là ý muốn thật sự của Long Hiên.

Sự mềm dẻo duyên dáng trần truồng ôm trong ngực, lại chính là mỹ nhân bằng giá mình để mắt tới, Long Hiên dần dần bắt đầu không an phận. Có lẽ bởi vì là con lai, Tây Phương trắng nõn cùng Đông Phương tinh tế hoàn mỹ dung hợp, da thịt hoàn hảo đến từng xen ti mét, thực là “suối nước nóng thiên nhiên”, thậm chí mỹ nữ Đài Loan luôn tự kiêu về làn da của mình cũng không thể so được.

Tay Long Hiên di chuyển trên làn da như tơ như lụa, trong lòng ngứa ngáy, nửa thân dưới cũng khẽ ngẩng đầu, sau lại cảm thấy như nghiện, dùng đầu lưỡi tiến hành toàn ‘lễ rửa tội’ toàn thân cho K. K đang ngủ thoải mái, bị hấn liếm láp thì nhin không được phát ra phản kháng cùng rên rỉ nho nhỏ, vào tai Long Hiên lại biến thành khiêu khích cùng dụ dỗ, cho nên hấn càng thêm lớn mật, dùng tay nắm chặt dương vật của K, lúc nhẹ lúc nặng triệt động, ngẫu nhiên còn dùng đầu lưỡi khiêu khích quy đầu, không bao lâu, dục vọng kia bành trướng chảy ra những giọt nước trong suốt.

Bởi vì bị điểm huyết hắc điểm, K vẫn chưa tỉnh lại, dù bị khiêu khích như thế, cũng chỉ nửa mê nửa tỉnh, như vậy ngược lại lại càng dễ đắm chìm trong khoái cảm, vô thức nâng thất lưng phối hợp cùng động tác của Long Hiên, đem tinh khí cương cứng hoàn toàn nhét vào miệng Long Hiên. Long Hiên không thích khẩu giao, nhưng vì lấy lòng mỹ nhân bằng giá, hôm nay là ngoại lệ, tận tâm tận lực hầu hạ.

Kinh nghiệm K tựa hồ cũng không nhiều, không bao lâu y đã chịu không nổi mà đạt tới triều cường, bạch trọc bắn thẳng vào miệng Long Hiên, khiến hấn ho khan buồn nôn nửa ngày. Dem lửa giận trút lại lên người K, Long Hiên hung hăng nắm hai cánh móng K, đem cự vật sớm sưng đến phát đau của mình đặt trước cúc huyết của K, lấy tinh dịch thêm nước bọt làm chất bôi trơn, Long Hiên cố gắng đem dục vọng của mình đi vào.

Chính là cúc huyết của K thật sự quá chặt, so với mặt sau của nam nhân khác còn khó vào hơn, mỗi lần vào được một chút lại bị bài xích ra, Long Hiên bực bội, giữ lấy phần eo, dùng sức ấn xuống, định dùng sức chiếm đoạt.

Quy đầu thật lớn cuối cùng cũng chen chúc vào, bị xé nứt đau khiến K bừng tỉnh, “Kỳ Hiên! Nếu người dám làm liều, ta thề chết không nhìn mặt người!”

Long Hiên ngẩn ra, dục vọng lui ra. K tức giận hai mắt đỏ lên, thân thể được giải khai, lập tức xoay người cho Long Hiên một đập, nếu không phải Long Hiên tập qua võ công, thân thể phản ứng linh mẫn, chỉ sợ sau này sẽ tuyệt tự.

Hai người trần như nhộng ở trên giường đánh nhau một trận, cuối cùng không biết thế nào lại thành tứ chi quần quýt, nửa dưới kê sát. Dương vật ma sát với đùi trong của K thì Long Hiên mới giật mình nhận ra, thỉnh thoảng bị dục vọng của hấn đụng chạm, K vốn đã phát tiết một lần, phân thân lại nhin không được đứng lên. Cái này khiến K thẹn quá hoá giận.

Long Hiên cúi đầu che lại cái miệng của y, không cho y nói ra lời mất hứng nào nữa, sau đó kéo hai chân y, đem cự vật thô dài của mình chôn giữa chân y bắt đầu luận động. Loại bắt chước giao hợp tự nhiên không thể giống như thật sự tiến vào, nhưng cũng may tiểu đệ đệ của Long Hiên ‘nhỏ’ kinh người, dùng hai chân cũng giúp hấn ma sát, đạt tới kích thích khoái cảm. Huống chi, đối với mỹ nhân bằng giá có vọng tưởng xâm phạm, cũng đủ khiến Long Hiên hưng phấn.

Làn da K trắng nõn tinh tế như sữa, hưng phấn lên sẽ biến thành hồng phấn như hoa anh đào, tản ra hương vị đậm mỹ. Long Hiên ra sức trều sáp, hơi thở ồ ồ, tay kia thì cầm dục vọng của K hung hăng xoa nắn, khiến y cũng chịu không nổi kích thích a a kêu ra tiếng.

“K, ta muốn đi vào! Cho ta vào!” Long Hiên cực kỳ bất mãn rống lên.

“Không! Không được!” K mãnh liệt phản kháng.

Long Hiên thấp giọng rít gào, đem bắp đùi của y ma xát đến đỏ bừng, thậm chí mơ hồ phát đau, K một bên trốn tránh một bên đón ý hòa theo, người nam nhân này dục vọng mãnh liệt khiến y đã kinh lại sợ, nếu quả thật cho hắn đi vào, còn không biết sẽ bị biến thành bộ dáng gì nữa. Hơn nữa K bị hắn đè tiện đánh lén nên rất giận, còn lâu mới cho hắn thỏa nguyện.

Tới khi K nhận không được lại đem tinh dịch bắn lên ra giường thì Long Hiên đột nhiên đem thân thể y xoay lại, để y nửa quỳ hướng về phía mình, lấy tay y cấp tốc triệt động lên phân thân mình bởi vì triều cường không thể phát tiết mà bành trướng tới cực điểm, ‘vật nhỏ’ thô dài đủ khiến K kinh hãi, vật lớn bằng trứng chim kia thỉnh thoảng chạm vào môi K, K thậm chí quên cả tránh né.

Long Hiên sau vài chục cái xoa nắn triệt động, rốt cục gầm nhẹ lên bắn vào mặt K. Sau lại dùng dục vọng nửa cứng ngắt như cũ quật lên khuôn mặt dính đầy bạch trọc của K hai cái, thanh âm của Long Hiên bởi vì dục vọng chưa thỏa mãn mà trầm thấp khàn khàn, “Bảo bối, ta thật sự rất muốn đi vào.”

K đột nhiên giật mình tỉnh lại, thỉnh linh đẩy hắn ra, nắm ga giường hung hăng sát mặt mình, “Người cút cho ta hỗn đản!”

Long Hiên muốn ôm y, lại bị K đẩy ra. Dục vọng phía dưới chưa được thỏa mãn, dòng khí trong người chạy tán loạn, Long Hiên đột nhiên ý thức được việc lớn không tốt, giống như dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

“K, tình trạng ta hiện không tốt, sau sẽ quay lại nhận lỗi với người.” Bất chấp việc làm yên lòng K, Long Hiên nhanh chóng mặc quần áo vào, hắn phải về nhà tìm Sở Ly cùng Trịnh Ân cứu hỏa.

Nhìn ra được K chân chính phản cảm với “cưỡng đoạt”, Long Hiên cũng không muốn lại cưỡng cầu. Nhưng khi hắn vừa lên một chiếc taxi, Quân Liễm lại điện tới, “Kỳ Hiên, ta lại sinh bệnh!”

37. Chương 37: Bất Lực

Alessandro nhìn Long Hiên rời đi, xoay người tiến vào phòng K. Kiều như cái đuôi nhỏ, bám sát sau Ales.

K ngồi trên sàn nhà dựa vào cạnh giường ngẩn người. Nghe thấy tiếng đẩy cửa, một cái gối quăng qua, “Cút! Ta bảo người ‘Khải Nhĩ, là ta.’ Ales cau mày nói.

K lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn nhìn hai người kia, quay đầu đi chỗ khác. Ales đi đến trước mặt K, ngồi xuống, Kiều an ‘Khải Nhĩ mất hứng.’ Kiều quan sát K nửa ngày, mới phán, vươn tay sờ sờ ót K, “Đừng khóc, ta đem Tiểu Hùng cho người.”

Tiểu Hùng là con gấu bông Kiều ôm từ nhỏ đến giờ, đối với Kiều mà nói, là đó là thứ tồn tại sau Ales. Hiện tại tự động tại

“Cám ơn người, Kiều.” K nở nụ cười ôn nhu với Kiều. Vô nghĩa, nếu vạn nhất làm Kiều mất hứng, hậu quả tuyệt đối bọn l

Ales bắt mắt nhìn K, “Vì sao phải thích hẳn?”

“Không có thích.” K bác bỏ.

“Không thích sẽ cùng hẳn làm tình?”

“Người trước kia không phải cũng cùng người khác tùy tiện... Ngô...”

K còn chưa nói hết, đã bị Ales bịt miệng, ánh mắt Ales đủ để giết người, tràn ngập cảnh cáo. K cười hắc hắc, trước kia kh

“K, mặc kệ thế nào, ta và người mới là huynh đệ.” Ales vỗ vỗ bả vai K, “Nếu thương tâm hoặc tức giận, tìm ta, nhất định

K cười cười, giống vừa rồi Kiều xoa xoa y, y cũng sờ sờ ót Ales, “Ales, đừng quên ta mới là ca ca. Tiểu quý, đừng cả ngày ở

“Này!” Ales giận, gã đứng lên, bày ra tư thế uy phong lẫm liệt, “Chúng ta đứng so, hỏi Kiều coi ai giống lão đại hơn!”

K nhún nhún vai, “Kiều luôn thiên vị người.”

“Hừ. Người luôn ở Đông Phương, cha mới đem vị trí giao cho ta, ta xứng danh lão đại rồi, không thể không phục a.” Ales c

K lắc đầu, “Cho ta thêm chút thời gian đi, ta cảm thấy Kỳ Hiên có biến đổi rất lớn, ta còn muốn tiếp tục điều tra thêm ng

“Nhưng hẳn khiến người thất vọng, khiến người thương tâm.” Ales buồn bực nói.

“Ales, công việc mới là quan trọng, ta cho tới bây giờ chưa từng nói ta thích hẳn a, hẳn sao có thể làm ta thất vọng hay th

“Hắn hoa tâm như vậy, người vì sao còn thích?” Ales bắt mắt, “Ta thật sự không hiểu trong đầu người nghĩ cái gì.”

K trầm mặc, hồi lâu, mới nói, “Người sao có thể biết, từ nhỏ sống với cha mẹ song toàn, sao có thể biết tâm sự của chúng t

Kiều bỗng nhiên nói, “Kỳ Hiên là người xấu!”

K cùng Ales liếc nhau, cảm thấy có chút kinh ngạc. Kiều trong giới y học là một thiên tài, nhưng ở phương diện khác thì r

Lúc trước, Ales cũng phải mất năm năm mới khiến Kiều nhớ kỹ gã, lại thêm năm năm, hai người mới trở thành người yêu.

“Bé ngoan, làm sao người biết hẳn là người xấu?” Ales kỳ quái hỏi.

“Kỳ Hiên là người xấu.” Kiều Y cố chấp lặp lại những lời này.

K cùng Ales nhìn nhau không nói gì, trong lòng mơ hồ xao động.

Long Hiên tới chỗ Quân Liễm. Từ khi Quân Liễm tiếp quản STARS, cậu ta liền dọn khỏi Quân gia, Quân Xuân Thân giúp

Hắn nhấn chuông cửa. Một Quân Liễm quần mỗi một cái khăn bông ngang eo ra mở cửa cho hắn, sau đó xoay người hướng

Sở Ly chỉ mặc cái quần lót nhỏ, bộ dạng uể oải nằm trên giường, thấy hắn vào, còn hướng hắn chớp chớp mi. Hỏa dục của

“Sao lại thế này?” Hắn dùng ngữ điệu lạnh như băng hỏi.

Sở Ly vừa định há mồm, Quân Liễm đã chán nản mở miệng, “Bản thân ta cũng muốn hỏi người, sao lại thế này? Kỳ Hiên,

Long Hiên chớp mắt vô tội, “Người đang nói cái gì?”

Dù hắn có dạy Quân Liễm nội công tâm pháp kia, cũng chỉ có chín mươi chín cái lợi, có cái gì hại chứ? Sao lại vô cùng nh

Quân Liễm chĩa chĩa giữa háng của mình, “Sau khi ta luyện tâm pháp kia của người, thân thể khỏe mạnh rất nhiều, nhưng

Dù không phá được thân xử nam, nhưng cậu tốt xấu cũng đang ở trước trợ thủ đắc lực của mình, trước kia chỉ cần vừa ng

“A...” Long Hiên xấu hổ, “Thật sự? Ta sao chưa gặp qua tình huống này?”

“Cũng bởi vậy, nên ta mới nhờ Sở Ly tới giúp ta, ta nghĩ ta thích hẳn như vậy, hẳn là có thể...”

Chính là kết quả vẫn làm người ta chán nản, thậm chí tuyệt vọng, dù Sở Ly chủ động hôn cậu, dù trong lòng cậu lửa cháy

Long Hiên dưới đáy lòng nhảy nhót, đây đúng là hiệu quả hắn muốn, đối với hiện tại của Quân Liễm cùng Sở Ly mà nói, b

Sở Ly lại như nhìn thấy suy nghĩ của Long Hiên, “Có phải vì trong cơ thể ta cùng Quân Liễm có dòng nước ấm giống nhau

Long Hiên thần nhiên thừa nhận, “Cùng tâm pháp ta tu luyện bổ trợ cho nhau, đối với thân thể khỏe mạnh cùng kéo dài t

“Vậy tại sao không ‘cựa’ được?” Quân Tiểu Bạch vẫn nhìn chằm chằm tính phúc của mình.

Long Hiên từ sau lưng ôm lấy cậu ta, bàn tay xóc khấn lên chui vào, âu yếm ‘Tiểu Quân’ mềm nhũn, một bên ghé vào tai c

Quân Tiểu Bạch hừ một tiếng, bị bàn tay của Long Hiên xoa nắn thế nhưng ngoài ý muốn lại thoải mái, luồng điện yếu ớt

Quả thực so với thuốc tráng dương còn thần kỳ hơn, Quân Liễm lấy làm kỳ quái, quay đầu vừa lúc thấy ánh mắt ẩn chứa l

Sở Ly đương nhiên hiểu bản tính của Long Hiên, nhưng tận mắt nhìn hắn chinh phục một nam nhân khác, thật sự ngay cả

Quân Liễm thở càng lúc càng nặng, càng dồn dập, hai tay gắt gao bám lấy cánh tay Long Hiên, theo bàn tay hắn triệt độn

Thật lâu không nghe thấy âm thanh tiếp theo, Sở Ly mở mắt ra, cậu không tin rằng Long Hiên hảo tâm giúp Quân Liễm ‘

Sở Ly khó hiểu nhìn hắn, “Làm sao vậy?”

Long Hiên tiến lại gần Sở Ly, ôm cậu, hôn cậu, thân thể quần lấy nhau, trong lòng hắn lửa nóng sôi sục, cái địa phương ch

Sở Ly rốt cục hiểu được xảy ra chuyện gì, kinh hãi nhìn lại hắn, “Sao có thể như vậy?”

Dù Long Hiên ngày hai mươi bốn giờ không ngừng động dục, so với tình huống hiện tại càng làm cho người tin hơn.

Quân Tiểu Bạch tò mò lấy tay sờ sờ tiểu đệ đệ của Long Hiên lần đầu tiên ‘lặng lẽ hành quân’ như vậy, không thể tưởng tu

Chẳng lẽ loại bệnh này còn có thể đổi vị trí, từ cậu ¹³¹ chuyển qua Kỳ Hiên? Giống mấy màn chuyện nội lực trong mấy cuốn

“Cái gì?” K quát to một tiếng, đột nhiên hai tay bắt lấy hai vai Kiều, “Người làm gì hắn?”

Kiều bị kinh hách, nhìn không được khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhìn về phía Ales cầu cứu.

Ales kéo Kiều thoát khỏi tay K, “Khải Nhĩ, người đừng hù Kiều!”

38. Chương 38: Hồi Lỗi

Trịnh Ân không tin lời Sở Ly cùng Long Hiên. Long Hiên vạn năm động dục lại không cử? Đâu phải ngày nói dối! Cậu hi hi ha ha cùng hai người lải nhải, còn kéo Phương Nam gia nhập phe cánh của mình, phản đối trò đùa mừng một tháng tư này.

Long Hiên bắt đắc dĩ, đành phải tự mình ra trận chứng minh. Để Trịnh Ân dùng hết thủ đoạn, thậm chí cả Phương Nam cùng tham gia khiêu khích, lại phát hiện tiểu đệ đệ của Long Hiên vẫn ủ rũ như kẻ nhất gan thì Trịnh Ân thực phần nộ, “Người rốt cuộc làm sao lại như vậy?”

Dục hỏa của cậu đã tăng vọt, chỉ có Long Hiên mới thỏa mãn được lại phá lệ không cương, thật là khiến người ta vừa giận vừa muốn phát điên. Phương Nam cũng vạn phần lo lắng. Long Hiên nằm ngửa trên giường, trầm mặc không nói.

Chính hắn còn chưa dứt ra được khỏi đả kích này, không thể tin đây là thật, ngay cả kiếp trước khi hắn theo mẫu phi tiến vào lãnh cung cũng không khó tiếp nhận như vậy. Đối với một nam nhân, nhất là loại người như hắn mà nói, loại đả kích này thật sự là trí mạng.

Đến tột cùng là sai ở đâu? Chẳng lẽ... Là linh hồn của hắn cùng thân thể Kỳ Hiên kỳ thật chưa hoàn toàn dung hợp, hiện tại rốt cục gặp phản ứng? Kiếp trước từ khi niên thiếu hắn đã bắt đầu tu luyện tâm pháp, giữ vững căn cơ, từng ngày từng bước dần thành thực, mà nay lại chỉ dùng một tháng đã bắt đầu tiến vào “giai đoạn thực chiến”, có phải là hơi sớm, nên tẩu hỏa nhập ma?

Hoặc là, có ngoại nhân tác động? Có người hãm hại hắn? Hãm hại thì có vẻ khó có khả năng đi? Hắn không uống thuốc không bị tiêm... K bỗng nhiên hiện lên trong đầu, Long Hiên nhắm lại mắt, cố gắng hồi tưởng, hắn không tin K là như người âm độc như vậy. Nhưng, bên cạnh K có Kiều tinh thông y thuật, hơn nữa được xưng là thiên tài, có phải tên nhóc đó đã giở trò gì?

Trịnh Ân dùng chân dẫm đạp tiểu đệ đệ ỉu xiu của Long Hiên, “Đừng để ta thấy bộ dạng chết trôi của ngươi, nếu không nhanh khôi phục long tinh hổ mãnh, cẩn thận ta leo tường!”

Long Hiên bắt lấy chân cậu, thuận thế đem cậu kéo vào lòng, hôn lên trán cậu một cái, “Yên tâm, ta sẽ không cho ngươi cơ hội trèo tường.”

“Vậy thì liệu nhanh nhanh cho ta.” Trịnh Ân hung tợn nói, lấy tay nhéo tiểu đệ đệ của hắn, ngón tay ôn nhu rất nhiều.

Long Hiên dưới đáy lòng thở dài một tiếng, cánh tay ghì chặt cậu. Có lẽ, hắn vẫn như kiếp trước chứng nào tật nấy không biết thu liễm, rốt cục bị báo ứng đi? Kiếp trước tinh hết mà chết, kiếp này bị mấy công cụ ám hại... Kháo! Quả nhiên người hiện đại độc ác hơn a! Mấy ngàn năm văn minh tích lũy không phải là giả.

Suốt một tuần, tình trạng của Long Hiên không có một chút dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp. Bản thân Long Hiên đã trầm tĩnh lại, trái lại nhóm thân thân thì muốn tá hỏa.

Trịnh Ân lôi Long Hiên đến quân y viện, kết quả kiểm tra là cơ thể hắn hết thấy đều bình thường.

Phương Nam không để ý bụng mình càng lúc càng lớn, chủ động dụ dỗ hắn, không có kết quả.

Kỳ Dương mặc nữ trang, sắm vai yêu nữ ngàn năm, gợi cảm phóng đảng khiến người ta phun máu mũi, nhưng vẫn không có kết quả.

Hoài nghi mình và Quân Liễm là ngọn nguồn tai họa cũng chủ động ra trận, Sở Ly cố gắng dẹp bỏ xấu hổ, thậm chí có thể trị ‘bệnh’ cho Long Hiên, nhưng sự thật chứng minh cậu cũng không phải linh dược.

Trịnh Ân thậm chí gọi hai cô nàng yêu đã, chính cậu thấy còn huyết mạch sôi sục, Long Hiên lại vẫn không phản ứng chút nào.

So với những người kia, Sở Ly cực kỳ trầm tĩnh. Mỗi buổi tối, Sở Ly lại mò lên giường của Long Hiên, từ phía sau gắt gao ôm lấy hắn. Tuy rằng Long Hiên “không được”, nhưng đám thân thân của hắn cũng rất trượng nghĩa, không một cước đá văng hắn, ngược lại là mỗi tối lại qua bồi hắn một đêm. Là chân chính cùng nhau ngủ, mà không phải đem ‘danh từ’ biến thành ‘động từ’, suốt cả đêm làm tình không ngừng.

An tĩnh lại, không hề trầm mê trong nhục dục, ngược lại lại thấy tâm hồn như thật sự hòa vào nhau, có đôi khi bầy bọ đánh cái rắm, có đôi khi cũng sẽ chơi đùa khế, tâm sự về lý tưởng hay kế hoạch tương lai chẳng hạn.

Long Hiên lần đầu tiên ý thức được những người nằm trong lồng ngực mình thật sự thực vĩ đại, báu vật phải hảo hảo quý trọng bảo vệ, mà không phải là công cụ đơn thuần làm ấm giường. Hắn bắt đầu nhớ lại hết thấy những chuyện phát sinh từ khi hắn tới thế giới này, dự niệm chiếm đại bộ phận tinh lực, khiến hắn căn bản không thật sự hưởng thụ cuộc sống.

Hắn thản nhiên cười, tái ông mất ngựa nào biết phi phúc? Đương nhiên, ‘ngựa’ của hắn bằng giá nào cũng phải tìm về, dù không vì mình, cũng phải vì ‘tính phúc’ các thân thân của hắn chứ? Bất quá tạm thời mất cũng có được đi, nhân cơ hội này, hắn có thể không dùng nửa người dưới để suy nghĩ...

“Ly Ly?” Long Hiên muốn xoay người đem Sở Ly kéo vào lòng.

“Đừng nhúc nhích!” Sở Ly chôn đầu vào sau gáy hắn, thanh âm rầu rĩ.

Long Hiên đành phải bất động. Hắn ngửi thấy mùi rượu thoang thoang, Sở Ly rất ít hút thuốc uống rượu, tối nay là muốn mượn rượu phát tiết tâm sự đi? Long Hiên một mực chờ cậu chủ động, xem ra chính là tối nay.

“Người đang giận ta?” Sở Ly ấp úng bức bối hỏi.

“Không có.” Long Hiên chân thành trả lời, tuy rằng lúc ấy lửa giận xâm chiếm, nhưng qua một tuần, hơn nửa bản thân gặp đại nạn, việc Sở Ly “ngoại tình” chỉ gây cho hắn những tác động nhỏ. Đương nhiên, cũng không có nghĩa là hắn không thêm để ý.

“Người nói láo!” Sở Ly chán nản cầu mạnh hông hắn, “Người gần đây rõ ràng lạnh nhạt với ta rất nhiều, ánh mắt người nhìn ta cũng không còn như trước.”

“Trước kia ta là lang...” Long Hiên cười khở, “Hiện tại ta rốt cục biến thành người, nhìn người cùng Trịnh Ân hiện tại cũng là giống nhau.”

Trước kia nhìn thấy bọn họ đều là mỹ vị ngon miệng, hiện tại mới phát hiện bọn họ cũng giống như mình, đều là đại nam nhân ngọc thụ lâm phong cai trị một phương.

“Ta không thương Quân Liễm.” Sở Ly thì thào nói, “Ngày đó là ta cố ý tới chỗ hắn, dù hắn không chủ động tìm ta, sau này nói không chừng ta cũng sẽ chủ động tìm hắn một lần, ta biết hắn yêu ta, trong ánh mắt chỉ có mình ta, không giống người...”

Tâm Long Hiên dần dần trầm xuống. Hắn cảm thấy có giọt nước nóng bỏng dừng trên cổ hắn, Sở Ly siết chặt hông hắn.

“Ta là muốn trả thù người! Ta chịu không nổi, ta thật chịu không nổi hoa tâm của người. Ta biết nhu cầu của người quá cường liệt, cho nên Trịnh Ân, Kỳ Dương ta còn có thể dung nhẫn, Phương Nam là đặc biệt, cho dù phải chăm sóc hắn, ta cũng nhịn, còn Tô Hành là thứ gì? Nhiếp Viễn người thật sự thích hắn sao? Bạn học vài năm, người chưa từng để cậu ta vào mắt, hiện tại vì cái gì lại quan tâm? Còn có K, ta nghĩ không thể so được với K... Ta sắp điên rồi! Kỳ Hiên, người có biết hay không, người còn tiếp tục như vậy, ta sớm hay muộn sẽ rời xa người!”

Sở Ly gầm nhẹ lên. Nước mắt ngày càng nhiều, thấm ướt tóc cùng áo ngủ của Long Hiên. Nếu như nói tiếng khóc nữ nhân khiến người khác mềm lòng thương tiếc, như vậy tiếng khóc nam nhân thật khiến người kinh hãi đau lòng. Giống như tiếng rú của loài thú. Nếu không phải bị bức đến tuyệt cảnh, cậu sẽ không phát ra tiếng khóc như vậy.

Sở Ly cắn hắn một cái. Long Hiên hít một hơi lạnh, cổ nén đau đớn, nắm lấy bàn tay Sở Ly đặt trên lưng hắn, vỗ vỗ cậu, “Ly Ly, người hãy nghe ta nói?”

Sở Ly vẫn cắn hắn, lực đạo có nhẹ hơn.

“Ta vốn không định động tới Tô Hành, tuy ta không để ý mấy thứ đạo đức luân lý, nhưng ta thực quý trọng cô bé Tô Thư kia, dù cô ấy không phải mẹ của con ta, ta vẫn sẽ giúp cô ấy, trong thế giới dơ bẩn này có một người trong sáng như cô ấy thật hiếm thấy, ta sao có thể xát muối lên vết thương của cô ấy chứ? Còn Nhiếp Viễn, hắn là nhân viên của ta, vật tận kỳ dụng (vật dùng đúng việc) người không thể công và

tư không phân được, nếu không sẽ vướng chân vướng tay. Quân Liễm... Ta vì người mới cất nhắc hần.”

Sở Ly rất cục nả ra. Long Hiên trở mình xoay người, đem cậu kéo vào lòng, trán kề vào trán cậu, “Sở Ly, ta nói rồi, người là nguyên phối của ta a, ta sao có thể không cần người? Cá tính Trịnh Ân so với người mạnh mẽ hơn, gia thế cũng không gì sánh kịp, dù rời bỏ ta, hần vẫn có thể ung dung tự tại; mà Kỳ Dương cùng ta có huyết thống, Phương Nam có thể sinh hạ đứa con của ta, còn người? Ta biết người ôn nhu nhất biết săn sóc biết ẩn nhẫn, như vậy thật không tốt, thời gian kéo dài sẽ sinh bệnh.”

Sở Ly nước mắt vừa ngưng, lại bắt đầu trào ra, đầu cậu đau lòng cũng đau, khó chịu rồi tỉnh rồi mù, lệ cũng rơi rồi tỉnh rồi mù.

“Quân Liễm thích người, ai cũng thấy, ta muốn để một người toàn tâm toàn ý bên cạnh người, cho dù là ta ích kỷ đề tiện cũng được, ta cũng phải đem Quân Liễm thu lại đây. Vốn ta muốn thâm tóm Quân gia, nếu vứt bỏ hần, có thể đạt kết quả nhanh hơn, hiện tại vì cất nhắc hần bồi dưỡng hần, làm chậm tiến trình, vốn trong năm đã có thể hoàn thành, hiện tại nhanh nhất cũng phải hai năm, còn phải đề phòng ả Quân Nhan kia thỉnh thoảng ngáng chân.”

“Nói cho cùng, còn không phải người ở giữa kiếm lời riêng? Người chịu để Quân Liễm cùng ta làm tình?” Sở Ly phồng cái mũi lên hỏi.

“Không chịu.” Long Hiên thở dài, “Ta chỉ cho phép hần thăm mền người, quang minh chính đại yêu người cũng được, nhưng không được có chủ ý với thân thể người!”

“Đây còn không phải là người được lợi? Người lại có thêm cái gối ôm!” Ngón tay Sở Ly dùng sức đâm đâm chọc chọc ngực hần, oán hận nói.

“Sau này chúng ta có thể chơi 3P, đây là nhượng bộ lớn nhất của ta.” Long Hiên nghĩ nghĩ nói, “Sờ sờ hôn nhẹ thì có thể, không được làm đến bước cuối.”

Tựa như hình thức hần và Trịnh Ân Sở Ly ba người làm là được rồi. Sở Ly đảo cặp mắt trắng dã, “Chờ nơi này của người đứng lên rồi hãy mạnh miệng đi.”

Long Hiên quả nhiên suy sút.

“Còn K?” Sở Ly không buông tha hần, “Còn K không có lý do nào sao?”

“K...” Long Hiên nhú nhú mày, “Bảo bối, ta thật sự thích hần.”

Sở Ly hừ một tiếng, xoay người, đưa lưng về phía hần. Long Hiên từ phía sau ôm lấy cậu, hôn nhẹ lên lưng cậu lấy lòng, “Trời cao đã trừng phạt ta. Bảo bối, ta sau này sẽ thay đổi triệt để một lần nữa làm người.”

Sở Ly xì một tiếng.

“Ly Ly, ta tha thứ người, người cũng tha thứ ta đi? Sau này ta còn tiếp tục chọc giận người, người cứ nguyên rửa ta như bây giờ là được rồi.”

“Nói hươu nói vượn!” Sở Ly trầm xuống, cậu lật người, lấy tay vỗ một cái lên mặt Long Hiên, “Người chẳng lẽ thật sự một chút cũng không để ý?”

“Để ý cái gì?”

“Người đừng có giả ngu!” Tay Sở Ly hung hăng bắt lấy vật gì đó giữa háng của hắn, dù không đứng lên, thể tích vẫn thật kinh người.

Long Hiên ha ha cười, ôm cậu hôn một chút, “Nếu ta sau này cứ tàn phế như vậy thì sao đây? Phải chăng người sẽ không quan tâm đến ta?”

Sở Ly âm hiểm cười, “Vây đơn giản a, người liệt nhưng ta không liệt, sau này để ta hầu hạ người đi. Mấy ngày nay Trịnh Ân vẫn rục rịch, nói đây là cơ hội ngàn năm một thuở!”

Long Hiên liên tục xua tay, “Xin miễn cho kẻ bất tài! Xin miễn cho kẻ bất tài!”

Sở Ly bỗng nhiên ồ lên một tiếng, cảm giác cái gì đó khê động trong lòng bàn tay, dương vật vốn mềm nhũn lại có dấu hiệu cứng lên một chút. Cậu kinh hãi, xóc chần lên, dặng chân ngồi trên đùi Long Hiên, cẩn thận đánh giá cái vật rất cục cũng chịu ngóc đầu lên kia, “Lên rồi?”

Cậu kinh nghi bất định, giọng điệu cũng tràn ngập chờ mong cùng bất an. Long Hiên bộ dạng uể oải nhếch eo, “Có chút cảm giác, nhưng chưa đứng dậy được.”

Sở Ly vui mừng quá đổi nhìn hắn, ở trên người hắn quay tới quay lui, Long Hiên gào thét khẩn cầu, “Đừng tiếp tục hấp dẫn ta, xem được mà ăn không được, nhân sinh còn có hình phạt nào so với này tàn khốc hơn chứ?”

Sở Ly lại bối vì thấy được ánh rạng đông mà hưng phấn khó tả, khuôn mặt hồng lên, bỗng nhiên nằm úp sấp trên người Long Hiên hôn hắn, thẳng đến khi hai người đều thở hồng hộc mới buông ra, cậu càng không ngừng dùng dục vọng đã cương lên của mình cọ cọ vào giữa háng Long Hiên, “A, khi nào thì mới có thể hoàn toàn khôi phục a? Cầm dục một tuần đã quá khó chịu rồi... Ta muốn, nhớ...quá a...”

Long Hiên cười khổ dùng tay nắm chặt tiểu đệ đệ của cậu, chịu phận bất hạnh giúp cậu triệt động. Trong lúc, Sở Ly nhịn không được hấp dẫn, cũng muốn đánh chủ ý vào hậu huyệt của hắn, bị Long Hiên đánh cho một trận vào mông mới không cam lòng bỏ qua.

Thân thể Sở Ly trải qua thời gian cải tạo dài như vậy, so với trước kia dâm dăng hơn rất nhiều, lấy tay làm một lần còn chưa đủ, Long Hiên đành phải dùng miệng giúp cậu làm một lần, thẳng đến cuối cùng bắn ra rồi tinh rồi mù, Sở Ly mới thở hồng hộc mềm nhũn trong ngực hắn.

Sau, Sở Ly hỏi hắn thế nào lại khá hơn. Long Hiên nghĩ nghĩ nói, “Ta sau khi tai nạn mới tập loại nội công tâm pháp này, có thể có điểm nóng vội, thân thể còn chưa thích ứng, ta lại phóng dăng quá độ, kết quả chính là đột nhiên không được, ha ha...”

Sở Ly phì nhổ một tiếng, “Đáng kiếp!”

“Hiện tại ta đem nội công toàn bộ tán đi, cái gọi là ‘phá rồi lại lập’, có nền tảng chắc hơn nữa mới tu luyện, nên sẽ không xảy ra vấn đề. Chỉ là, ít nhất phải một tháng không thể sinh hoạt vợ chồng.”

Hơn nữa, sau này dù khôi phục trạng thái bình thường, hắn cũng cần khắc chế một chút, một đêm một lần, nhiều nhất hai lần thì tốt rồi, nhiều nhất đến cuối tuần sẽ thả dâm cuồng hoan.

Long Hiên cũng hoài nghi tình trạng của mình có quan hệ với K hoặc Kiều, nhưng hắn cũng không lo lắng, với điều kiện thân thể hắn, nếu không phải bản thân xảy ra vấn đề, người khác sẽ không động được vào hắn. Cho nên, trước mắt hắn tập trung giải quyết tình trạng “Tẩu hỏa nhập ma” đã. Còn K, sau đó sẽ trừng phạt y, hừ.

39. Chương 39: Giấu Giếm

Sở Ly không đem việc ‘bệnh tình’ của Long Hiên dần chuyển biến tốt đẹp báo cho người khác biết, chính là Trịnh Ân, Phương Nam cùng Kỳ Dương, thậm chí Quân Liễm. Cho nên nhóm ‘phi tần’ của hoàng đế bệ hạ vẫn tiếp tục vì hắn cùng ‘tính phức’ của mình mà gấp đến độ xoay vòng vòng, khoa trương nhất chính là Trịnh Ân, khi y phát hiện y học hiện đại không có hiệu quả, liền bắt đầu thu thập phương thuốc cổ truyền dân gian, cái gọi là “bí được hoàng thất ” y lại càng cảm thấy hứng thú.

Sở Ly có điểm dở khóc dở cười, nhưng cậu lại không thể mở miệng, vì đây là mật lệnh của Long Hiên, bắt cậu không được nói với bất kỳ kẻ nào. Sở Ly có điểm không rõ vì sao hắn phải giấu diếm, có lẽ, hắn muốn đợi lúc hoàn toàn ‘khỏe lại’ rồi nói sau?

Đương nhiên, bởi vì ‘bất lực’ là loại sỉ nhục cực lớn đối với nam nhân, gần đây sắc mặt Long Hiên không tốt lắm, tính tình cũng có chút không bình thường, trong công ty đã đại phát tiểu phát sáu bảy lần, liên tục giáng chức những nhân viên vô lễ.

Tính tình Trịnh Ân cũng không tốt, đối với nam nhân như y mà nói, cấm dục là chuyện cực kỳ bức bối, thân thể không thoải mái, tâm tình cũng tệ hơn, nhân viên dưới trướng của y gần đây cảm thấy như đang sống bên ngọn núi lửa, tùy thời có thể bị nham thạch nóng rực tràn ra nuốt gọn.

“Mong ngày mau qua” nhân viên Kỳ thị đều mang một vẻ mặt như thế.

‘Thần tài’ Cổ Kính Đình bị cướp quyền, mỗi ngày đều nhàn hạ, mỗi ngày đi làm cũng chỉ là đến cho có, tùy ý đi vài vòng, trên mặt là nụ cười từ bi như Phật Di Lạc, ở bộ phun nước trước cửa công ty chụp vài kiểu ảnh, sau đó lại bỏ đi, hơn cả cuộc sống “phú quý nhàn rỗi”.

Lời đồn về tài chính Kỳ thị xảy ra vấn đề ngày càng lan tràn. Quân Nhan rất vui vẻ. Cô ta tìm được Tô Hành, hai người liên thủ nhân cơ hội này thu mua phần cổ phiếu phân tán của Kỳ thị, cộng lại cũng khoảng hai mươi phần trăm. Dấu Tô Hành, Quân Nhan còn bí mật mua thêm năm phần trăm. Ngần đó cổ phần, tuy rằng vẫn không thể dễ dàng đưa Kỳ thị vào chỗ chết, nhưng đối với hưng suy của Kỳ thị lại nhiều ít tạo được tác dụng.

Quân Nhan đương nhiên rất cao hứng, ánh mắt nhìn Quân Liễm cũng ‘nguội’ đi vài phần. Thứ phế vật Quân Liễm này dựa vào cái gì mà chiếm hết thấy những thứ vốn thuộc về cô chứ? Cô khổ tâm kinh doanh nhiều năm, vì Quân gia lập nhiều công lao hiển hách, thành quả như vậy lại bị Quân Liễm dễ dàng chiếm mất. Hừ, chẳng qua cũng chỉ vì nó là nam nhân thôi!

Đã là thế kỷ hai mươi mốt, sao cái tư tưởng trọng nam khinh nữ vẫn không giảm bớt đi, trừ phi vạn bất đắc dĩ, không ai muốn đem gia sản khổng lồ như vậy trao cho một ‘nữ nhân’ sau này sẽ lập gia đình và mang họ người khác. Nghĩ tới bà nội lúc nào cũng quý tôn tử kia, lửa giận trong người Quân Nhan càng thêm cuồng liệt. Cũng chỉ vì nó là nam nhân thôi! Cơn tức này, nàng trăm triệu lần nuôi không trôi.

Một tháng, nghe nói ‘bệnh tình’ của Long Hiên không hề khởi sắc. K rốt cuộc kìm nén không được.”Kiều, để hẩn khôi phục bình thường.”

Sắc mặt của y cực kỳ khó coi. Kiều đang nghiên cứu ống nghiệm, không thềm quan tâm đến y.

“Người không có quyền làm như vậy. Trước kia người trừng trị Ales, vì Ales là tình nhân của người, nhưng Kỳ Hiên không liên quan đến người, dù hẩn là phạm tội cưỡng gian, người cũng không có quyền trừng phạt hẩn!”

K vốn muốn ngay ngày hôm đó đi tìm Long Hiên, lại bị Alessandro ngăn cấm, Ales cố ý phá rối, lúc ấy K cũng có chút ác ý, kết quả có chút do dự, ngày hôm sau Kiều về nước, y mỗi ngày đều gọi điện thúc giục, ba ngày sau đuổi tới Italy, Kiều không để ý tới y, Ales lại cùng y chơi trốn tìm, đứng một bên xem trò vui.

“Khải Nhi, nam nhân ngẫu nhiên cấm dục một chút cũng đâu có gì, nghe nói trước kia hẩn hàng đêm phê phờn, hiện tại nghỉ ngơi lấy sức một chút, có lợi mà vô hại ác.” Ales không mặn không nhạt nói xong, kỳ thật đã điều tra rõ ràng ‘cuộc sống về đêm’ của Kỳ Hiên, gã căn bản là ghen tị chết đi được.

Mẹ nó, tên kia mỗi ngày đều uống gì đó sao? Lại có thể không có di chứng gì? Thận không mệt đầu không hói? Ales kỳ thật cũng hơi vì năng lực phương diện này của mình mà kiêu ngạo, nhưng bảo gã một năm ba trăm sáu mươi lăm đêm, hàng đêm đánh mấy trận, chỉ sợ gã cũng sẽ sắc mặt xanh mét, đi đường lắc lư. Loại như Kỳ Hiên, không thay ông trời trừng phạt hẩn, gã sẽ tức chết mất.

“Sách, đám tình nhân của hẩn lại có thể quan hệ tốt như vậy, thật sự là... Vô sỉ!”

Kỳ thật Ales muốn nói là làm cho người ta hâm mộ, nhưng lại thấy Kiều đột nhiên ánh mắt mang đao phóng tới, gã lập tức sửa miệng, “Người Phương Đông không phải rất chú ý đến tình yêu trung trinh sao? Vì sao hắn có thể trái ôm phải ấp?”

K hừ một tiếng, quăng cái mặt vừa hâm mộ vừa ghen tỵ của gã sang một bên, nghiêm túc nói với Kiều, “Theo ta về nước, giúp hắn khôi phục! Bằng không chúng ta tuyệt giao!”

Kiều nhìn y, bỗng nhiên chu môi nói, “Chán ghét.”

“Kiều! Tuy hứng cũng phải có giới hạn!” K lần đầu tiên lớn tiếng trách mắng cậu ta.

“Chán ghét hắn.” Kiều nhào vào lòng Ales, “Cục cưng của Phương Phương sắp ra đời, hắn lại có thể phản bội! Chán ghét hắn.”

Ales cùng K nhìn nhau cười khở. Hóa ra Kiều không chỉ là bởi vì K mới chán ghét Kỳ Hiên. Kiều xuất thân phú quý, nhưng là con ngoài dã thú, phụ thân cũng là thừa dịp vợ mang thai mà cùng mẹ cậu ta yêu đương vụng trộm sinh ra cậu ta, sau lại quăng cậu ta một bên không để tâm đến, còn dung túng vợ mình chen ép đánh đập mẹ con cậu, khiến cuộc sống mẹ con cậu thực gian nan, cho đến khi gặp được Ales.

Kỳ thật thân thế Kiều cùng Kỳ Hiên có giai đoạn thì khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, chỉ là Kỳ Hiên là con của người vợ bị phản bội, còn cậu ta là con của người tình vụng trộm kia, mẹ cậu ta cũng không tâm cơ thủ độc như mẹ Kỳ Dương, cho nên kết cục thực thê thảm.

Kiều đem tất cả chuyện này quy tội tất cả là vì cha, quy tội vì nửa thân dưới dâm dăng của nam nhân. Kiều vốn chán ghét Kỳ Hiên, hơn nữa cậu ta cũng rất thích Phương Nam, cũng chờ mong tiểu bảo bảo trong bụng Phương Nam, mỗi lần đến kiểm tra cho Phương Nam, lại càng chán ghét Kỳ Hiên, dần dà cũng ghét luôn Sở Ly cùng Trịnh Ân.

Trong mắt cậu ta, Kỳ Hiên giống cha cậu, đều là kẻ xấu “không chịu trách nhiệm”, Kỳ Hiên tương lai nhất định cũng sẽ hành hạ cục cưng của Phương Nam, cậu ta tính đợi Phương Nam sinh xong, sẽ đem tiểu bảo bảo đi, cậu cùng Ales sẽ nuôi nấng nó.

“Người không hiểu.” K cười âm đạm, “Bọn hắn đều là người tình ta nguyện, liên can gì tới ngoại nhân chúng ta? Bất kể như thế nào, người cũng không có quyền làm vậy với hắn.”

Ales không lỗ mãng bốc đồng giống Kiều, gã biết K đã nhẫn nại tới cực hạn, cho nên nói với Kiều, “Trò đùa dai có thể ngẫu nhiên chơi một chút, nhưng không thể mỗi ngày đều chơi. Bé ngoan, giờ nên giải trừ ma pháp đi.”

Kiều hừ một tiếng. K rốt cục nhẹ nhàng thở ra, vì thế ba người lập tức quay về Trung Quốc. K vốn nghĩ Kiều về là có thể thuốc đến bệnh trừ, ai ngờ căn bản không hề có hiệu lực. Long Hiên vẫn không ‘đứng dậy’.

K kinh hãi, giận dữ nhìn Kiều. Kiều vô tội nhìn lại y, “Ta đã giải trừ cấm chế.”

“K, người biết Kiều không nói dối mà.” Ales cũng cảm thấy kỳ quái, lúc trước Kiều trừng phạt gã thực đơn giản, đủ để có thể làm cho gã nói đánh thì đánh, nói gục thì gục.

“Bằng không người thử lại lần nữa để cho hấn cương luôn đi?” Ales cố tình muốn Long Hiên cùng mình ‘đồng bệnh tương lân’.

Kiều gạt đầu. Đáng tiếc, Long Hiên vẫn không được. Y pháp thần bí của Kiều mất hiệu lực sao?

Kiều cũng không thể tin được, bắt lấy Long Hiên đùa nghịch nghiên cứu nửa ngày, nhưng tiểu đệ đệ Long Hiên vẫn cố chấp “ngủ say”, lời đánh bất tỉnh. K sắp khóc. Y hoàn toàn mất tự chủ. Nếu như là người Nhật Bản, không chừng y hận không thể mổ bụng tự sát để tạ tội.

Sắc mặt Long Hiên cũng không tốt. Hấn rất cực chứng thật quả thật có người giỏi trò với hấn, có điều lúc đó hấn lại không có cảm giác gì, nếu có người muốn mưu sát hấn, hấn chẳng phải là đã sớm chết rồi?

Nghĩ như vậy, hấn liền thấy sợ hãi. Xem ra bây giờ, hấn nhất định phải kiên nhẫn tạo một nền móng vững chắc, một lần nữa luyện lại công phu, không cho phép bản thân gặp may như lần này nữa.

Đợi mấy người bọn K nản lòng kiên vận phần xin lỗi rồi đi, sắc mặt của hấn mới hơi chút chuyển biến tốt đẹp, kéo khoá quần xuống, lấy tay gãi một chút tiểu đệ đệ của mình, lẩm bẩm đọc tâm pháp, tính khí nhanh chóng cương lên, hình dạng so với trước kia tựa hồ còn uy vũ hơn. Long Hiên quỷ dị cười, xem ra sau này không chế một chút, không thể tiếp tục “liên tục dậy thì”, bằng không thân thể nhóm thân thân của hấn sẽ không chịu nổi.

Nghe được tiếng đập cửa, hấn nhanh chóng chỉnh lại quần áo, tiểu đệ đệ cũng ngoan ngoãn ‘lặng lẽ hành quân’. Hóa ra nội công tâm pháp này sau khi “phá rồi lại lập” sẽ cực kỳ có lợi, có thể tùy tâm sở dục, tùy ý không chế. Nếu như sau này thân thân nào dám không nghe lời, liền trừng phạt y ba ngày ba đêm...

Sở Ly đi vào, thấy vẻ mặt gian trá của hấn, nhin không được đảo cặp mắt trắng dã, “K khóc như trời sắp sụp đến nơi vậy, nếu biết người ở đây cười thầm, hấn sẽ lập tức giết người.”

Nhưng bản thân vẫn lo lắng, nhin không được sờ sờ giữa háng hấn, “Thật sự vẫn không đứng dậy sao? Không phải đã dần tốt lên rồi sao?”

“Y thuật của Kiều đã không có hiệu quả với ta, có điều nguyên do lúc trước cũng là vì hấn.” Long Hiên cau mày, “Hấn khiến ta khó chịu lâu như vậy, để cho hấn khó chịu một hồi, tự kiểm điểm bản thân đi? Lấy chuyện này ra mà đùa, chẳng lẽ hấn không nghĩ đến vận nhất không thể giải trừ, người nam nhân kia cả đời không phải giống như thái giám bị thiên sao? So với tội giết người còn nặng hơn! Thật quá đáng.”

Sở Ly cũng gạt đầu, Kiều lần này quả thật không biết nặng nhẹ, có một số việc có thể, nhưng cũng có

chuyện tuyệt đối không thể làm, nói giỡn hay đùa dai cũng không được.

Cầm thấy dương vật trong tay dần dần đứng lên, tuy rằng còn có chút mềm nhũn, ỉu rũ, nhưng so với lúc vừa khôi phục đã cứng hơn nhiều lắm, cũng sắp hoàn toàn khôi phục, trên mặt Sở Ly cuối cùng cũng lộ ra nụ cười yên tâm.

“Ta cảm thấy K có chút đáng thương, có thể cho hắn biết?” Sở Ly mặc dù có chút phòng bị K, nhưng cũng hiểu lần này K thật sự đáng thương, cũng không muốn làm khó người ta.

Long Hiên ha ha cười, kéo Sở Ly vào lòng, “Không cần phải gấp.”

Không cần gấp gáp, người nào đó nhất định sẽ chui đầu vô lưới.

40. Chương 40: Động Tâm

Từ lúc trị liệu không có kết quả, Long Hiên ba ngày đều không đi làm, ngay cả cửa nhà cũng chưa bước qua.

Sau khi Trịnh Ân biết Kiều là người khởi xướng, tức giận đến mức muốn một chưởng đánh chết cậu ta, Long Hiên can không được, Trịnh Ân chạy tới biệt thự của K, mắng như tát nước vào mặt Kiều, kỳ thật cậu còn muốn động thủ, nhưng là bị K cùng Alessandro ngăn cản. Trịnh Ân lửa giận thủy chung không thể bình ổn, cùng Ales đấm đá một trận, tuy rằng cậu bị đánh bại, mặt mũi bầm dập hết cả, nhưng vẫn chỉ mặt Kiều đe dọa, “Tự kiểm điểm đi! Tốt nhất là tìm được cách trị liệu! Nếu trong vòng một tháng Kỳ Hiên còn chưa trở lại bình thường, cho dù chết ta cũng sẽ lôi các ngươi theo!”

Cậu khoa chân múa tay làm động tác nổ súng, cười lạnh, “Các ngươi ở trong nước có thể là tai to mặt lớn, nhưng hãy mở to mắt mà nhìn cho rõ, đây là Trung Quốc, là địa bàn của chúng ta! Ta là dân lành tay không tác sát, nhưng nếu đặc công hoặc quân đội không cẩn thận phát hiện tội phạm hoặc gián điệp xuất hiện, không biết chừng sẽ điều động lực lượng đến ngay đây.”

Phát hiện sắc mặt Ales đột nhiên trầm xuống, trong đôi mắt tinh quang chợt lóe, Trịnh Ân xuy cười ghé sát vào gần gã, “Ta Trịnh Ân nếu muốn giết người, tuyệt đối sẽ quang minh chính đại giết. Ales, người tốt nhất nhớ kỹ điểm này.”

Trịnh Ân lần này quả thật muốn giết người. Cậu thống hận nhất là bị người khác đùa bỡn, người yêu của cậu lại càng không thể bị người khác khinh miệt. Hơn nữa cậu vẫn gai mắt cái tên Alessandro có cái bộ dạng mười phần ưu việt hơn người này, lần này lại càng khó chịu tới cực điểm.

Nhưng Long Hiên vẫn cảnh cáo cậu, đối phó với tiểu nhân có thể dùng thủ đoạn nhỏ, đối phó đại gian đại ác thì tuyệt đối không thể lỗ mãng. Thủ đoạn giết người tối cao trong thiên hạ không phải ám sát, khiến người khác không bắt được nhược điểm, mà là giết quang minh chính đại, giết mà còn làm người trong

thiên hạ nhìn vào võ tay trầm trồ khen ngợi, đây là cực đỉnh — cách tối ưu để gạt bỏ đối thủ.

Trịnh Ân nhanh chóng rời đi. Bàn tay Ales siết thành một nắm, thân thể cứng còng. Hồi lâu, gã mới chậm rãi ngồi xuống ghế salon, lạnh lùng nhìn liếc Kiều đang lộ vẻ vô tội, có một người yêu không hiểu sự đời, đôi khi thật không phải chuyện tốt.

“A...” Cuối cùng thế nhưng gã lại cười rộ lên, “Ta còn tưởng rằng người Trung Quốc dễ bắt nạt, ha ha...”

Gã không nghĩ tới sự tình sẽ chuyển biến xấu như thế, cũng không ngờ tới Kỳ Hiên có lẽ đã sớm biết thân phận của bọn họ, nhưng vẫn im lặng không nói, coi bọn họ như những người ngoại quốc bình thường mà đối đãi, chỉ một phần lòng dạ thế này đã làm gã cảm thán vô hạn.

Sắc mặt của K so với Ales càng khó coi. Con tức của Trịnh Ân lớn như thế, tuyệt đối không phải là giả, cũng có nghĩa ‘bệnh tình’ của Kỳ Hiên vẫn nghiêm trọng như cũ. Trong lòng y hỗn loạn đủ loại tư vị, không chỉ dùng loại áy náy, chán nản, buồn bực để hình dung, các loại xúc cảm trộn cùng nhau, giống như bị ném vô chảo dầu đang sôi sùng sục.

Ngày kế, K thừa dịp những người khác trong nhà Long Hiên đều đi vắng, một mình đến tìm hắc. Y một đêm không ngủ, dưới mắt thâm quầng, trong mắt mơ hồ có tơ máu, vẻ mặt suy sút tiền tuy chưa từng thấy. Nhìn thấy bằng sơn mỹ nhân bị tâm ma tra tấn, đến nỗi biến thành vụn băng, Long Hiên đau lòng, nhưng trên mặt không lộ chút cảm xúc nào. Hắc nửa chết nửa sống nằm trên giường, cũng chẳng thém nói câu nào với K.

K đứng trước giường hắc ngần ngại hồi lâu, mới nói, “Ta sẽ cố gắng nghĩ biện pháp cho ngươi, nếu quả thật xuất hiện hậu quả xấu nhất, mặc cho ngươi trả thù phát tiết thế nào cũng được, giết ta cũng không sao. Chính là chỉ cần ta không chết, sẽ cả đời ở cùng ngươi.”

“Ta nếu đã như vậy, còn mong chờ gì việc cầu hoan?” Long Hiên thản nhiên trả lời.

“Kỳ Hiên...”

“Ngươi vì cái gì đáp ứng sống cùng ta? Đồng tình? Đáng thương? Hay muốn đến cười nhạo kẻ từng gây rối ngươi?” Long Hiên thốt ra những câu giết tâm.

“Ta biết ngươi yêu ta” Mặt K không chút thay đổi nói, “Có thể ngươi cũng đồng thời thích người khác, cho nên ta không thể chấp nhận ngươi, nhưng không có nghĩa là ta không thích ngươi.”

“Ngươi lo lắng sau này bọn Sở Ly sẽ bỏ ta mà đi? Sợ ta trở thành cô độc?”

“Phải” K thản nhiên thừa nhận, lời này lại khiến cho Long Hiên vui vẻ, “Cho dù bọn họ không rời bỏ ngươi, ta cũng vẫn ở bên ngươi. Ta hiện tại đã biết, đối với người mình thích, đối mặt với cảm giác sẽ mất đi người đó, thì những chuyện kia so ra cũng không là gì.”

K thực bình tĩnh nghiêm túc, ăn nói có ý tứ, nhưng không có nghĩa là y bảo thủ, bản thân là người phương Tây y một khi mở lòng sẽ phi thường hào phóng, không giống người Trung Quốc để ý mấy chuyện vớ vẩn.

Long Hiên lại vì lời của y giương mắt lên nhìn. Hết rồi? Một chút nhu tình mật ngữ không có, một chút thiên lôi địa hỏa không có, cứ khô cằn như vậy? Man di quả nhiên vẫn là man di, một chút phong tình cũng không hiểu a.

Long Hiên ở trong lòng cực kỳ cảm khái, có điều hắn cũng không cách nào bình tĩnh, cảm thấy như có mấy người tí hon trong lồng ngực mình khiêu vũ, khiến hắn muốn đẩy ngã K, ngay lập tức dạy cho y cái gì gọi là “săn sóc”, cái gì gọi là “thể xác và tinh thần hợp nhất”, cái gì gọi là “ân ái lưu luyến”, cái gì mới là “làm tình”. Ý niệm vừa lóe, đột nhiên phát hiện tiểu đệ đệ rục rịch, hắn vội vàng khụ một tiếng, ép xuống ý nghĩ xấu xa trong đầu.

“Khải Nhi, ta có lẽ phong lưu hoa tâm, nhưng ta không phải hạ lưu vô sỉ, vì chuyện này mà đem người vậy khốn, đối với tình yêu của người mà nói, giống như chém một nhát dao lên tim ta. Chính mình thống khổ, không thể kéo người khác cùng thống khổ, chuyện này không liên quan tới người, ta không muốn miễn cưỡng người lưu lại bên cạnh ta, đây đối với người không công bằng. Có lẽ...” Hắn cười khổ một tiếng, “Này thực đúng là trời báo ứng với tâm hoa của ta đi. Khải Nhi, ta yêu người, lại không thể vì bản thân mà hại người cả đời bất hạnh.”

Tâm K mềm nhũn vừa chua xót vừa đau lòng, khó chịu vô pháp thừa nhận, bỗng nhiên đứng lên, đi đi lại lại mấy vòng trong phòng, đến bên cửa sổ, kéo ra bức rèm dài sát đất. Ánh sáng rực rỡ đập vào mặt, lại không cách nào khiến thân thể của y ấm lên nửa phần. Từ góc độ của Long Hiên nhìn sang, trong ánh sáng chói mắt, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp mà gầy yếu. Cô độc như vậy, thâm trầm như vậy.

“Người cho rằng ta vì tạ lỗi mà hy sinh cả đời?” Y phẫn nộ.

“Khải Nhi.” Long Hiên nhịn không được xuống giường, vài bước chạy tới, từ phía sau ôm lấy y.

K theo bản năng giãy dụa một cái, liền bất động. Long Hiên cao lớn hơn y, đôi ngực lại dày rộng rắn chắc hơn, bàn tay cũng to mà mạnh mẽ hơn, bị hắn ôm lấy, y nhiều ngày sống trong bút rút khó chịu bỗng nhiên lại thấy lối thoát.

“Ta thật sự vô cùng thích người.” Long Hiên hôn nhẹ lên mái tóc vàng, thì thầm những lời ái ngữ, “Ta không chỉ một lần nghĩ muốn ôm người, hôn người, vuốt ve người... Khi đó, ta muốn người đến phát điên... Chỉ cần vừa nghĩ tới có thể đi vào trong người, ta đã cực kỳ hưng phấn...”

Lời của hắn cùng với động tác của hắn, nhẹ tựa như mây hôn từ tai K chậm rãi lần xuống cổ, ngón tay của hắn linh hoạt giải khai cái áo sơ mi duy nhất trên người K, nồng nhiệt hôn dọc theo tẩm lưng trần trụi xuống dưới, da thịt trắng nõn như sữa, ngay cả một chút vết sẹo đều không có, xương bả vai hơi hơi gồ lên, dần dần kéo xuống vòng eo thon gọn, cùng với cặp mông chặt hẹp hoàn mỹ...

Long Hiên thở dồn dập, nửa mình dưới hoàn toàn không thể khống chế được hưng phấn lên. A... Nhịn không được nữa. Hiên tại muốn lập tức áp đảo y, hung hăng muốn y. Cấm dục đã một tháng, hỏa dục

trong người thực có thể đốt cháy cả căn nhà.

Cánh tay hắn giữ chặt thân thể trong lòng, tham lam cắn cắn bên đùi non mịn, làn da K trắng nõn, phần trắng nõn nà như da trẻ con, lại không khiến người ta cảm thấy phản cảm, ngược lại giống như mỹ thực, dụ người cắn nuốt.

K cúi đầu rên rỉ một tiếng, hai tay ôm lấy đầu Long Hiên, ngón tay nắm chặt tóc hắn, tóc Long Hiên có chút cứng, còn hơn mái tóc mềm mại của nữ nhân, loại xúc cảm này ngược lại khiến y càng kích thích cùng hưng phấn. Thô, ngỗ ngược, cường hãn, hùng tráng, thậm chí có thể sẽ làm y bị thương, đây mới là nam nhân. Một lần, Long Hiên thiếu chút nữa đã chiếm đoạt y... Y từ ngày bị thứ dục vọng to lớn nóng bỏng xâm phạm vẫn không thể quên cảm giác lúc đó, mỗi đêm nhớ tới, thân thể y đều lập tức phát hỏa...

Nhưng bây giờ Long Hiên đang định vì y khẩu giao, để cho y thoải mái một phen thì K đột nhiên đẩy hắn ra. Long Hiên kinh ngạc nhìn y.

“Không được.” Y cắn chặt môi, nhanh chóng đem y phục của mình mặc lại, “Bây giờ còn chưa được.”

Long Hiên nhướng mày.

“Ta không thể chỉ nghĩ đến bản thân khoái hoạt.” Ý nghĩ như vậy khiến tim của hắn run rẩy.

Long Hiên thở dài một tiếng. Ông trời a, xem vận hắn là cái dạng gì, lại có thể gặp được những nam nhân thâm tình trọng ý như vậy? Hắn thực ghen tị với “Kỳ Hiên”, kiếp trước Long Hiên cũng không có loại vận may này.

Hắn một lần nữa ôm lấy K, cảm tay y lần xuống tiểu đệ đệ của mình, tuy rằng còn cách quần, cũng có thể cảm nhận được thứ to to cứng rắn trường huyết mạch sôi sục. K ngậy người.

Long Hiên cắn cắn lỗ tai y, rên rỉ nói, “Ngoan, dùng tay người sờ sờ ta... Ân... Hiên tại, chỉ có người mới có thể khiến nó đứng lên...”

K choáng váng một hồi lâu, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ, giống như nổi điên mà thoát hết rang buộc trên người Long Hiên, sau đó quỳ xuống sàn nhà, hai tay cầm lấy thanh gươm đã tuốt vỏ, nỗ lực giương dây chăm chú nhìn hồi lâu, tim đập loạn xạ.

Long Hiên đem thắt lưng đẩy đẩy về phía trước, y lập tức há miệng, cố gắng đem vật trọng chấn hùng phong kia toàn bộ ngậm vào, chính là yết hầu y cũng chỉ có thể ngậm được một nửa, còn bị dính đến có chút buồn nôn, miệng trương đến đau nhức.

Y hưng phấn muốn điên, hoàn toàn quên mất tự nhiên, chủ động hút lấy, phát ra thanh âm ái muội, chất lỏng trong suốt theo cảm y chảy xuống, dọc theo cổ của y rơi xuống ngực, lưu lại một dấu vết thâm mỹ. Long Hiên không nghĩ tới nháy mắt tình thế nghịch chuyển, hai người thay đổi vị trí, đương nhiên hắn cũng

rất hưởng thụ, híp mắt, chậm rãi dùng đưa eo, cúi đầu nhìn đôi môi K sưng đỏ bừng, khoái cảm càng lúc càng mãnh liệt. Lúc này đây, y tình nguyện.

41. Chương 41: Bảo Táp

Dường như trời cũng có chút ghen tị tính đào hoa của Long Hiên, cố tình phá chuyện tốt của hắn cùng K.

Đang lúc Long Hiên đem K ôm đến giường lớn, hai người tình cảm mãnh liệt dây dưa, mắt thấy đã đến đoạn quan trọng thì chuông điện thoại vang lên. Động tác của hai người nháy mắt chậm lại, K giật mình tỉnh lại, khuôn mặt đỏ bừng đẩy hắn ra.

Long Hiên nhỏ giọng mắng một câu, với lấy điện thoại bàn bên cạnh giường, “Này?”

“Kỳ tiên sinh? Tô tiểu thư đã xảy ra chuyện!” Bên kia là thanh âm lo lắng của một phụ nữ trung niên, “Cô ấy có dấu hiệu sinh non, hiện tại đang được xe cứu thương đưa đến bệnh viện XX.”

Long Hiên ngẩn ra, dục niệm nhất thời bật vô âm tín, “Sao lại thế? Không phải còn nửa tháng nữa sao? Ta hôm trước qua thăm cô ấy vẫn bình thường mà!”

“Này...” Người phụ nữ phụ trách chăm sóc Tô Thư do dự một chút.

“Nói mau!” Long Hiên rất nhanh mặc lại quần áo, xanh mặt găm lên giận dữ.

“Vốn sáng sớm vẫn bình thường, nhưng đệ đệ Tô tiểu thư tới tìm, hai người trong thư phòng không biết nói gì đó, dường như có cái vớ, lúc ta đi vào, Tô tiểu thư đã ôm bụng ngã trên mặt đất...”

Long Hiên nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra hai chữ, “Tô Triển?”

“Dạ.”

Long Hiên siết chặt nắm tay, “Người trước tiên đi theo, có tình huống nào lập tức gọi lại cho ta, ta lập tức đến đó.”

“Dạ tiên sinh, có điều vừa rồi vội vàng, ta chưa kịp mang theo tiền, phiền ngài...”

“Ta biết.”

K cũng đã mặc quần áo tử tế, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Người biết bác sĩ y khoa tốt nhất bệnh viện XX chứ? Lập tức liên lạc. Tô Thư có thể sẽ sinh non, người đi cùng ta.”

K nhú nhú mày, nghĩ nghĩ, lấy điện thoại của mình bắt đầu liên lạc. Long Hiên nhìn mỹ nam tử tóc vàng bích mâu tuần bên cạnh, trong đáy lòng thở dài. Ánh mắt sắc bén của hắn sao không nhìn ra được lúc y nghe hai chữ “Tô Thư” trong mắt chợt lóe lên một tia sầu não?

K cũng giống Sở Ly Trịnh Ân, đối với việc Tô Thư sắp sinh cho Long Hiên một đứa nhỏ, đều có loại cảm tình nói không nên lời. Lão thiên gia chết tiệt, nhiều lần phá hư hảo sự giữa hắn cùng K! Mà đối với tên Tô Triển không biết sống chết kia, Long Hiên trong lòng lại càng tức giận, tên đó tốt nhất hãy cầu nguyện tỷ tỷ của nó không có chuyện gì ngoài ý muốn, bằng không... Hừ!

Tô Triển năm nay mới vừa mười sáu tuổi, qua kỳ nghỉ hè sẽ vào lớp mười. Nó cũng giống như những thiếu niên bình thường sống cuộc sống an nhàn sung sướng, chưa từng lo lắng việc mưu sinh, chỉ có những suy nghĩ vui sướng hay chán nản đơn giản, suy nghĩ mỗi ngày bất quá cũng chỉ là làm thế nào thoát khỏi đồng bài vở, tránh được mấy lời quở mắng răn dạy của phụ huynh, ăn chơi phóng túng.

Nó đối với tiền đồ đối với lý tưởng đối với quốc gia căn bản đều không có khái niệm, nếu thấy có người vẽ mặt chính khí hay hào phóng có thể còn thốt ra mấy lời châm chọc, có đôi khi lại máu nóng quá độ, vì hai ba câu nói liền động tay động chân thậm chí động đến dao kiếm, chúng thấy xã hội đen trong phim nước ngoài thật cool, lưu manh trong phim Hồng Kông thật ngớ ngẩn, ngợp trong vàng son thực phong lưu, làm vẽ ta đây, tham gia mấy loại show, khoe khoang thân hình cùng dung mạo, làm thương nhân kiếm được những khoản tiền lớn.

Tô Triển chính là kiểu thiếu niên như vậy, cũng có những ưu khuyết điểm. Nó đôi khi sẽ hổ thẹn vì mẹ mình, nó hận thân thể bản thân, đối với tỷ tỷ được cha hết mực cưng chiều vừa oán hận vừa ghen tỵ. Thế nhưng khi xuất hiện kẻ thù bên ngoài thì nó vẫn cảm thấy tỷ tỷ này đáng để dựa dẫm. Hôm nay nó tới tìm Tô Thư, là vì hắn cho là mình sẽ đối mặt với mối nguy lớn nhất đời — Nữ nhân Quân Nhan vô liêm sỉ kia có thể sẽ trở thành mẹ kế nó!

Vô sỉ! Vô sỉ! Vô sỉ! Á Quân Nhan kia vừa nhìn liền biết không phải người lương thiện gì, ả nhìn mình cười đến giả tạo như vậy, thiếu niên kiêu ngạo tin tưởng mình sớm nhìn thấu bản chất ác độc của ả. ả muốn mưu đoạt gia tài Tô gia! ả còn trẻ như vậy, nếu gả cho cha, khẳng định còn có thể sinh tiểu hài tử, đứa bé kia sẽ danh chính ngôn thuận trở thành người thừa kế Tô gia, mà nó, đứa con hoang của một vũ nữ thì coi là cái gì?

Tuy rằng Tô Triển biểu hiện thường ngày ăn chơi trác táng như kẻ không có đầu óc, nhưng là thân phận của nó đặc thù, trời sinh mẫn cảm, cho nên đối với loại gió thổi cỏ lay (tình huống nhạy cảm) này nó so với mẹ mình còn lo sợ hơn. Nó cần tìm một người giúp đỡ, nó tuyệt đối không thể để cha cưới Quân Nhan. Nó cũng không phản đối cha tái hôn, nhưng người đàn bà kia nhất định phải thoát nhìn thành thật vô hại mới được, mà không phải loại như Quân Nhan vừa nhìn đã biết là yêu nữ cấp Boss.

Nó tìm đến chỗ tỷ tỷ, nhờ tỷ tỷ giúp mình phản đối hôn sự của cha cùng Quân Nhan. Nhưng Tô Thư lại

không hứng thú gì với việc đó, Tô Thư không muốn biết bất cứ chuyện gì của Tô Hành.

Tô Triển bị thái độ lạnh nhạt của tỷ tỷ chọc giận, nó bắt đầu nói bừa, “Người đừng tưởng được ba ba yêu thương đã là hay, Quân Nhan nếu biết vụ tai tiếng kia, người đầu tiên ả đối phó chắc chắn là người!”

Đầu óc Tô Thư oanh lên. Cô cứ nghĩ đệ đệ không biết chuyện trước kia, chẳng lẽ... Trên đời này rất cuộc có bao nhiêu người biết cô từng thăm thổng (đau đớn thê thảm)? Lại có bao nhiêu người dùng ánh mắt dò bần nhìn cô?

“Cút!” Cô run rẩy chỉ ra cửa gầm lên giận dữ, “Người cút ra ngoài cho ta! Ta cùng Tô gia đã sớm cắt đứt quan hệ! Ta bây giờ là Kỳ phu nhân! Người yên tâm làm Tô gia thiếu gia của người, ta một chút cũng không để ý đến gia tài kia!”

“Mẹ ta nói trong đứa trẻ trong bụng người còn chưa biết là của ai đâu, bằng không vì sao Kỳ Hiên không ở bên người, đem người để qua một bên! Cái gì mà Kỳ phu nhân, e là người ngay cả địa vị của mẹ ta cũng không bằng.”

Tô Triển cũng thẹn quá hoá giận, đem những lời không đầu không đuôi hô lên. Tô Thư hai mắt tối sầm, vớ sách báo trên bàn quăng về phía Tô Triển, vì dùng sức quá mạnh cơ thể nhào về phía trước, trước khi ngã xuống mới nhớ tới bụng mình, vội vàng xoay nghiêng người, nhưng ngay cả như vậy, sau khi ngã xuống đất bụng cô vẫn đau nhức.

Cảm xúc bị kích động, bị va chạm, một dòng chất lỏng nóng chảy ra giữa hai chân, nước mắt nóng hổi cũng chàn ra, một khắc này, cô thật sự muốn chết đi. Đây là người nhà của mình. Đây là người nhà của mình! Bọn chúng dùng lời lẽ ác độc tổn thương cô, tính kế cô, bọn chúng so với súc sinh còn không bằng!

Tô Thư nhất thời mất hết can đảm.

Long Hiên đuổi tới bệnh viện thì Tô Hành cũng đã tới. Hai người chạm mặt nhau trước nơi làm thủ tục, Long Hiên lạnh lùng liếc gã một cái. Sắc mặt Tô Hành cũng không tốt hơn hẳn bao nhiêu, gã lập tức đi đến trước mặt Tô Triển, trực tiếp cho một trưởng quảng nó đập vào góc tường.

Tô Triển khóc nức, “Cha, con không phải cố ý, con không biết sẽ thành như vậy, ba ba... A, con biết sai rồi, đừng đánh nữa, ô...”

K ngăn cản Tô Hành, lạnh lùng nói, “Người hẳn nên tự đánh mình một trận, đây là do người dạy dỗ con cái quá tốt.”

Tử không giáo, phụ chi qua. Tô Hành sắc mặt xanh mét, chẳng qua là gần đây cùng Quân Nhan có qua lại nhiều, cùng nhau ăn vài bữa cơm, Quân Nhan cũng đến nhà tìm gã vài lần, lại bị Tô Triển hiểu lầm thành như vậy. Quân Nhan quả thật cũng từng tỏ ý muốn kết hôn, nhưng hai người bọn họ căn bản không có một tia tình yêu. Quân Nhan còn là nữ nhân âm ngoan. Gã sẽ không ngốc mà công rấn cắn gà nhà. Hiện tại nói cái gì cũng đã muộn, chỉ có lẳng lặng chờ đợi kết quả.

Thấp thỏm lo âu suốt hai tiếng đồng hồ, cửa phòng giải phẫu rốt cục cũng mở ra, Long Hiên bước nhanh tới nghênh đón, “Thế nào rồi?”

Bác sĩ mỗi một tháo xuống khẩu trang, hướng hân gật gật đầu, “Mẹ con bình an.”

“Cám ơn.” Long Hiên mừng rỡ, “Là bé gái?”

“Vâng, chúc mừng người, Kỳ tiên sinh.”

Long Hiên quay đầu lại nhìn K, nhin không được ôm lấy y, “Ta thực thích tiểu cô nương.”

K cũng nhin không được cười cười, lớn nhỏ đều bình an, điều này thật sự là tin tốt lành, nam hay nữ đối với hắn mà nói căn bản không sao cả. Nhưng lại không thể tưởng được Kỳ Hiên sẽ vui sướng như vậy, xem ra hắn thật sự thích trẻ con. K có điểm chua xót.

Đưa Tô Thư chuyển qua phòng chăm sóc đặc biệt, Long Hiên lập tức đi vào, nắm tay Tô Thư, “Vất vả cho người.”

Tô Thư sắc mặt tái nhợt, cười suy yếu, “Ta muốn nhìn cục cưng một chút.”

Hộ sĩ bế đứa trẻ vừa được tắm rửa đi vào, bé hiện tại nhỏ giống con tôm khô, làn da nhăn nhúm, còn có mấy sợi tóc mềm mại, mắt còn chưa mở, tiếng khóc lại cực kỳ vang dội.

“Thật xấu.” Tô Thư nhỏ giọng oán hận, trong ánh mắt lại lộ tia ôn nhu.

“Mới ra sinh đều như vậy, mấy ngày nữa tóc sẽ mọc, ngũ quan nẩy nở, sẽ trở thành tiểu bảo bối đáng yêu.” Hộ sĩ nhìn ra thân phận Long Hiên không tầm thường, cười an ủi.

Long Hiên nhìn thấy vật nhỏ kỳ diệu kia, muốn ôm lại không dám ôm. Kiếp trước nữ nhi của hắn rất đông, lại chưa từng ôm lấy một lần, hắn thực sợ không cẩn thận sẽ làm bị thương sinh vật bé nhỏ ấy. Thực khó có thể tưởng tượng mình cũng từng nhỏ bé như vậy mà lớn lên.

“Sau này người cứ an tâm nghỉ ngơi. Lần này là sơ sẩy của ta, sau này ta cam đoan sẽ không có bất luận kẻ nào quấy rầy người.” Nhìn hộ sĩ đem tiểu bảo bối thu xếp ổn thỏa, lui ra ngoài, Long Hiên mới nói với Tô Thư.

Tô Thư ừ một tiếng. Long Hiên nhìn cô, lại nhìn vật nhỏ bên cạnh cô, bỗng nhiên nói, “Tô Thư, sau này tìm người thật lòng yêu người, sống cho thật tốt đi.”

Tô Thư khó hiểu nhìn hắn.

“Ta ngày mai liền ký giấy ly hôn.”

Tô Thư sắc mặt nhất thời cực kỳ khó coi, cô xoay mở đầu, “Là bởi vì ta đã hết giá trị lợi dụng? Hay vì trách ta sinh con gái, mà không phải trai?”

“Tô Thư!” Long Hiên cười khổ, “Ta không phải ý này. Ta chỉ là đột nhiên cảm thấy mình hơi quá đáng, đây đối với người rất không công bằng.”

Bàn tay thô to ầm ập lần đầu tiên nhẹ nhàng vuốt ve trán Tô Thư, ánh mắt Long Hiên thâm thúy mà chân thành tha thiết, “Tiểu nha đầu, nếu không phải ta thích nam nhân, kỳ thật ta thật sự vô cùng muốn người thật sự là vợ ta, người đáng ra phải được cẩn thận che chở cùng yêu thương, mà không phải bị lợi dụng như vậy.”

Lông mi dài tựa cánh bướm của Tô Thư rung động, nước mắt trong suốt lặng lẽ chảy xuống.

“Người cần một người toàn tâm toàn ý yêu thương người.” Long Hiên thở dài, “Như hiên tại, hần hần là ôm người vào lòng, che gió che mưa cho người, a... Di?”

Long Hiên giật mình, Tô Thư đột nhiên đưa tay ôm lấy hông hần, cúi đầu vào trong lồng ngực hần, lên tiếng khóc rống. Long Hiên xấu hổ mà đem tay dửng giữa không trung.

Ách... Tiểu cô nương này sẽ không diễn giả tình thật với hần chứ? Ách ách... Ngẫm lại những người trong nhà, da đầu Long Hiên nhất thời run lên.

Thật vất vả làm yên lòng Tô Thư, Long Hiên chạng vạng mới về đến nhà. Vừa vào cửa, liền phát hiện không khí khác lạ. Sở Ly, Trịnh Ân cùng Phương Nam đều ngồi đó, hơn nữa sắc mặt thật khó coi. Sự việc sẽ không bại lộ nhanh vậy chứ? Chính là hần cũng không có làm chuyện gì có lỗi với họ a.

Trịnh Ân thấy hần về, chỉ chỉ tờ báo trên mặt bàn, “Nhìn xem.”

Long Hiên hồ nghi cầm lên, là phần giải trí, mấy chữ cỡ to đậm nét cực kỳ bắt mắt — Thần tượng mới nổi, bị nghi có tình yêu mờ ám?

Sắc mặt Long Hiên nhất thời trầm xuống. Mưa gió sắp đến, bão táp nổi lên.

42. Chương 42: Ứng Biện

“Phải, ta thực yêu ca ca của ta.” Kỳ Dương trực tiếp đáp lại, khiến toàn bộ người đang xem truyền hình trực tiếp phải kinh hô, thậm chí nhiều nữ sinh hét ầm lên.

Kỳ Dương cự tuyệt mọi buổi phỏng vấn của giới truyền thông, lại lựa chọn một web lớn nhất, lựa chọn này làm nhiều người cảm thấy khó hiểu. Dù sao trước mắt, mạng lưới truyền thông tuy rằng lực lượng không phải là nhỏ, nhưng không thể trở thành chủ yếu như TV, báo chí.

“Bạn bè có chút quen biết với ta hẳn đều đã biết, ta cùng ca ca là anh em cùng cha khác mẹ, tựa như các gia đình lớn thường có các mối quan hệ phức tạp, quan hệ của chúng ta trước kia kỳ thật cũng không tốt lắm, lại vì chút gia tài của cha để lại, mà tranh đoạt vì lợi ích bản thân, quan hệ ngày càng tệ, ha ha... Đương nhiên, vẫn là không đạt được quyền sát sinh trong tay như Ung Chính...”

Nam tử tuấn mỹ trong màn ảnh khẽ mỉm cười, nhưng ai nấy đều thấy được, khuôn mặt cậu có chút tiều tụy, ánh mắt có chút ảm đạm, tinh thần càng mệt mỏi không chịu được, tựa hồ bị lời đồn đại làm tổn thương. Chỉnh lại mái tóc đen dài sau lưng, dùng một cái dây buộc đen buộc lại, áo sơ mi trắng kiểu dáng đơn giản, cổ tay áo hơi chéo, xắn, quần bò màu lam rộng thùng thình, đôi giày thể thao trắng, Kỳ Dương như vậy không có một chút giống như mấy kẻ phấn son lòe loẹt trong giới văn nghệ, nhẹ nhàng khoan khoái tựa như bầu trời mùa thu, lại có một chút u buồn, khiến các nữ sinh vừa mê muội vừa đau lòng.

“Ca ca khả năng kinh doanh bẩm sinh, mà ta bình sinh thích nhất là diễn, khi ta mới vừa biết một Shakespeare trên đời, ta đã bắt đầu mong muốn trở thành Hamleys hoàng tử, câu nói ‘To be or not to be, that is a question’ (Tồn tại hay không tồn tại, đó là cả một vấn đề), lại vừa lúc xác minh tình thế của ta bây giờ.”

Nói tới đây, Kỳ Dương hơi cười khổ, mang theo thần nhiên trào phúng.

“Trước đây ca ca từng khuyên ta lấy im lặng để đối phó với những kẻ muốn vũ nhục hay tổn thương ta, nhưng hành động này rất yếu đuối, ta chịu không nổi, ‘Mặc nhiên nhận thụ mệnh vận đích bạo ngược đích độc tiến, hoặc thị đĩnh thân phản kháng nhân thể đích vô nhai đích khổ nan, thông quá đấu tranh bả tha môn tảo thanh, giá lưỡng chủng hành vi, na nhất chủng canh cao quý?’ từ khi ta chính thức bước vào giới văn nghệ ta đã biết, vòng luẩn quẩn không gió cũng muốn nổi lên ba thước sóng này, cho nên ta bình thường rất bề bộn, lại không ngờ được có chuyện như thế này. Nếu bị truyền cùng nữ minh tinh nào đó có quan hệ, thậm chí nam minh tinh cũng được, nếu như vậy, ta cũng có thể tiếp tục im lặng như trước.”

Phóng viên của trang web phối hợp cười rộ lên, “Đúng vậy, hiện tại mọi người cũng tạm có thể nhận loại chuyện như vậy, thậm chí khá nhiều tiểu nữ sinh còn yêu thích.”

“Nhưng việc vu tội đến người nhà ta lại là chuyện khác, tuyệt đối vượt khỏi nhẫn nại của ta, ta chính thức khởi tố, thế này là xâm phạm cùng vũ nhục nhân quyền của ta cùng ca ca, đây là phạm tội. Diễn viên là người, minh tinh cũng là người, người khác có thể lấy sở thích hay thói xấu của họ biên tập thành tin tức, nhưng không thể lấy nhân cách của họ ra mà tùy ý chà đạp.”

“Đúng a, hiện tại có một số công ty vì muốn thu hút người xem mà không từ thủ đoạn, mà xem nhẹ lương tâm cùng chức nghiệp.” MC phụ họa nói.

“Thực xin lỗi, ta có chút kích động.” Kỳ Dương có điểm ngượng ngùng lấy tay gãi gãi gương mặt của mình, “Nói trở lại, về tin tức ca ca thường xuyên tìm đến nhà ta vào dịp cuối tuần, ta còn có điểm muốn nói.”

Cậu cúi người, từ cái ba lô đặt dưới chân lấy ra một đồng sách thật dày, sau đó đặt từng quyển trước ống kính, để mọi người nhìn rõ ràng.

“Đây là hôm nay ta mượn được ở thư viện, trước kia ta đã mượn qua một lần, ở đây có ghi chép lại, mọi người có thể xem, đa phần đều là văn cổ bằng chữ phồn thể, thực trân quý, không dễ dàng mượn được, ta phải tìm viện trưởng ký giấy cam đoan. Mọi người đều biết diễn xuất của ta lúc trước, vì nhân vật Tứ gia trẻ tuổi, ta đã chuẩn bị rất nhiều, những sách này là trong số đó.”

“Oa! Thực giỏi quá, khó trách người diễn được tốt như vậy, mọi người còn tưởng rằng người có khiếu trời cho, giờ mới biết thiên tài cũng là trời cho một phần còn chín phần mồ hôi a.” MC thật sự kinh ngạc, giờ mới biết Kỳ Dương mang ba lô nặng trĩu đó tới làm gì.

“Ta không phải là thiên tài gì hết” Kỳ Dương cười một chút, “Ta cũng giống như các thanh niên khác, rất chán ghét học bài, nhất là cổ văn.”

“Ta cũng như vậy.” MC cũng cười nói, “Này ‘chi’, ‘hồ’, ‘giả’, ‘dã’ thoát nhìn thật sự làm cho người ta nhức đầu.”

“Bất quá các người hẳn là không biết, trình độ cổ văn của ca ca ta rất cao, thật sự a, không phải vì người một nhà mà thổi phồng vậy, ta nghĩ hẳn hẳn là không thua gì trình độ giáo sư trong trường đại học văn hóa.”

“Thật vậy chăng? Thật vậy chăng? Kỳ Hiên tiên sinh không phải thương gia sao? Cư nhiên còn có trình độ cổ văn sâu như vậy?”

“Hắn viết bút lông cũng rất đẹp, rất nhiều người nói có phong cách quý phái, thể nào, đây là một bức tự hắn viết.” Kỳ Dương lại từ trong túi lấy ra một cuộn giấy có chữ viết bằng bút lông, trên có tám chữ to “Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương”, là kiểu chữ triện cự kỳ hiếm thấy.

MC liên tục tán thưởng, “Cư nhiên còn là chữ triện ác, ta cũng không có nghiên cứu qua phương diện này, nhưng nhìn chữ này thật có cảm giác trang trọng đại khí, a ta nhớ ra rồi, đây không phải chữ trên ‘Truyền quốc ngọc tỷ’ sao?”

“Đúng vậy, Tần Thủy Hoàng năm đó lệnh Lý Tư viết, những hoàng đế đời sau đều cố gắng tranh đoạt lấy ngọc tỷ này, sau lại làm giả, cùng một lúc xuất hiện hai khối ngọc tỷ, kỳ thật bọn hắn cũng thật ngốc, Tần Thủy Hoàng mới có được khối ngọc tỷ này không lâu đã chết, còn nói cái gì ‘kỷ thọ vĩnh xương’, nói là thiên mệnh bất quá chỉ là kẻ cầm quyền lấy cớ lừa gạt nhân dân. Bất quá, ca ca ta nói ta muốn diễn vai hoàng tử trẻ tuổi đó, liền viết mấy chữ này cho ta, cầu chúc khởi đầu tốt đẹp, không nghĩ tới thật sự được mọi người hoan nghênh. Kỳ thật rất nhiều thương nhân thành công bọn hắn đều phi thường có tài, cũng không phải chỉ mong kiếm lời, khắp người toàn hơi tiền như người ta vẫn nghĩ.”

Kỳ Dương tiếp tục cười, “Ta có quen biết một vài người bạn trong thương giới, cũng giống ca ca ta, đều rất tài hoa.”

“Thật là làm cho người ta ghen ghét, ta cũng muốn trở thành toàn tài.” MC làm biểu tình buồn rầu.

“Ha ha, phải, phải.” Kỳ Dương vẽ mặt giãn ra, “Trong thời gian quay phim, cuối tuần ca ca thường đến chỗ ta giảng giải về bối cảnh lịch sử, xem hộ những đoạn cổ văn mà ta không hiểu, ca ca ta kỳ thật rất khó chịu, cuối tuần ai không muốn thoải mái tiêu khiển một chút? Hẳn bị bắt tới làm người hầu của ta, thường xuyên lộ vẻ mặt không tốt cho ta xem.”

“Kỳ thật, hẳn có thể làm được như vậy, đã là người anh phi thường tài giỏi. Vì tương lai của người, hẳn cũng trả giá bằng cả tâm huyết a.”

“Phải. Cho nên, ta mới nói ta thật sự vô cùng thích hẳn, hẳn là huynh trưởng của ta, cũng là thầy tốt bạn hiền. Trước đây chúng ta quan hệ lạnh nhạt, cũng nhờ lần này mà hiểu biết chút ít về nhau, quan hệ anh em cũng cải thiện rất nhiều. Kỳ thật, bộ phim này ngoài việc tạo cho ta một chút danh tiếng, tác dụng lớn nhất chính là, tình thân gia đình, vừa là động lực vừa là chỗ dựa cho ta khi bước chân vào làng giải trí này, ta thực cảm kích hẳn.”

“Huynh hữu đệ cung, thật là một chuyện tốt.”

“Kỳ thật, lúc trước ca ca ta cực lực phản đối ta diễn phim, không chỉ không thích phim truyền hình, hẳn cũng không thực thích thời đại kia.”

“Ác? Lời này là ý gì?”

“Trước khi nói, xin mọi người tha thứ ta cùng ca ca lỡ mồm cùng mạo phạm, nguyên bản kia chỉ là chuyện chúng ta lén trao đổi, là ngấm lại về cái thời đại kia.”

“Ta thật tò mò, mau nói, ta nghĩ chúng ta bây giờ là thời đại tự do ngôn luận, sẽ không xuất hiện chuyện ‘Mình nguyệt hữu tình hoàn cố ngã, thanh phong vô ý bất lưu nhân’ một lời vu vơ liền dẫn đến họa sát thân chứ?”

“A, người cũng rất có tài, không thua kém ca ca ta a, ta cũng không biết hai câu thơ này.”

“Ha ha, quá khen quá khen.”

“Kỳ thật là như vậy, có một lần ta cùng ta ca đàm luận diễn biến trong Thanh cung, có vài nhận xét về mấy nhân vật được tôn sùng thời đại kia, ca ca ta không cho là đúng, ta hỏi hẳn vì cái gì, hẳn nói, cái gọi là thiên cổ nhất đế, khai sáng muôn đời cơ nghiệp minh quân, kỳ thật chính là đem người Hoa Hạ tộc (người Trung Quốc cổ xưa) đưa vào địa ngục hắc ám, nguồn gốc bị kịch một phần cũng quân xâm lược Trung Hoa lúc bấy giờ nắm được điểm yếu của ta. Người hiện đại chỉ một mặt ca ngợi hẳn phong công sự nghiệp to lớn, cũng không đi nghĩ lại hẳn cố chấp hẹp hòi, thật sự thật đáng buồn. Minh triều chúng ta vốn đã muốn xuất hiện chủ nghĩa tư bản, thuận lợi phát triển, cũng có thể cùng thế giới đồng bộ tiến vào xã hội hiện đại văn minh, lại bởi vì bị một no lệ tạp chủng mạnh mẽ ngăn chặn, mà ước chừng lui lại mấy trăm năm, bọn hẳn đem vương quyền phát triển tới cực điểm, cũng đem mấy thứ căn bản phát triển tới cực điểm, riêng chỉ

có học thuật thời Đường hướng về loại khí phách bề ngỗ thiên hạ, chẳng sợ ngay cả Nguyên triều cũng không bằng, ít nhất người Mông Cổ nhiều ít còn duy trì tập tính của bọn hán, mà sau khi Mãn tộc cầm quyền không chỉ làm mất đi cái gốc của bọn họ, còn cho Hán tộc ngu xuẩn yếu đuối bảo thủ yên tĩnh hưởng lạc làm như ưu điểm, cuối cùng nuôi ra một lũ phế vật khom lưng quỳ gối. Tất cả các triều đại trung cổ, đây hẳn là triều đại bị lên án phê bình nặng nề nhất, lại không ngờ người hiện đại ngược lại còn tâng bốc, thật là một ví dụ điển hình cho câu ‘vết sẹo tốt liền quên đau’, đứng trên đồng hoang tàn phồn hoa hư vô mà ca hát. Thật ngại quá, ca ca ta có hơi nặng chủ nghĩa dân tộc.”

“A... Ta hiện tại thực sùng bái Kỳ Hiên tiên sinh, Kỳ Dương, trở về liền xin chữ ký của hán giúp ta được không?”

“Ha ha, kỳ thật những lời này chỉ là tùy tiện nói thôi, chính là nhất gia chi ngôn (chuyện phiếm trong nhà), có nhiều thiên lệch. Diễn viên hiện đại đều thích diễn vai đế vương, cũng thích ca tụng trung thần lương thần, cũng không có gì không tốt, chính là mỗi thời đại đều có mặt hạn chế, ta cảm thấy mọi người tốt nhất vẫn là tự mình học hỏi, không nên để dư luận truyền thông ảnh hưởng tới bản thân.”

“Phải a, hơn nữa thanh thiếu niên hiện tại, bọn hán rất thích chạy theo trào lưu.”

“Như vậy rất dễ đánh mất bản thân a.” Kỳ Dương nhún nhún vai, “A, chúng ta dường như lạc đề.”

“A a, đúng rồi, ta suýt đã quên, thời gian cũng không còn nhiều lắm.”

“Bất quá bây giờ tâm tình ta đã tốt hơn nhiều, cảm ơn mọi người. Cuối cùng, ta muốn nói, sinh hoạt cá nhân của người khác như thế nào, chỉ có đương sự rõ nhất, mình tinh ca sĩ gì mọi người cũng chỉ xem cho vui là tốt rồi, không nên tháo quá mà quên cả bản thân. Hơn nữa sự tình liên quan đến đạo đức, càng phải cẩn thận, tối thiểu hãy tôn trọng người khác, đây cũng là tôn trọng chính bản thân mình. Ta hôm nay, không phải muốn khai sáng cái gì, cũng không phải biện hộ cho mình, cuộc sống riêng tư của mình như thế nào chính ta nắm giữ, ta sẽ trân trọng tiếng tăm của mình, ta chỉ mong mọi người tự mình nhìn, tự mình phán đoán, nếu như vậy, chính là may mắn cho những người của công chúng như chúng ta.”

“Wow.” Ngồi trước máy tính Trịnh Ân vỗ vỗ tay, “Không ngờ Kỳ nhị công tử dễ dàng lấp liếm như vậy.”

“Đúng a, làm mờ tiêu điểm, nói sang chuyện khác, tăng cấp độ, cái gì mà ưu quốc lo dân, còn xảo diệu mà khen ngợi những diễn viên bị phê phán. Vừa chế nhạo lũ nghệ sĩ hiện đại chỉ biết im lặng, đám thiếu niên lại càng thêm sùng bái, cho dù là biện luận khắc khấu, hẳn cũng là dời sang triều Thanh mà phê phán.” Sở Ly ngồi ở bên cạnh cũng cười tán thưởng.

“Hán là diễn viên trời sinh, người xem a, cách hán ăn mặc, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, sẽ bác bỏ ấn tượng dâm loạn trước kia của hán, có điểm bi thương u buồn lại có thể tranh thủ tình cảm của nữ tử; một ít mờ ám lại tao nhã vô cùng, thể hiện một chút giáo dưỡng, khác hẳn với đa số nghệ sĩ lăng lợ hiện đại; quan trọng nhất là, hán nói đều có bằng chứng, có tư tưởng quan điểm của mình, cho dù là cực đoan cấp tiến, cũng đủ để khiến cho những thanh niên nhiệt huyết kia đồng tình, vị trí thần tượng của hán không chỉ không chìm xuống, ngược lại chỉ sợ sẽ như nước dâng.”

Trịnh Ân ha ha cười, “Bị động thành chủ động, chiếm điểm cao về mặt đạo đức, tiểu tử này, không tồi a.”

“Mặc nhiên nhẫn thụ mệnh vận đích bạo ngược đích độc tiến, hoặc thị dĩnh thân phản kháng nhân thể đích vô nhai đích khổ nan, thông quá đấu tranh bả tha môn tảo thanh, giá lưỡng chủng hành vi, na nhất chủng canh cao quý?” Phương Nam cũng thì thào những lời này, cảm động lây, tựa hồ cũng giống như hoàng tử Hamleys kia, lâm vào khôn cùng khổ tư.

Mà vị Kỳ nhị công tử bị mọi người bình luận là “phong độ nhẹ nhàng, tao nhã cao quý”, hiện tại đang ở trong nhà mình quảng đông ném tây, muốn đập phá tất cả.

“Mẹ nó! Để cho ta biết là kẻ nào sau lưng xúi giục, ta nhất định sẽ giết hắn! Giết! Giết! Giết!” Kỳ Dương một cước đạp đổ cái ghế xoay trong thư phòng, nắm chặt tay, giận dữ gầm lên với Long Hiên đang đi sau cậu.

Long Hiên ha ha cười, “Dương Dương, ngươi phá hư hết nơi này rồi, sau này làm sao ở đây?”

“Ta muốn dọn tới chỗ người!”

“Ác?” Long Hiên lập tức mừng rỡ, sắc tâm nổi lên, “Dương Dương, ngươi rốt cục đồng ý? Chính thức dựa vào lòng ngực ca ca sao?”

“Biến! Ghê tởm. Ta là muốn dùng hành động nói cho chúng biết, ta không sợ! Chúng muốn nói thế nào thì nói! Con mẹ nó, lão tử ở giới giải trí lý không bán không phiếu không đồ không độc có thể nói là thánh nhân, cứ nhiên dám hắt vào ta bát nước bẩn!”

“Có điều Dương Dương, có lẽ đây đúng là nguyên nhân ngươi bị người khác chơi xấu đấy?” Long Hiên từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cậu, “Nước quá trong ắt không có cá, không phải sao? Cả một đám người đều đen thùi lùi, chỉ có mình ngươi hạc giữa bầy gà, ngươi không bị người công kích thì còn ai vào đây nữa?”

“Ác, chẳng lẽ ngươi muốn ta học theo bọn hắn sao? Dùng thuốc lắc, mở party, cùng dạo diễn lên giường, cùng người chế tác làm chuyện ái muội? Say rượu đánh nhau tán gái?”

Sắc mặt Long Hiên theo từng chữ của cậu càng ngày càng đen, “Không được! Tuyệt đối không được!”

Kỳ Dương giả dối cười, tựa vào ngực hắn. Kỳ thật cậu thật sự không quan tâm danh dự hay tiền đồ của mình như thế nào, cậu chỉ lo lắng chuyện này sẽ khiến quan hệ trong thương giới của ca ca gặp bất lợi, thậm chí ảnh hưởng đến việc làm ăn, cho nên mới chủ động lộ ra.

“Nhà mới đã sớm xây xong, ngươi trước tiên dời qua đó đi.” Long Hiên cắn lỗ tai của cậu nói nhỏ, “Để ngươi là chủ nhân đầu tiên ở đây.”

Kỳ Dương hừ một tiếng, “Vậy nó sau này còn sẽ có bao nhiêu chủ nhân?”

“So với hiện tại cũng không nhiều hơn là mấy, ha ha.” Nam nhân hoa tâm phong lưu nói không chút chột dạ.

“Tuy rằng cũng không cần, bắt quá vẫn là giúp ta giáo huấn mấy tên khốn đó một chút.” Kỳ Dương tức giận bất bình nói.

“Yên tâm, ta sẽ khiến tòa soạn kia phải đóng cửa.” Còn kẻ đứng đằng sau kia, Long Hiên trong lòng chợt lóe sát ý rồi biến mất.

Vốn còn muốn lưu cho người một đường lui, nhưng người lại tự lao vào chỗ chết, không thể trách ai được.

43. Chương 43: Cạm Bẫy

Sau bài phát biểu phỏng vấn của Kỳ Dương, ảnh hưởng thật vượt quá mức tưởng tượng của mọi người, lúc đó người ta mới biết sức mạnh của Internet lợi hại đến mức nào. Nó không giống tin tức TV, ngắn ngủn vài giây, nhanh chóng lướt qua; không giống báo chí tạp chí, chỉ là một trang giấy mỏng, vẫn tự buồn tẻ hình ảnh đơn điệu. Mạng, có thể lưu giữ đầy đủ, có thể không hạn chế số lần hay số người xem, có thể đăng lại, có thể download, có thể cắt nối, có thể có rất nhiều cách dùng sử dụng.

Thắng lợi đầu tiên của Kỳ Dương, là đại đa số nữ sinh thuần khiết hay mộng tưởng khả năng đoán định đương đôi yếu, vừa thấy thần tượng của mình bị ủy khuất, lập tức tập hợp nhau tấn công, trên web lên tiếng bảo vệ, đồng thời đem website của tòa soạn xui xẻo đó đánh sập.

Tiếp theo là những người cùng trong giới giải trí, những người này trước kia cũng bị gán đủ loại scandal, rốt cuộc cũng có một người dũng cảm đứng ra phát ngôn, lúc này không nổi bão thì đợi đến bao giờ? Vì thế liền xuất hiện một lần song lên tiếng ủng hộ Kỳ Dương, đồng thời yêu cầu sa thải một vài kẻ trong giới truyền thông “không có lương tâm không có đạo đức”, mắng nhiếc chó rơi xuống nước (người thất thế).

Một nữ minh tinh nổi tiếng đánh đá nói thẳng: “Những người đó không coi bọn ta là người, mà là máy in tiền của chúng, là Hầu Tử trong đoàn xiếc, không, Hầu Tử còn được mặc quần áo biểu diễn, mà bọn ta bị chúng lột sạch từ trên xuống dưới, vậy còn chưa đủ, chúng đặt cho bọn ta mấy cái biệt danh cực kỳ ái muội, biến cuộc sống riêng tư của bọn ta thành dâm loạn đến loại phim cấp 3 còn không sánh bằng, để thỏa mãn ảo tưởng thấp kém của lũ xấu xa đó. Kỳ thật bọn ta cũng giống như mọi người, chỉ là bọn ta thông qua diễn xuất ca hát đến kiếm tiền, dựa vào mắt người xem mà kiếm tiền thôi, coi như mọi người có thành kiến với bọn ta, cũng không cần như vậy a? Bọn ta là người, không phải yêu nghiệt.”

Từ khi tin tức truyền thông cũng phát biểu bình luận, lại một lần nữa nổi lên những bài viết bình luận về chức trách nhà báo, nhất là đạo đức của giới truyền thông đặt tại nơi nào, bọn họ thực “thành thật” tiến hành tự kiểm điểm, đồng thời phê phán một vài “con sâu làm rầu nồi canh” trong nội bộ. Lúc này, ngành tư pháp vào cuộc nhanh tới thần kỳ, với những “chứng cứ hữu hiệu”, phán định tòa soạn này “Vũ nhục,

phỉ báng người khác; công khai riêng tư của người khác; tin tức nghiêm trọng lại không xác thực; lời phê bình khó nghe.” Dù sao, tội xâm phạm danh dự người khác đã định rồi. Toà án nhân dân phán quyết: đình chỉ xâm phạm, khôi phục danh dự, chịu nhận lỗi, bồi thường tổn thất, cùng với phí tổn hại tinh thần.

Người Trung Quốc am hiểu nhất đúng là hợp lực tấn công, thống đả lạc thủy cầu; hơn nữa hiện tại cơ quan quốc gia can thiệp, tòa soạn nhỏ bé xui xẻo ấy buộc lòng phải tuyên bố đóng cửa.

Trừ bỏ lực lượng “biểu dương chính nghĩa”, có vài biểu hiện kỳ quái không đáng kể, mấy cô nàng thần kinh mẫn cảm sau khi thấy Kỳ Dương phát biểu nhất thời bùng phát nhốn nháo ầm ĩ, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng sói chu:

“A a a, quả nhiên là huynh đệ ái a!”

“Ác ác ác, yêu hận tình thù, ân oán hào môn, thực tế có bao nhiêu kinh điển a!”

“Oa oa oa, dạ hắc phong cao (ban đêm gió lớn), tuần nam mỹ nam bên nhau là đúng, thiên lôi địa hỏa, củi khô lửa bốc, hừng hực dục hỏa...”

“Bảo ta tin bọn hần trong lúc đó không có thông dâm, còn không bằng bảo ta tin tưởng mặt trời mọc từ đằng tây! Nhìn xem nhìn xem, ca ca bỏ vốn để đệ đệ diễn kịch, làm bạn cùng hần nghiên cứu tư liệu, thậm chí còn tự mình tham gia, nhìn lúc họ diễn liếc mắt đưa tình, nhìn Dương Dương nhắc tới ca ca lại thẹn thùng! Trời a, đất a, chúng ta rốt cục cũng thấy tình yêu chân chính a, thực mở rộng tầm mắt...”

“Dương Dương thân ái, chúng ta ủng hộ người hai tay hai chân!”

“Yêu không phải tội! Chuyện đương nhiên! Thân cao không là vấn đề, tuổi không phải chênh lệch, thân phận càng làm gia tăng tính...”

Tô Thư hoàn toàn không biết bên ngoài đang long trời lở đất, cô đã ra viện, đang ở nhà an tâm ở cữ. Ngoài nhũ mẫu mới thuê, dì Triệu cũng thường xuyên qua thăm cô, dạy cô một số việc người đang ở cữ phải chú ý, dặn cô ngàn vạn lần không được qua loa khinh thường, nếu không lưu lại di chứng sẽ thống khổ khó chịu cả đời.

Kỳ Hiên chỉ tới thăm cô lúc cô mới xuất viện một lần, sau đó lại không thấy xuất hiện. Tô Thư cảm thấy có chút phiền muộn cùng ngơ ngẩn. Đối với Kỳ Hiên, chính cô cũng không hiểu bản thân có cảm tình gì. Cô căm ghét nam nhân, thậm chí đối với nam nhân có tiếp xúc qua rất nhạy cảm, bởi vì hôn ước gia tộc mà buộc phải kết bạn cùng Kỳ Hiên, hơn nữa sau khi biết hần là một gã gay, cô liền tháo xuống một chút tâm phòng bị, thậm chí chủ động tìm hần làm nơi che chở mình.

Ngay từ đầu cô đối với Kỳ Hiên vốn không có một chút gì gọi là tình yêu, cô chỉ cẩn thận bảo vệ bản thân, sợ hãi tiếp xúc tình yêu. Nhưng đối với sự chiều cố sẵn sốc của Kỳ Hiên, tuy rằng không có lời ngon tiếng ngọt, lại tỉ mỉ chu đáo chiếu cố cuộc sống của cô, không có nữ nhân ở hoàn cảnh như thế không sinh ra ý lại, lại thêm vài phần hảo cảm với người cho mình cuộc sống đó. Hơn nữa, người đó tuổi trẻ anh tuấn, giàu

có tài hoa thật cường hãn thì thiên tính nữ nhi khiến cô không thể không bị hấp dẫn.

Khi mang trong bụng cô có cục cưng của hai người cô thường mơ thấy một giấc mộng kỳ lạ, tỷ như Kỳ Hiên sẽ ôm cô, mà cô ôm tiểu bảo bảo cái loại cảnh tượng một nhà ba người hạnh phúc. Cô cảm thấy chính mình trở nên rất nguy hiểm. Cô hiểu rõ Kỳ Hiên không thương cô, bên người Kỳ Hiên có Sở Ly, Trịnh Ân cùng hần ái muội, là tình nhân của hần. Một Kỳ Hiên như vậy, sao có thể vì cô mà ở lại?

Nữ nhân yêu gay sẽ có kết cục gì, sẽ bị thảm cỡ nào, cô đã xem qua rất nhiều bài luận trên mạng. Huống chi, cô vốn không thể chịu nổi, không có nam nhân sẽ không cần để ý không phải bài xích a?

Tô Thư dần dần cảm thấy thống khổ, thậm chí dày vò. Lòng cô càng khép chặt. Cô biết mình không thể để Kỳ Hiên biết dù chút một chút về tình yêu này, nếu không hần sẽ lập tức đuổi cô ra khỏi cuộc sống của hần. Hiện tại, hần đã có những thái độ cùng hành động xa cách rồi. Trong đêm, Tô Thư lặng lẽ chảy nước mắt.

Tiểu bảo bối bị Kỳ Hiên ban cho cái tên “Kỳ Y” hoàn toàn không biết tư vị trong lòng mù mù, đói liền ăn, mệt liền ngủ, không có việc gì thì a a khóc hai tiếng, khỏe mạnh khoái hoạt mà lớn dần lên.

Mấy ngày nay Kỳ Y có chút kỳ lạ, bé con ban ngày say ngủ, buổi tối đặc biệt có tinh thần, hơn nữa bắt mù mù phải cùng bé đùa giỡn, nếu không liền oa oa khóc lớn, khiến cho Tô Thư cũng ngày đêm đảo lộn, khổ không thể tả. Nuôi tiểu hài tử quá vất vả, Tô Thư có chút bức bối, nghĩ muốn đem tiểu ma tinh này quảng cho Kỳ Hiên tự nuôi đi.

Có đôi khi, ban đêm thật sự rất cô độc tịch mịch, cô nhịn không được mà lên mạng, bỏ đã lâu, một lần nữa bước vào cảm thấy có chút mới mẻ, thậm chí vào trò chơi trước kia cô từng chơi. Vì thế, cô chấn kinh, Nhiếp Viễn cư nhiên còn đang đợi cô?

Level của Nhiếp Viễn đã rất cao, thấy cô một lần nữa vào trò chơi, y thật cao hứng, cũng không hỏi nhiều về cuộc sống riêng tư của cô, chỉ dẫn dắt cô làm nhiệm vụ thăng cấp, tiếp tục cùng cô du ngoạn trong trò chơi. Tô Thư bắt đầu cảm thấy nam nhân là so với nữ nhân còn là sinh vật kỳ quái hơn. Có loại như Kỳ Hiên phong lưu lang thang hoa hoa công tử, lại có thể cũng có loại như Nhiếp Viễn loại cổ sinh vật? Cô thấy không thể tưởng tượng nổi.

Cửa ban công bị một cước đá văng, Quân Nhan ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thấy được sắc mặt xanh mét của Quân Liễm. Tùy tay đóng cửa lại, Quân Liễm đem một chồng báo ném lên bàn làm việc của Quân Nhan, “Đây là hảo sự người làm?”

Quân Nhan nhanh chóng khôi phục trấn định, hừ lạnh một tiếng, “Phải thì sao? Bọn hần cũng chỉ có thể động tay vào tòa soạn nhỏ đó, liên quan gì đến ta?”

“Không biết, ngu xuẩn!” Quân Liễm cau mày lên án mạnh mẽ tỷ tỷ bộ ngực còn to hơn cái đầu này, “Người rớt cuộc có biết mình đang làm cái gì không? Người thật sự hiểu được nội tình đối thủ sao? Người biết lá bài tẩy của hần sao? Người có biết long nghịch lân là tuyệt đối không được không?”

“Người rút cuộc muốn nói cái gì?” Quân Nhan không hờn giận hỏi lại.

Cô kỳ thật chỉ là muốn phá thanh danh của huynh đệ Kỳ gia, muốn Kỳ thị càng thêm hoạ vô đơn chí, cho là mình bắt được một cơ hội tuyệt hảo, nào biết đâu rằng sẽ bị bọn hắc lật tay làm mây che tay làm mưa, không chỉ không lấy được hiệu quả mong muốn, ngược lại còn giúp bọn họ càng thêm nổi tiếng.

“Người dùng tiền công vào việc tư, cha đã biết.” Quân Liễm bất đắc dĩ nói.

Quân Nhan thần sắc căng thẳng, đề phòng cậu ta.

“Người không cần coi ta như địch nhân, người vẫn không phân biệt được địch nhân thật sự của mình là ai.” Quân Liễm hiện tại vô cùng thống hận thân thể suy nhược của mình trước kia, nếu không cậu sao có thể để yên giao toàn bộ gia sản Quân gia cho một nữ nhân như vậy.

“Người có ý tứ gì?”

“Người còn không biết mình đã rơi vào bẫy sao?” Quân Liễm tức giận gầm nhẹ, “Người vì sao trước khi hành động không cùng cha và ta thương lượng một chút? Người cầm nhiều tiền như vậy đi bỏ khuyết thiếu hụt của Tô Hành, lại đi mua cổ phần của Kỳ thị, trong tay người còn có bao nhiêu tiền? Vẫn là sớm đã như trúng chọi đá sao? Nhân viên trong công ty người đã lâu chưa được phát lương đi? Có bao nhiêu người đã thâm chuẩn bị đi ăn máng khác người biết không?”

Quân Nhan sắc mặt ngày càng kém. Trước đây kỳ thật cô cũng dự liệu qua loại tình huống này, nhưng cô nghĩ có thể dùng tiền quỹ dự trữ của công ty vượt qua tình huống này, lại không muốn nói cho cha biết, quỹ dự trữ đã sớm thiếu hụt. Sao có thể chuyển biến xấu tới mức này? Sự tình phát triển, hoàn toàn vượt khỏi dự đoán của cô.

“Đầu tư cho STARS, là bước đầu tiên Kỳ Hiên thiết kế cạm bẫy. Hắc hoàn toàn không sử dụng lấy một phân tiền của công ty Kỳ thị, một nửa mượn tiền của Tô Hành, một nửa là tài sản riêng của hắc, Tô Hành bị hắc nhanh chóng vét sạch, lại còn tưởng rằng Kỳ thị xảy ra vấn đề, hỗn đản!”

Quân Liễm cũng là gần đây mới đem mọi chuyện suy nghĩ thông suốt, sau đó liền thấy tay chân lạnh lẽo. “Không, hắc bố trí hắc còn sớm hơn. Hắc khiến người ta hiểu lầm quan hệ giữa hắc và Nhiếp Viễn, Cố Ý, Cố Kính Đình, kỳ thật ba người này đều là con cờ của hắc, hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay hắc! Cố Ý Cố Kính Đình giáng chức đều là cố ý! Bọn hắc diễn trò, ngay cả công nhân viên trong công ty đều đã lừa gạt đi.”

Quân Nhan khó tin trừng lớn hai mắt.

Quân Liễm cười lạnh hai tiếng, “Người cho là Kỳ Hiên thực sự chỉ là một tên hoang dã mù tịt? Sự khinh địch khiến người nước đổ khó hốt. Khẩu vị của hắc cực lớn, kể trong kế, đồng thời ngăn trở Tô thị cùng Quân gia, đủ độc, ngoan độc.”

“Làm sao có thể, cổ phần Quân gia chúng ta đều ở trong tay mình mà!”

“Ác? Người bây giờ còn nghĩ như vậy? Hẳn chiếm hai mươi phần trăm cổ phần trong nghiệp báo trí, công ty người mẫu bên kia của người đóng cửa, những người mẫu của chúng ta thế nào, người còn không rõ sao? Đại đa số người trong STARS là do hắn điều tới, những người này chỉ cần liên hợp từ chức, lập tức sẽ làm STARS mất quyền! Có cổ quyền thì sao chứ?”

“Vậy người lúc trước vì sao còn đáp ứng bọn hắn? Vì sao còn hợp tác thành lập STARS?”

“Nếu như không có cửa người ngu xuẩn, ta sớm hay muộn sẽ biến những người đó thành tâm phúc của mình, hoặc là lặng lẽ thay đổi nhân viên, STARS liền hoàn toàn thuộc về Quân gia, chính là người xem người đã làm gì? Người cho ta thời gian sao? Người phá hủy toàn bộ kế hoạch của ta! Người coi ta như địch nhân, vì sao người không muốn ta cùng họ Quân, ta trước mắt cũng vì Quân gia suy nghĩ, sau đó mới có thể cùng người tranh giành quyền lợi? Đại địch trước mặt, người lại đem ta làm như kẻ thù một mất một còn!”

Quân Nhan hoảng sợ. Quân Liễm đồng dạng tức giận, hỗn hển. Lúc trước cậu ta cùng Quân Nhan hiểm khi qua lại, nhiều ít cũng muốn nhân cơ hội này tính toán giành quyền, cậu ta cũng gai mắt Quân Nhan ngang ngược càn rỡ. Nhưng cậu lại không nghĩ tới Quân Nhan sẽ ngu xuẩn như thế, có thể từng bước bước vào bẫy kẻ thù đã giăng sẵn, lại có thể cùng một giuộc với Tô Hành, đồng thời đem hai nhà đẩy vào tử địa.

Kết quả chính là, mỗi người bọn hắn đều vì tính toán riêng của mình, không thông hiểu lẫn nhau, hoàn toàn rơi vào tính toán của đối phương. Kỳ Hiên, lợi dụng tính cách của bọn họ một cách triệt để, bất động thanh sắc, liền dễ dàng phá hủy công ty hai nhà. Người này, nếu trở thành địch nhân của hắn...

Quân Liễm tay chân lạnh như băng, cậu đã không dám nghĩ tiếp.

44. Chương 44: Quá Trình

Trịnh Ân đem Long Hiên áp dưới thân, làm nhục một trăm lần a một trăm lần. Cho dù là tự phụ có thân công cường thân kiện thể gia tăng X năng lực, Long Hiên cũng dần dần cảm thấy ăn không tiêu, tiểu đệ đệ đều bị Trịnh Ân đùa bỡn đến sưng đỏ phát đau. Xem chừng, trong vòng ba ngày hắn dừng nghĩ đến việc sinh hoạt vợ chồng. Nhân sinh chí hoan biến thành tai họa, ô hô thương thay!

Trịnh Ân rất giáo quyệt, tiểu cúc hoa của mình hưởng thụ qua hai ba lần đã hoàn toàn thỏa mãn, thì bắt đầu lấy tay, dùng chân, dùng dây thừng tra tấn Long Hiên, Long Hiên nếu có ý định chạy trốn, cậu ta sẽ bày ra một tư thế dâm đảng phát ra thanh âm dâm loạn mà hấp dẫn hắn, khiến hắn muốn ngừng mà không được. Là do Long Hiên sai trước, có khổ nói không nên lời, có oan không thể biện giải, chỉ có thể nuốt ngược hai hàng nước mắt. Nữ vương thụ, nguyên lai thực đáng sợ.

Trịnh Ân so với nữ vương cấp Boss còn đáng sợ hơn.

Kỳ thật, chuyện này quả thật phải bắt đầu từ Long Hiên, chuyện sau khi “tiểu đệ đệ sống lại”, hấn sợ sau khi giải thích chân tướng, sẽ bị bọn họ phản thủ, cho nên trước hết tìm Sở Ly làm thí nghiệm, hai người đại chiến suốt đêm, khiến Sở Ly ngày hôm sau phải xin phép ở nhà nghỉ ngơi điều dưỡng, hoàn toàn chứng minh năng lực phách vương vô địch của hấn sống lại.

Sau đó, hấn lại tìm Phương Nam bên ngoài nóng nảy bên trong hiền thực, Phương Nam bụng căng tròn, làm loại việc này có điểm không tiện, Long Hiên sẵn sóc phục vụ Phương Nam, bản thân cũng không đòi hỏi gì, hai người nằm bên nhau tâm sự cả đêm, thậm chí cả tên tiểu bảo bảo cũng nghĩ đến, bởi vì đã có Kỳ gia nhất nhất (chỉ Kỳ Y), vậy bảo bảo này kêu “Tiểu Nhị”, đại danh “Song Song”. Phương Nam khịt mũi khinh thường năng lực đặt tên của Long Hiên, có thể là chính bản thân hấn lớn lên trong phong hoa tuyết nguyệt hoặc là hương vị vô hiệp nồng hậu, mắt không sáng nổi.

Long Hiên nói, “Kêu tên như chó như mèo mới dễ nuôi chứ.”

Tiểu hài tử cổ tỉ lệ sống sót tương đối thấp, bị cảm nhẹ cũng rất dễ đi đời nhà ma, hơn nữa trong hậu cung tần phi đấu đá lẫn nhau, công chúa không nói đến, hoàng tử tỉ lệ sống sót lại càng thấp, thường thường mang thai rất dễ sảy thai, vất vả sinh ra cũng rất dễ chết không nguyên do. Kiếp trước Long Hiên có hơn ba mươi đứa con, cuối cùng có thể sống sót lại không đến mười. Hấn thực coi trọng việc nuôi trẻ.

Phương Nam cân nhắc mấy lần, cảm thấy “Song Song” nghe vẫn còn xuôi tai, bắt đắc dĩ cho phép. Nhưng, đó là nếu bảo bảo là cô gái hoàn hảo, nếu là nam hài, lớn lên nó nhất định sẽ mắng chết cha “mẹ” mình, đặt cho nó một cái tên ảo lả như vậy.

Lúc trước Phương Nam còn tưởng rằng Long Hiên đặt cho Kỳ Y cái tên hay như vậy, là theo ý tứ câu “Thử tình y y”, lòng dạ hẹp hòi lý nhiều ít là ăn chút dấm chua của Tô Thư, Trịnh Ân cũng châm chọc vài lần, phỏng chừng trong lòng cũng chua xót. Ai có thể đến nghĩ đến lão nhà họ chính là lười biếng, bởi vì Y là đứa trẻ đầu tiên, nên kêu “Nhất Nhất”, trong bụng Phương Nam này kêu “Song Song”, nếu như sau này còn có, phỏng chừng đã kêu tam tam, tứ tứ, ngũ ngũ, lục lục như vậy. Long Hiên bên này tưởng tượng hậu cung con đàn cháu đống, Phương Nam bên kia hai mắt trắng dã.

An ủi Phương Nam, ngày thứ ba Long Hiên lại tới nhà mới, cùng Kỳ Dương ở nhà mới đại chiến, từ dưới lầu chơi lên trên lầu, Kỳ Dương mấy ngày nay bị đè nén thành ra có chút biến thái, thể phải lưu lại dấu vết làm tình của họ tại tất cả góc vách tại ngôi nhà mới này, Long Hiên liều mạng bồi quân tử mệt đến chết. Theo tâm tư mà lý giảng, Long Hiên đặc biệt yêu nhất là Kỳ Dương, tuy rằng ngay từ đầu đã gài bẫy mẹ Kỳ Dương một lần, nhưng tuyệt không gây trở ngại đến việc Long Hiên cưỡng chiều Kỳ Dương.

Nếu quả thật cần truy cứu nguyên nhân sâu xa, còn là bởi vì trong đáy lòng Long Hiên có tồn tại tâm tư đen tối: kiếp trước hấn đã yêu một hoàng đệ của hấn, đệ đệ kia tuần mỹ dị thường lại tài hoa xuất chúng, dường như là tiên hạ phàm, cũng rất xem thường vị hoàng đế ca ca dùng mọi thủ đoạn giết hết huynh đệ để đăng cơ, Long Hiên giấu đi tình cảm giành cho y, phong đệ đệ này thành Tiêu Dao Vương, cái gì tốt đẹp đều ban thưởng cho y, người đó lại cố tình không nhận. Cái gọi là không chiếm được mới là tốt nhất, hoàng đế Long Hiên hoang dâm hoàng đế từ nay về sau chỉ có một chút mền đệ tình kết như thế.

Tóm lại, Long Hiên này, thật là dê tiện vô sỉ hạ lưu dâm đẳng. Cùng Kỳ Dương phóng túng hai ngày, tới ngày thứ năm, mới đến phiên Trịnh Ân. Trịnh Ân được Sở Ly báo lại, lại thấy Long Hiên đặt cựa vào cuối danh sách, sôi gan, màn đêm buông xuống liền lôi Long Hiên vào phòng, sau đó thực thi Mãn Thanh thập

đại khổ hình...

Long Hiên đau khổ cầu xin, “Bảo bối, ta thực không biết mình phạm tội ác tày trời, muốn trước làm yên lòng tiểu tặc (vợ nhỏ, thiếp), rồi mới đến thỏa mãn đại phu nhân người a...”

Đương nhiên, lời này của hắn nếu bị ba người kia nghe được, khẳng định lại là một trận tinh phong huyết vũ, lại nhiều ít lấy được cảm tình của Trịnh Ân.

Buông dương vật đã bị ngược đãi suốt cả đêm, Trịnh Ân hừ lạnh một tiếng, “Người có biết lúc trước ta nói ra chuyện này, khiến lão cha ta biết được, ta bị chửi gần chết, bây giờ còn muốn giam ta lại.”

“Thật sự?” Long Hiên lắp bắp kinh hãi.

“Lừa tên hỗn đản nhà người có lợi lộc gì?” Trịnh Ân nhin không được lại cắn hắn một phen, thở phì phì dựa vào ngực Long Hiên cọ cọ, “Ta đang phiền chết đi được, cha hận không thể nổ súng bắn chết ta, mẹ thì cả ngày nước mắt lưng tròng, dường như ta đã hủy đi hy vọng duy nhất của họ.”

Long Hiên trầm mặc.”Trịnh Ân, người muốn kết hôn sao?”

Trịnh Ân đồng dạng trầm mặc hồi lâu.”Có nghĩ tới. Cưới một cô nàng ôn nhu hiền thực, sinh mấy đứa nhỏ, sống một cuộc sống an an ổn ổn, như vậy cha mẹ yên tâm, đồng sự cũng nhìn thuận mắt, người kết giao cũng sẽ có nhiều ánh mắt ganh tỵ, nói chung là tất cả đều vui vẻ.”

Long Hiên thở dài, “Một cuộc sống thỏa hiệp, người sẽ thật sự thích?”

“Ở trước xã hội, ai cũng nhỏ bé, Trịnh Ân ta đã là gì? Ta cũng không muốn làm liệt sĩ tiên phong cách mạng.”

Long Hiên cười rộ lên, xoa nhẹ tóc cậu, “Cho ta thêm nửa năm được không? Chờ ta xử lý xong đồng bệ bọn bên này, ta sẽ chính thức cùng cha mẹ người nói chuyện.”

“Nói chuyện gì?” Trịnh Ân cảnh giác ghé vào ngực hắn.

“Nói chuyện kết hôn a, để bọn họ yên tâm giao con họ cho ta, để họ trở thành nhạc phụ nhạc mẫu của ta, để ta và người cùng tận hiếu.”

Trịnh Ân xì một tiếng, “Mơ mộng hảo huyền.”

“Tin tưởng ta đi.” Long Hiên hôn nhẹ lên trán cậu, “Tiểu Ân Ân, ta so với lão hơn những một ngàn tuổi, tin tưởng ta đi.”

Trịnh Ân sao cũng được hừ một tiếng, bỗng nhiên nắm nụ hoa Long Hiên, “Người sẽ không thật sự đánh chủ ý lên Quân Liêm đi? Hẳn thực thông minh, cũng không phải chỉ là con một sách, người...”

“Ta biết.” Long Hiên cười cười, “Dù có cho, ta cũng sẽ không để một tên kiêu ngạo như vậy bên người?”

“Chính là người nói với Sở Ly...”

“Đây chẳng qua là nói với Sở Ly, cũng không phải nói với Quân Liêm, OK?”

“A, người tên gia hỏa giả dối này, dám giở thủ đoạn với Sở Ly, khiến hắn đối với người mang trong lòng áy náy khăng khăng một mực!” Trịnh Ân trái tim băng giá, thay Sở Ly bất bình.

Cậu cho là mình đã hiểu hết về Long Hiên, cậu biết để vương tâm sâu không lường được, lại không nghĩ hắn lại có thể “vô tình” đến độ mỗi người bên mình đều dụng tâm cơ. Trịnh Ân bây giờ hoài nghi, người nam nhân này rốt cuộc có hiểu được cái gì mới là “Tình yêu” chân chính hay không? Hắn có biết nếu hắn còn tiếp tục như vậy, hẳn ngược lại sẽ mất đi toàn bộ “Chân tình”? Có lẽ cuộc sống trong hoàng cung trước kia mỗi bước đều thấp thỏm, hoàng đế vô tình, nhưng là bây giờ không phải đã khác rồi sao?

Trịnh Ân đột nhiên cảm thấy nam nhân có thể dễ dàng nắm được thiên hạ này thật đáng thương. Không biết người nam nhân này hiểu câu nói — “Kỳ quan toán tấn thái thông minh, phản ngộ liễu khanh khanh tính mệnh.”

“Long Hiên...” Cậu nhẹ nhàng gọi tên hắn, tâm cũng ề ảm yếu đuối, “Kỳ thật người không cần phải tổn tâm cơ như vậy.”

Long Hiên ảm đạm cười, “Giường chi sườn, há lại cho người khác ngủ say? Người của ta, há lại cho người khác rình chia nhau hưởng lợi?”

Nếu tới thời khắc phải giải quyết vấn đề, Long Hiên cũng không hề ăn chơi đàn điểm ngọc trong vàng son. Đêm chuyện công ty để qua một bên, Long Hiên tìm K.

“Chúng ta hảo hảo nói chuyện đi.” Long Hiên ngồi ngay ngắn trên ghế salon trong nhà K, ánh mắt bình thần nhìn nam tử tóc vàng đối diện.

Tóc của y thực thuần túy, giống như vàng tinh khiết, dưới ánh mặt trời sáng lạn phát nhiệt nóng, không chút hòa hợp với khí lạnh phát ra từ thân thể, lại kỳ diệu hấp dẫn người. Long Hiên rất muốn hôn lên đôi môi của K.

K lại không phát giác được tâm tư đối phương, dùng răng nanh ngược đãi đôi môi đỏ mọng của mình, “Nói chuyện gì?”

“Thân phận của người, mục đích ở bên cạnh ta.”

K cười rộ lên, “Rất cục đã nhìn không được?”

“Sau khi bị tai nạn, ta đã quên rất nhiều việc, mà Sở Ly cùng Trịnh Ân cũng không nhận ra người, ta rất kỳ quái, người có phải sau vụ tai nạn ấy mới xuất hiện bên cạnh ta?”

“Phải thì sao?”

“K, ta thực thích người, ” Long Hiên khở não, “Người còn dùng thái độ xa cách ấy quấy nhiễu ta, ta sắp bị người làm phát điên rồi.”

Khóe miệng K nhếch lên một nét hài hước thoáng hiện, “Người khoa trương quá rồi, Kỳ tiên sinh.”

“Một chút cũng không khoa trương, ngôn ngữ không thể biểu đạt tất cả điều ta muốn, bỏ lại không cam lòng, Khải Nhĩ, ta muốn người cỡ nào...”

Hắn tiến đến cạnh K, K lại cười chạy tới ngồi xuống ghế salon hắn vừa ngồi, hắn bắt đắ dĩ sụt hạ hai vai, “Xem, người rất thích trêu chọc ta như vậy, người tựa như tinh linh hư hỏng trong truyền thuyết, lấy cắp trái tim ta, lại không chịu lấy tâm mình bồi thường lại.”

K khinh thường bĩu môi, “Người cũng như Kỳ Dương đọc quá nhiều Shakespeare sao? Cổ tình học cái loại giọng điệu ngọt thủy này.”

“Ta cảm thấy thơ tứ tuyệt của ông ta vẫn là tốt nhất.”

“Đó là loại nhảm chán nhất. Tinh hoa của Shakespeare nằm ở chỗ ông ta châm biếm, giễu cợt thế giới này!”

“Khải Nhĩ, người rất hận đời.”

K hừ một tiếng.

“K, người cùng Quân gia có quan hệ gì?” Long Hiên đột nhiên hỏi.

“Tại sao phải nói cho người biết? Người không phải tự tin mình vạn năng sao? Tự tìm hiểu đi.”

“Khải Nhĩ...”

“Người nghĩ bản thân mất bao lâu nữa để thâu tóm Quân gia?”

“Ba tháng.” Một công ty tồn tại lâu như vậy cũng không phải nói sụp liền sụp, dù muốn nuốt trọn nó, cũng phải làm rất nhiều công tác chuẩn bị.

K ảm đạm cười, “Ta có thể giúp người rút xuống trong vòng một tháng.”

Long Hiên nhướng mày, có chút kinh ngạc. K xoay người vào thư phòng, rất nhanh cầm một văn kiện đi ra, ném lên người Long Hiên.

Long Hiên xem lướt qua một lần, “Người nhượng lại 31% cổ phần trong nghiệp báo chí Quân gia cho ta?”

31% này cùng với 20% trong tay hắn, vừa đủ có thể tuyệt đối khống chế quyền hành, ít không ít, nhiều không nhiều. Long Hiên không phải không có ngạc nhiên nhìn về phía K.

“Này xem như ta thay Kiều bồi thường người đi.” K có điểm mệt mỏi nói.

Chuyện của Kiều, đối với K mà nói, thật sự là tai bay vạ gió, khiến y trong lúc giao thủ với Long Hiên, nháy mắt liền rơi vào thế hạ phong. Hư việc nhiều hơn là thành công, thực phiền lòng!

Long Hiên xem kỹ lại một lần, “Nói như vậy, Quân gia vốn không phải nắm quyền tuyệt đối? Người mới là Đại lão bản phía sau màn?”

K nhún vai, “Người có bản lĩnh thì tự tra a, ta không thể trả lời.”

Long Hiên đột nhiên cười rộ lên, “Quân gia rất nhanh sẽ là của ta, ta muốn tra còn không dễ dàng?”

“Ta đây mở to mắt mong chờ.” Mặt K vẫn không đổi sắc.

Long Hiên đột nhiên nhào người qua, không để cho y né tránh, cúi đầu chế trụ mái tóc dài của y, cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng hấp dẫn. K ngẩn người một cái, lập tức liền phản thủ ôm lấy hắn, đắm chìm trong nụ hôn. Tâm nhảy loạn. Y biết mình càng ngày càng thích mùi vị được người nam nhân này ôm. Nam nhân thích chinh phục, thích giữ lấy, thích xâm lược. Có thể là nội tâm của bọn họ cũng có thành phần yếu đuối, nếu bị chinh phục, bị giữ lấy, bị xâm lược, ngược lại biết hưởng thụ khoái cảm lớn hơn.

Đầu choáng mắt hoa, cả người phát run vì khoái cảm. K đang hưởng thụ quá trình bị chinh phục, bị giữ lấy, bị xâm lược này, y tuyệt không muốn cho Long Hiên dễ dàng đắc thủ. Dưới khuôn mặt có vẻ như vẫn nghiêm túc lạnh lùng như cũ, K thực có nhiều giảo hoạt cùng nghịch ngợm.

“Bảo bối... Ta muốn... Liền tuyệt sẽ không buông tay, tuyệt sẽ không.” Thở hổn hển, Long Hiên miễn cưỡng

đề nén nửa thân dưới đang không yên phận, nghiêng rằng nghiêng lợi tuyên bố.

45. Chương 45: Dã Tâm

Trên tầng cao nhất của tòa nhà Kỳ thị, trong căn phòng họp loại nhỏ. Đang ngồi đây chỉ có ít ỏi vài vị: Long Hiên, Trịnh Ân, Sở Ly, Nhiếp Viễn, Cố Kính Đình, Cố Ý, còn có ba vị ngoài biên chế: Tô Hành, Quân Xuân Thân, Quân Liêm. Cùng với một nhân viên đặc thù: K.

Ánh mắt Trịnh Ân thỉnh thoảng lại đảo qua người K, mang theo thận trọng cùng dịch ý. Cậu không rõ vì sao Long Hiên lại để kẻ không quan trọng này tham gia hội nghị cơ mật. Sở Ly đem các xấp tài liệu riêng biệt phát cho mỗi người, sau đó ngồi xuống bên cạnh Long Hiên.

“Đây là một phần kế hoạch do ta thiết kế, phiền các vị xem kỹ một chút, sau đó chúng ta sẽ cẩn thận phân tích.” Long Hiên hiếm khi bày ra bộ mặt nghiêm túc.

Đã biết một chút tin tức công ty Kỳ thị vẫn hoàn hảo, Tô Hành cùng cha con Quân gia hoàn toàn chấn kinh, bọn hắn đã mơ hồ nhận ra Long Hiên là một gia hỏa có giả tâm thật lớn, lại không ngờ dã tâm lại to lớn như thế: hắn muốn xây dựng một vương quốc kinh thương.

“Các vị đều biết Singapore là tiểu quốc có nền kinh tế phát triển rất cao đi?” Long Hiên thản nhiên nói, “Bọn họ tài nguyên thiếu thốn, lại là một quốc gia được nhiều nước đầu tư vào, tương lai sẽ phát triển đến vượt tầm quốc gia, chính phủ Singapore tập trung đầu tư công ty trách nhiệm hữu hạn (tên gọi tắt GIC), phàm là có thể kiếm tiền bọn họ đều khai thác, sáng tạo một đám thương nhân kỳ tài, tất cả đều vì sự phát triển của nước nhà mà cống hiến. Còn nước ta? Đất rộng người đông, tranh chấp nội bộ lại thực nghiêm trọng, đừng nói đến chuyện tập trung lực lượng đối phó với các tập đoàn nước ngoài, đối với tình huống này, ta thực khó chịu.”

Tô Hành cùng cha con Quân gia vốn đang vì công ty của mình bị chiếm đoạt mà tức giận, giờ lại bị Long Hiên thay đổi tiêu điểm mà cảm thấy mờ mịt. Tô Hành cùng Quân Xuân Thân liếc nhau, trong lòng cảm xúc hỗn độn.

“Mục tiêu chiến lược của ta cũng không cao, chỉ hi vọng trong tương lai nổi danh trên thương trường quốc tế, trở thành tập đoàn có tiềm năng lớn nhất, có thể nhận được hợp đồng thương mại đa quốc gia, không phải quan tâm đến mấy tranh chấp đoạt lợi nhỏ trong nước, hiện giờ trên thế giới, so với Trung Quốc còn rất nhiều nước có mục tiêu trở thành nước phát triển, không phải sao?”

Trịnh Ân tiếp lời nói, “Trong “Long kế” này, tạo dựng sản nghiệp cho mình là nhất thiết và cấp bách, chúng ta không thể luôn chịu những hạn chế của các ngân hàng, hiện nay ngân hàng tư nhân trong nước chỉ vừa phát lên, đầu tư tài chính cũng không phải thực kiện toàn, đại đa số quyền lợi còn nằm trong tay chính phủ, bọn ta tính toán bất lấy thời cơ này, trong vòng mười năm xây dựng tài chính của riêng mình.”

Sở Ly tiếp lời, “Tiếp theo là dầu thô. Tầm quan trọng của dầu thô hẳn mọi người ở đây đều rất rõ ràng,

việc nhập khẩu dầu thô sẽ ảnh hưởng đến trình độ Trung Quốc, chính phủ hẳn chưa chuẩn bị sẵn sàng, mà quốc dân chúng ta đương nhiên phải vì nước phân ưu.”

Tất cả mọi người cười rộ lên, rõ ràng đang nói chuyện hài, kỳ thật người nào cũng biết phương diện này không cần nói cũng biết sẽ mang đến lợi nhuận lớn cùng lâu dài đến mức nào.

“Để xây dựng bước đầu cho kế hoạch cần số vốn rất lớn.” Long Hiên cau chặt mày, “Các vị, ta liệu mạng kiếm tiền cũng không phải là chỉ vì mình, hiện tại các vị đã rõ chưa? Giờ, không chỉ Tô thị không còn, Quân gia cũng đã mất, Kỳ thị cũng vậy, cũng sẽ biến mất.”

Tô Hành cùng cha con Quân gia có chút kinh ngạc nhìn hẳn.

“Giờ chúng ta cần hợp lại, hơn nữa phải trong một thời gian ngắn phải hợp chỉnh, hiện tại chỉ còn duy nhất một tập đoàn là ‘tập đoàn Long’, mà các vị, sẽ là thành viên chủ chốt của tập đoàn.” Long Hiên nghiêm túc nói.

“Ta còn cảm thấy kế hoạch này thật quá điên cuồng.” Quân Xuân Thân thì thào nói nhỏ.

Quân Liễm lại hai mắt tinh lượng, cũng là một thanh niên có dã tâm, cho dù là ngồi phi thuyền lên sao hỏa, cậu ta cũng dám thử một lần. Hơn nữa tình trạng thân thể của cậu giờ đã chuyển biến tốt đẹp, không còn gì có thể áp chế dã tâm của cậu ta. Tô Hành như còn suy nghĩ về việc gì đó.

“Về việc dùng người, bước đầu ta tính Nhiếp Viễn vẫn là tổng giám đốc, Quân lão ngài kinh nghiệm phong phú, đảm nhiệm phó tổng chỉ điểm cho hẳn một chút; Cố lão vẫn là giám đốc tài chính; Trịnh Ân làm giám đốc hành chính; Tô tiên sinh ủy khuất ngài, đảm nhiệm giám đốc kỹ thuật; Cố Ý toàn quyền phụ trách sản nghiệp bất động sản; Quân Liễm phụ trách sản nghiệp truyền thông; Sở Ly vẫn là đặc biệt trợ lý của ta.”

“Ngành IT của ta sẽ thế nào?” Tô Hành hỏi.

“Ta tính toán trước mắt điều Quân Nhan qua.” Long Hiên vừa dứt lời, bốn phía phát ra tiếng sợ hãi, Long Hiên ảm đạm cười, “Quân Nhan kỳ thật rất có tài, chỉ là quá liều lĩnh. Mặt khác, ta sẽ an bài Tô Triển vào công ty thực tập, mặc dù nhỏ, nhưng nó cũng sẽ nhanh chóng trưởng thành, người có dã tâm là tốt, có tài mà không có dã tâm thì thật đáng buồn, nếu nó muốn cướp quyền từ tay Quân Nhan, thì phải tự mình cố gắng.”

Cái này... tất cả mọi người trầm mặc. Chiêu thức ấy của Long Hiên, rất ác độc, ngay cả thiếu niên cũng không buông tha. Tô Hành vì con mình mà đau lòng. Nhưng, gã không thừa nhận cũng không được, đây là biện pháp tốt nhất cho đứa con kia của gã nhanh chóng trưởng thành, chỉ có người ở trong nghịch cảnh mới có thể phát huy tiềm năng mà vươn lên.

“Việc cần làm trước mắt, là mau chóng đưa tập đoàn vào hoạt động tại Hồng Kông, sau đó mượn dùng ngoại lực phát triển tài chính quốc nội...”

Hội nghị này, bắt đầu từ khi mặt trời mới nhô lên phía đằng đông, mà tới khi lặn về đằng tây cả thành phố chìm trong đêm tối mới kết thúc. Chờ các chủ chốt của tập đoàn tương lai lần lượt ra về. Tô Hành vượt qua Quân Xuân Thân, “Quân tiên sinh.”

“Tiểu Tô.” Quân Xuân Thân dù sao cũng có tuổi, có chút mệt mỏi liếc gã một cái, cười cười.

“Chuyện hôm nay có suy nghĩ gì?”

“Điên cuồng.”

Quân Xuân Thân ha ha cười, “Quá điên cuồng.”

“Ngày mai có thời gian cùng nhau uống vài chén thể nào?” Tô Hành đồng dạng cười tao nhã.

“Hảo.” Quân Xuân Thân sáng khoái đáp ứng, vỗ vỗ bờ vai gã, “Tiểu Tô, mắt ngươi quả không tồi, kiếm được con rết giỏi như vậy.”

Nụ cười của Tô Hành cứng lại, khẽ thở dài một hơi, “Hắn như vậy, sao có thể liếc mắt tới Tô Thư?”

Quân Xuân Thân vẫn cười, cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Tới bãi đỗ xe, hai người phân biệt ngồi vào xe mình, Quân Xuân Thân bỗng nhiên hạ cửa kính, gọi với xe Tô Hành, “Cứ như vậy đi, có người quan tâm, chúng ta cứ vậy mà kiếm tiền là được chứ sao?”

Tô Hành bật cười, gật gật đầu. Có người quan tâm là không sai, bọn hắn chỉ là gia tộc đều mất đi danh dự thôi. Từ nay về sau, bọn hắn không còn là chúa tể một khu nữa, mà là đại thần trong vương quốc Long thị, quyền lợi lớn hơn, tiền tài càng nhiều, nhưng, ai nói được hết lợi và hại trong chuyện này đây? Cá lớn nuốt cá bé, từ xưa tới giờ đã như vậy.

Quân Liêm tự lưu lại. Cậu nghiêng ngả nhìn chằm chằm cửa sổ kính sát đất, nhìn xuống cảnh thành phố về đêm ở dưới chân, nhú mày, muốn nói lại thôi.

Long Hiên xoay người lại, bỗng nhiên tươi cười, “Cùng đi ăn khuya chứ?”

Bọn hắn cũng đã ăn qua một chút, nhưng vì thảo luận kịch liệt, căn bản là không biết vị, Quân Liêm sờ sờ bụng, quả thật có chút đói.

Cậu đứng lên, “Hảo.”

Hai người sóng vai ra khỏi cao ốc, ‘bọn họ cuối cùng cũng đi’ đảm bảo vệ cảm tạ trời đất tiễn họ, lập tức đóng cửa, trốn trong phòng giám sát nhàn hạ. Đã là cuối tháng chín, gió đêm mát mẻ, ngày hè khô nóng rất cục lặng lẽ giảm đi. Long Hiên mặt dày trèo lên xe Quân Liễm.

Quân Liễm trừng hấn, hấn vô tội nhún vai, “Ta không biết lái xe, người có biết, từ lần tai nạn xe đó, ta có mắc di chứng.”

Nhưng thật ra là hấn quen cuộc sống hoàng đế sung sướng không chịu hạ mình, hấn cho rằng bản thân không thể suy đồi đến nỗi phải đi làm “tài xế”. Tiểu Vương đã sớm đưa Sở Ly về nhà, Trịnh Ân có xe riêng, hiện tại hấn không ngồi ké trên xe Quân Liễm thì còn làm thế nào? Quân Liễm lắc đầu, buồn cười khởi động xe.

“Ta hiện tại rất hận người.” Khi bọn hấn ngồi trong một quán ăn mở cửa hai mươi bốn giờ, câu đầu tiên Quân Liễm đã trực tiếp đánh vào Long Hiên.

“Ta biết.” Long Hiên gật đầu lia lịa, nhận tội.

“Ta thật sự yêu Sở Ly, trước kia thân thể không tốt, cho là mình không thể cho hấn hạnh phúc nên buông tay, hơn nữa khi đó người cũng không giống như bây giờ, tối thiểu chỉ là ngẫu nhiên phong lưu, sẽ không để hấn biết, vẫn giữ vẻ bề ngoài trung tình, còn hiện tại thì sao?” Quân Liễm vừa nhắc tới Sở Ly thì thay đổi hấn.

Long Hiên không thể bài bác, cam chịu để người ta chỉ thẳng mặt mà mắng.

“Ta rất cục thân thể tốt hơn nhiều, thế nhưng chuyển biến tốt đẹp lại là do người ban tặng, khiến ta muốn đoạt Sở Ly cũng cảm thấy chột dạ, người quá âm.” Đây mới là điều Quân Liễm phẫn hận.

Long Hiên ha ha cười.

“Ta vốn muốn cầm quyền, bản thân cũng có dã tâm, muốn cùng người ngang hàng cả về địa vị lẫn quyền thế, nhưng ta cất bước quá muộn, lúc này giao thủ ta thất bại.” Quân Liễm bất đắc dĩ nói, “Nhưng ta sẽ không nhận thua.”

“Ta chờ đây.” Long Hiên nâng ly rượu, “Chúc người tiền đồ rộng lớn, cạn ly.”

Quân Liễm cục chén với hấn, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, bị vị cay của rượu kích thích làm ho khan liên tục, Long Hiên cười ha ha.

“Ta nhận khiêu chiến của người, vô luận là thương trường hay tình trường.” Long Hiên cười xong uống cạn ly, đem ly rỗng đưa tới trước mặt cho đối phương xem, “Quân Liễm, lớn nhanh đi, ta chờ người.”

Quân Liễm hừ một tiếng, không cam lòng rót đầy ly của mình, bàn tay Long Hiên đưa qua, bao lấy tay cậu, “Đừng uống nhiều, đối với thân thể người không tốt.”

Tim cậu nhảy dựng. So với bàn tay dày rộng của hấn tay cậu còn gầy yếu xanh xao nhiều lắm, ngón tay thon dài của hấn nhẹ nhàng trêu chọc lòng bàn tay cậu, Long Hiên vì uống rượu mà ánh mắt nhìn cậu càng thêm trong trẻo, “Quân Liễm, ta thích người có dã tâm, như vậy chinh phục mới có vị.”

Hấn nghiêng thân mình lên phía trước, sát vào cậu, ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ, “Bộ dạng hiện tại của người thực ngon miệng, khiến ta khẩn cấp muốn nuốt người vào bụng.”

Quân Liễm buồn bực rút tay mình ra, dùng sức chà chà lau lau lên quần áo. Long Hiên lấy tay chống đầu cười thầm, tiểu gia hỏa này, vẫn chưa đủ kinh nghiệm.

46. Chương 46: Xa Dục

Long Hiên tâm tình cực tốt về nhà, nhớ đến bộ dạng thờ hờn hển của Quân Liễm, còn nhịn không được mỉm cười, người này tâm cơ không tồi, nhưng phương diện tình dục lại rất ngây thơ, mới đụng chạm một chút, liền mặt đỏ tai hồng giống tôm hấp. Bản thân đã lâu không ôm người mới, ân, dục vọng có chút không thỏa mãn.

Chìm trong loại tâm tình này, hấn về đến nhà, thấy Trịnh Ân đang ngồi xếp bằng trên ghế salon thì lập tức vọt đến, ôm lấy đầu y hung hăng hôn, đồng thời bàn tay to thô lỗ mà cấp bách xoa nắn cặp mông của y, tiểu đệ đệ của mình vừa trêu chọc Quân Liễm đã hưng phấn bùng bùng, một đường về nhà còn chưa đi xuống được, ngược lại bởi vì tư tưởng trong đầu mà càng thêm trắng kiết nóng hằm hập.

Trịnh Ân bị hấn biến thành cả người mềm nhũn ra, rất nhanh liền thở ồ ồ, nhưng khi Long Hiên cố gắng xé áo ngủ của y thì y đột nhiên tỉnh táo lại, dùng sức đẩy kẻ đầy hơi rượu kia ra, túm lấy cavat của hấn kéo hấn lên phòng mình.

Long Hiên đi lại tập tễnh theo sát phía sau y, trêu đùa, “Bảo bối, người thật nhiệt tình, ta nghĩ ở sô pha làm đi ai...”

“Người cầm miệng cho ta!”

Ném hấn lên giường, Trịnh Ân nhịn không được nhấc chân đá hấn một cước, Long Hiên lại thừa cơ bắt lấy chân y, ngón tay trêu đùa bàn chân y vài cái, lại hôn ngược lên bắp chân y, vừa mới tắm rửa xong hương vị tươi mát khiến Long Hiên thoải mái thích thú, dần dần hôn đến đùi, cẩn nhẹ lên dục vọng hơi ngẩng đầu của Trịnh Ân. Trịnh Ân tiếng rên nhẹ, nửa chán nản nửa đón ý đưa tay ôm chặt hấn, đưa eo của mình sát vào thân hấn, đã quá quen thuộc với việc nam nam hoan ái một vài hành động thô lỗ của đối phương đã khiến y hưng phấn bùng bùng.

Trên người Long Hiên có mùi rượu khiến y kháng cự, vị đạo khác lạ trên người hắn khiến y tức giận, cho nên hôm nay y không muốn phối hợp, nửa trốn tránh nửa tra tấn. Tên hỗn đản này một khi gặp làm chuyện yêu đương vụng trộm sẽ hưng phấn lạ thường, hoàn toàn không chú ý tâm tình phức tạp của y, chỉ giống như dã thú truy đuổi trên thân thể y, nắm lỏng nụ hoa của y, triệt động phân thân cương cứng của y, thô lỗ tách hai bắp đùi y, chỉ dùng dăm dịch xoa vài cái lên dương vật của hắn, liền hung hăng xâm nhập y.

Trịnh Ân a một tiếng, Long Hiên lại giữ chặt eo nhỏ của y, bắt đầu trừu sáp, mỗi lần tiến đều đem lợi khí thô dài kia đâm vào nơi sâu nhất, có chút đau đớn, rồi lại xen lẫn theo hỏa lật lật khoái cảm. Trịnh Ân rên rỉ giãy dụa, tính khí của mình cũng càng bành trướng, theo mỗi một lần sáp nhập mà cùng bụng của Long Hiên ma sát. Long Hiên động tình tách hai chân y ra, nhìn dục vọng của mình tiến tiến xuất xuất trong tiểu huyết, nhìn phân thân của y giống như rắn mà vũ động, chảy ra ái dịch, rơi rớt xuống, tràn vào nơi hai người đang gắt gao giao hợp, khiến hắn bị cảnh tượng dâm mỹ này mê hoặc, dục vọng càng thêm bùng phát. Sau một trận co rút mãnh liệt, Long Hiên đột nhiên đem cự mãng nóng bỏng rút khỏi cơ thể y, nắm trong tay cấp tốc khuấy động, trong một khắc Trịnh Ân còn đang kinh ngạc, từng luồng sữa trắng nóng rực bắn thẳng lên khuôn mặt y.

Long Hiên hừ nhẹ một tiếng, không để ý y đang xấu hổ, bỗng nhiên cười sáng lạng, “Hôm nay hình như là đến phiên Ly Ly a.”

Trịnh Ân giận dữ, đang muốn vớ lấy cái gì đó đập hắn, lại bị Long Hiên nâng hai mông ôm lấy, y a một tiếng, bản năng ôm lấy cổ đối phương phòng ngừa té ngã, mà Long Hiên giống như quái vật lại nhanh chóng đem dục vọng ngẩng cao đầu một lần nữa nhét đầy tiểu huyết. Long Hiên cứ như vậy ôm y ra ngoài, dựa vào thể lực kinh người, mỗi lần đi lại đều sáp sâu vào cơ thể y, ma sát đều đặn.

“Ta không thể để cho Tiểu Ly Ly thương tâm, lại luyện tiết buồng người ra, cho nên chúng ta cùng đi tìm hắn đi.”

Long Hiên chính là như vậy, một khi đã muốn là làm không biết xấu hổ, dùng hết các loại thủ đoạn bỉ ổi khiêu khích đối phương, ngay cả nữ nhân trinh tiết cương trực cũng sẽ xui lờ dưới thân hắn, mặc cho hắn ta cần ta cứ lấy. Cho nên ba người hoan ái thật lâu, cuối cùng hắn đem cự mãng thô dài thay phiên sát nhập hai tiểu huyết, học theo chiêu “Song phi yến” trên AV cung cấp.

Bởi vì ngày hôm nay tề tụ, khiến Long Hiên lúc này nghĩ tới K, nghĩ tới Quân Liễm, thậm chí nghĩ tới Tô Hành, kích cuồng làm hắn thậm chí ảo tưởng ở văn phòng, đồng thời đem tất cả bọn họ áp đảo, tận tình cầu hoan, cảnh tượng đó sao có thể không khiến kẻ khác huyết mạch sôi sục. Vì thế, dục vọng của hắn càng thêm trắng kiết càng thêm kéo dài, hứng động như điên.

Có lẽ lần này Trịnh Ân cùng Sở Ly mệt mỏi, ngày hôm sau vừa đến công ty, Trịnh Ân đã mặt đen tiến vào phòng Long Hiên, đem một xấp tài liệu ném vào mặt hắn.

“Vì sao phải để K tham dự hội nghị ngày hôm qua?” Vốn hôm qua Trịnh Ân chờ Long Hiên về nhà, chính là muốn nói chuyện này.

“Bởi vì ta cảm thấy hắn sẽ có ích cho chúng ta sau này.” Đêm qua cuồng phong vũ bão khiến khát vọng yêu đương vụng trộm của Long Hiên giảm đi không ít, tâm tình tốt hơn, mỉm cười trả lời chất vấn rõ ràng

mang ý đối địch của đối phương.

“Chẳng qua là vì người thấy thế? Hay vì hần góp 31% cổ phần? Người không thể nắm giữ hần như nắm giữ Tô gia hay Quân gia, chúng ta và hần lá bài còn chưa lật ngửa, người cứ lôi hần vào như vậy, vạn nhất hần lòng dạ khó lường thì sao?” Trịnh Ân cũng không nói rõ ác ý của mình với K.

“Sẽ không, hần không có ác ý.” Long Hiên chắc chắn.

“Gặp quý! Người có thể không dùng nửa thân dưới suy đoán được không? Đừng tùy tiện đem hoa hoa thảo thảo người xem vừa mắt liền cho vào kế hoạch lớn được không? Công việc là công việc, tư tình là tư tình, OK?”

“Bảo bối, người ghen tị?” Khó thấy được bộ dạng Trịnh Ân không khống chế được như thế, Long Hiên kinh ngạc lại mới mẻ.

“SHIT!” Trịnh Ân nắm văn kiện ném lên mặt hần, “Người có biết ta nhờ thúc thúc bên kia tra được cái gì hay không? Xã hội đen! Mafia! Alessandro trên danh nghĩa là thương nhân đứng đắn, có thể từ trước đến nay nghe nói có liên quan tới vụ gì, nhưng không chừng hần lại là Mafia cấp cao!”

Biểu tình của Long Hiên rất cục trở nên ngưng trọng, ở thế giới này đã hơn một năm, hần tự nhiên biết ba chữ kia ý vị như thế nào.

Trịnh Ân lấy tay xoa nhẹ cái trán ần ần đau vì ngủ không đủ giấc, “K cùng bọn họ có quan hệ chặt chẽ, K cũng là người Ý, nếu K là là đồng bọn với họ, nếu bọn hần muốn lợi dụng công ty chúng ta để rửa tiền nhằm che dấu hành động kinh doanh phạm pháp, thuốc phiện vũ khí đạn dược, nếu bọn hần muốn thông qua chúng ta chuyển thứ đó vào nội quốc... Ta tuyệt không cho phép!”

Long Hiên luôn luôn trầm mặc.

Trịnh Ân nóng nảy một trận, thấy hần chậm chạp không biểu lộ thái độ, không khỏi cả giận nói, “Này, người có ý gì?”

Long Hiên thở dài, “Nếu quả thật như vậy, người nghĩ rằng ta và người sẽ tùy ý để bọn hần khi dễ quốc dân chúng ta sao?”

Trịnh Ân hừ một tiếng, “Ai biết người tinh trùng lên não sẽ làm ra chuyện điên rồ gì.”

“Phương Nam còn một tháng nữa sẽ sinh, thân thể hần sắp đến cực hạn, chúng ta còn cần đến Kiều, cho nên, trước hết hãy cứ để vậy đi.”

Long Hiên thấp giọng dặn dò. Trịnh Ân vỗ trán một cái, “A, ta sao lại có thể quên Nam Nam.”

“Cho nên, trước cứ án binh bất động đi, chờ xong chuyện của Phương Nam, ta sẽ xử lý chuyện của K.”

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa dồn dập. Trịnh Ân qua mở cửa, Sở Ly vội vàng hô, “Nhanh về nhà, Phương Nam cần sinh.”

47. Chương 47: Dĩ Hạ Phạm Thượng

Kỳ gia lão nhị, trưởng tử Kỳ gia, Kỳ Song Song thiếu gia, vừa được sáu tuổi, đã cảm thấy tên mình không đủ uy phong, liền đổi thành Kỳ Tứ gia. Chuyện này cũng khơi mào cho con cháu Kỳ gia sau này cải danh, vì sau nó là “Tam tam, tứ tứ, ngũ ngũ, lục lục, thất thất, bát bát”. Vô Song ngoại trừ có chút sợ tỷ tỷ lớn hơn mình mấy tháng tuổi, thì chẳng sợ ai, ngay cả lão cha Long Hiên nó cũng không sợ. Có lẽ là ảnh hưởng của gen, có lẽ là thiên tính, có lẽ là di truyền tính phong lưu từ cha, dù sao thì từ lúc Kỳ Vô Song bắt đầu học võ. Vô Song thiếu gia vui vẻ kiện kiện khang khang lớn lên, Kỳ Dương thúc thúc lại không thấy già đi, Vô Song mừng rỡ: Đây là phúc. Nó âm độc thoải mái nằm trên chiếc giường lớn cha mua riêng cho nó, mưu đồ làm thế nào hại cha một phen, tốt nhất là làm cha tàn. Ban đêm vắng lạnh, Vô Song thiếu gia vì độc kế mình nghĩ ra mà hưng phấn vô cùng, còn bất chợt phát ra vài tiếng cười khúc khích. Kỳ Dương hiện giờ đã thành người tai to mắt lớn trong giới nghệ sĩ, Superstar. Nhưng cậu vẫn bẽn lẽn như cũ, ngoài quay phim. Trên đời có một loại người, trời sinh đã hấp dẫn ánh mắt người khác, dù mặc đồ khất cái, người ta cũng nhất định cho rằng họ là người. Thế hệ nghệ sĩ trước nói: Thấy không? Đây mới là Tổ sư gia!

Gần đây, hưởng ứng phong trào yêu nước, Kỳ Dương cần quay bộ phim đề tài quân sự, trong phim cậu sắm vai một công tử. Chính là vừa thấy Kỳ Dương mặc quân phục đi ra, lại một đoàn tiểu nữ sinh bị mê hoặc, lần thứ một vạn thề kiếp này trung thành với Kỳ Dương như cười như không nhìn nó bận rộn, nhìn đôi mắt nó mở thật lớn, đã cảm thấy bề ngoài đứa cháu này thật giống cha. Kỳ Tứ gia, vóc dáng so với Vô Song cao nửa cái đầu, sức lực so với Vô Song lớn hơn phân nửa, được nhận hết thấy thương yêu. Kết thúc buổi quay ngày hôm nay, Vô Song nhân lúc ăn cơm chuốc cho Kỳ Dương say, lại lấy cớ ở cùng Kỳ Dương nên đưa cậu về phòng. Nó đưa Kỳ Dương vào phòng, tính toán cùng cậu làm đôi uyên ương cùng tắm, Kỳ Dương lúc vô thức cốc vào đầu nó một cái. Khi nó đi ra thì đèn trong phòng đã tắt, nhưng mơ hồ có thể thấy được thân thể ở trên giường, đã sớm xích lõa. Không ngờ Kỳ nhị gia vốn tính làm công lại hóa thành thụ, ban đầu cũng vì đau đớn mà rút hai giọt nước mắt, sau lại nhớ tới tỷ tỷ từ nhỏ. “Người, người, người, người... Như thế nào lại là người?!” Tiểu Nhị chỉ vào Kỳ gia Tứ công tử đang bày ra bộ dạng vô cùng đáng sợ. “Ta, ta, ta, ta... Như thế nào không phải là ta?” Tứ công tử cười đến thoả mãn.

“A a a a... Hồn dân! Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Tiểu Nhị phát điên.

Tứ công tử ha ha cười, đưa ngón trỏ về phía nó lắc lắc, “Song Song, sau này đừng chơi với lửa, người chơi với ai cũng không tốt. Tóm lại, tự cho bản thân mình mưu trí, tiểu âm mưu dâm dục với đại gian thương nên bị hai cha con kia giáo huấn.

Phương Nam bộ dạng uể oải khẽ xê dịch trên ghế salon, bộ dạng uể oải liếc đứa con cả một cái, “Thứ độc chiếm của cha nay

48. Chương 48: Bảo Bối

Phương Nam trong khoảng thời gian này luôn ở trong biệt thự của K. Thân thể nó càng ngày càng bất tiện, dù sao nó cũng không giống nữ tử bình thường, mặc dù hiện đại khoa học kỹ thuật tiêu chuẩn, đối với nữ tử mà nói, mang thai cũng thực sự không phải chuyện dễ dàng, huống chi là Phương Nam, cho nên chỉ có thể ở lại biệt thự để Kiều có thể chăm sóc hai mươi bốn giờ, đối Phương Nam thực mới có lợi.

Kiều tiến hành kiểm tra thân thể Phương Nam nhiều lần cuối cùng xác định, đề nghị nó chọn phương thức thuận sản (sinh tự nhiên), tuy rằng khi sinh sẽ tổn ít sức, nhưng lúc điều dưỡng sẽ không gặp nhiều bất lợi, hơn nữa nghe nói đứa trẻ sinh ra sẽ khỏe mạnh hẳn tuệ hơn. Bởi vì thuận sản yêu cầu tương đối cao đối với cơ thể người mẹ, cho nên Phương Nam mỗi ngày đều phải chịu chế độ ăn uống kỳ quái cho phụ nữ có thai, Kiều chỉ định cho nó. Phương Nam cùng Kiều quan hệ không tồi, tuy rằng Kiều thiếu chút nữa làm hại chồng mình mất đi tính phúc, nhưng tốt xấu gì cũng không tạo ra kết quả không thể văn hồi, hơn nữa

từ khi mang thai, Kiều quả thật vì sức khỏe của nó mà trả giá rất nhiều, ân ân oán oán thêm thêm bớt bớt, đã sớm không phân rõ ràng.

Chính là, càng tới gần sản kỳ, trong lòng Phương Nam lại càng phức tạp khôn kể. Học phần sau của năm nhất, nó vì “thân thể không khỏe” mà thông qua luận văn lấy được học phần, hiện tại nghỉ hè đã qua, năm hai đã bắt đầu, nó vẫn xin phép ở nhà tự học, đối với tuổi trẻ như nó mà nói, vẫn là có chút vắng vẻ. Biết thân thể mình không giống như người thường cuộc sống dĩ nhiên không thể thuận buồm xuôi gió, nhưng là, nó thể nào cũng không ngờ mình sẽ có thai, lại là cam tâm tình nguyện. Ân... Thật sự là cam tâm tình nguyện sao?

Phương Nam trong đêm khuya yên lặng tự hỏi mình, vì một kẻ phong lưu hoa tâm như Kỳ Hiền như vậy, thật sự đáng giá sao? Nó không thể cho mình một đáp án chính xác. Nó chỉ mới mười chín tuổi, ít nhiều vẫn mơ đến tình yêu trung trinh, mong có người xem nó là thứ tồn tại độc nhất vô nhị, mong chỉ có hai người mãi mãi bên nhau. Thế nhưng, nhìn lại thân thể mình, sẽ có một nam nhân như vậy sao? Sẽ có một nữ nhân như vậy sao? Hoặc là, nếu quả thật có, nó sẽ thỏa mãn sao? Giống như nam đồng học hay nữ đồng học của nó?

Phương Nam trần trọc, cân cân nhắc nhắc, bất đắc dĩ cười khổ, cuối cùng cho ra kết luận: nó muốn độc chiếm Kỳ Hiền.

Từ khi trải qua cảm giác kích tình Kỳ Hiền mang đến, nó không cho là mình còn có thể tiếp nhận nam nhân hoặc nữ nhân khác. Sở Ly, Trịnh Ân cùng Kỳ Dương, chắc cũng như nó? Bởi vì độc chiếm không được, cho nên đành phải lui mà cầu, duy trì loại quan hệ mà đối với xã hội hiện đại bị coi là dị thường. Kỳ Hiền chính là nam nhân có sức quyến rũ tà ác như vậy, Phương Nam biết hẳn không phải tình nhân tốt, lại cũng là nam nhân khiến người khác say mê, hận hẳn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại yêu hẳn đến mất cả lý trí, có người nào có thể nhất đao lưỡng đoạn với hẳn?

Đã thật lâu không được hẳn ôm, thể xác và tinh thần đều đói khát. Ban đêm, Phương Nam mộng xuân, sáng sớm tỉnh lại, quần lót đặc chế bằng xốp đã ướt một mảnh, lại vẫn còn cảm thấy bất mãn, đầu nhũ hơi phồng lên như thiếu nữ tuổi dậy thì, cứng rắn như hòn đá nhỏ, cọ sát vào lớp áo ngủ mềm mại, khiến một luồng điện xuyên qua làm tê dại toàn thân. Phương Nam lấy tay đặt trên đầu nhũ nhẹ nhàng xoa nắn vài cái, không ngờ càng làm cho cơn đói khát không thể thỏa mãn nổi lên, làm nó kêu rên vài tiếng, nôn nóng cắn môi, nhịn không được đem máng Kỳ Hiền mấy câu.

Nó biết gần đây trong công ty có việc lớn, biết Kỳ Hiền có đôi khi thức thâu đêm suốt sáng xem xét tư liệu, cũng biết dù hẳn đến thăm mình, cũng sẽ không làm đến cuối cùng, nhưng vẫn nhịn không được oán hận, nó đã rất lâu rồi không được chìm trong bể dục vọng mê hồn kia, từ nhắm nháp cái loại mà so với thuốc phiện còn muốn làm người ta điên đảo mất hồn hơn, một thiếu niên hoài xuân sao có thể chịu được cấm dục lâu như thế. Hồn đản Kỳ Hiền, đại sắc lang Kỳ Hiền, hẳn làm thế nào lừa được lần đầu tiên của mình?

Đúng rồi, ở trong khách sạn, hẳn ôm người đang muốn lâm trận bỏ chạy là mình, sau đó... Hẳn đem mình bỏ lên giường, bàn tay to mơn trớn toàn thân nó, rạng hai chân nó ra, hẳn thậm chí hôn lên nơi đó của nó...

Tay Phương Nam hung hăng chà đạp lên đầu nhũ càng lúc càng trướng của mình, hơi thở dồn dập, khuôn mặt đỏ ửng, nó từ từ nhắm hai mắt, trong đầu quay cuồng thời khắc tình cảm mãnh liệt đó, càng thêm kích động khó nhịn. Vật kia của hẳn thật lớn, lần đầu tiên nhìn thấy thật sự bị dọa, bị tiến vào rất đau,

chính là sau thì sao?

Hắn hay dùng thứ đáng sợ đó ở trong thân thể nó tàn sát bừa bãi, hung hăng ma sát, một chút cũng không thông cảm cho lần đầu trúc trắc cùng đau đớn của nó, hỏa lạt lạt khoái cảm khiến nó vừa kinh hãi vừa trầm mê. Thật khó chịu, nhớ quá... nếu có thể cảm thụ mùi vị đó...

Bộ ngực của Phương Nam phập phồng kịch liệt, tay nó gian nan vượt qua cái bụng cao cao của mình miễn cưỡng cầm dục vọng đang cương cứng mà ma sát, Hoa Nhị phía dưới cũng hư không ngứa ngáy, nhưng nó không thể làm gì được. Khát vọng thật sâu, khoái cảm thật sâu, tưởng tượng đến cảnh hắn tiến vào kích thích cùng chướng bụng, hơi thở Phương Nam ngày càng dồn dập, tay càng lúc càng nhanh, dương vật cứng đến phát đau, lại không cách nào đạt được khoái cảm cao nhất. Hồn đản Kỳ Hiền...

Sau một tiếng hét, bạch trọc rốt cục bắn nhanh ra, phun ra đến giữa không trung lại rơi xuống trên bụng và đùi của nó. Thân thể căng cứng nháy mắt xụi lơ trên giường, Phương Nam chỉ cảm thấy cả người mềm yếu mệt mỏi. Thật là một buổi sáng xui xẻo. Nó hỗn loạn nghĩ, hàng trăm thứ oán hận vì dục vọng bỗng nhiên nổi lên dưới tình huống như thế này, chờ bảo bảo ra đời rồi, nhất định phải tra tấn tên kia một trận...

Nó lại nằm yên tĩnh một hồi, chờ cảm giác mãnh liệt này dần lắng xuống, muốn đi tắm qua một chút, ai ngờ chân vừa chạm đất, bụng liền truyền đến một trận đau đớn, hai chân mềm nhũn quỳ gối trên sàn, trước mắt biến thành màu đen. Nó nghĩ, thật đúng như chuyện hài, chắc chắn ai cũng sẽ biết mình vừa mới làm cái gì...

Ba người Long Hiền vội vàng chạy tới biệt thự của K, học tốc chạy lên lầu, hành lang im ắng.

“Sao lại im ắng như vậy?” Sở Ly bất an hỏi.

Long Hiền trầm mặt đẩy cửa phòng giải phẫu, lại phát hiện bên trong không có một người.

“Chẳng lẽ...”

Đáy lòng Trịnh Ân nổi lên ý niệm không hay, Long Hiền đã xoay người chạy tới phòng ngủ của Phương Nam. Trong phòng ngủ đồng dạng im ắng, Phương Nam đang ngủ say, tóc vì đổ mồ hôi mà ướt nhẹp dính vào vầng trán trắng nõn, có vẻ mỗi một mà tái nhợt, cái bụng cao ngất của nó đã xẹp xuống, trên người đã đổi một bộ quần áo sạch sẽ thoải mái. Long Hiền nhẹ nhàng thở ra, cầm lấy tay Phương Nam, nửa quỳ trước giường, bàn tay to vỗ về chơi đùa cái trán của nó, cúi đầu khẽ hôn nhẹ một cái.

Trịnh Ân lại phát hiện thế nhưng K lại nằm sấp ở bên giường, y đẩy đẩy K, K liền ngã xuống sàn. Sở Ly kinh ngạc a một tiếng, tiến lên sờ sờ mũi K, phát hiện còn thở, giường như đang ngủ.

“Đứa trẻ đâu? Kiều đâu? Ales đâu? Trợ thủ đâu?” Trịnh Ân sắc mặt xanh mét, hai tay không lưu tình tát hai má K, thẳng đến đánh tỉnh được y.

“Đứa trẻ bị Ales cùng Kiều mang đi, mau! Mau đuổi theo bọn họ! Ales sắp lên phi cơ riêng.” K vừa tỉnh dậy liền nhảy dựng lên, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Y bị Kiều dùng thuốc làm hôn mê, tuy rằng đã phát hiện kế hoạch của Ales và Kiều nhưng căn bản không kịp ngăn cản, y thật không ngờ bạn tốt lớn lên từ nhỏ của mình lại có hành động hèn hạ như vậy, thật sự hạ thủ!

Đôi mắt Long Hiên trầm xuống. Đáng giận, bọn hắn đã nhanh chóng chạy đến, chỉ vì nhà K cách công ty đến nửa thành phố mà phải kéo dài thời gian, tại sao có thể như vậy?

Đó là đứa con mới ra đời của hắn, thậm chí còn chưa liếc mắt nhìn được một cái, đã bị người đánh cắp đi rồi?! Từ khi trùng sinh đến thế giới này, đây là lần đầu tiên Long Hiên nổi lên ý định giết người.

Khi bọn hắn đuổi đến sân bay thì người sớm đã đi mất. Nhìn trời xanh, khoe miệng Long Hiên nhếch lên, khẽ cười, có điều, đáy mắt lại không hề có ý cười, chỉ có sát khí vô hạn.

49. Chương 49: Yết Mật

Trên đường trở về, trong xe không khí vô cùng nặng nề. Sở Ly kéo kéo cánh tay Long Hiên, lo lắng nhìn hắn, muốn nói lại thôi, vào lúc này, nói gì cũng vô dụng. Long Hiên vỗ vỗ tay cậu, trên mặt lại không có nụ cười. Hắn đang nghĩ lại lỗi lầm của mình.

Thế giới này, so với cuộc sống vốn có của hắn thì an bình hơn rất nhiều, tuy rằng trong TV cũng có chiến tranh lung tung, cũng có nơi nào đó lụi bại, nhưng không phải chỗ của hắn, xã hội pháp chế so với hồi đó của hắn cũng kiên toàn hơn, hơn nữa áp dụng rất nghiêm ngặt, văn minh trình độ cũng xa hơn thế giới cũ rất nhiều, mọi người có tranh chấp cùng mâu thuẫn cũng sẽ không động một chút lại một giết trăm.

Cuộc sống an nhàn, hắn tựa như bị bỏ vào trong nước, như một con ếch sắp bị đun sôi, một chút cũng không ý thức được nguy hiểm xung quanh, phàm là người có tài có thế, bên người tất nhiên sẽ gặp nguy hiểm. Hắn luyện võ công, có thể bảo vệ chính mình, thế nhưng có thể bảo hộ người bên cạnh sao? Trước đây bên cạnh hắn, tầng tầng lớp lớp hộ vệ? Ai dám động đến hậu cung ba nghìn mỹ nữ của hắn? Mà bây giờ...

Long Hiên mím môi, trái lại siết chặt lấy tay Sở Ly, “Ly Ly, sau này ta sẽ bảo vệ các người thật tốt.”

“A?” Sở Ly nháy mắt mấy cái.

Trịnh Ân ngồi ở phía trước giễu cợt một tiếng, “Ồ dần, hiện tại còn nghĩ nhiều như vậy, trước tiên hãy cứu bảo bối trở về trước, không phải sao?”

Long Hiên gật gật đầu, “Ales cùng Kiều bắt quá chỉ là cá con, ta tin rằng phía sau màn sẽ không đơn giản như vậy.”

“Ác?” Trịnh Ân nhú mày, “Chẳng lẽ bọn hần không phải muốn cướp bảo bối để tự nuôi sao?”

“Lấy năng lực của bọn họ, có thể tìm được vô số trẻ con, cần gì đến con của ta?”

“Nga... Ngẫm lại cũng đúng, chẳng lẽ bọn hần muốn dùng bảo bối uy hiếp người? Bắt người giúp bọn hần rửa tiền? Hoặc là giết người phóng hỏa?”

“Ta nghĩ, bọn hần rất nhanh sẽ cho chúng ta biết.” Long Hiên thản nhiên nói.

Kiếp trước, hần cũng từng trải qua việc tương tự, bắt cóc hoàng đệ hần yêu mến nhất, sau đó áp chế hần thoái vị. A, lá gan thật lớn? Cuối cùng còn không phải chỉ có một chữ chết.

“Kỳ Hiên, ta muốn đích thân đi cứu Song Song.” Bọn hần trở lại nhà K thì Phương Nam cũng đã tỉnh, cũng đã biết chuyện, sắc mặt nó tái nhợt, vẻ mặt lại vô cùng kiên nghị.

Vốn còn lo nó sẽ khóc làm Long Hiên hiện tại trong lòng thả lỏng, lại vì nó đau lòng, nhẹ nhàng ôm lấy nó, “Được rồi, có tin tức, ta và người cùng đi cứu. Hiện tại, người cần quay về giường nghỉ, người vẫn còn rất yếu, không muốn sau này lưu lại di chứng gì chứ? Song Song trở về cũng không muốn thấy một người mẹ ốm yếu, bằng không con chúng ta sẽ trách cứ ta.”

Hần thật sự vì Phương Nam cảm thấy đau lòng, trước kia hần chưa từng nói những lời mềm mỏng như vậy, dù trước kia phi tử vì con sinh non mà khóc chết đi sống lại, hần cũng không làm như vậy. Phương Nam vốn còn nắm chặt hai bàn tay, rốt cục run rẩy nắm lấy áo sơ mi của hần, nó dúi đầu vào ngực Long Hiên, yên lặng không tiếng động nước mắt nhanh chóng làm ướt một mảng.

“Kỳ Hiên, kia là con của chúng ta, là nhi tử” Thanh âm Phương Na khàn khàn, “Ta chỉ nhìn thoáng qua, người lại ngay cả xem còn chưa kịp xem, nó nhỏ như vậy, ngay cả khóc cũng như tiểu miêu kêu, làm sao chịu được áp suất trên phi cơ? Ta lo lắng... Lo lắng nó...”

Long Hiên cúi đầu phong trụ môi nó, nước mắt dọc theo hai má lăn vào giữa nơi hai người quần giao, mang theo vị chua sót, “Yên tâm, con chúng ta sẽ gặp dữ hóa lành.”

“Thật chứ?”

“Thật. Nó sẽ giống mẹ nó, kiên cường dũng cảm.”

“Ta cũng là ba ba.” Phương Nam hàm chứa lệ phản kháng.

Long Hiên dung túng cười, sờ sờ đầu nó, “Hảo, người cũng là ba ba, sau này bắt Song Song gọi người là cha.”

Phượng Nam gật đầu liên tục, che dấu đi bi thương trong mắt. Lúc này, nó tuyệt không thể có biểu hiện yếu đuối, càng không thể làm ảnh hưởng đến Kỳ Hiên. Tuy rằng khổ sở, thế nhưng nó lại tin cậy Kỳ Hiên vô điều kiện. Loại tin cậy này, càng vào lúc nguy hiểm lại càng rõ ràng, đến chính nó cũng cảm thấy kỳ quái. Trên người Long Hiên, có lực ngưng tụ cùng lực hướng tâm rất mạnh, loại sức quyến rũ hấp dẫn những người xung quanh hẳn. Có lẽ, để vương khai quốc cùng cuối thời cổ đại kiêu hùng, chính là nhờ loại sức hút này mà có được vô số trung thần tùy tùng, do đó mới có thể tranh bá thiên hạ?

Long Hiên đón Phượng Nam, chuẩn bị trở về nhà mình điều dưỡng. Từ đầu đến cuối, hẳn liếc cũng không liếc K một cái. Sắc mặt K tái nhợt nhìn bọn hắn bận rộn, đỡ Phượng Nam xuống lầu, đi qua đại sảnh, một cái xe đã đợi sẵn bên ngoài.

Một bước cuối trước khi rời khỏi cửa thì K kêu một tiếng, “Kỳ Hiên!”

Long Hiên cước bộ dừng lại một chút, lại không quay đầu lại.

“Ta cùng người cần nói chuyện.” K gian nan mở miệng.

Trịnh Ân quay đầu lại nhìn y một cái, mang theo địch ý cùng sắc bén mãnh liệt, sau đó kéo Phượng Nam đi ra ngoài trước, “Người cùng hắn nói chuyện đi, ta cùng Sở Ly mang Phượng Nam về trước, để Tiểu Vương ở lại chờ người.”

Long Hiên xoay người lại, nhìn nam tử tóc vàng đứng trong bóng tối, thở dài một hơi, vào giữa đại sảnh, ngồi xuống salon. K thở phào một cái, ngồi xuống đối diện hắn.

Long Hiên cau mày nói, “Có gì thì nói thẳng đi, chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không muốn cùng người chơi bịt mắt bắt dê.”

Con mình bị cướp đi, có lẽ sai lầm ở chỗ hắn đối K có loại tín nhiệm khó hiểu, do đó cũng dần buông lỏng phòng bị với Ales cùng Kiều, cũng vì vậy, Long Hiên bất kể thế nào cũng nói không nên lời. Hắn chỉ cảm thấy áp lực phần nộ cùng bất đắc dĩ. Đây là sai lầm của hắn, Trịnh Ân từng nhiều lần nhắc nhở hắn, thế nhưng hắn lại nhắm mắt làm ngơ, chẳng trách được người khác.

Đến bây giờ nhìn lại, K vẫn rất đẹp, ngũ quan khác xa người Phương Đông, dung nhan tinh xảo tuyệt luân như món quà đặc biệt trời ban tặng, đôi mắt phi thúy, làn môi mềm mại tựa cánh hồng, còn loại khí chất lạnh băng khiến người ta muốn chà đạp kia, kích thích dục vọng của nam nhân. K a K. Long Hiên lạnh lùng nhìn y, trong lòng lại ngũ vị hỗn độn. Kiếp trước hắn chơi đùa nhiều mỹ nhân như vậy, kiếp này lại vì mỹ nhân mà phạm sai lầm, thật sự là báo ứng, cũng rất hỗn đản.

“Ta...” K cũng nhú mày, cân nhắc nửa ngày cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, cuối cùng y hít sâu một hơi, “Thật sự mà nói, ta cũng coi như là an hem của người.”

Ác?

Long Hiên chớp chớp mi, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, mặt ngoài lại cố tình bình tĩnh, thản nhiên hỏi lại, “Lão già ở nước ngoài cũng làm chuyện này?”

“Không phải.” K phiền não vén một lọn tóc dài, “Sao người chưa bao giờ quan tâm mẹ của mình?”

Long Hiên lại nhú mày, “Bà ta không phải đã qua đời vì tai nạn xe ở Pháp sao?”

Khi hần vừa đến thế giới này cũng đã điều tra toàn bộ thân nhân của Kỳ Hiên, mà mẹ của Kỳ Hiên nghe nói sau khi ly hôn đã sang Pháp, lại ở năm năm thì gặp tai nạn chết.

“Chẳng lẽ... Bà ta không chết? Người là con của bà ta?” Long Hiên đè nén hỗn loạn trong lòng, thấp giọng hỏi.

Nói giỡn hoài, hần đã có Kỳ Dương, chẳng lẽ còn cùng K thêm một lần loạn luân?

“Dì ấy không chết, chỉ là vì tránh né kẻ đuổi giết, mới giả chết, đổi thân phận qua Italy.” K thản nhiên nói.

Long Hiên ngồi thẳng người, nhìn chằm chằm K.

“Có điều, ta không phải là con ruột của dì, a, người không cần lo lắng mình lại loạn luân.” K nhún vai, tựa hồ hiểu được suy nghĩ trong lòng Long Hiên, tặng hần một nụ cười chế giễu, “Ta cùng cha cũng từng bị người đuổi giết, lưu vong ở Pháp một thời gian, là dì Bích đã cứu chúng ta, cha giao ta cho dì, một mình báo thù huyết hận, khi đó ta cũng xấp xỉ bằng Song Song bây giờ, là một tiểu miêu mới sinh, cho nên luôn cho rằng dì Bích là mẹ ruột ta.”

“Tổng Bích San rốt cuộc có thân phận gì? Bà ta là vì người cùng cha người nên bị đuổi giết, hay có nguyên nhân khác? Chẳng lẽ là mẹ Kỳ Dương?”

Long Hiên cũng không nghĩ mẹ Kỳ Dương có thể làm chuyện ngốc nghếch đó. Nói đến cùng, mẹ Kỳ Dương cũng chỉ là kẻ ngu ngốc mộng làm cô bé lọ lem mà thôi.

“Xem ra chuyện dì ‘chết’ làm người lơ là chuyện của dì.” K bắt đầu dĩ cười, “Thân phận thật sự dì là công chúa Thanh Bang, sợ là đến cha người cũng không biết đi? Cha dì ấy sau khi chết, nội bộ Thanh Bang tạo phản, liền đuổi giết dì ấy, không để dì kế vị.”

Long Hiên đứng lên. Mẹ Kỳ Hiên lại là thiên kim của trùm Mafia? Ông trời a!

“Cha ta, như Trịnh Ân nói, lúc ấy là cháu ngoại ông trùm Mafia.” Y lại nhún vai, có điểm vui vẻ khi thấy

khuôn mặt vạm vỡ không biến của Long Hiên xuất hiện vết nứt.

“Cho nên, bọn họ đen cùng đen gặp nhau, liền thành vợ chồng?” Long Hiên hỏi.

“Phải, còn sinh một đứa con trai, người đoán là ai?”

“Alessandro?” K gật gật đầu.

Long Hiên lấy tay lau trán, đây rốt cuộc là quan hệ loạn thất bát tao thể nào đây?

“Ha ha, không chỉ có như thế, tổ phụ ta, người của gia tộc Agnelli, biết gia tộc kia chứ? Gia tộc nổi tiếng nhờ ngành ô tô cùng bóng đá. Kiều cũng là người gia tộc kia.”

Đầu Long Hiên càng đau.

“Có điều, ta nghĩ những người này cũng sẽ không sai Kiều trộm tiểu bảo bối, người phía sau màn xúi giục hẳn là người khác.” K thản nhiên nói.

“Ai?”

50. Chương 50: Thần Bí

“Một người thần bí.” Giọng K mang theo nghi hoặc nói, “Hắn đột nhiên xuất hiện bên cạnh cha, nghe nói có một chút năng lực kỳ quái, cha rất tin tưởng hắn, năng lực của Kiều cũng là do hắn truyền thụ.”

“Ác? Năng lực kỳ quái? Người siêu năng lực?” Long Hiên bước vào thế giới này, tiếp thu cái loại gọi là ‘khoa học’, nhưng bản thân hắn là linh hồn xuyên qua đã là chuyện phi khoa học, cho nên hắn đối với “Quỷ thần” là không tin không được, tôn kính mà không thể gần gũi.

“Hắn...” Ánh mắt K bỗng nhiên chăm chú nhìn Long Hiên, “Trên người hắn có chút khí chất tương tự như người, đúng rồi, ta vẫn cảm thấy người rất kỳ quái, hóa ra là vì vậy.”

Long Hiên căng thẳng, “Khí chất gì?”

K tự hỏi một hồi, mới nghiêm túc nói, “Cao ngạo, cao cao tại thượng, nhìn đời bằng nửa con mắt, àn... Đại khái là như vậy, cho dù các người bề ngoài đều biểu hiện lễ độ nho nhã, rất giống thân sĩ, nhưng trong nội tâm lại khinh thường bất luận kẻ nào, cảm thấy bất luận kẻ nào đều không cùng đẳng cấp với các người.”

Giống như nội tâm bị khoét ra, sắc mặt Long Hiên trầm xuống. Bất luận kẻ nào trải qua cảm giác bị lột sạch ở giữa đường lớn, đều làm cho người ta cực kỳ căm tức.

“Trên thực tế, trước đây ta nhận lệnh đi Bích đến Trung Quốc trợ giúp đi đoạt lại thế lực Thanh Bang, nhân tiện bí mật thăm người, đi Bích cũng không muốn bắt liên lạc với người lần nữa.”

Nghe đến đó, Long Hiên lạnh lùng hừ một tiếng.

K cười khở, “Người không cần trách đi, có lẽ, đi chỉ là muốn bảo vệ người, năm đó đi gả cho cha người khi không cho hắn biết thân phận chân thật của mình, hiện tại hắn là cũng vì nguyên nhân đó mà không muốn con mình biết.”

Bất kể nói thế nào, đối với người đã ‘chết’ kia, lại ở nước tha hương mà lập gia đình, Long Hiên vẫn không có bao nhiêu thiện cảm. Bà ta bỏ rơi con mình hai mươi mấy năm, thậm chí mặc cho hắn bị người khác hãm hại mà chết, cho dù bà ta cầu giặc cha phản bội, không có nghĩa bà ta phải sạch trách nhiệm làm mẹ. Trong khi đó bà ta lại tự dạy dỗ K lần Ales khôn lớn, một kẻ âm trầm lạnh nhạt, một kẻ cao ngạo cuồng vọng, đều làm cho người ta chán ghét. Đến bây giờ, Long Hiên đến nhìn K cũng thấy phiền chán.

“Có điều, từ lúc người xảy ra tai nạn xe, vị tiên sinh đó đột nhiên chú ý người, hơn nữa yêu cầu ta hai mươi bốn giờ bảo vệ an toàn cho người.” K cũng chú ý tới sự phản cảm trong mắt Long Hiên, trong lòng nhất thời đau đớn khó hiểu.

“Ác?” Long Hiên rất kinh ngạc, “Hắn rốt cuộc là người như thế nào?”

“Ta chỉ gặp qua hắn hai lần, lần đầu tiên là bữa tiệc sinh nhật cha, một lần là lúc người gặp tai nạn, hắn đột nhiên gọi ta qua, bảo ta đến Trung Quốc, hắn...” Về mặt K có chút mơ hồ, “Là một nam nhân rất cao quý, nhưng thân thể không tốt lắm, thường xuyên ho khan, còn có tơ máu, ngay cả Kiều cũng không có cách nào trị tận gốc, thực anh tuấn...”

Nói xong, biểu tình K càng thêm ngẩn ngơ, “Thật sự rất anh tuấn, so với người còn tuyệt hơn.”

Long Hiên có điểm ăn giấm chua, lại hừ lạnh một tiếng. Có điều, hắn cũng biết thiên hạ lắm mỹ nam tử, hắn cũng không phải dựa vào sắc đẹp để cạnh tranh người trong thiên hạ, cũng không quá để ý.

“Bởi vì không khỏe mạnh, cho nên sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt thâm thúy, không thể nhìn chăm chăm vào hắn, nếu không người sẽ ngất, cảm giác cả người rất lạnh, tựa như... tuấn mỹ giống như vampire vậy, tóc thật dài, giống ti gấm đen tuyền, luôn rũ xuống dài đến gót chân, cực kỳ xinh đẹp.”

Long Hiên rốt cuộc biết vì sao K đối với mình dục cự còn đón (vừa chống cự vừa ngheh đón), nhìn cái biểu tình mê muội huyền mộng này của y, Long Hiên nếu vẫn còn không hiểu, thì hắn chính là đại ngốc. Nhoài người ra phía trước, hung hăng nắm cằm K, Long Hiên cúi đầu hôn xuống, K cả kinh, bản năng muốn phản kháng, lại bị bàn tay to của nam nhân giữ chặt, mấy ngón tay xấu xa còn lần mò ở những điểm mẫn cảm của y kể ản, cả người y liền mềm yếu, mất năng lực phản kháng.

Đây là lần đầu tiên từ khi đến thế giới này Long Hiên chính thức sử dụng phòng trưng thuật, gọi là “Ngực nữ thuật”, không phải như thế nhân suy nghĩ toàn bộ dựa vào thân kinh bách chiến mà tập được, mà là nắm giữ một ít huyết đạo tính dục trên cơ thể, trước lúc giao hoan vờ như lơ đãng vuốt ve khiêu khích, có thể dễ dàng khơi mào dục vọng lớn nhất, mặc kệ trong lòng muốn thế nào, thân thể lại nhanh chóng hưng phấn bùng bùng.

K lạnh nhạt với mọi thứ, tự nhiên đối với việc này hoàn toàn không biết, còn cho là mình chịu không nổi Long Hiên mê hoặc, mới nhanh như vậy say đắm, rên rỉ chủ động dựa sát ngực hắn. Long Hiên hôn nhiệt liệt mà cấp bách, mang theo áp lực tức giận cùng trừng phạt, nhanh chóng thoát hết những thứ rườm rà trên người K, đại chưởng bao trùm đồn mông chật hẹp, xoa nắn nắm lộn. Hắn oán hận vì mình bị coi như một thể thân. Hắn muốn chân chính chinh phục K. Mặc kệ cái kẻ K mê muội kia là ai, từ giờ trở đi gã chính là tình địch của mình.

Gần đây việc đến cứ một tầng lại một tầng, không có một việc gì làm cho người ta hài lòng, Long Hiên đã rất lâu không được hoàn toàn phóng túng bản thân, dù làm tình cũng khó có được thỏa mãn khoái cảm, loại cảm xúc này tích lũy ngày qua ngày, đến lúc này đã tới cực hạn. Hắn hung ác xoa nắn lên thân thể bạch ngọc của K, dùng miệng cùng răng nanh hạ xuống những dấu vết xanh tím, gặm mút phi châu trước ngực y, nụ hoa đỏ tươi nhờ nước miếng làm dịu lóe lên ánh sáng dâm mỹ, hơn nữa ngạnh đứng lên.

K thở hổn hển, hai tay bám thật sâu vào mái tóc đen đậm của Long Hiên, thân thể bởi vì sự khiêu khích ác độc của hắn mà hơi hơi run rẩy. Y cứ nghĩ Long Hiên sẽ phải chất vấn hay khiển trách như gió táp mưa rào, thậm chí đoạn tuyệt, lại không ngờ hắn lại ôm lấy mình. Có lẽ, y vĩnh viễn không thể sờ được suy nghĩ của nam nhân này?

Long Hiên đặt y trên ghế salon, đại trưởng vườn vào giữa chân y, cầm lấy dương vật đã bán ngắc đầu của y véo nhẹ hai cái, sau đó cúi đầu dùng miệng ngậm chặt.

“A...” K kinh hô một tiếng, cảm giác nóng rực mà ướt át khiến bụng y căng thẳng, thất lưng cũng nhịn không được khẽ nâng.

Chất lỏng trong suốt nhanh chóng bị tiết ra, theo nam nhân phun ra nuốt vào, hòa cùng nước bọt theo môi hắn chảy xuống, rơi trên hai tiểu cầu, tiếp tục lăn xuống, tới huyết cục màu hồng nhạt. Ngón tay Long Hiên dọc theo khe mông chậm rãi lăn xuống phía dưới, nhờ hỗn dịch làm dịu dễ dàng xâm nhập đi vào, thân thể K rạo rực, dục vọng phía trước càng thêm cứng rắn.

“Bảo bối, nơi này của ngươi vẫn là xử nữ đi? Nhanh như vậy...” Long Hiên tách chân y ra, cúi đầu xem xét kỹ lưỡng tiểu huyết hiện tại mới chỉ dung nạp được hai ngón tay.

K xấu hổ mặt đỏ bừng, nhịn không được giơ chân đá hắn, phân thân theo động tác của y đánh lên bụng, Long Hiên thấy dục hỏa mãnh liệt thiêu đốt, nửa dưới cũng nhất thời trướng phát đau, nhanh chóng kéo khoá kéo xuống, cũng không kịp cởi quần, liền đem phân thân thô to phóng thích, chen vào giữa hai chân y cọ sát.

Mình đã bị lột sạch sẽ, thế nhưng hắn lại quần áo còn nguyên, K giận dữ, nhịn không được đưa tay cởi quần áo của Long Hiên, Long Hiên khẽ cười một tiếng, lại hôn một cái lên môi y, đem hai chân của y ôm lấy eo

mình, vật thô dài ở trước cửa huyết vẫn cứ tiến tiến lùi lùi ma sát, không chịu đi vào. Cảm giác tê dại lại khoái hoạt khiến K nhận không được nhẹ nhàng nâng thất lưng cùng hân đón ý hòa theo, miệng cũng khẽ rên ra tiếng, có lẽ trước đây y còn do dự, nhưng hôm nay thấy Long Hiên coi thường mình quay lưng muốn bỏ đi, rốt cục bản thân cũng hiểu được mình đã quá mức coi trọng nam nhân phong lưu hoa tâm này.

Dục vọng cương cứng ma sát trên bụng Long Hiên, K hưng phấn mà liên tiếp đón ý hòa theo, muốn loại ma sát kịch liệt hơn, muốn dục vọng giúp y thoát khỏi lạnh nhạt từ trước đến nay, phóng xuất loại nhiệt liệt bị tận lực che dấu. Thân mình nóng quá, nơi bị Long Hiên hôn, nơi bị thứ thô dài của hân chạm tới, đều nóng như sắp tan chảy.

“Kỳ Hiên...” Y khàn khàn kêu gọi, dục vọng Long Hiên đã làm cửa huyết ướm sưng, mỗi lần ma sát đều phát ra tiếng ồm ồm ồm ồm, làm thân thể lẫn tâm của y đều bị trêu chọc như thiêu như đốt, “Đừng đùa nữa.”

“Muốn ta sao?” Bàn tay Long Hiên chen vào giữa hai người, cầm lấy phân thân hưng phấn bồng bồng của K, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Muốn, muốn...” Y thì thào.

“Muốn cái gì?” Nam nhân ác ý hỏi.

“Muốn người...” Y cũng học bộ dạng Long Hiên cầm lấy thứ thô cứng kia của đối phương, cự vật to lớn hơn cả nam nhân cường tráng nhất Tây Phương làm tay y run lên, huyết động bất giác co rút nhanh hơn, y ngẩng đầu lên, chìa đầu lưỡi liếm liếm làn môi khô khốc của mình, “Muốn người tiến vào trong ta...”

Long Hiên lại nhìn đôi môi đỏ bồng của y, tựa như đóa hoa hé mở, nổi trên da thịt trắng hồng càng thêm kiều diễm, khiến Long Hiên sắc tâm đại phát, đột nhiên bứt ra hướng về phía trước, đem cự vật cứng rắn đặt trước mặt y, thanh âm khàn khàn trầm thấp nói, “Là muốn nó sao?”

K bị quái vật nổi đầy gân xanh trước mặt dọa sợ, quy đầu đỏ tía kia đã chạm đến môi y, y theo bản năng há mồm, cự mãng tỏa ra mùi tanh nồng đặc trưng của giống đực lại khiến y dấy lên loại hưng phấn khó hiểu, Long Hiên cúi đầu thờ gấp chậm chậm tiến vào, y học theo bộ dạng Long Hiên phun ra nuốt vào, mới chỉ đi vào một nửa đã chạm tới cuống họng, y nhận không được muốn nôn ra, vội vàng lấy tay gắt gao bắt lấy cự vật còn đang muốn xâm nhập của đối phương, rời ra một hồi rồi mới hàm trụ lại.

Lần đầu tiên khẩu giao này, Long Hiên tựa hồ cũng không muốn làm khó y, động đậy vài cái liền rời khỏi, lấy từ trong túi âu phục là một lọ dầu bôi trơn, mở nắp, đưa một lượng lớn vào cửa huyết chật hẹp của K, chất lỏng lạnh lẽo kích thích khiến K run lên, còn chưa kịp phản ứng, cự vật nóng rực kia đã phá cửa mà vào. Có chút đau, cũng không đau đến xương. Ngược lại lại có cảm giác ‘no đủ’, hư không bị lấp đầy làm K phát ra tiếng rên thỏa mãn, mỵ thịt trong cơ thể cũng tự mập mạp. Long Hiên hít một hơi lạnh, cảm giác dục vọng như bị vô số cái miệng nhỏ nhắn hút lấy, cho dù mình không động đậy, cũng đã khoái hoạt vô cùng.

“Trời ạ, người thật sự là báu vật trời sinh.” Hân hưng phấn găm nhẹ, loại tiểu huyết thượng hạng này thường sinh ra trên người nữ nhân, K là nam nhân đầu tiên mà hân biết sở hữu nó.

Lúc này, hắn thật sự cảm thấy mình vạn phần may mắn khi muốn y, mới có được ‘diễm phúc’ vô thượng như thế. K không rõ ý tứ của hắn, cho là hắn nhìn dòng sông đang tan băng trước mắt mới nói vậy, lời hắn nói trên giường cũng thật không chấp nhận nổi. Y chỉ chìm đắm biết chìm đắm trong khoái cảm kỳ dị khi hai thân thể kết hợp chặt chẽ, cúi đầu thở gấp. Long Hiên nhiệt liệt hôn y, kéo hai chân y đặt trên vai mình, bắt đầu động thân, ở trong tiểu huyết thượng hạ khiến người khác mất hồn mà điên cuồng trêu sấp.

“Bảo bối, bảo bối, người giỏi quá.” Rất nhanh, hai thân thể đều toát ra mồ hôi, trên lưng Long Hiên mồ hôi lại càng lã ra nhiều, thế nhưng hắn vẫn không biết mệt mỏi mà ra sức trêu tống, “Bảo bối, thoải mái không?”

“Không nên hỏi!” K thở không xong, sắc mặt đỏ rực, tròng mắt phỉ thúy xanh biếc giờ biến thành tử la huyền bí (màu tím), đôi mắt phát ra ánh sáng thần bí làm say lòng người.

“Có gì phải xấu hổ? Có khoái cảm người liền kêu a.” Long Hiên không cho là đúng, rút cự long nóng bỏng ướt sũng ra như muốn trừng phạt, động nhẹ trước cửa huyết, đợi đến khi K kìm không nổi nữa mới hung hăng đi vào, sau đó lại tiếp tục rút ra cửa huyết cọ cọ. K bị phương thức này của hắn giày vò đến phát điên, trong mắt ngập nước bắt đầu nức nở, hắn mới điên cuồng đâm vào, giữ chặt hông y mãnh liệt động dẩy.

Khoái cảm dần dần tích lũy, đánh trúng nơi nào đó khiến K muốn bay lên, dần dần K chống đỡ không được, “Hiên, mau... Nhanh một chút... Chỗ ấy...”

Long Hiên cắn nụ hoa sưng tấy trước ngực y, hung hăng nghiền nát điểm mẫn cảm trong cơ thể y, lại rút ra rồi nhập vào, dần dần tăng tốc, K kêu lên thất thanh, ham muốn tăng vọt nháy mắt phun ra, mà tiểu huyết đồng thời cũng co rút lại, bên hông Long Hiên tê rần, gầm nhẹ một tiếng, chước dịch cũng nháy mắt bắn ra.

Đầu óc K choáng váng, nằm một bên cả người vô lực, từng ngum từng ngum thở gấp, thân thể cũng bởi vì khoái cảm còn sót lại mà rung động. Cơ thể không thể chống đỡ được mà thả lỏng, cảm thấy vật đã mềm nhũn trong cơ thể lại dần dần to trương, còn mơ hồ nhảy lên, ma xát vào nội bích mẫn cảm của y, y nhin không được rên rỉ cầu xin.

Long Hiên mút lấy đôi môi sưng mọng của y, “Bảo bối, ta sẽ hảo hảo người ăn no, để người vô lực suy nghĩ đến bất luận kẻ nào...”

Mây mưa đến quá trưa, Long Hiên vẫn còn chưa tận hứng, điện thoại của Trịnh Ân lại cường ngạnh cắt đứt hứng ăn vụng mỹ thực của hắn.

“Hỗn đản! Người đang làm gì đó?” Trịnh Ân vừa nghe thanh âm khàn khàn của hắn, liền đoán được hắn đang làm chuyện gì, “Vương bát đản, hiện tại Song Song sống chết không rõ, người con mẹ nó còn có tâm tư đấy, muốn chết có phải hay không? Kháo!”

Long Hiên cười nặng nề, kéo K đang mơ mơ hồ hồ lại, “Ta ở đây khát a, đã lâu không được thoải mái như vậy.”

“Người!” Trịnh Ân bị tên vô liêm sỉ làm bùng nổ, “Con mẹ người! Mất chính là con người, chả liên quan chúng ta, ta cùng Sở Ly ở đây rồi trí, người còn ở đó khoái hoạt, hỗn đản! Người đi chết đi! Ta không bao giờ quên tên khốn khiếp nhà người nữa!” Trịnh Ân quăng mạnh điện thoại.

Long Hiên sau khi cúp điện thoại, cột nĩa che dấu. K bị Trịnh Ân lớn giọng đánh thức, có chút bất đắc dĩ nhìn Long Hiên.

Long Hiên sờ sờ đầu y, “Ta chỉ là không muốn liên lụy bọn hắn, dính vào Mafia, không phải chuyện tốt. Buổi tối chúng ta đi Italy.”

K ngơ ngác một chút, “Người định đi một mình?”

“Không phải còn có người nữa sao?”

K trừng mắt nhìn hắn một hồi, bỗng nhiên nhăn mày.

“Bảo bối, nam nhân thần bí kia gọi là gì?” Long Hiên đột nhiên hỏi.

“Không biết, bắt quá nghe nói hắn họ Long, hắn vẽ cho cha một bức họa, chính là kiểu rồng Phương Đông.”

51. Chương 51: Xuất Ngoại

Trước khi lên máy bay, Long Hiên vẫn phải gặp Sở Ly một lần, không có biện pháp, toàn bộ giấy tờ của hắn đều do Sở Ly bảo quản.

Tránh khỏi tầm mắt đám người ở sân bay, Long Hiên ôm lấy Sở Ly hôn hít một lần, “Ly Ly, giúp ta an ủi Phương Nam cùng Trịnh Ân, trước khi mọi việc ổn thỏa, ta cũng không thể cam đoan trước điều gì, ngàn vạn lần đừng để bọn họ không khống chế được cảm xúc mà đi làm chuyện điên rồ.”

Sở Ly lòng chưa xót lại lo lắng, “Người nhất định phải bảo trọng, không cần thể hiện.”

Long Hiên lại hôn khẽ miệng cậu một chút, sờ sờ tóc cậu, “Tốt lắm, ta phải đi.”

“Ta... Chúng ta chờ người trở về.” Sở Ly nói.

“Yên tâm, ta không có việc gì.” Long Hiên mỉm cười hướng cậu khoát tay, xoay người rời đi.

Bên cạnh Sở Ly phát ra tiếng động, cậu bắt đầu dĩ cười, “Hắn lên phi cơ rồi. Trịnh Ân, hắn để người thay hắn xử lý chuyện công ty, ngàn vạn lần đừng để xảy ra việc gì.”

Kỳ thật Trịnh Ân cũng muốn theo tới Italy, nhưng lại tức giận giận dữ, rõ ràng đi theo Sở Ly tới sân bay, lại trốn một bên không chịu ra. Sở Ly lần đầu tiên cảm thấy Trịnh Ân lúc này so với vẻ ngoài cường hãn thường ngày thì càng đáng yêu hơn.

Italy, Milan.

Long Hiên lần đầu tiên đứng trên đất của nước khác, tuy rằng không giống như tiểu hài tử ngó đông ngó tây, nhưng cũng cảm thấy thực mới mẻ, hơn nữa lần đầu tiên thấy nhiều người ngoại quốc mũi cao mắt thâm như vậy, khiến hắn có chút không kịp thích ứng. Bất quá, ở mặt ngoài hắn vẫn trấn định tự nhiên.

Mới vừa xuống phi cơ, liền có một chiếc Rolls-Royce xa hoa tới đón hắn cùng K, lái xe là nam tử trung niên cường tráng, tóc màu rậm nắng, đeo kính râm, trên mặt cùng trên lòng bàn tay đều là lông, thoát nhìn giống con gấu.

“Đại thiếu gia, Kỳ tiên sinh, mời lên xe.” ‘Hùng tiên sinh’ cung kính xoay người cúi đầu, thỉnh bọn hắn lên xe.

K lên xe trước, quay lại ngoắc ngoắc Long Hiên cùng y ngồi ở phía sau. Xe chậm rãi khởi hành, bên trong xe từ một quầy bar mini lấy ra một chai rượu nhỏ, K rót ra hai ly, đưa cho Long Hiên một ly, “Uống một chút đi, giải tỏa một mối.”

Long Hiên nhẹ nhàng lắc lắc cái ly trong suốt trong tay, “Thoạt nhìn người ở nước mình rất hưởng thụ, cần gì phải một mình chạy đến Trung Quốc?”

K nhìn hắn một cái, “Hưởng thụ vật chất có thể làm cho người ta thật sự khoái hoạt sao?”

Long Hiên mỉm cười, “Vậy là, người ở đây cũng không sung sướng? Vì sao?”

“Mẹ ta là một vũ nữ.”

Long Hiên nhíu mày, nháy mắt liên minh bạch, mặc kệ là thời nào, ai cũng để ý công danh lợi lộc, luôn đem người chia làm ba bảy loại.

“Không, không chỉ là như người nghĩ.” K cười khổ lắc lắc đầu, “Bà ấy rất đẹp, được xưng là Vũ Hậu, cha ta khi đó tuổi trẻ phong lưu, liền bao nuôi bà, có thể là đồng thời trúng ý bà còn có rất nhiều đại nhân vật, trong đó có cậu của cha.”

“A!” Long Hiên cười rộ lên, lập tức chau mày, “Cái người cậu kia là Mafia? Có vẻ như cuộc tranh đoạt mỹ

nữ thật không đơn giản nhỉ?”

K thâm ý liếc mắt Long Hiên một cái, vì phản ứng mau lẹ của hắn mà kinh ngạc, “Đúng vậy, cha của ông ngoại lúc ấy là người cầm quyền gia tộc Tarantino, người ông xem trọng lại là ngoại tôn của ông, cha ta. Con của ông là một tên khát máu, ông bà lo lắng sự nghiệp của mình sẽ bị hủy hoại trong tay con trai, chính là ông đã quên, đem quyền lớn giao cho một thanh niên non nớt một con chim chưa đủ lông đủ cánh là rất nguy hiểm, bởi vì có quá nhiều người muốn miếng thịt ngon kia.”

“Cho nên cha người mới bị đuổi giết, lưu vong sang Pháp?”

“Phải, hơn nữa mẹ ta rơi vào tay tên hỗn đản nào đó, bị tra tấn đến chết.”

Long Hiên cầm tay K, dùng sức vỗ vỗ. K nhẹ nhàng cười, “Không cần lo lắng cho ta, kỳ thật ta biết cha cũng không phải vì yêu mẹ ta, chỉ lưu luyến sắc đẹp của bà mà thôi, bởi vậy, cha cũng không yêu ta.”

“Khải Nhi.” Long Hiên nắm chặt bờ vai y, cảm thấy K đang run rẩy nhẹ nhẹ, “Không cần để tâm đến quá khứ, hiện tại cùng sau này, có ta yêu người.”

K quay đầu nhìn nhìn hắn, cười sáng lạn, “Cho nên, người đã biết vì sao ta lại trốn đến Đông Phương xa xôi rồi chứ?”

Long Hiên không nói gì thêm, chỉ là trong lòng đối với cái người gọi là cha của K kia cùng với mẹ của mình sinh ra ác cảm mà thôi.

“Ác, Kỳ thân ái, hoan nghênh đến nhà của ta.” Nghênh đón Long Hiên chính là tên tội phạm bất cớ trẻ em Ales, tên ác ma này con tươi cười như ánh mặt trời rực rỡ, vươn hai tay tính ôm lấy Long Hiên, bị Long Hiên một cước đá văng.

“Ta còn tưởng người sợ hãi trốn lên mặt trăng rồi chứ.” Long Hiên lạnh lùng chê cười.

“Ha ha.” Ales sờ sờ cái mũi, “Ca ca thân ái, nếu không làm như vậy như vậy, người sao có thể đại giá quang lâm đến hàn xá đây? Dù nói thế nào, chúng ta cũng xem như người một nhà.”

“Thực tiếc quá, nhà ta là ở Trung Quốc, không cùng quốc tịch Italy với người.”

“Ác, sao người có thể có kiểu thái độ kỳ thị này chứ?”

“Ta chỉ là tiểu nhân kỳ thị.”

Hai người đấu võ mồm, K sai người hầu mang cà phê cùng hồng trà lên, Long Hiên lấy hồng trà, nâng chén,

“Ta thích trà, thích Trung Quốc, thể thôi.”

Ales nhún nhún vai, lấy cà phê, “Kỳ Hiên, ở xã hội hiện đại, còn để ý đến quốc gia cùng chủng tộc thì không cách nào làm đại sự.”

“Vậy sao? Nhưng ta cho rằng, người chân chính yêu nước đặc biệt là người Hoa tất nhiên sẽ quật khởi hậu thế giới (kiến tạo thế giới mới??).”

Ales thở dài nhìn K, K nhún nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Con ta đâu?” Long Hiên không muốn cùng gã tán dóc, trực tiếp vào đề chính.

“Yên tâm, nó rất tốt, hơn nữa thực khỏe mạnh thực đáng yêu.” Ales cười híp mắt, “Kiều hiện tại đều hai mươi bốn giờ ở bên cạnh nó, rất thương nó.”

“Ta thấy, con ta do ta cùng mẹ nó yêu là đủ rồi.” Long Hiên trầm giọng nói.

“Tiểu Hiên.” Một giọng nữ dịu dàng cắt ngang cuộc nói chuyện, một nữ nhân mặc một bộ váy hoa lệ bước vào phòng khách.

Long Hiên nghe tiếng ngẩng đầu, lập tức ý thức được vị nữ tử xinh đẹp dáng người thon gọn này là người phương nào, đáng tiếc, hẳn không có nửa điểm kích động, thậm chí, không thèm đứng lên. K cùng Á Lực cùng lúc đứng dậy.

“Di Bích.” K khách khí cười.

“Mamma, sao người lại xuống lầu.” Ales cũng lộ ra vài phần trẻ con, đến bên cạnh bà, đỡ bà ngồi xuống, “Kiều nói thân thể của người cần nghỉ ngơi.”

Tổng Bích San vỗ vỗ tay tiểu nhi tử, lập tức ánh mắt phức tạp nhìn về phía Long Hiên, “Tiểu Hiên, thật vui vì con đã tới.”

“Tarantino phu nhân, thỉnh xưng hô đúng tên của ta, ta họ Kỳ, Kỳ Hiên.”

Tổng Bích San ghen hờn, lập tức nhu nhược như cười như không, “Kỳ Hiên, con có phải vẫn còn tức giận với mẹ?”

“Mẹ của ta đã qua đời.”

“Kỳ Hiên, người đừng có quá đáng!” Ales nhất thời giận dữ.

Long Hiên lạnh lùng liếc gã một cái, “Người tốt nhất là câm miệng lại, bắt cóc trẻ con là tội phạm!”

“Người!” Ales nhất thời bạo phát, vọt tới trước mặt Long Hiên muốn tấn hấn, K lại ngẩng đầu bắt lấy cổ tay gã.

“Ales, không nên kích động.” K trầm giọng nói.

Ales hừ lạnh một tiếng, quay lại ngồi xuống bên cạnh mẹ mình, “Kỳ Hiên, ta cảnh cáo người, còn tiếp tục đối với mẹ có nửa phần bất kính, ta cho người có đến mà không có về.”

Long Hiên dè bủ, “Đợi người sống sót thoát khỏi tay ta rồi hãy nói sau.”

Ales siết chặt bàn tay, lại bị Tống Bích San ngăn chặn, Tống Bích San dịu dàng cười, “Kỳ Hiên, ta nhiều năm như vậy không trở về Trung Quốc cũng là có nỗi khổ, có điều ta cũng đã phái K qua giúp người, không phải sao?”

“Cám ơn phu nhân có ý tốt, có điều từ nay về sau, ta hi vọng đem ngài rút lại mấy cơ sở ngầm bên cạnh ta, bằng không ta không thể bảo đảm bọn họ sẽ toàn thây.” Long Hiên thản nhiên nói, “Hơn nữa, ta rất chán ghét cảm giác người ngoại quốc nhìn chằm chằm vào ta ta, làm ta nhịn không được muốn giết người.”

Tống Bích San tiếp thu, “Hảo, ta sẽ bảo bọn họ trở về, Kỳ Hiên, ta chỉ là lo lắng cho an toàn của con mà thôi.”

“Cám ơn, ta biết tự bảo vệ mình. Hơn nữa, lần đó ta thiếu chút nữa thì chết, cũng không thấy có người đứng ra bảo hộ ta.”

Tống Bích San không nói gì. Long Hiên dưới đáy lòng cười lạnh, “Ta tới đây mục đích chỉ có một, cảm phiền trả lại con cho ta.”

“Có người muốn gặp người, đứa trẻ là hấn bảo mang đến.” Tống Bích San đứng lên, đối với đứa con sắc mặt thủy chung không đổi, bà cảm thấy thực thất vọng, sắc mặt cũng lạnh xuống.

“Hảo.” Long Hiên cũng không chút do dự gật đầu.

Tống Bích San dẫn Long Hiên lên lầu, Ales cùng K đều gắt gao theo sau, mãi cho đến cửa phòng cuối lầu ba, Tống Bích San gõ cửa, “Long tiên sinh, Kỳ Hiên đến đây.”

Cửa không tiếng động mở ra, một thanh âm trong veo nhưng lạnh lùng truyền đến, “Cho mình hấn vào.”

K lo lắng nhìn Long Hiên, Long Hiên cười với y một cái, “Không sao.”

Phòng rất lớn, có cửa sổ to sát đất, một bức màn thật dày che khuất cửa sổ, làm căn phòng trở nên âm u. Một cái giường thật to, một bộ sofa rộng rãi thoải mái, TV màn hình tinh thể lỏng, ở một góc phòng còn có giá sách loại nhỏ cùng bàn máy tính. Nam nhân ngồi trước bàn máy tính nghe được tiếng bước chân, quay đầu, cùng Long Hiên tầm mắt giao nhau.

Đúng như lời K nói, đó là gương mặt thực tuần mỹ, có chút tái nhợt, lại mịn hoặc như ma quỷ, khiến người ta nhìn đến thất thần. Y cũng rất trẻ tuổi, tựa hồ còn trẻ hơn Long Hiên rất nhiều, bộ dạng chỉ vừa mới hai mươi. Đầu Long Hiên lại ‘ông’ một tiếng, dưới chân mềm nhũn. Hắn không dám tin vào hai mắt của mình.

Người tuổi trẻ kia lại ảm đạm cười, chậm rãi đi đến trước mặt Long Hiên đang kinh ngạc đến ngây người, chìa ngón trỏ chọc chọc khuôn mặt gà gỗ của Long Hiên, “Hiên nhi, người rốt cuộc đã tới.”

Giờ khắc này, người trẻ tuổi phong thái cao ngạo, áp lực đè nặng lên Long Hiên.

Long Hiên rốt cục ngã quỵ trên sàn nhà, khó có thể tin than khẽ, “Phụ hoàng...”

52. Chương 52: Đế Vương

Long Chi Uyên, phụ hoàng Long Hiên.

Long Hiên từng rất hận y, hơn nữa hắn còn đem loại thối hận này biến thành hành động, trước khi hắn đăng cơ, dùng một ly rượu độc chậm giết y. Hoàng thất không có tình thân. Ai ai cũng nói như vậy, ngay cả thái phó của Long Hiên, cữu cữu hắn cũng nói như vậy.

Hoàng thất không có tình thân, trước khi cầm quyền trong tay, không nên tin bất luận kẻ nào. Cữu cữu nói. Cữu cữu là một phần tử trí thức nho nhã, tác phong nhẹ nhàng, Long Hiên cảm thấy y so với mẫu phi mình còn có sức quyến rũ hơn, nhưng lúc mẫu phi bị biếm lãnh cung thì cữu cữu cũng được ban chết, còn có ngoại công ngoại mẫu di nương di phu cũng biểu huynh biểu đệ. Theo đó, Long Hiên bắt đầu oán hận tên nam nhân cao cao tại thượng kia. Long Hiên thề phải giết chết y, hơn nữa hắn cũng làm được.

Nhưng khi hắn cũng ngồi trên vị trí cao cao kia, mới phát hiện cái gì gọi là “cao xử bất thắng hàn” (càng cao càng lạnh??). Long Chi Uyên, cũng không phải là một vị thái tử đăng cơ, trước mười sáu tuổi, huynh trưởng y làm hoàng đế, y chỉ là một Tiêu Diêu Vương, sống phóng túng, điệu đàng lưu cẩu, tự do tự tại. Dân gian truyền lưu thư họa của Long Chi Uyên, hơn nữa giá trị ngàn vàng, thư họa của y vượt xa cổ nhân, tự sáng tạo ra loại thủ pháp mới, tạo nên thành tựu rất cao trong nghệ thuật. Đồng thời, thư pháp của y cũng rất vĩ đại, sáng tạo độc đáo tự thể thanh tú kinh bạt, phong cách riêng. Y còn am hiểu đánh đàn, phổ nhạc, biên vũ. Chính y đã kiến tạo lâm viên hoàng thất mỹ luân mỹ hoá lại đại khí凛 nhiên. Ai ai cũng tấm tắc Tiểu Vương gia này, khen ngợi y đa tài, khen ngợi nhân phẩm phong lưu của y.

Y quả thật phong lưu, thê thiếp đông đảo, còn mê nam sắc, ở chương đài liễu các cũng rất có thanh danh, hơn nữa được ca tụng là “đệ nhất mỹ nam tử Thiên Triều”, khiến y mỗi lần xuất môn đều thiếu chút nữa bị hương quả, hoa tươi, túi thêu đè chết. Nếu cứ sống được như vậy, sẽ thực hạnh phúc.

Đáng tiếc, khi y mười sáu tuổi thì huynh trưởng thiên tư thông minh bởi vì một nhọc quá độ, hoặc là vì kẻ nào đó hãm hại, tráng niên mất sớm. Sau một phen rối loạn gà bay chó chạy, vài vị huynh trưởng khác của y chết chết, tàn tàn, “đế vương tài hoa” y bỗng bị bắt đàng cơ. Vì thế, mẫu phi vốn không có chút thế lực nào của y lại trở thành Hoàng Thái hậu, cữu cữu thành hoàng thân quốc thích, biểu muội của y thành hoàng hậu.

Biểu muội của y bộ dạng cũng không tệ lắm, nhưng tuyệt không thể làm cho nam nhân thương yêu, lại còn rất cao ngạo, cả ngày cậy quyền hoàng hậu mà kiêu ngạo (rất nhiều hoàng hậu đều vì vậy mà bị lạnh nhạt), hơn nữa nàng sinh một nhi tử lại phì lại ngu, so với hoàng hậu còn hỉ nộ vô thường hơn. Long Chi Uyên cũng rất chán ghét mẫu tử bọn họ, một phần cũng vì bản tính nam nhân.

Phi tử y sủng ái nhất là mẫu phi của Long Hiên, một nữ tử nhỏ xinh dễ thương, giờ tay nhắc chân đều thấy phong tình vạn chủng, nàng không hỏi qua chính sự, thích cùng y quán quýt si mê, giống như nước dần hòa tan với y. Hơn nữa, nhi tử nàng sinh thực thông minh. Cái gọi là mẫu bằng tử quý, hậu cung vẫn là như thế. Nhưng là, Long Chi Uyên dù sao từ nhỏ đã là “người phú quý nhàn rỗi”, đế vương học y không có học nhiều, vịt giữa bầy thiên nga thì vẫn cứ là vịt, không thể bay được.

Sau khi lên ngôi, y như cũ mê muội cầm kỳ thư họa phong lưu phóng khoáng, hư danh mà không biết. Thẳng đến có một ngày, y đột nhiên phát hiện lời mình nói không xong, cái gọi là “miệng vàng lời ngọc” so ra còn kém một câu chuyện cười của quốc cữu, y mới ý thức tới tính nghiêm trọng của vấn đề. Cùng lúc đó, phi tử y yêu nhất bị người tố cáo cùng thị vệ hoàng cung cấu kết, Long Chi Uyên tự mình bắt gian tại trận, giận tím mặt liền đem nàng biếm lãnh cung. Long Hiên giống như tiểu mã nổi giận xô y ngã trên đất, la hét vào mặt y, cũng bị y cho biếm lãnh cung.

Y bắt đầu rửa sạch hậu cung, đem rất nhiều phi tử không hợp biếm lãnh cung. Hoàng hậu rốt cục độc tôn tự đại. Một nhà ngoại công Long Hiên cũng bị thanh tẩy, dụng hình chính là hoàng hậu cùng quốc cữu. Từ đó về sau, trong triều người người đối với hoàng hậu đều vô cùng cung kính, ngoại thích mờ mờ ảo ảo muốn trở thành tâm phúc.

Nhưng, Thiên Triều đã trải qua hơn tám trăm năm, trung thần lương tướng vô số kể, quốc nạn vào đầu, vẫn có không ít người động thân đứng dậy, triển khai cùng chống lại gia tộc Hoàng hậu, đối đầu hết đợt này đến đợt khác, mãi đến khi rất nhiều các phi tử chốn hậu cung liên hợp kết tội hoàng hậu, các đại thần cũng xuất ra bằng chứng quốc cữu mưu đồ soái vị, lục soát nhà gã phát hiện ra long bào cùng vương miện, gia tộc hoàng hậu bị tiêu diệt, việc này dần lắng xuống.

Lúc này, Long Hiên cuối cùng cũng được phóng thích khỏi lãnh cung. Mà mẫu phi hiền dịu kia đã như lá rụng mùa thu, hơn nữa vì không để cho tiền đồ của hần sau này bị bôi đen, nữ tử liền chọn tự sát để thủ tấm thân trong sạch. Đến lúc này, Long Hiên cừ hận đối với Long Chi Uyên đã đạt tới cực điểm.

Tại nội viện cấm cung xa hoa trong mắt thường nhân, giờ đây nơi chốn đều tràn đầy huyết lệ, vô số nữ tử kiêu diễm như hoa mà điêu linh, đó là nơi hoa lệ tôn quý nhất trên thế giới, những nữ tử khát vọng vinh hoa phú quý đó cứ từng người ngã xuống, người sau lại bước vào. Long Hiên sau khi đi ra, rất khiêm tốn,

giống như đói khát mà hấp thu các loại tri thức. Quan hệ giữa hắn với Long Chi Uyên không có lấy một điểm cải thiện, phụ tử hai người tựa hồ xem nhau không vừa mắt, Long Chi Uyên cũng thường thường một lời không hợp liền phát tay áo rời đi. Dè dặt, cẩn thận. Bốn chữ đủ để hình dung Long Hiên những năm đó.

Bên cạnh hắn không có thân nhân bên ngoại, trong triều cũng không quen biết đại thần nào, cô độc trong hoàng cung, chỉ có thái giám bên người là thực lòng chiếu cố hắn, hắn cũng từng vào lúc nửa đêm yên lặng rơi nước mắt. Tên phụ hoàng hỗn đản lại lần nữa vì hắn mời thái phó, mặc dù là cùng mấy vị hoàng tử khác, nhưng hắn đã đủ thỏa mãn. Thái phó này trước cùng học với cữu cữu, khí chất cũng tựa như cữu cữu, tài hoa hơn người.

Nhờ thái phó, Long Hiên dần dần tiếp xúc thêm ngày càng nhiều nhân tài, hắn tỉnh bơ nhìn những hoàng tử khác tranh đoạt ngôi vị thái tử, đủ loại âm mưu tranh hương khoe sắc. Hắn chỉ thờ ơ lạnh nhạt, lạnh lùng mà cười. Thái tử tính là cái gì? Trong lịch sử phế thái tử còn thiếu sao? Hắn không cần thái tử, hắn muốn trực tiếp đi lên vị trí cao nhất kia!

Vào lúc này, Long Chi Uyên tựa hồ vẫn như cũ không có chí tiến thủ, tiếp tục làm một hoàng đế bình thường, không có mở cương thác thổ, cũng không có thi hành chính sách chính trị gì lớn. Dưới đáy lòng Long Hiên có chút xem thường y. Năm hai mươi tuổi ấy, hắn đã đem triều chính nắm gọn trong tay, Long Chi Uyên bị hắn truất quyền. Hai mươi hai thì hắn đã đợi không kịp, Long Chi Uyên chỉ hơn hắn mười bảy tuổi, thoát nhìn vẫn còn có thể sống rất lâu, hắn không muốn tên hỗn đản này còn ăn bám thêm trên ngôi vị kia thêm nữa, hơn nữa thù của cữu cữu cùng mẫu thân nhất định phải báo, vì thế, hắn sai thái giám bên người Long Chi Uyên cho y một ly rượu.

Theo thái giám nói, Long Chi Uyên mỉm cười uống hết rượu, khóe miệng chảy ra máu tươi vẫn lưu lại di ngôn, “Nhi tử, hoàng đế không có tình yêu, càng thương hắn, càng hại hắn. Nhớ lấy. Nhớ lấy.”

Sau đó, đại thái giám bên người Long Chi Uyên tìm đến Long Hiên, khi đó đã đăng cơ, gã khóc quỳ xuống đất, “Hoàng thượng a, hoàng thượng, năm đó Thục phi nương nương cùng ngài là tiên hoàng cố ý biếm lãnh cung, không như thế các người đã sớm tánh mạng khó bảo toàn, hoàng thượng a, tiên hoàng đó là có nỗi khổ a. Hắn phái người trộm đến lãnh cung giáo dục ngài, bảo hộ ngài, phối hợp kế sách của ngài liên thủ dọn sạch gia tộc tiên hậu, nếu không chỉ dựa vào một đứa bé như ngài, dù là thiên tài cũng không thể có được sức mạnh lớn lao a. Hắn tuy rằng tru sát nhà Thục phi, nhưng cũng là phòng ngừa chu đáo, sợ ngài sau khi đăng cơ lại có ngoại thích họa (quyền rơi vào tay bên ngoại), hoàng thượng a, hoàng thượng, tiên hoàng nhận định người thừa kế duy nhất chính là ngài, từng bước tiến đến ngài vàng của ngài đều do tiên hoàng trải lối, ngài không thể ngay cả lúc y băng hà cũng không đến cúi lạy một chút a, hoàng thượng, hoàng thượng... Lão nô xin người đến đưa tiễn y, hoàng thượng... Y thật sự thương yêu người a...”

Lão thái giám dập đến đầu đầy máu, Long Hiên lại chấn kinh. Hắn rốt cuộc nghe được cái gì?

Tự phụ kỳ tài ngút trời Long Hiên, sau khi đăng cơ liền càn sạch hứng thú. Hắn phát hiện mình cho tới bây giờ chưa từng hiểu phụ hoàng mình, nam nhân vừa là phụ thân vừa là hoàng đế kia.

Y tài hoa hơn người, nếu không làm hoàng đế, nhất định sẽ trong nghệ thuật truyền lưu thiên cổ, y phong lưu phóng khoáng, y thích cười thích làm, đại đa số thời điểm thoát nhìn giống như thư sinh văn nhược tay trái gà không chặt, nhưng khi y đăng cơ làm vua, y so với bất kỳ hoàng đế nào đều giống hoàng đế. Y thực ngoan, ngay cả mình đều trở thành lợi thế. Y lòng dạ thâm sâu, khiến nhi tử y yêu nhất cũng không biết.

Long Hiên ở hoàng cung rộng lớn du đãng, tìm kiếm dấu vết Long Chi Uyên lưu lại khắp nơi, trong hoàng cung sôi nổi đồn đãi chuyện ma quái, âm hồn tiên hoàng bất tán. Thế nhưng Long Hiên một lần cũng chưa từng gặp được, hắn thực thất vọng. Hắn dùng mười năm cai trị đất nước thái bình an vui, bước đầu tiến vào thái bình thịnh thế, lại dùng năm năm tỉ mỉ chọn lựa người thừa kế, hơn nữa khiến tự y không chế hoặc diệt trừ đối thủ.

Long Hiên cảm thấy ngôi vị hoàng đế này ngày càng không có ý nghĩa, hắn phóng túng chính mình, đêm ngày tầm hoan tác nhạc, giống như một đế vương bại đức. Hắn rất muốn hỏi người nam nhân kia, vì cái gì? Vì sao phải để cho hắn hối hận nhiều năm như vậy?

Hoàng đế nên tuyệt tình tuyệt ái. Long Chi Uyên sắp chết trả lại cho hắn một lời giáo huấn khắc cốt ghi tâm như vậy. Hắn không thể giáo, hắn ngược lại càng hận. Tên nam nhân đáng, dù có phải xuống địa ngục hắn cũng phải tìm y giáo huấn một phen, ai quản ai là lão tử ai là nhi tử, xuống địa ngục tất cả đều là quỷ. Trước khi chết, Long Hiên cũng chỉ để lại duy nhất nguyện vọng này.

53. Chương 53: Phụ Tử

Phụ tử hai người nhìn nhau thật lâu.

Long Chi Uyên trước mắt Long Hiên, là bộ dáng trong trí nhớ khi hắn còn nhỏ: dáng người thon dài, nhỏ gầy, mặt mày so với trước kia càng thêm thanh tú, mái tóc đen dài uốn lượn rũ xuống đất, y khoác một chiếc áo choàng gấm đen tuyền, bên hông siết lỏng dây lưng cùng màu, phía dưới thậm chí cả quần cũng không mặc, cặp đùi xanh ngọc thon dài như ẩn như hiện. Áo đen càng tôn làn da tái nhợt, cơ hồ không có nửa điểm huyết sắc, một người Tây Phương lại có hơi thở trung cổ cao quý. Long Hiên mở miệng, trong lòng phát đau, tất cả mùi vị hỗn độn trong lòng.

Khi hắn quay đầu nháy mắt, Long Chi Uyên nhanh như chớp nắm cầm hắn, ép Long Hiên ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt thâm uyên của Long Chi Uyên.

Khóe miệng Long Chi Uyên mỉm cười nói, “So với bộ dạng dĩ vãng của ngươi không sai biệt lắm, có điều không tuần mỹ bằng.”

Long Hiên bị y nhìn chằm chằm khiến da đầu run lên, ừ một tiếng phụ họa nói, “Phụ hoàng cũng không khác xưa nhiều lắm, so với dĩ vãng còn tuần mỹ hơn.”

Long Chi Uyên ác một tiếng, buông lỏng tay nắm cầm hắn, Long Hiên ở trong lòng thầm thở phào, bản thân cũng không biết mình đang khấn nguyện cái gì.

“Thân thể này hắn là con lai, dựa theo lý luận thế giới này, con lai là xinh đẹp nhất.” Long Chi Uyên thản nhiên nói.

Long Hiên còn duy trì tư thế quỳ, đầu gối đã mơ hồ phát đau, Long Chi Uyên nhú mào, “Đứng lên đi, kiếp trước cũng chưa từng thấy người chủ động quỳ gối trước mặt ta.”

Long Hiên lúng ta lúng túng khôn kể. Long Chi Uyên lại càng thêm sát vào hần, hai người thân dựa vào thân, mặt đối mặt, chỉ tiếc Long Chi Uyên nếu so với Long Hiên thì còn thấp hơn nửa cái đầu, nếu muốn duy trì bình thường, y cần phải kiễng chân lên.

Long Hiên bị tuần nhan sát lại gần làm hoảng sợ, cơ hồ theo bản năng ngừng thở, “Phụ... Phụ hoàng...”

Long Chi Uyên hôn lên môi hần. Trong đầu ông một tiếng lập tức rối loạn, Long Hiên lần này ngay cả tim đình chỉ đập. Long Chi Uyên lại lòng tham không đáy, đầu lưỡi rất nhanh tham tiến vào, bắt lấy lưỡi của hần cùng nhau dây dưa.

Phanh! Phanh! — phanh! — phanh! Tim đập trước nay chưa từng trầm trọng như vậy, mật độ lúc nhanh lúc chậm phong nguyệt lan tràn khiến Long Hiên khó có thể thừa nhận, từng đợt chói sáng. Trái tim mau khô kiệt, máu toàn thân đình chỉ cũng bắt đầu khởi động, các đầu ngón tay đều tê dại. Cảm giác khó nói lên lời.

Mới đây nhìn phụ thân dung nhan tuần mỹ vô trù, Long Hiên còn nôn nóng cùng phần nộ. Không biết khát vọng cái gì, vô thức càng phát ra nôn nóng cùng phần nộ. Cánh tay hần nâng chưa nâng, dừng giữa không trung do dự, người này — là phụ thân của hần, hần sao có thể khinh nhờn?

Hần dù vẫn kiêu ngạo bất tuân, tiếp tục kiêu ngạo cuồng vọng, bốn mươi năm sống kiếp trước vẫn đem quan niệm “quân quân, thần thần, phụ phụ, tử tử” chôn xuống tầng sâu nhất trong lòng, tiềm thức khó có thể sửa đổi. Thế nhưng, hiện tại, Long Chi Uyên đang làm cái gì?

Long Hiên đang bàng hoàng do dự, đột nhiên đầu lưỡi một trận đau nhức, Long Chi Uyên cắn hần. Hần “A” một tiếng, Long Chi Uyên trong nháy mắt liền rút quân, tách khỏi hần, điều này làm cho hần buồn bã mất mát, vạn phần hối hận bản thân không chịu nổi đau kêu ra tiếng. Tình nguyện đau, hần cũng không muốn đẩy y ra a.

Long Chi Uyên liếm liếm vết máu dính trên môi, chậm rãi nhắm mắt lại, thân thể run nhẹ, hai má vốn tái nhợt chậm chậm nổi lên huyết sắc. Giống như châu ngọc xuất hạp, phát quang rực rỡ, dung nhan tuần mỹ lại lãnh khốc của y khiến nhiều người kinh hãi, lúc này lại tăng thêm vài tia sắc màu ấm áp, dịu dàng như ngọc, chỉ có đôi mắt vẫn lãnh liệt như cũ.

Long Hiên ý thức được sự tình không đơn giản, nhất thời quên mất ý tứ mơ màng vừa rồi, một giây đồng hồ cũng không dám lơ là nhìn chăm chăm y. Long Chi Uyên quét mắt nhìn hần một cái, bước nhanh đến cửa sổ sát đất, kéo mạnh tấm rèm nặng trĩu, ánh nắng đầu thu rực rỡ nhảy múa trên người y, y dang rộng hai tay, hai mắt mở lớn, mặc cho nước mắt cuộn cuộn chảy ra, “Mười sáu năm, ánh mặt trời, thật đẹp.”

Mười sáu năm, đúng là thời gian kiếp trước y chết đi cho tới thời điểm này. Long Hiên không biết y rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, nhưng khi nhìn y như vậy, làm hần không thể không rung động, hần bước nhanh qua, từ sau lưng ôm lấy cái người đang run rẩy kịch liệt kia, không thể chống đỡ thân thể mình siết

chặt nam nhân trong lòng.

“Chi Uyên...” Hắc kêu.

“Ánh mặt trời thật đẹp, thật đẹp.” Long Chi Uyên vẫn đắm chìm trong sự mừng rỡ như điên, không có chú ý tới con y dám gọi thẳng tên y.

“Sau này cuộc sống của ngươi sẽ tràn ngập ánh mặt trời.” Long Hiên nói.

“Ngươi không biết, chủ nhân khối thân thể này vốn là một người điên, hắc từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, nhận hết mọi tra tấn cho nên hận đời, hắc vô tình học được một loại vu thuật, vì là con lai đông tây phương (lai phương đông lẫn phương tây), hắc lại đi nghiên cứu vu cổ thuật Đông Phương, đem đồ vật vu thuật này nọ kết hợp, muốn triệu hồi ra loại ma quỷ nào đó thật siêu việt, đáng tiếc, thi thuật không thành, triệu hồi được ta, linh hồn hắc lại bị pháp thuật cản lại, hồn phi phách tán.” Lại thấy ánh mặt trời khiến Long Chi Uyên vui mừng quá đỗi, nhin không được lải nhải nói hết.

Long Hiên ôm y, lắng lắng nghe. Long Chi Uyên xuyên qua, hiển nhiên so với hắc thì khổ cực rất nhiều.

“Bởi vì bị pháp thuật cản lại, cơ thể của ta trở nên rất yếu, hơn nữa không thể thấy ánh mặt trời, ta cũng hoài nghi thân thể này có bị biến dị thành quỷ hút máu trong truyền thuyết Phương Tây hay không.” Long Chi Uyên thở dài, “Ta bị viện trưởng cô nhi viện đuổi khỏi viện, người không có đồng nào lưu lạc tứ phương, bữa đói bữa no, có đôi khi còn đánh nhau với mấy kẻ lang thang tranh giành thức ăn thừa trong đồng rác, ta đối với thế giới này hoàn toàn không biết gì cả.”

“Chi Uyên...” Long Hiên hốc mắt nóng lên, hắc không biết y lại khổ như vậy.

“Thế nhưng đều không sao cả, đan điền hư hao không thể luyện công cũng không sao, nhưng ta vì không thể nhìn thấy mặt trời mà thống khổ đến mức muốn tự sát.” Long Chi Uyên lại thở dài, “May mắn ta rất nhanh liền gặp cha Ales, gã cũng sắp chết, mau mắn ta tinh thông y thuật, cứu gã một mạng, về sau ta đi theo gã lăn lộn, gần gũi nhiều năm như vậy.”

Long Chi Uyên đa tài, tự liên kỳ hoàng thuật cũng tự học thành tài, sau lại cùng thái y luận bàn, khiến lão hủ nho này cũng khen ngợi không thôi.

“Nếu ta chết sớm một chút thì tốt rồi.” Long Hiên nhíu mày, nếu như hắc chết sớm một chút, có thể sớm một chút xuyên qua đây, như vậy cũng nhất định có thể giải trừ cấm chế không thể thấy mặt trời của Long Chi Uyên.

Tuy rằng còn chưa rõ ràng, nhưng hắc đoán là có quan hệ đến máu của mình đi? Tại sao là máu của mình? Chẳng lẽ thân thể của bọn họ vẫn có quan hệ huyết thống như cũ?

“Hiện tại thân thể của chúng ta còn có quan hệ huyết thống sao?” Long Hiên vừa mừng vừa lo hỏi.

“Hắn là có, có điều phỏng chừng là loại quan hệ xa đến ba ngàn dặm đi. Bất quá, ta tốn sức trăm cay nghìn đắng mới tra được tư liệu, cần máu thân phụ tử mới có thể giải trừ phả phệ này, ta lúc ấy ý niệm đầu tiên trong đầu liền nghĩ tới ngươi.” Long Chi Uyên nhếch khóe miệng, “Nhi tử, ngươi sẽ không trách ta đem ngươi gọi đến thế giới này chứ?”

“Có.”

“Ác?” Khuôn mặt tuấn tú của Long Chi Uyên xám đen, một bộ dạng ‘ngươi còn dám nói tiếp ta sẽ phát hoả’.

“Ta muốn trách ngươi vì sao không triệu hồi ta sớm một chút, cùng ngươi sum họp.” Long Hiên thu tay lại, ghé vào lỗ tai y khàn khàn trầm thấp nói.

Long Chi Uyên a một tiếng, “Mỗi người một số mệnh, nếu cường ngạnh triệu hồi ngươi, ta chẳng phải cũng thành ác nhân?”

“Chẳng lẽ ngươi không phải sao?” Long Hiên hỏi lại.

Long Chi Uyên vui mừng ha ha cười rộ lên, vỗ vỗ đầu Long Hiên, “Nhi tử, ngươi đã trưởng thành.”

“Chúng ta đời này không phải phụ tử.” Long Hiên nói, “Không có phụ thân cùng nhi tử hôn lười.”

“A, vậy thì thật có lỗi, giải trừ cấm chế nhất định phải dùng máu ở đầu lưỡi ngươi, nếu chúng ta không phải phụ tử, cấm chế sao có thể giải trừ đây?” Long Chi Uyên hỏi lại.

“Ta không sao, dù sao ta bây giờ là Kỳ Hiên, cha Kỳ Hiên đã sớm nhập thổ vi an.”

“Ngươi không muốn nhận thức ta?” Long Chi Uyên từ trong ngực hất giấy ra, “Sợ ta là gánh nặng?”

“Không” Long Hiên kéo lại người vào trong lòng, “Ta muốn chiều cổ ngươi, sẽ không để ngươi tiếp tục chịu khổ sở dày vò, so với phụ thân ta sẽ càng tôn kính ngươi, càng yêu ngươi”

Long Chi Uyên hơi hơi hạ mi mắt, khóe miệng hiện lên nụ cười giảo hoạt. So với Long Hiên y càng hiểu rõ, giữa hai người không cách nào hàn gắn quan hệ phụ tử, chưa nói đến cuộc đời này không có quan hệ phụ tử, đến quan hệ giữa hai người cũng không thể giải thích cho người khác hiểu. Pháp thuật phả phệ mang đến hệ quả, ngoài không thể thấy ánh mặt trời, thời gian cũng giảm bớt, thân thể này tuổi thật đã ba mươi sáu, thoát nhìn lại mới hai mốt hai hai. Mà Long Hiên hiện tại đã hai mươi tám tuổi.

“Như vậy, bên ngoài ngươi xưng hô với ta thế nào?” Y hỏi.

“Ách...” Long Hiên lâm vào rắc rối. Bằng hữu? Rất bình thường. Thân thích? Rất không rõ ràng. Như vậy... Vợ? Hẳn bây giờ còn không dám nói ra khỏi miệng.

“Bên ngoài gọi người là ‘Chi Uyên’, được không?”

Long Chi Uyên nhún vai, đối với loại xưng hô này cũng không quá để ý. Tên không sao cả, kiếp trước y nhận cái danh vị ‘phụ hoàng’, lại không đổi lấy nửa điểm hiếu thuận cùng tôn kính. Đời này, thế nhưng y lại muốn một lần làm ‘thái thượng hoàng’, bù lại phúc phần kiếp trước không được hưởng.

Tiểu baby tóc đã lên máu, phấn phấn nộn nộn, giống như một con búc bê, mắt to lanh lợi, nhìn thế nào cũng thật khả ái. Kiều ôm nó trong ngực, kè cà không chịu buông tay.

“Thầy, lưu cục cưng cho ta đi?” Cậu ta cầu xin dạy người dạy y thuật Đông Phương cho cậu ta, Long Chi Uyên, “Để Phương Nam sinh một lần nữa, đứa bé này lưu cho ta, được không? Ta sẽ rất thương rất rất thương nó.”

Chuyện kể rằng, y thuật thần kỳ của cậu đều từ Long Chi Uyên, kể cả thứ làm nam nhân bất lực kia. Long Hiên đã muốn bạo phát rồi, lại lên thúc dục một lần lại một lần, Kiều vẫn còn cùng Tiểu Song Song diễn đoạn sinh ly tử biệt đến mười mấy lần.

“Ngoan, chúng ta tự sinh.” Ales khuất phục dưới luồng điện cao thế Long Hiên, mọi cách khuyên bảo.

“Sinh như thế nào?” Kiều không cam lòng hỏi.

“Khụ... Y học hiện đại rất phát triển, chắc chắn không lâu sẽ có thể thực hiện nam nam sinh tử, ha ha, ha ha...”

Song Song rút cục cũng trở lại vòng tay cha, hướng cái miệng nhỏ nhắn không có lấy một cái răng về phía người cha hờ, cười ngây ngốc, hoàn toàn không biết mình đã đi một vòng quanh trái đất, lại qua một vòng sinh tử luân hồi.

Long Chi Uyên xoay qua cha của Ales, trước mặt đông đảo quần chúng —hôn lữ. Bích phu nhân cùng Long Hiên nhất tề đen mặt, một người kéo một người, cường ngạnh tách hai người bọn họ ra.

Long Chi Uyên hướng Bích phu nhân nháy mắt mấy cái, “Mặc dù nói lấy chồng theo chồng gả cho chó thì theo chó, nhưng làm người không thể quên gốc rễ của mình. Đừng làm chuyện thương tổn người trong nước, OK?”

Tổng Bích San sắc mặt cực kỳ khó coi, bà không vừa mắt người nam nhân này đã nhiều năm, thủy chung coi y là cái gai trong lòng. Năm đó bà thua một nữ nhân, lần này cũng không cho phép tiếp tục thua một người nam nhân.

Long Chi Uyên nhẹ cười một chút, “Nhớ kỹ khuyên bảo chân thành của ta, nếu không có lẽ có một ngày người mở mắt ra, sẽ phát hiện không chỉ không có con, đến chồng cũng không còn...”

54. Chương 54: Thái Hậu Cát Tường

Tại một thời không song song, Long Hiền cùng nhóm tiểu thân thân của hần quan hệ có thể là như vậy:

Long Hiền là ngôi cửu ngũ cao nhất, là hoàng đế đệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Nguyên phối của hần, cũng chính là thanh mai trúc mã trước đây, là Thái Tử Phi khi hần làm thái tử, là Hoàng hậu nương nương khi hần làm hoàng đế, Sở Ly.

Dưới Hoàng hậu là tứ phi: Quý phi Trịnh Ân, Đức phi Kỳ Dương, Thục phi Phương Nam, Hiền phi Khải Nhĩ.

Tiếp phía dưới, còn có bao nhiêu tú nữ: Tô Hành, Nhiếp Viễn, Quân Liễm, Ales, Kiều...

Hoàng đế đệ hạ đối với hoàng hậu kính yêu có thừa, vợ chồng son sát hài hoà, nên các phi tử cũng không dám tạo phản, không dám khi dễ hoàng hậu thoát nhìn ôn hòa thậm chí hơi hơi có chút yếu đuối này. Hơn nữa, vị hoàng đế này năng lực OOX rất mạnh, sẽ không để cho nữ nhân hậu cung rồi rãnh gỗ quân cờ chờ hoa rơi, làm rất công bằng, những nữ nhân này cũng đều tự sinh con dưỡng cái, dưới gối không có bất mãn, hậu cung tranh đấu cũng ít đi nhiều. Bất quá, trong lòng nhóm hậu phi vẫn có cái gai nhỏ nhỏ, hoàng đế đệ hạ trộm nuôi ngoại thất, một tiểu nam hài tên là Tô Thư nghe nói là quốc sắc thiên hương, hơn nữa tính tình trầm tĩnh nội liễm, rất ngại gặp người, một bộ dáng dằm thắm càng thương, quả nhiên là nam sắc bá vật trời sinh, là kẻ gây tai hoạ.

Các phi tử nhắc tới kẻ gây tai hoạ này liền nhin không được nhú mày, lo lắng hoàng thượng của các nàng ‘rẽ ngang’, sẽ không liếc nhìn đến nữ nhân nữa. Đáng tiếc, hoàng thượng cao cao tại thượng, sao các nàng có thể khuyên nhủ được đây?

Trịnh Quý phi nói: “Nên tìm một ai đó đè ép lại hoàng thượng!”

Kỳ Đức phi dè bủ: “Tiên hoàng sớm đã qua đời, các vị thái phi đang an dưỡng tại Vĩnh Thọ cung đều nghe hoàng thượng như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, đừng nói trong hoàng cung này, có phóng nhân khắp thiên hạ, kiếm đâu ra người đè ép được hoàng thượng?”

Phương Thục phi là một nữ nhân coi trọng phu như trời, “Kỳ thật hoàng thượng nói Tô Thư rất biết điều, sẽ không tạo thành nguy hại cho chúng ta, hoàng thượng cũng chỉ là nhất thời tò mò mới mẻ. Dù sao nam nhân cùng nữ nhân cũng bất đồng, chờ hần qua hai mươi tuổi, không chừng hoàng thượng cũng chán ghét, hần không có gì để dựa vào, chúng ta còn sợ hần sao?”

Khải Nhĩ Hiền phi luôn luôn lạnh nhạt, không thêm quan tâm hoàng đế phong lưu kia qua đêm nơi nào, “Thích giọt liền động giọt, liên quan gì đến ta!”

Nhóm tú nữ tha thiết mong chờ còn chưa được hoàng thượng sủng hạnh, sao có thể chịu được ngài bị một tên tiểu mao đầu đoạt mất, đều thừa cơ thuyết phục hoàng hậu, nói lỗ hổng này không thể để, sau này còn không biết sẽ xuất hiện bao nhiêu mỹ nam tử đâu, không thể để hoàng đế bị dạy hư đi.

Sở Hoàng hậu cân nhắc thật lâu, mới cẩn thận nói: “Kỳ thật, cũng không phải là không có ai có thể ép được hoàng thượng.”

“Hả?”

“Cái gì?”

“Là thế nào?”

“Có người? Là ai?”

Cả đám tần phi nhất thời rối loạn, một trận náo nhiệt rầm rầm.

“Chuyện này quan hệ đến thân thể hoàng thượng, các người quản kỹ miệng lưỡi mình cho ta.” Sở Hoàng hậu nhíu nhíu mày nói, “Nghe nói, hoàng thượng không phải do Tiên hậu sinh.”

“Oa!”

“Thật hay giả vậy?”

“Vậy là ai sinh? Ai sinh?”

“Nghe nói năm đó Tiên hoàng lúc đi săn, kỵ mã du cương, kết quả xông lầm vào một sơn cốc, ở đó bất ngờ gặp gỡ một vị mỹ nhân, xinh đẹp tuyệt trần, nhất tiểu bách mị sinh, ba nghìn giai nhân cũng không thể sánh bằng. Tiên hoàng đối với nàng nhất kiến chung tình, liền triển khai nhiệt liệt theo đuổi mỹ nhân, cái gì là liệt nữ sợ triền lang, cuối cùng mỹ nhân vẫn là thuận theo tiên hoàng.”

Nói tới đây, Sở Hoàng hậu xinh đẹp đoan trang ho khan một tiếng, cẩn thận quét nhìn bốn phía, mới hạ giọng nói tiếp, “Nguyên lai vị mỹ nhân kia được thiên địa chi yêu tha thiết, là một người lương tính.”

“Hãn...”

“Thật hay đùa vậy...”

“Này có quá khoa trương không?”

“Tiểu A Ca hết thời, lại muốn làm cái loại này...” (câu này có phải đang nói với tác giả hok nhảy?!)

“Nói mau nói mau, sau đó thì sao?”

“Tiên hoàng cùng mỹ nhân giao hợp, ngày thứ hai rời giường lại phát hiện giai nhân mất tích, mười tháng sau, giai nhân xuất hiện ở hoàng cung, đem một tiểu oa nhi ném đến trước mặt Tiên hoàng, lại nhẹ nhàng lướt đi.”

“Hóa ra Hoàng thượng là như vậy...”

“Tiên hoàng vì sao không giữ nàng lại?”

“Nàng nhất định ăn thật nhiều khổ, thật đáng thương.”

“Nàng kia hiện tại ở nơi nào? Hoàng thượng biết sự tồn tại của nàng không?”

Sở Hoàng hậu tiếp tục ho khan vài tiếng, “Nghe nói, hoàng thượng mấy ngày vừa rồi mới tìm được tung tích nàng, ngày mai muốn nghênh đón nàng tiến cung.”

Tân nhâm thái hậu phương danh Long Chi Uyên, cũng không tiếp nhận mấy cái danh hào ‘Từ Hi Thái hậu’ hay ‘Tâm Nghi Thái hậu’ gì gì đó. Sáng sớm hôm sau, các cung phi tắm rửa sạch sẽ, thoa hương thoa phấn, mặc xiêm y cao quý, dưới sự dẫn đường của cung nữ, nhất tề đến Từ Ninh cung yết kiến tân nhâm Thái hậu thiên tuế. Từ Ninh cung sau khi sửa chữa rực rỡ hẳn lên, các phi tử hoài nghi toàn bộ trân bảo trong phủ khổ hoàng cung đều lấy tới đây. Toàn bộ thái giám cung nữ cũng đều mặc xiêm y mới tinh, hơn nữa mặc phẩm cấp đều ngang bằng hầu cận bên người hoàng thượng. Đi một bước, trong lòng các phi tử càng lúc càng bốc mùi nước chua: Thái hậu đột nhiên xuất hiện này cũng quá may mắn, hoàng thượng chưa từng lo liệu cho bất kỳ nữ nhân nào như vậy, thậm chí tiểu nam sủng kia cũng không.

Hậu phi đáng vẽ đoạn trang dựa theo thân phận lần lượt tiến vào chính điện, khéo mắt liếc đến người ngồi trên thượng vị, những người đứng sau cũng không dám giương mắt xem, chỉ theo Hoàng hậu cúi đầu hành lễ, đây là lần đầu tiên chính thức yết kiến, tam khấu cửu bái là tránh không khỏi. Mọi người cùng nhau phục dậy, cùng nhau hô to: “Thái hậu cát tường! Thái hậu kim an! Thái hậu vạn phúc! Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Ai, quý củ chính là như vậy, nhàm chán chết đi được. Lúc sau một tiếng nói thanh lệ vang lên, “Đứng lên đi, đều là phận yếu đuối, quý lâu sẽ mệt mỏi. Cấp các vị nương nương khăn tọa.”

Hoàng thượng ở bên cạnh cười nói, “Mẫu hậu, các nàng đều là con dâu ngài, quỳ vấn an đều là phải làm, sau này mỗi ngày đều nhờ các nàng giúp đỡ nhi tử tận hiếu.”

Nhóm hậu phi một trận oán thâm, từ trước đến nay trừ bỏ hoàng thượng không quỳ qua người khác, giờ còn phải tiếp tục quỳ dưới người khác. Lúc trước các nàng thâm nghĩ tìm một vị đại nhân vật có thể ép hoàng thượng, lại quên mất vị đại nhân vật này nếu có thể đè ép hoàng thượng, đương nhiên có thể dễ dàng đè ép các nàng.

“Thôi, nghi thức xã giao đó vẫn là lược bớt đi, ta sợ nhất làm ầm ĩ.” Thái hậu rất khéo hiểu lòng người, “Hơn nữa, như thế nào quỳ có thể ra được hiếu tâm?”

“Dạ phải, mẫu hậu giáo huấn thật đúng, sau này người có gì phân phó cứ việc nói, các nàng ai dám không nghe liền cứ việc giáo huấn.”

Các phi tử càng thêm buồn bực, còn có thứ quyền đó sao? Cái gì gọi là cứ việc giáo huấn a?

“Ta nghe Hoàng hậu nói, người gần đây nuôi tiểu hài tử? Còn vì hấn mà muộn lâm triều?” Thái hậu thiên tuế chậm rãi bắt đầu chất vấn.

“Mẫu hậu, đó là nhi tử nhất thời hoang đường, hiện giờ đã biết sai rồi.”

Ác? A! Nha nha! Nhóm hậu phi lập tức đưa mắt nhìn nhau, không nghĩ tới các nàng đấu tranh một hai năm, lại không bằng một câu của Thái hậu! Thật sự là đáng sợ!

Bản năng nữ nhân khiến các nàng lập tức ý thức được trước cửa đuổi đi một tiểu lang, phía sau chỉ sợ đã rước vào một lão hổ. Vị Thái hậu này hiển nhiên là kẻ cường hãn a!

Quý phi gan lớn, trộm nhìn Thái hậu, vừa nhìn nhất thời kinh ngạc đến ngây người: trường sam bằng gấm trắng, mái tóc đen dài uốn lượn, khuôn mặt lại càng xinh đẹp đến làm cho người không dám nhìn gần, càng là trọng yếu hơn, nàng thoát nhìn so với hoàng thượng còn trẻ hơn?

A a a a a!

Nhóm hậu phi đột nhiên minh bạch ý tứ hoàng thượng, có người xinh đẹp như vậy, làm sao còn để ý đến tiểu hậu sinh Tô Thư kia nữa!

Nhóm hậu phi cắn khấn tay, u oán trừng mắt nam nhân cao cao tại thượng kia: không được loạn luân không được loạn luân không được loạn luân không được loạn luân...

55. Chương 55: Hấp Dẫn

Long Hiên xuất ngoại một chuyến, quay về lại dẫn theo một mỹ nam siêu cấp, không khí trong Kỳ gia trở nên u ám.

K và Long Hiên cùng nhau rời đi, nhưng không đồng thời trở về, y nói phải xử lý một vài chuyện riêng, sẽ về Trung Quốc sau. Đương nhiên, y đã phải cam đoan mấy lần với Long Hiên, y tuyệt đối sẽ trở về, Long Hiên mới bằng lòng để y ở lại một mình, mang theo Long Chi Uyên cùng Song Song trở về trước.

Nhìn thấy Long Chi Uyên tuấn mỹ cao quý đứng bên cạnh Long Hiên, dùng biểu tình cao ngạo nhìn bọn họ chằm chằm, Trịnh Ân cảm giác nhẫn nại của mình rốt cục đạt tới cực hạn, sau khi y xác định Tiểu Song Song không việc gì, lạnh lùng bước thẳng ra cửa. Sở Ly cũng quay về nhà mẹ mình. Phương Nam ôm Tiểu Song Song, cùng đi Triệu đem tiểu hài tử vào nhà đóng sập cửa, vứt bỏ Long Hiên bên ngoài. Kỳ Dương xuất ngoại quay ngoặt cảnh, nghe nói một tháng nữa trở về.

Long Hiên đột nhiên lại có cảm giác cô đơn, xấu hổ không nói nên lời. Hắn vốn tính toán mang Tiểu Song về đến nhà, một nhà đoàn viên, sau đó cùng nhau dời sang nhà mới, từ nay về sau cuộc sống gia đình ngọt ngào đầm ấm. Kết quả thì sao?

Sự thật lại một lần nữa nói cho hắn biết: sự thật là tàn khốc, nhân sinh là không hoàn mỹ.

Long Chi Uyên cũng không ngờ y vừa mới tiến vào cửa chính, đám con dâu lại chào đón y bằng ánh mắt khó chịu, còn không cho vào nhà thật khó chịu khó chịu a. Có một cha chồng ngọc thụ lâm phong anh tuấn vô cùng thế này, bọn họ thế nào lại không biết quý trọng?

Thái thượng hoàng thực tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng. Y liền chuyển vào khu nhà cao cấp của Long Hiên, hơn nữa thuê một đại đội người hầu, bắt chước tiêu chuẩn hoàng cung kiếp trước, trải qua cuộc sống tiêu dao xa xỉ trước kia. Tình cảm lũ trẻ, y không có hứng thú nhúng tay vào, quản không nổi lão bà của mình, đó là Long Hiên yếu kém, thực không muốn thừa nhận hắn là con của mình, rất mất mặt mình, phi!

Nam nữ đều không thể cứng chịu quá độ, nên đánh phải đánh, sao có thể để bọn họ ngồi trên đầu trên cổ trượng phu được chứ? Nay thật sự là không có thiên lý.

Rốt cục có thể thấy mặt trời Long Chi Uyên liền yêu phơi nắng, yêu đi dạo ban ngày, một thân hắc y bó sát người, tóc dài phiêu dật, phối hợp với kính râm thời thượng, theo sau vài vệ sĩ nữ võ trang đầy đủ, phong cách Thái thượng hoàng đi một đường giết chết một đường. Đám người trên đường muốn làm quen, đáng tiếc còn chưa đến gần người, đã bị vệ sĩ dùng mãnh đánh bay ra ngoài, ý thức được người này không dễ chọc, rất nhanh chung quanh Long Chi Uyên trong vòng ba thước không có bất cứ sinh vật nào. Y cứ vậy đi dạo mười ngày nửa tháng, da vẫn không xạm không đen vẫn giống như sữa tắm, Long Chi Uyên cau mày, vạn phần khát vọng cái loại da màu đồng cổ đặc trưng của nam nhân, chỉ tiếc, y kiếp này gây yếu vô cùng, trừ bỏ thần kinh cường hãn, thân thể có thể ngang bằng Lâm muội muội.

Long Chi Uyên so với Long Hiên càng khát vọng cuộc sống gia đình ấm áp, cái loại la cà phố xá, chơi đùa vài lần u đã thấy nhàm chán. Y cảm thấy rất thống khổ, càng trách Long Hiên thật vô dụng, mấy lão bà cũng quản không xong, khiến y không cách nào hưởng thụ niềm vui tuổi già (mới 20 tuổi mà kêu già =.=).

Ngĩ đến Song Song đáng yêu kia, Long Chi Uyên ngày nào đó sau khi xem xong “Thiên tuyến bảo bảo”, quyết định tự mình cướp nó về, không được sẽ nhắc cả Song Song lẫn mẹ nó về.

Không để ý sắc trời đã tối, y lái xe đến nhà cũ của Long Hiên, dì Triệu mở cửa, thấy y thì lạng đi một chút, sau đó mới khách khí mà lạnh nhạt mời y vào. Trong nhà vốn náo nhiệt, hiện tại quanh quẽ vô cùng. Chỉ có Phương Nam ôm Song Song ngồi trên tấm thảm dày tại phòng khách chơi đùa, tiểu tử này mới vừa tắm nước nóng, cả người còn bốc hơi nóng, bị Phương Nam gãi ngứa, mừng rỡ oa ha ha oa ha ha, mới hai tháng mà tóc đã đen sậm, thật sự là ‘trưởng thành sớm’.

Vừa nhìn thấy Tiểu Song, khoe môi Long Chi Uyên liền nhin không được nhếch lên, sải bước đi qua, bán quỳ gối ở trên thảm, vươn ngón tay nựng khuôn mặt Tiểu Song, “Tiểu bảo bảo, còn nhớ ta không nào?”

Tiểu Song mắt tròn căng nhìn y, bỗng nhiên ngoác miệng, cười lộ ra má lúm đồng tiền, tâm Long Chi Uyên nhất thời mềm nhũn, nhin không được ôm chăm lấy, cúi đầu dùng sức hôn, “Đáng yêu chết đi được, người so với cha người trước đây còn đáng yêu hơn, tên kia trước đây chưa bao giờ cười.”

Phương Nam kinh ngạc nhìn Long Chi Uyên, sao lại so nó với Kỳ Hiên lúc nhỏ, chẳng lẽ y gặp qua Kỳ Hiên trước đây? Chuyện quái quỷ gì đây?

Long Chi Uyên tuy rằng rất muốn ôm tiểu hài tử lâu một chút, nhưng khi nhìn vẻ mặt khẩn trương của Phương Nam, bên cạnh dì Triệu bộ dạng cũng như lâm đại địch, dưới đáy lòng thở dài, y cũng không ôm tiểu hài tử nữa, kiếp trước các hoàng tử của y, không chạy đến thì cũng không ôm lấy một cái.

Y nhìn lướt qua bốn phía, “Kỳ Hiên đâu?”

Y sau khi về nước thì ở khu nhà cao cấp, mà Long Hiên còn ở nơi này, còn Trịnh Ân, Sở Ly, Kỳ Dương đều chưa thấy trở về. Long Chi Uyên cảm thấy rất kỳ quái, y và Long Hiên trong lúc đó không có gì a, vì sao mấy lão bà của Long Hiên mỗi người đều căm thù y? Không nói đến chương ngại lớn nhất bọn họ là phụ tử, nói hai tiểu công với nhau thì có thể làm cái gì?

Kiếp trước hậu cung của Long Chi Uyên so với Long Hiên chỉ có lớn hơn, số tuần nam mỹ nữ từng ôm qua tuyệt đối không ít hơn Long Hiên. Long Chi Uyên ưa phong lưu, chuộng âm nhạc, nhưng đều là bị vây bởi địa vị. Vội vàng đăng cơ, y không có chuẩn bị tâm lý, quyền hành rơi vào tay ngoại thích, y bị hoàng hậu áp chế tâm lý, chưa từng tái lâm hạnh nữ nhân đáng thương này, thẳng đến khi nàng bị xử tử. Nằm gai nếm mật, mười năm mài kiếm, mưu tính ngày nào đó đoạt lại vương quyền, dù kiếp này sống trong một thân thể gầy yếu, nhưng tinh thần của y vẫn rất cường hãn, không người có thể áp chế. Muốn y làm một người trong hậu cung của ai đó? Phi!

Muốn ném thử thủ đoạn Thái thượng hoàng đối phó địch nhân sao? Hừ! Cha của Ales từng nổi lên tà niệm đối với Long Chi Uyên, kết quả bị Long Chi Uyên dùng thủ pháp quỷ dị chế ngự, lão già kia liền một năm không thể cương. Long Chi Uyên cũng từng ra tay với Ales, y thậm chí còn tính toán ra tay với Kiều, kết quả Ales lấy cái chết kháng chỉ, Long Chi Uyên mới vỗ vỗ tay buông tha Kiều lúc ấy mới mười hai tuổi. Cho nên Bích phu nhân oán hận Long Chi Uyên cũng là bình thường, quá nhiều lý do.

Còn hơn nhi tử, Long Chi Uyên càng là một tên cầm thú không trung tiết, là một súc sinh, là hỗn đản chết tiệt, từ đầu đến đuôi dâm loạn. (lời bình của Bích phu nhân). Hơn nữa về nam sắc, Long Chi Uyên ưa loại tiểu nam sinh thanh tú từ hai mươi tuổi trở xuống, loại cường tráng, người đầy lông lá hoàn toàn không phù hợp mỹ quan của y, rất khó kích thích tính dục. Thân cao mét tám như Long Hiên, chỉ làm y muốn khi dễ, muốn bạo đánh một trận, sao có thể nghĩ đến thượng hân? Long Chi Uyên hoàn toàn không thể lý giải nổi bình dâm chua này nhóm con dâm y cũng có thể uống được?

Hơn nữa, trước đây Long Hiên cũng vẫn tiếp tục thu người vào hậu cung, cũng không thấy phản ứng mạnh như vậy, Quân Liễm, Tô Hành bây giờ còn dây dưa không rõ, cũng không thấy Trịnh Ân nổi bão, như thế nào y vừa vào cửa, liền nhận được đãi ngộ long trọng như vậy? Tuy rằng bị người coi trọng như thế khiến lòng hư vinh của y có điểm được thỏa mãn, nhưng y vẫn kỳ vọng đại gia đình vui vẻ bên nhau không phải tốt hơn sao?

Trong những người này, chỉ có Phương Nam là một tiểu quai quai, đối xử lễ phép với y. Ai, dù sao cũng là người làm mẹ, quả nhiên ôn nhu hơn a.

“Lúc ăn cơm tối, Tô Thư gọi điện đến, không biết có chuyện gì, Kỳ Hiên đã qua đó rồi.” Phương Nam nói.

Hiện tại, trên pháp lý Tô Thư mới là vợ của Long Hiên, nếu Long Hiên là một con thú, như vậy Tô Thư mới là chủ nhân hợp pháp của hân, có quyền gọi hân về lúc nào cũng được.

“Ác.” Long Chi Uyên gật gật đầu, y nhớ lại Long Hiên từng đề cập qua, hân còn có một lão bà trên danh nghĩa, nghe nói là một tiểu mỹ nhân hướng nội, sinh cho y đứa cháu đầu tiên.

“Trịnh Ân cùng Sở Ly đều chưa về sao?”

“Ân.” Phương Nam gật đầu.

“Ta chỉ là thân thích của Kỳ Hiên, không có gì hơn, bọn hân không biết sao?”

Phương Nam cười cười không nói, hiển nhiên không tin tưởng. Thân thích? Thân thích còn trẻ lại tuần mỹ như vậy, còn đến nhờ cậy Kỳ Hiên, Kỳ Hiên luôn luôn cao ngạo ở trước mặt y lại ngoan ngoãn phục tùng, mặc cho y lãng phí cũng không có nửa câu oán hận, nói là thân thích, ai tin?

Long Chi Uyên xoa nhẹ ấn đường, suy nghĩ của đứa nhỏ này, thật làm cho y đau đầu. Hai đời cộng lại, y đã khoái hoạt sáu mươi năm, hơn nửa đời người vì sinh tồn mà giãy dụa, kiếp trước ngồi ở ngôi vị hoàng đế, đời này ăn cơm thừa ngủ mái hiên, đã làm cả thể xác và tinh thần mỗi một, thâm nghĩ dựa vào nhi tử hưởng mấy ngày thư thái, cũng không được?

Long Chi Uyên sờ sờ đầu Tiểu Song, thấp giọng nói, “Phương Nam, người tin con người có linh hồn không?”

“A, ta là không rõ.” Phương Nam không biết vì sao y bỗng nhiên nhắc tới vấn đề này, “Ta nghĩ thế giới này

có rất nhiều việc con người không biết đến, cái gì cũng có thể phát sinh.”

Tựa như mọi người cho rằng có hai phần âm dương, nam nữ phân biệt, thế nhưng giải thích thế nào về sự tồn tại của nó đây?

“Như vậy, ta nói ta là linh hồn cha của Kỳ Hiên, người có thể chấp nhận sao?”

Phương Nam khiếp sợ há to miệng, hai tay buông nhẹ, Tiểu Song thiếu chút nữa rơi xuống, may mắn được Long Chi Uyên nhanh tay lẹ mắt tiếp được.

“Ha! Giỡn với người chút, người cũng tin?” Long Chi Uyên ha ha cười, ôm Tiểu Song đứng lên chơi tàu lượn, Tiểu Song cười khanh khách, “Dù sao, người cũng nên biết một điều: ta sẽ không cùng nhóm các người tranh chồng, yên tâm làm bạn với ta đi.”

Phương Nam rốt cục khôi phục lại bình thường, không để tâm cười cười, “Ta mặc kệ Long Hiên yêu ai hơn ai, chỉ cần hắn không phụ lòng ta cùng Tiểu Song là tốt rồi.”

Long Chi Uyên cũng không nghĩ tới nó có thể ẩn nhẫn như vậy, giống như các phụ nhân thời cổ đại, bắt giặc vì nó mà chua xót, lần đầu tiên ngấm lại để nhĩ tử lo liệu ‘chuyện hậu cung’ có phải hơi quá đáng? Thật là đứa nhỏ tốt, cần phải được yêu thương che chở. Ác Long Hiên, người thật sự là có phúc mà không biết hưởng. Lại không ai biết phúc của hắn giờ phút này lớn như cái đầu.

Long Hiên nhìn Tô Thư mặc chiếc váy ngủ mỏng tanh đứng trước mặt, thậm chí bên trong không mặc thứ gì, cảm thấy cái mũi mình ngứa ngứa, cả người không được tự nhiên. Trịnh Ân Sở Ly không hiểu sao đều bỏ đi, thậm chí không cho mình một cơ hội giải thích, ở công ty cũng chỉ nói việc công. Mà Phương Nam vừa mới sinh, theo lời bác sĩ, tốt nhất là ba tháng không nên làm chuyện phòng the, để tử cung của người mẹ khép lại cùng sinh lý khỏe mạnh đều thỏa đáng nhất. Vì thế, cho nên, Long Hiên bị cấm dục!

Đối với việc tu luyện nội công, hơn nữa đối với một hoàng đế bệ hạ mà nói, còn chuyện gì bí hiểm hơn việc này?

Hắn mỗi đêm đều trải qua vô vàn gian nan. Thậm chí ban ngày ở công ty thấy Trịnh Ân cùng Sở Ly hai mắt cũng đỏ lên, nhưng vừa thấy ánh mắt lạnh như băng của hai người, cũng biết cứng rắn là không xong. Có trời mới biết, hắn rốt cuộc gây ra chuyện gì khiến nhiều người tức giận, phạm phải luật gì của trời? Nếu muốn phán tội hắn, tốt xấu gì cũng nên cho hắn biết hắn sai ở đâu chứ?

Hắn muốn giải thích rõ ràng với Trịnh Ân thân phận thật sự của Long Chi Uyên, nhưng lần này Trịnh Ân cố tình không nghe, căn bản không cho hắn cơ hội mở miệng. Dục tổ không cửa, không có tình huống nào tệ hại hơn thế này nữa. Tội tệ hơn chính là, tiểu thực nữ đơn thuần Tô Thư này cư nhiên còn muốn hấp dẫn hắn?

Hắn rất nhanh hóa thân thành lang, chỉ muốn nhào tới sinh vật thuận mắt kia, hiện tại tiểu mỹ nữ vừa tắm thoát ra hương thơm nhàn nhạt, còn mặc bộ đồ như muốn người ta đến nhắm nháp, hắn sao có thể

nhìn được?

Bộ ngực phập phồng như có như không dưới lớp áo ngủ trong suốt, tư thế nửa che nửa lộ lại càng liêu nhân, Tiểu Y so với Tiểu Song lớn hơn một tháng, tiểu mỹ nữ Tô Thư bây giờ còn đang tạo sữa, bộ ngực sữa mẩy, nụ hoa như chum nho chín mọng, da thịt trắng nõn, eo nhỏ mảnh khảnh, đám cỏ xanh giữa hai chân cũng như ẩn như hiện, cặp chân trắng nõn thon dài hoàn toàn khác biệt so với nam nhân, tràn ngập độ co dãn lại mềm mại bóng loáng, mắt cá chân lung linh, chân ngọc khéo léo tinh xảo...

Máu mũi Long Hiên dâng lên, giữa háng lại càng cứng rắn, hần chán nản sờ sờ cái mũi, rời tầm mắt, “Tô Thư, người đây là muốn làm cái gì?”

Dẫn người lên giường, phải làm chuyện cần làm. Ngốc tử, còn phải hỏi sao? Uống cho người tiêng là kẻ già đời phong nguyệt lịch lãm.

Long Hiên trong lòng tự mắng hần tiểu nhân còn cố làm ra vẻ, hần quay đầu không để ý tới.

Tô Thư so với hần còn khấn trương hơn, cô ả ả muốn khóc, “Ta, ta... Ta biết người muốn giao ta cho Nhiếp Viễn, nhưng... Thế nhưng ta không thể chịu được nếu hần đụng vào ta... Ta không biết... Ta có lẽ ta không thể chịu được bất cứ nam nhân nào, có điều... Có điều ta vẫn muốn thử xem... Một người rất cô đơn...”

Bởi vì quá căng thẳng, cũng bởi vì nhục nhã, cô nói năng lộn xộn, nói ra tuy rằng hỗn loạn, nhưng Long Hiên nghe rõ ý tứ của cô. Cô đây đại khái là cũng cố gắng giao hảo với Nhiếp Viễn, nhưng không cách nào làm được như tình nhân bình thường, lại không muốn thật sự làm ni cô cả đời, cho nên muốn tìm Long Hiên thử một lần.

Long Hiên hiện tại cũng nhưc đầu vô cùng, sớm biết Phương Nam có thể sinh con, hần còn đi trêu chọc một nữ nhân làm gì? Hiện tại thì sao? Bỏ thì thương vương thì tội, dù sao hần cũng có ‘tinh thần trách nhiệm’ của ‘người đàn ông tốt’.

“Nếu... Nếu người không muốn coi như xong, ả... Coi như xong đi... Thực xin lỗi, đều là ta không tốt... Ta không nên...”

Tô Thư cúi đầu gạt lệ, cực kỳ nhanh chạy trốn tới bên giường, nắm lên dùng chăn che đầy thân thể mình, một bàn tay to lớn ngăn động tác của cô, cô hô nhỏ một tiếng, thân thể nhỏ xinh đã rơi vào trong lồng ngực rộng lớn, hơi thở của nam nhân phả đến làm cô run lên, lông tơ đều dựng đứng, vừa khấn trương lại vừa thấy quen thuộc một cách khó hiểu. Nhưng không có xuất hiện phản ứng sinh lý kỳ lạ nào, càng không có cảm giác buồn nôn.

Cô không biết nên vui hay nên buồn, chỉ biết là nước mắt không kiềm được đua nhau nhảy xuống, ả nhần cùng ủy khuất nhiều năm trong giây phút này liền trào ra, nam nhân đối với cô mà nói, rốt cục không còn là quái thú đáng sợ nữa rồi.

Long Hiên cũng đang do dự, loại nữ nhân hiện đại không còn biết gì đến trinh tiết, hẳn đối với nữ tính hiện đại mơ hồ có bài xích, cùng với, hiện tại cùng Trịnh Ân Sở Ly bỗng dưng sứt mẻ, làm cho hẳn cảm thấy nguy cơ nếu làm việc thiếu suy nghĩ.

Tuy rằng Tô Thư là vợ trên pháp luật của hẳn, nhưng nếu trở thành vợ thật sự, chuyện này sẽ thật phiền phức?

Thiên a! Hiện tại toàn thân hẳn khí huyết cuộn cuộn, nửa dưới sưng phát đau, ôn hương ngọc nhuyển ôm trong lòng, nhưng hẳn lại không thể không ỉn ỉn, cảm giác thật sống không bằng chết.

Chọn một đêm này sướng khoái, hay nên vì ngày sau mà nhẫn nại?

56. Chương 56: Vượt Rào

Cần nhắc lại một hồi, dưới đáy lòng Long Hiên thầm thở dài một tiếng, chủ động giúp Tô Thư kéo lại áo ngủ. Không thể khắc chế bản năng bản thân, sẽ vĩnh viễn không thể chiến thắng chính mình, cũng sẽ bị phụ thuộc vào người khác, không thể làm nên đại sự. Long Hiên tuy rằng rất dễ dàng phóng túng dục vọng, nhưng sẽ không bị dục vọng khống chế.

“Thực xin lỗi, Tô Thư.” Hẳn nói, “Ta nghĩ muốn duy trì quan hệ hảo hữu giữa chúng ta, ta không thể hại cuộc đời người.”

Chủ yếu vẫn là, hẳn không yêu cô. Nếu yêu cô, cho dù có long trời lở đất, dù Trịnh Ân Sở Ly tức giận, hẳn cũng sẽ không chút do dự muốn cô. Đáng tiếc, hẳn không yêu cô, dù thế nào cũng không thể, hẳn đối với cô chỉ có thương tiếc cùng cưng chiều, cảm thấy cô giống như tiểu muội muội của mình. Vì một người mình không yêu, không cần mua dây buộc mình. Xét cho cùng, Long Hiên còn là một người ích kỷ lãnh khốc.

Tô Thư nằm trong ngực hẳn cả người như nhũn ra, cảm xúc hạ xuống, cũng không biết là nhẹ nhàng thả ra, hay đang cảm thấy có chút tiếc nuối cùng bất mãn.

Long Hiên thấy cô vẫn yên lặng rơi lệ, đành phải đưa cô lên giường, lại vào phòng tắm làm ấm khăn giúp cô lau mặt, “Đừng khóc, kỳ thật người chỉ là có vấn đề tâm lý, đừng cứ đè ép mình như vậy, thả lỏng bản thân, người sẽ tìm thấy hạnh phúc như những người phụ nữ bình thường khác.”

Hẳn cảm giác mình thật sự ngày càng ôn nhu, càng lúc càng giống cái gọi là “nam nhân tốt” của thời đại này, trước kia, hẳn làm sao có thể giành nhiều thời gian như vậy để an ủi một nữ nhân?

Tô Thư níu ống tay áo của hẳn, không thả hẳn đi, cũng không nói chuyện, chỉ là tha thiết mong chờ nhìn hẳn.

Hắn vận bất đắc dĩ, đành phải nghiêng người nằm xuống, “Ngủ đi, đêm nay ta không đi là được.”

Đây là lần đầu tiên hắn qua đêm ở chỗ Tô Thư. Tô Thư nhìn hắn nửa ngày, mới chậm rãi thật cẩn thận dựa sát vào lồng ngực hắn, nhắm hai mắt lại. Cô vẫn muốn khóc. Đối với nữ nhân mà nói, bị ai lớn nhất chính là chót yêu một nam nhân đồng tính. Đối với nam nhân như vậy, đến vũ khí cuối cùng của nữ nhân cũng mất đi đất dụng võ, thậm chí chỉ cầu một đêm vui vẻ cũng không thể. Đối với thân thể nữ nhân không mê luyện, hai tâm hồn không hề cộng hưởng, dù làm bằng hữu cùng nam nhân như vậy, cũng sẽ có khoảng cách, dường như vĩnh viễn không thể dung hợp hai nửa vòng tròn, đều tự cầm tù trong thế giới riêng, ngắm nhìn nhau mà không thể thân cận.

Tới giờ khắc này, Tô Thư mới thật sự tuyệt vọng: Kỳ Hiên, nam nhân cả đời nàng khát vọng nhưng không thể với tới.

Ngày kế. Nhiếp Viễn trực tiếp vọt vào văn phòng chủ tịch, một phen tóm lấy Long Hiên đang xem lộ trình ngày hôm nay, dơ tay hung hăng cho hắn một đấm.

Đương nhiên, khi nắm tay gã cách mặt Long Hiên chỉ còn một centimet thì bị chặn lại, Long Hiên giận tái mặt, “Người đang làm gì?”

“Chính ta mới là người hỏi câu đó?!” Nhiếp Viễn sắc mặt xanh mét, một đôi mắt tràn ngập tơ máu, thần sắc tiền tuy mà dữ tợn, thoát nhìn giống cả đêm không ngủ.

Gã cho tới bây giờ cáu giận Long Hiên như thế. Gã có thói quen mỗi đêm đều gọi cho Tô Thư trước khi ngủ, nói một tiếng chúc ngủ ngon, đêm qua di động của Tô Thư tắt máy, gã cảm thấy không an lòng, liền bấm số bàn, là vú em nhắc máy, nói cho gã biết Kỳ tiên sinh đến, cũng ngủ lại đây...

Nhiếp Viễn lúc ấy liền vọt tới, xe chạy đến nửa đường, lại cảm thấy chán nản, dù sao Tô Thư cùng Kỳ Hiên cũng là vợ chồng hợp pháp, gã dựa vào cái gì mà quản? Lại quay xe về nhà, uống đến say khướt, sáng sớm vật lộn đến công ty, thấy Trịnh Ân cùng Sở Ly, gã lại nhịn không được một bụng tà hỏa: Kỳ Hiên dựa vào cái gì? Đến tốt cùng dựa vào cái gì thưởng nam bá nữ? Dù hắn thập toàn thập mỹ, chiếm được nhiều nhân vật xuất sắc như vậy, cũng hơi quá đáng đi? Những người này, ai cũng đều đáng nhận được tấm chung tình, há lại cho hắn chân trong chân ngoài?

Vừa động, Nhiếp Viễn liền vọt vào văn phòng.

Long Hiên biết Nhiếp Viễn đã biết chuyện đêm qua, hắn a một tiếng, đẩy Nhiếp Viễn ra, châm một điếu thuốc, hút một hơi, liếc qua Nhiếp Viễn, “Người đang lo lắng cái gì? Tô Thư hay ta?”

Nhiếp Viễn hừ một tiếng, ngạnh cổ lên, lời khó nghe cũng nói không nên lời.

“Lâu như vậy còn không cưới được một nữ nhân, nói người đàn ông còn không thừa nhận.” Long Hiên học bộ dáng gã hừ một tiếng, “Ta chỉ thích nam nhân, chẳng lẽ ngươi còn không rõ? Nếu như là ta qua đêm chỗ ngươi, mới thực đáng giá cho người ta lo lắng đi?”

Nhiếp Viễn nhíu nhíu mày, tâm trạng loạn thất bát thao dẫn lắng xuống một chút. Long Hiên nói quả là thiên chân vạn xác, Long Hiên chạm qua rất nhiều nam nhân, còn chưa từng xằng bậy với nữ nhân, đứa con gái cũng là do thụ tinh ống nghiệm mới có. Nếu Long Hiên muốn Tô Thư, cũng không việc gì phải đợi đến lúc này. Nhiếp Viễn vì mình không tín nhiệm Tô Thư cùng Long Hiên mà cảm thấy hơi hơi áy náy, đối với sự lỗ mãng của mình cũng thấy hối hận.

“Tô Thư đối với người không phải là không có hảo cảm, nhưng cô ấy còn có gút mắc, lo lắng còn duy trì loại yêu đương Plato này sẽ làm người rất nhanh cảm thấy chán ghét, cho nên hôm qua tìm ta tâm sự, cô ấy không có bạn nam giới, không dám trực tiếp tìm người, nên lấy ta làm cố vấn, không vấn đề gì đi?” Long Hiên hót như khướu, nói như thật.

Nhiếp Viễn một bộ dáng đau lòng, “Cô ấy thật ngốc, ta đã đợi lâu như vậy, sao lại không có kiên nhẫn?”

Long Hiên a một tiếng, “Nhiếp Viễn, ta không hiểu nữ nhân, nhưng ta nghĩ chuyện yêu đương bất quá cũng chỉ như vậy, dù làm gì cũng không thể cứu vãn được gì, nên có thể thượng liên thượng, cô ấy cũng không chết được, làm nhiều vài lần thì tốt rồi, cái gì mà chướng ngại tâm lý, cái rắm! Tất cả một cọp giấy! Người càng coi Tô Thư như bảo bối, cô ấy lại càng hối tiếc thương xót mình, không bằng hung hăng giáo huấn vài lần, xem cô ấy còn dám như vậy không? Người có khi thực tiện, càng được coi trọng, người ta càng giẫm lên mặt lên mũi mình, làm thương nhân, người hẳn là hiểu điều này.”

Nhiếp Viễn kinh ngạc trừng mắt nghe Long Hiên chậm rãi nói, ách... Kỳ thật gã có phải nên thay Tô Thư cảm thấy may mắn? May mắn cô không bị người nam nhân này trúng ý, nếu không đời cô còn không biết sẽ bị chà đạp tới mức nào nữa đây.

“Ta hôm qua đã nói với Tô Thư, nếu coi trọng người, thì nhanh chóng cho người thống khoái, bằng không thì sớm phải sạch quan hệ, đừng treo một nam nhân tốt như vậy không buông tay, chậm trễ thanh xuân của người.” Long Hiên vỗ vỗ đầu vai Nhiếp Viễn, một bộ dáng như anh em tốt quan tâm nhau.

Nhiếp Viễn dở khóc dở cười.

“Huynh đệ, tuổi trẻ qua nhanh. Sáng nay ta đón Kỳ Y về nhà ta, không để con bé cản trở hai người, giờ cô ấy chỉ còn một mình, có thể sẽ nhớ con bé quá độ, người vừa lúc thừa dịp xuất hiện, tốt nhất là da mặt dày một chút qua đó ở luôn, hoặc là lừa cô ấy đến nhà người đi, sớm để gạo nấu thành cơm, đến lúc đó ta sẽ dành một bao lì xì lớn tặng người.”

Nhiếp Viễn tinh thần hốt hoảng, cước bộ phù phiếm ra khỏi văn phòng. Gã phát hiện mình càng ngày càng không thể lý giải suy nghĩ của kẻ lãnh đạo kia. Hoặc là, Kỳ Hiên quả thật hoàn toàn là đồng tính luyến ái, cho nên mới đem nữ nhân bên cạnh vội vàng đẩy vào lòng người khác?

Nhiếp Viễn cũng biết mình lựa chọn Cố Ý sẽ thích hợp hơn, theo đuổi Tô Thư giống một vụ tai tiếng tình dục hoặc scandal, nhưng, yêu và không yêu đâu do lý trí quyết định? Trong lòng gã, Tô Thư là một nữ nhân đáng để yêu thương che chở, còn Cố Ý là mãnh tướng thương trường, làm bạn bè có lẽ thích hợp hơn một chút. Nam nhân không thích nữ nhân mạnh mẽ hơn mình, điểm này mãi mãi không thay đổi. Hơn nữa, Tô Thư so với Cố Ý quả thật xinh đẹp hơn rất nhiều, Tô Thư ôn nhu như nước; Cố Ý lại giống một cây thương uy phong凛冽, quá mức đã kích, khiến nam nhân nhìn không được muốn lui binh.

Nhưng cha mẹ Nhiếp Viễn kỳ thật rất ghét Tô Thư, cho rằng cô không tuân thủ nữ tắc, dâm loạn không chịu nổi. Đáng tiếc là con mình chủ động đi quyến rũ người đã có chồng, ông Nhiếp bà Nhiếp cũng cảm giác sâu sắc mùi thất bại không dạy nổi con, cho nên đối với việc này chỉ có thể nói năng thận trọng, bỏ mặc, đối với chủ tịch Kỳ Hiên bị đội nón xanh cảm thấy rất có lỗi cùng đồng tình. Vì hấn bị ai.

Kỳ Y và cả bảo mẫu cùng được đưa vào khu nhà cao cấp. Thái thượng hoàng đang tỉnh mạch dĩ nhiên là vui mừng quá đỗi, y cả ngày đều quần lầy cháu đích tôn nữ, ngay cả lúc nó ngủ cũng nhịn không được gãi chân nó, đến độ nó ỷ khuất oa oa khóc lớn. Bảo mẫu ở một bên dỗ khóc dỗ cười, rồi lại không dám khuyên nhủ, Kỳ Hiên đã nói qua mọi việc đều nghe vị Long tiên sinh này phân phó, nghe, dường như Long tiên sinh này mới là người có địa vị cao nhất trong nhà này.

Buổi tối, Long Hiên đưa Phương Nam, Tiểu Song cùng dì Triệu dọn sạch qua đây, phòng trọ bên kia tạm thời cứ để đó, bán hay cho thuê để tính sau.

Long Chi Uyên giật lấy chìa khóa trên tay Long Hiên, “Bán cái gì mà bán, để sau ta tìm tiểu tình nhân, giữ dùng để Kim Ốc Tàng Kiều đi.”

Phương Nam há to mồm kinh ngạc nhìn y, y lại dám thể hiện ý định “hồng hạnh xuất tường ngay trước mặt Long Hiên.

Long Hiên lại chỉ cười khở một tiếng, “Tùy người. Nhưng cảnh cáo người một câu, đừng có ai cũng động vào, tìm kẻ nào sạch sẽ lành lợi, nhất là không được lây dính bệnh gì.”

Thời gian ở đây, Long Chi Uyên tiếp xúc qua MB(***) mệ), Long Hiên đều biết, nghe vệ sĩ nói, cũng không có làm gì, chỉ là đùa giỡn với bọn họ, tiếp xúc với những nơi phong nguyệt thời hiện đại như quán bar chẳng hạn. Long Chi Uyên trước kia trải qua cuộc sống tựa như phòng giam, hiện tại được tự do, nên cái gì cũng tò mò, cái gì cũng muốn biết, lòng hiếu kỳ của y so với Long Hiên mạnh hơn nhiều. Long Hiên vẫn là thực lo lắng. Người như MB, rất khó đảm bảo thân thể của bọn họ khỏe mạnh, có mấy thứ bệnh ẩn náu dài kỳ, một khi phát tác, thường không thể trị liệu. Long Hiên vì tính tùy hứng của Long Chi Uyên mà nôn nóng bất an, tuy rằng y hiện tại không làm gì xằng bậy, nhưng ai có thể bảo chứng sau này đây?

Phương Nam ý vị thâm trường nhìn lo âu trong mắt Long Hiên, dưới đáy lòng thở dài một hơi. Trong ánh mắt Long Hiên, tràn ngập một loại cảm tình không thể nói rõ, khác hẳn đối với Sở Ly Trịnh Ân Kỳ Dương và nó, chôn dấu thật sâu, tĩnh lặng, lại càng kinh tâm động phách. Không phải là ham muốn đơn thuần, là ràng buộc thâm sâu. Khó trách Trịnh Ân mẫn cảm lại phản ứng quá khích, Phương Nam hiện tại mới phát giác.

Long Chi Uyên bên này chọc chọc Tiểu Y, bên kia hôn nhẹ Tiểu Song, cười hì hì liếc nhìn Long Hiên, “Ta dù gì cũng sống ở thế giới này lâu như vậy, hơn nữa còn tinh thông y lý, lại còn rất sợ chết, người cho rằng ta sẽ lấy cái mạng nhỏ của mình đổi một đêm vui vẻ sao?”

Long Hiên gật đầu, “Người có thể nghĩ như vậy là được rồi, đừng tùy hứng vô pháp vô thiên.”

Long Chi Uyên hừ một tiếng, “Còn không tới phiên người giáo huấn ta, rốt cuộc ai là lão tử a?!”

Long Hiên chắc lưỡi, “Hiên tại, ta lớn hơn ngươi, đây là sự thật. Ăn cơm của ta ở nhà của ta nhà mặc đồ của ta, muốn không nghe lời ta...”

Long Chi Uyên quăng đũa, đứng lên, dọa Phương Nam nhảy dựng, lập tức thấy y lại cười hì hì như không có việc gì ngồi xuống, “Chân lý a, có tiền chính là Lão Đại.”

Long Hiên hồi hận vì chót lời, tốt xấu gì đây cũng là cha mình, tốt xấu gì y cũng từng một đời đế vương, vội vàng xin lỗi, “Chi Uyên, ta chỉ vì lo lắng cho ngươi, không ý tứ gì khác.”

Long Chi Uyên hừ lạnh, “Ta sau này sẽ làm thấy Tiểu Y cùng Tiểu Song, dạy bọn nó đọc sách biết chữ, cầm kỳ thư họa, ngươi trả lương cho ta đi. Lão tử sau này tự mình kiếm tiền!”

Phương Nam chớp chớp mắt, còn chưa rõ đây là loại tình huống gì. Con nó đi còn chưa biết đi, nói còn chưa biết nói, đã cần tìm thầy giáo sao?

Long Hiên lại cười rộ lên, “Tốt, nếu con ta không thành tài, toàn bộ trách nhiệm sẽ đổ lên đầu ngươi. Ta dựa theo tiêu chuẩn lương của quốc tập đoàn CEO trả cho ngươi, kể cả tiền thưởng, thế nào?”

Long Chi Uyên không rõ lương hàng năm của CEO là bao nhiêu, đảo con mắt hỏi, “Bao nhiêu tiền? Đủ để ta sống phóng túng sao? Ta còn muốn Kim Ốc Tàng Kiều cùng mỹ nam đùa giỡn nữa.”

“Đủ, tuyệt đối đủ.” Long Hiên thở dài, nhìn Long Chi Uyên tuần mỹ thoát tục, trong lòng tự đủ mùi vị. Trên đời còn có mỹ thiếu niên nào đẹp hơn ngươi sao?

Long Hiên hiện tại chỉ ngóng trông làm thế nào dụ Sở Ly cùng Trịnh Ân về nhà. Trịnh Ân là người chủ ý kiên định, y tính toán mở lỗ hổng bên người Sở Ly, gần nhất tiểu tử Quân Liễm hai ba ngày lại gặp Sở Ly, khiến nhần nại của hắn sắp tới cực hạn.

Tối hôm đó, Long Hiên đang định tới nhà mẹ Sở Ly bắt thê tử bỏ trốn quay về, xe chạy được nửa đường, lại nhận được điện thoại của Long Chi Uyên.

“Bảo bối, đoán xem ta nhìn thấy ai?” Thanh âm Long Chi Uyên nhẹ nhàng mà nói năng tùy tiện, còn mang theo điểm vui sướng khi người gặp họa, âm thanh trong điện thoại rất ồn ào, có tiếng nhạc lớn, Long Hiên đoán y lại tới quán bar.

“Ngươi không cần lúc nào cũng tới chỗ hỗn loạn đó, chú ý an toàn.” Long Hiên trầm giọng nói.

Long Chi Uyên cười một tiếng, “Dầu gì cũng là người hiện đại, ngươi không tới nơi này, chắc, nhân sinh mất vui.”

“Ta không biết chỗ kia có cái gì vui.” Long Hiên mặt nhăn nhúm mày, “Ngươi thấy ai?”

“Ác, ha, là Trịnh Ân a, ác ác, hắc và một mỹ nữ bốc lửa khiêu vũ, toàn trường đều sớm điên rồi, nhìn hắc khiêu vũ tuyệt diệu như vậy, ngay cả nam nhân cũng nhìn đến ngây người. Nhìn mỹ nữ kia, hận không thể dán lên người hắc.”

“Người ở đâu?” Long Hiên đã nghe không nổi nữa.

“Phố XX quán bar Mê Thất.”

“Giúp ta để ý hắc, ta lập tức tới.”

Long Chi Uyên huyết sáo, vũ khúc kết thúc, thấy Trịnh Ân ôm cô em bốc lửa đó hướng về phía toilet mà đi, vừa đi vừa sờ sờ xoa xoa, lẽ mà lẽ mề, ai thấy cũng biết bọn hắc muốn làm gì. Long Chi Uyên nhú nhú mày, do dự xem có nên can thiệp hay không. Y ngoắc ngoắc ngón tay, gọi nữ vệ sĩ đến, bên tai cô ta thấp giọng phân phó vài câu, vệ sĩ vốn là kinh ngạc nhướng nhướng mày, lập tức mặt không chút thay đổi quay đi.

Trịnh Ân mới vừa dựa vào bồn rửa tay, còn chưa kịp vén chiếc váy ngắn của cô em kia, một trận đập cửa liên tiếp dứt bọn hắc, cô em ôm chặt người y, yêu kiều hừ một tiếng, “Không cần để ý.”

Trịnh Ân cười cười đáp ứng, hai người tiếp tục dây dưa, nữ nhân muốn hôn y, lại bị y né tránh, nhìn thấy đôi môi đỏ tươi của ả y liền ngán. SEX là SEX, hôn hoàn toàn không cần thiết, đây là tôn chỉ nhất quán tâm hoan của y.

Bộ ngực của nữ nhân như bóng da, ở trước ngực y mề nheo, một đôi bạo nhũ cơ hồ theo theo áo nhỏ rút xuống mà bật ra ngoài, rãnh giữa bầu ngực thật sâu tràn ngập hấp dẫn, đó là nữ nhân tao hóa, vừa nhìn liền biết là chờ nam nhân thao, Trịnh Ân không muốn dây dưa cùng loại con gái đàn ông, chuyên tìm loại thiếu niên này để phát tiết. Nhưng tiếng đập cửa cứ dập dồn liên tục.

Cô em căm tức xoay người một phen kéo cửa ra, “Gõ cái gì mà gõ, không biết làm việc chớ quấy rầy sao?”

Vệ sĩ muội muội cao gầy xinh đẹp mặt không chút thay đổi đẩy cô ta ra, đưa tay gọn gàng linh hoạt chế ngự hai tay của Trịnh Ân, nhìn cô em kia chớp chớp mi, “Thực xin lỗi, đây là hàng không bán, muốn làm việc tìm người khác.”

Trịnh Ân muốn giãy dụa, lại phát hiện tay nữ vệ sĩ khỏe kinh người, biết gặp cao thủ, nhưng không biết thân phận cao thủ, đang muốn trách mắng, ngẩng đầu liền nhìn thấy người quen.

Đôi mắt Long Hiên lạnh lẽo nhìn y.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hien-dai-hau-cung>